

வேதாந்த ஞானமலர்

கந்தனார் அண்ணாமலை அடிகளார்

அண்ணாமலை அடிகளார்

வேதாந்த ஞானமலர்

இதழ்கள்

1. கோவிந்தனை நாடு	2. கீதாசாரத் தாலாட்டு
3. சசிவன்ன போதம்	4. நாநாசீவவாதக் கட்டளை
5. மகாராசா துறவு	6. உபநிடதம்
7. அஷ்டாவக்ர கீதை	8. பஞ்சபத மகா வாக்கிய ரகசியம்

தமிழறிஞர்

அண்ணாமலை அடிகளார்

" THIS BOOK IS PUBLISHED WITH THE
FINANCIAL ASSISTANCE OF TIRUMALA
TIRUPATHI DEVASTHANAMS UNDER
THEIR SCHEME AID TO PUBLISH
RELIGIOUS BOOKS "

மவுனகுரு பதிப்பகம்

கந்தநேரி - 635 809.

தொலைபேசி எண் 04171- 44162,

வேதாந்த ஞான மலர்

நூலைப்பற்றிய விவரங்கள்

வெளியீடு	: மவுனகுரு பதிப்பகம்
நூலின் பெயர்	: வேதாந்த ஞான மலர்
ஆசிரியர்	: தமிழறிஞர் அண்ணாமலை அடிகளார்
முதற்பதிப்பு	: அக்டோபர், 1999
தாள்	: 18.2 கி.கி. மேப்லித்தோ தாள்
பக்கம்	: 272
எழுத்துகள்	: 11 புள்ளி
நூல்வடிவம்	: டெம்மி
விலை	: ரூ. 75
பிரதிகள்	: 1000
வெளியீடு	: மவுன குரு பதிப்பகம்
ஒளி அச்சு	: அன்னை கிராபிக்ஸ் 73/1, டாக்டர் பெசன்ட் ரோடு, இராயப்பேட்டை, சென்னை-14 தொலைபேசி : 8593131.
அச்சிட்டோர்	: மூவேந்தர் அச்சகம் சீனிவாசபெருமாள் சன்னதிதெரு, இராயப்பேட்டை, சென்னை-14. தொலைபேசி: 826 71 89.

அண்ணாமலை அடிகளார்

பொருளடக்கம்

வேதாந்த ஞான மலர்

அத்தியாயம்

1. கோவிந்தனை நாடு -	33
2. கீதாசாரத்தாட்டு -	49
3. சசிவன் ன போதம் -	35
4. நானாசீவவாதக்கூட்டளை -	101
5. மகாராசா துறவு -	113
6. உபநிடதம் -	160
7. அஷ்டா வக்ர கீதை -	229
8. பஞ்சபத மகா வாக்கிய ரகசியம்-	462

1. நூல்வெளியீட்டு

நிதிதந்தோர் -	புரவலர்கள் -	4
2. பதிப்புரை -	மவுனகுருபதிப்பகம், கந்தனேரி -	6
3. நூன் முகம் -	பிரம்மபுரீ சண்முகானந்த சுவாமிகள் குடியேற்றம் -	
4. அணிந்துரை -	புலவர் திரு. க.அ. கிருட்டிணன், கந்தனேரி -	9
5. மவுனகுருசுவாமிகள் பற்றி-	காந்தி பல அறிஞர்கள் -	12
6. குருவணக்கம் -	சாது நாகரத்தினம் அம்மையார் பிரம்மபுரீ ஜெயராம அடிகளார்களிகிரி -	13
7. வாழ்த்துரை -	பிரம்மபுரீ ஜெய சத்திய மூர்த்தி, வேலூர்-17 பிரம்மபுரீ சின்னமுனி ரத்தினம் அணைக்கட்டு பிரம்மபுரீ பி கே .மணி. அணைக்கட்டு. -	
8. வாழ்த்துப்பாமாலை -	பிரம்மபுரீ கு. அச்சுதானந்தனார், வல்லம் -	18
9. விழிப்புணர்வு படைப்பு -	திருமிகு வனஜா அம்மாள், கந்தனேரி பிரம்மபுரீ லெட்சுமணன், அணைக்கட்டு -	19
10. சமர்ப்பணம் -	பிரம்மபுரீ அண்ணாமலை ஆசிரியர் அம்மையார் குப்பம் -	20
11. அற்புதப் படைப்பு -	பிரம்மபுரீ ந்தியபிரகாசானந்தா ஆந்திர மாநிலம் -	24
12. அருளாசி -	தவயோகி கி. சச்சிதானந்தா, கலவை -	25
13. வாழ்க ஆன்மீகம் -	பிரம்மபுரீ துரை. நைன்பா ரென்டாடி -	26
14. வாழ்த்து நல் ஆசி -	பிரம்மபுரீ சக்தி நாராயணி, அரியூர் -	27
15. வாழ்த்துக் கவி -	புலவர் மணி எழிலன், வேலூர் -	28
16. நல்வாழ்த்து -	புலவர். சி. சிவாஜி, காஞ்சிபுரம் -	29
17. சுதந்திர வாழ்த்து -	வீரதியாகி R. வெங்கடாசலம், P.K புரம் -	30
18. முன்னுரை -	பிரம்மபுரீ வேலவனார் -	31

பள்ளிக் கொண்டான்

1. வேதாந்த நூல்கள் பதிப்பிக்கப் பொருள் தந்த புரவலர்கள்

பூங்குழந்தை தொட்டிலிலே பொலிவேறத் திகழ்வது போல்
பாங்குடனே மலர்தன்னைப் பாரும் எனக் கையேந்தித்
தேங்குபுகழ் நல்லார்முன் தெளிமனதில் யான்செல்ல
வழங்கியதைச் சீராட்டி வாழ்வளித்தார் வாழியவே!

1. திருமலை திருப்பதி தேவஸ்தானம் திருப்பதி ரூ20000
2. திருமதி. வனஜா ஜெயவேலு, கழனிப் பாக்கம் உயர்நிலைப்
பள்ளி அறக்கட்டளை 5000
3. திருமதி. கலைவாணி கழனிப் பாக்கம் உயர்நிலைப் பள்ளி
அறக்கட்டளை 5000
4. திருமதி. லோகவதி பிரம்மஞானம், சென்னை 'பிரம்மஞானம்'
ஆன்மிக இதழ் ஆசிரியர் 1000
5. திரு. கே.சாமிநாதன், கவுன்சிலர், மாளியப்பட்டு உயர்நிலைப்
பள்ளி அறங்காவலர் குழு தலைவர் 1000
6. திரு. வெங்கிடே சுவரர், கம்பூட்டர் (சன்மார்க்கி.....) 1000
7. திரு. கந்தனேரி, சிவசோதி, சிங்கப்பூர் (பிரம்மவித்யாபீடம்) 1000
8. திரு. பி.கே. மணி, துணைத் தலைவர் வேதாந்தசபை 1000
9. திரு. ஜெயவேலு, ராமாபுரம் வேதாந்தமடம் 1000
10. திருமதி. மாலதி செல்வன், கந்தனேரி கந்தசாயி மடம் 1000
11. திருமதி. பரிமனம், மாளியப்பட்டு வேதாந்தமடம் 1000
12. திரு. சத்தியமூர்த்தி, செங்குட்டை வேதாந்த சபை செயலாளர் 1000
13. திரு. ஜவகர், சென்னை வேதாந்த சபை தலைவர் 1000
14. திரு. கோவிந்தராஜ், பணமடங்கி பூசாரிகள் பேரவைதலைவர் 1000
15. திரு. இளஞ்செழியன், பெங்களுர் சன்மார்க்கசங்கம் 1000
16. திரு. அண்ணாமலை ஆசிரியர் அம்மையார்குப்பம் 1000
17. திரு சண்முகானந்த சுவாமிகள் குடியேற்றம் 1000
18. திரு. புலவர் நடராசன் ஆசிரியர் , வேலூர் 1000
19. திருமதி. ஜெயகாந்தம்மாள், குடிசை கிராமம் 1000

20. திருமதி. கல்யாணி பழனி ஆச்சாரி, குடியாத்தம்	1000
21. திரு. ஏ.சுப்பிரமணி ஆசிரியர், தேவனாம்பட்டு	1000
22. திரு. தசரதன், மாதலூர்	1000
23. திரு. நயினப்பா ஆசிரியர் இரண்டாடி	1000
24. திரு. தன்சிங், வேலூர்,	100
25. திரு. தனசேகரன், வேலூர்	100
26. திரு. ஜி.முனிசாமி அரிசி மண்டி, வேலூர்	100
27. திரு. டி. கோடஸ்வரன் அரசஜெட் வேலூர்	100
28. திரு. பொன்னுசாமி ரைஸ்மில், பள்ளக் கொல்லை	100
29. திரு. கே. வீராசாமி, விழுந்தாகால்	100
30. திரு. உமாபதி, சத்துவாச்சாரி	100
31. திரு. முர்த்தி, தாங்கல்	100
32. திரு. கோவிந்த ரெட்டியார், அணைக்கட்டு	100
33. திரு. சொக்கலிங்கம், பணமடங்கி	100
34. திருமதி. சாதுலட்சுமியம்மாள் அணைக்கட்டு	100
35. திருமதி. மங்கையம்மாள், பணமடங்கி	100
36. திரு. மாரிமுத்து சென்ன சமுத்திரம்	100
37. திரு. இராசேந்திரன் சென்னை	100
38. திரு. பிரமஞானம் பிர்மவித்யா பீடம் சென்னை	100
39. தவத்திரு. வேலவனார் பள்ளிகொண்டான்	1000
40. திரு இலட்சுமணன் அணைக்கட்டு	1000
41. திரு . பொருளாளர் பாலசுப்பிரமணி கொடைக்கல் மடம்	1000
42. திரு. வேதாந்த மடம் கொடைக்கல் பாஞ்சாலையம்மாள்.	1000
43. திரு. குகையநல்லூர் வேதாந்த மடம் புருஷோத்தமன்	1000
44. திரு. வேதாந்த மாயாண்டி மடம் பொன்னை.	1000
45. அம். ரங்கநாதன் உயர் நிலைப்பள்ளி அறக்கட்டளை	1000
கழுணிப்பாக்கம்	1000

ஓம் தத் சத் பதிப்புரை

உலகில் காலந்தோறும் அருளாளர்கள் தோன்றிக் கொண்டே இருக்கின்றார்கள் அந்தந்தக் காலத்தில் வாழும் மக்களுக்கேற்ற வாழ்வியல் நெறிமுறைகளை எடுத்துரைத்தே வருகிறார்கள். வாழ்க்கையில் அவரவர்தம் இயல்புக்கேற்ப அவ்வருளாளர்கள் ஒருவரை தேர்ந்தெடுத்து அவருடைய உபதேசங்களைப் படித்து பயன் பெற வேண்டும் என்பது அவர்களின் அவதாரத்திற்கு காரணமாகும்.

இவ்வாறு வாழையடி வாழையாக அருளாளர் மரபில் 18-ம் நூற்றாண்டில் தமிழ் நாட்டில் வள்ளலார், அச்சுத தாசசுவாமிகளும் வடநாட்டில் இராமகிருஷ்ணர், வீவேகானந்தரும் அருள்வழி வாழ்ந்து வழிகாட்டினர்.

19-ஆம் நூற்றாண்டில் வடநாட்டில் மகாத்மகாந்தியடி களும் தென்னாட்டில் மவுன குரு சுவாமிகளும். திரு.வி. கலியாணசுந்தரனாரும் நாடு, மொழி, சாதி, சமய நிலைகடந்து அருள் வழி வாழ்ந்து வழிகாட்டிச் சென்றனர்.

“தோன்றின் புகழொடு தோன்றுக” தாம் இன்புறுவது உலகு இன்புறக்கண்டு காழறுவர் கற்றறிந்தார்” என்னும் குறள் கருத்திற்கு ஒப்ப 50 ஆண்டுகளாக வேதாந்த நூற்பயிற்சி மவுன குரு சுவாமிகளால் நடைபெற்றது.

2.1.1965ல் மவுன குரு விதேகமுத்தி அடைந்த பின்னரும் அவர் காட்டிய வழியில் வேதாந்த நூல் இலவச பயிற்சி நடைபெற்று வருகிறது. அதன் அடையாளமே இந்த வேதாந்த ஞானமலர்” இந் நூலானது பக்தி, யோகம், ஞானம் எனப் படிப்படியாக பக்குவக்மாகி எளிதில் துன்பம் நீங்கி இன்ப வாழ்வு அடைய வழிகாட்டும் ஒளிவீள்கு, இந்த மலர் தவத்திரு மவுனகுரு சுவாமிகள் திருவருளால் வெளிவருகிறது. இஃது ஆன்மீக உலகிற்கோர் மணிமகுடம் “அன்னை தமிழ்தாய்க்கு அழகு முல்லை சூட்டும் திருப்பணி” அறிவு வளர்ச்சிற்கோர் சுடர் வீள்க்கு!

ஆன்மீக முன்னேற்றத்திற்கு கோர் அமுத சுரபி! இல்லற வாழ் ஸர்கோர் ஐணையற்ற செல்வம்! உயர் சாந்தப்பண் போனுக்கு உற்றதோர்துணை! துன்பத்தின் நீக்கம்! இன்பத்தின் அடைவு! பாரத நாட்டின்கண் பல மொழிகளில் உள்ள வேத கருத்துக்களையும் ஞானிகள் பாடிய செய்யுள்களையும் எளிய நடையில் பேசும் தமிழில் எல்லோரும் புரிந்துக் கொள்ளும் வண்ணம் உரைநடையாக வெளியிட முதல் பதிப்பாக மவுனகுரு பதிப்பகம் முன் வந்துள்ளது. அளன்பர்கள் ஆதரவு தந்து படித்து மேலான பிறவீப்பருயன் எய்த விரும்பு கின்றோம்.

மவுனகுரு பதிப்பகத்தார்.

தவத்திரு சண்முகானந்த சுவாமிகள் வேதாந்த பேராசிரியர்
குடியேற்றம்

நூன்முகம் ஓம் தத் சத் தவத்திரு மவுன குருவே நம

நூலின் கண் நுழையும் முன்னர் நூல் நவிலும் மையக்
கருத்தாக இந்நூலிற்கு வழங்கும் பெயர் “வேதாந்த ஞான மலர்”
என்பதாகும் இம்மலர் எட்டு இதழ்களாக எட்டு அத்தியாயங்களாக
அமைந்து உள்ளது.

கோவிர்த்தனை நாடு” என்னும் தலைப்பில் மலர்கிறது.
பேராசையை வீடுத்து நிலையில்லா வாழ்க்கையை நினைவூட்டும்
விசாரணையானது நல்லோருடன் கூடி விசாரித்து
பிரமானந்தத்தை அடைவாயாக என்று கூறும் இரண்டாவதாக.
“கீதா சாரத் தாலாட்டு” என்னும் தலைப்பின் “கீழ்யாரும்
பிரப்பதோ இரப்பதோ இல்லை” என்னும் பகவான் கண்ணனின்
உபதேசம் பிரப்பு இரப்பு உடலுக்கு, பசிதாகம் பிராணனுக்கு,
காண்டல், கேட்டல், நடத்தல், கொடுத்தல், வாங்கல்
ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரிய தொழில், பயம் இன்பதுன்பம்
காமகோபம் மனத்திற்கே அன்றி ஆத்மாவுக்கன்று. ஆத்மா பிரந்து
இரப்பது இல்லை, என்னும் பிரமஞானம் (பேரரறிவு)
அர்சுன்னுக்குப் பகவானின் உபதேசம் ஆகும். தற்போது
கேட்பவரும் கற்பவரும் முக்தி பேறு அடைய வழிகாட்டுவது
குருகிருபையே எனக் கூறி முன்றாவதாக. “சசிவன்னபோதம்”
உடலுக்கு வரும் வியாதியானது குருஅனுக்கிரகத்தால் நீங்கி
முகதிக்கும் வழிகாட்டுகிறது.

நான்காவதாக: “நாநா சீவவாதக் கட்டளை என்னும்
தலைப்பின் கீழ் ஜீவன், ஈசுவரன், பிரமம், தூலசூட்சும காரண
சரீரவிளக்கத்துடன் பந்த மோட்சங்களின் காரணத்தைக் கூறி

ஐந்தாவதாக மகாராசாதுறவு” என்னும் தலைப்பின் கீழ்
பகை அஞ்ஞானம், உறவு ஞானம், ஞானத்திற்கு மாதாபிதா யார்
என்னும் விசாரணை என்னும் யுடன்?

துறவு நிலை ஆண்களுக்கு மட்டுமா. பெண்களுக்கு வேதமானது துறவு நிலை என்ன சொல்கிறது? என்ற கேள்வி எல்லோரையும் சிந்திக்க வைத்து அரச பவியை விடத் துறவு நிலையே மிகச் சிறந்தது என நிலைநாட்டி

ஆறாவதாக உபநிடதமானது “நான்” என்னும் பதத்திற்கு விளக்கம் ஞானசாதன நிலையைப் பற்றியும் அஷ்டபிரமாணம் எட்டுவித விளக்கம்) கூறி தூலசரீரம் முதல் பிரம நிலைவரை திருஷ்டாந்தமாகக் கூறி ஏழாவதாக அஷ்டாலிங்கிர கிதையும் எட்டாவதாக பஞ்சபத மகாவாக்கிய ரகசியமானது சமாதி நிலை விளக்கத்தைக் கூறு கிறது.

முத்தர் பெத்தர் இலக்கணத்தினையும், அஞ்ஞான ஞான இலக்கணத்தினையும் இந்த உபநிடதம் புகட்டுகிறது. இந்த வேதாந்த ஞானமலரின் வாசனையானது உலகம் பூராவும் மணம் பெறவேண்டும் என்ற அவாவின் காரணமாக எமது சிற்றறிவுக்கு எட்டியவாறு விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஆன்மீக அருள் வழங்கல், என்னும் சிறப்பு, நோக்கோடு இந்த மலலை எனது குருநாதனே தவத்திரு கந்தர்ரி மவுன குருவின் திருவடி கமலங்களுக்கு சமர்ப்பிக்கின்றனம் ஆன்ம நேய அன்பர்கள் இன்னாலுக்குச் சிறப்பானதொரு வரவேற்பளித்து மேன்மேலும் இதுபோன்ற ஞான நூல்கள் வெளிவர ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்திட வேண்டியும் இதைப் படிப்போரும் கேட்போரும் வீடுபேறு அடைய இறைஞ்சி எனது முன்னுரையை முடித்து நூலின் கண் நுழையுமாறு வேண்டியும் வாழ்த்தியும் இம்மலரை தவத்திரு மவுனகுரு சுவாமிகளின் திருப்பாத கமலங்களுக்கு சமர்ப்பிக்கின்றனம்.

தவத்திரு சண்முகானந்த சுவாமிகள் வேதாந்த பேராசியர்
குடியேற்றம்.

அணிந்துரை

புலவர் க.அ. கிருஷ்ணன் எம்.ஏ. எம்.இடி.,

தலைமையாசிரியர்

கந்தனேரி வேலூர் மாவட்டம் 635 809

“அறம் பொருள் இன்பம் வீட்டைதல் நூற்பயன்” என்பது நன்னூல் வீதி. உலக வாழ்க்கைக்குப் பொருள் தேவை, பொருள் இருந்தால் அறம் செய்யலாம். அறத்தால் இன்பம் பெறலாம். இம்முன்றும் இவ்வுலக வாழ்க்கையில் நிகழும். இவைநல்வழியில் செய்யப்பட்டால் கிடைப்பது வீடுபேறு. வீடுபேறு என்பது அவ்வுலக வாழ்க்கை. அதை அடைய வழிகாட்டுவன ஞான நூல்கள். அவை சித்தாந்த நூல்கள் என்றும், வேதாந்த நூல்கள் என்றும் வகுக்கப்படுகின்றன. வேதாந்த நூல்களை அடிப்படையாக வைத்து எழுதப்பட்டதே இந்நூல். இதன் பெயர் “வேதாந்த ஞானமலர்” என்பதாகும். இதன் ஆசிரியர் திருமிகு இரா. அண்ணாமலை அடிகளார் ஆவார்.

இந்நூலாசிரியரைப் பற்றியும் இந்நூலைப் பற்றியும் சில கருத்துக்களைக் கூற விழைகின்றேன். இந்நூலாசிரியர் அண்ணாமலை அடிகளார் கந்தனேரி கிராமத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர். சிறுவயது முதலே கல்வியிலும் பொது தொண்டிலும் ஆர்வம் உள்ளவர். நல்ல பண்பாளர். நிலச்சுவான்தாரர். இவ்வூரின் ஊராட்சித் தலைவராக இருபது ஆண்டுகளும். கூட்டுறவு வங்கித் தலைவராகப் பல ஆண்டுகளும் திறம்பட பணியாற்றியுள்ளார். பெருந்தலைவர் காமராஜர், பெரியவர் பக்தவத்சலம் முதலான முதல்வர்களைக் கண்டு பேசி இவ்வூருக்குப் பல நற்செயல்கள் செய்துள்ளார். எடுத்துக்காட்டாகச் சில :- ஊருக்கு அடிப்படைத் தேவைகளான ஆரம்பப் பாடசாலை, குடிநீர்க் குழாய் மின்சார விளக்குகள், கூட்டுறவு வங்கி, பால் வளவங்கி, தாய் சேய்நலவீடுதிசுமுதாயத் தோப்பு முதலியவற்றைக் கொண்டு வந்தவர் இவரே. இன்னும் பல நற்செயல்கள் இவரால் செய்யப்பட்டன. பிறகு ஆன்மிகத்

துறையில் நாட்டம் கொண்டு வேதாந்த வல்லுனர்கள், துறவிகளோடு தொடர்பு கொண்டு வேதாந்த பாடசாலைகள் நடத்தி பக்திநெறி பரப்பி வருகிறார். இன்று இல்லறத் துறவியாகவே வாழ்ந்து வருகிறார். இவர் பெரும்புகழ்பெற்ற ஞானி மவுனகுருசாமிகளின் சீடராவார். அவர் காட்டிய வழியில் இன்று வேதாந்த ஆன்மீக நெறியைப் பரப்பி வருகிறார். இத்துறையில் சுமார் 34 அண்டு காலமாகப் பணியாற்றி வருகிறார். ஓயா உழைப்பு, சலியா உழைப்பு என்பதே இவர் வாழ்க்கையாக உள்ளது. “உயர்நிலைப்பள்ளி கந்தனே ரியிலும் பனேமடங்கியிலும் ஏற்படுத்த முயற்சி செய்து வருகிறார்.

“கற்றதனால் ஆய பயன்னென்கொல் வாலறிவன் நற்றான் தொழாஅர் எனின்” என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. இவர் எழுதிய வேதாந்த ஞானமலர் என்னும் இந்நூல் வதங்களின் சாரம் என்று கூறினால் மிகையன்று. ரீக், யஜுர், சாமம், அதர்வணம் என்று வேதங்கள் நான்காகக் கூறப்படுகிறது. இன்றும் அவைகள் படித்தோர்க்கும பாமரர்க்கும் காணாப் பொருளாகவும் காட்டலாகாப் பொருளாகவுமே இருந்து வருகின்றன. இந்நூலைப் படிப்பவர்கள் வேதங்களின் சாரத்தை ஓரளவு உணரக் கூடும். கோவிந்தனுக்கு நாராயணன் என்றும் அஷ்டாட்சரம் என்று ஒரு பொருளும் உண்டு. அதேபோல் இந்த ஞான மலரியும் எட்டு இதழ்கள் உள்ளன. இவற்றில் மகாராசா துறவு என்பது சுவையோடு கூடிய நீதிக்கதையாகும். இந்நூலைப் படிப்போர்க்கு நல்ல பக்தியும் ஆன்மீகத்தில் ஈடுபாடும் பற்றற்ற நிலை ஏற்படும்.

“ தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்

கற்றனைத் தூறும் அறிவு”

என்ற வள்ளுவர். வாக்கை நோக்குக! ஆகவே அன்பர்கள் இந்நூலை வாங்கிப் படித்து பெரும் பேறு பெற வேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இந்நூலை வாங்குவதன் மூலம் ஆன்மீக வளர்ச்சிக்குத் துணை நிற்பதோடு இவர் வெளியிட இருக்கும் ஞான நூல்களுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்தவர்கள்

ஆவோம். மேற்கண்ட எட்டு இதழ்கள் கொண்ட வண்ணமலரை, வாடா மலரை, வாசனை மலரை அனைவரும் வாங்கி நறுமணம்பெற கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

தென்னிந்திய ஆன்மீக வளர்ச்சிக் கழகத்தின் தலைவராகப் பணியாற்றி வரும் திருமிகு அண்ணாமலை அடிகளார் தவத்திரு, கந்தனேரி மவுன குருசாமிகளின் சீடர் என்பது பெருமையளிப்பதாகும். இவர் ஆண்டுதோறும் கரிகிரி என்னும் கிராமத்தில் தவத்திரு மவுன குருசாமிகளின் நினைவாக குருபூசை நடத்தி அன்னதானம் செய்து வருகிறார், அதற்கு பல அன்பர்கள் உதவியாக உள்ளார்கள். திருமுருக கிருபானந்த வாரியார், தமிழறிஞர் டாக்டர். மு. வரதராசனார் போன்றோர் குருபூசையில் சொற்பொழிவாற்றியுள்ளார்கள். வாரியாரைப் போன்று சுயமாகப் படித்து அறிஞரானவர் அண்ணாமலை அடிகளார் , தமிழக அரசு அவருக்கு தமிழறிஞர் வீருது வழங்கி சிறப்பித்துள்ளது, மேலும் அவருக்கு பெருமை சேர்ப்பதாக உள்ளது. அவருக்கும் அவருடைய வேதாந்த ஞான மலருக்கும் என் இனிய வாழ்த்துக்கள் உரியதாகும். வாழ்க! வளர்க! அவர் தொண்டு.

அன்பன்

புலவர் க. அ. கிருட்டிணன்.

மவுன குரு சுவாமிகள் பற்றி

நாட்டில் உள்ள மற்ற துறவிகளும் சுவாமிகளைப் பின்பற்றினால் பெரு நன்மையாகும் .

-மகாத்மா காந்தியடிகள்

நான் ஒரு மவுன மலையைப் பார்க்கிறேன் . அது நடப்பது தொண்டுவண்ணமாய் இருப்பது . அவர் ஊரில்லார் பேரில்லார் . எங்கே பிறந்தாரோ. எங்கே வளந்தாரோ? தெரியவில்லை . சாதாரண மனிதனைப் போலவே உலவுகிறார் . அவர் மௌனமாய் இருந்ததால் அவரை மக்கள் மவுனசுவாமிகள் என்று அழைக்கிறார்கள் .

-திரு. வி. க

கங்கையும் . காவிரியும் ஒன்றுபடுத்தக் கால்வாய் எடுத்தல் வேண்டுமெனப் படம் போட்டுக் காட்டினார் .

-மு.வரதராசனார்.

எனக்குத் தெரிந்தவரை இந்தியாவில் தோன்றிய ஞானிகளில் கரிகரி மவுன சுவாமிகளைப் போன்ற வரைக் காணுதல் அரிது .

- எஸ் . சச்சிதானந்தம் பிள்ளை

குருவணக்கம்

மவுன குரு சீடர் சாது.நாகரத்தினம் அம்மையார்

தவத்திரு , ஜெயராம அடிகளார்

செங்குட்டை காட்பாடி.

இறைவன் வணக்கம் குருவணக்கம் .

1. இருட்டில் விளக்கு - விளக்கு என்றால் இருள் போய்விடுமா? அந்தகாரக்குகையில் ஆயிரம் நாள் இருந்தாலும் தீபம் கண்டவுடன் இருள் நீங்கும். அதுபோல தத்துவ விசாரணை செய்து ஞானம் என்கிற தீபம் உண்டானால், அஞ்ஞானம் என்ற இருள், போம். உண்மையானது நான் என்னும் அறிவு, உண்மையாக தோன்றும் உலகம் தத்துவம். இது பிரம்மத்தினிடம் ஒருகாலும் இல்லாததால் சர்வாபாவனாம் இந்த சர்வாபாவனையே இரு கரம் கூப்பி தலை குனிந்து வணங்கி நிற்கின்றேன்.
2. நிஷ்பிரபஞ்சன் என்றால், பிரபஞ்சமின்மை. உலகத்தை பேர்த்துவிட வேண்டும் என்பது அல்ல? சொப்பன உலகம் என்றே துணிவுடன் ஒழித்தல் வேண்டும். இதனால் ஜெகத் இல்லை. துணிவுடன் ஒழித்தால் ஞானம் உண்டாகிறது. இதனால் அவனே நிஷ்பிரபஞ்சன். இந்த நிஷ்பிரபஞ்சனையே இரு கரம் கூப்பி தலை குனிந்து வணங்கி நிற்கின்றேன்.
3. புலியில் மரம், செடி முதலியவை உதித்து, இருந்து, புலியாக அழிதல் போல ஜகம் அறியும் சாட்சியாக நம்மில் உதித்து, இருந்து, அழிந்து விடலாலே தன்னைப்போல் வேறு ஒரு வஸ்து இல்லாமையினால் அத்வைத பிரம்மம். இந்த அத்வைத பிரம்மத்தையே இருகரம் கூப்பி தலை குனிந்து வணங்கி நிற்கின்றேன்.
4. இருதயத்தீல் தானாகவே பிரகாசிக்கும் தத்துவம் சச்சிதானந்த சொரூபமானது. மூன்று நிலைகளிலும் ஊடுருவி விழித்துக் கொண்டு சாட்சிபோல் பார்த்துக் கொண்டு நிஷ்களமான பஞ்ச பூதங் கடந்த ஆன் ம சொரூபம் ஆனாவர் இவர் .

2. ஆன்மா வாயாவாதி பூதபௌதிகங்களோடு அனைத்திலும்
வியாபித்திருந்து . “பரவாம் ஆகாசம் ஒன்றின் பற்றுது
மற்றநாலும்” போல் . அசங்கமாம் . அவித்தை . காமம் .
கர்மங்களொழித்த ஞானியாவார்
மவுன குரு

குறிப்பு - ஞானியானாலும் . அஞ்ஞானி யானாலும் . பிராரத்த
வினை அனுபவித்தே தீர வேண்டும் .

3. சஞ்சலமற்ற அகண்டம் பூரணமாய் சித்தம் பிரம்மாகாரமான
ஞானியாவார் இவர்.
4. சர்வ அனர்த்தங்களையும் . விகற்பங்களையும் .
விடடொழித்து . பிரமத்தமாத்நிரமாய் அகண்டானுபவ
ஞானியாவார் இவர்.
5. நாம ரூபமாகிய ஜகத் பொய் . பந்தத்தின் ரூபம் மனைவி .
புத்திரர்கள் . தனங்கள் என்ற திட ஞான முள்ள
ஞானியாவார் இவர்.
6. மனம் பிரமத்தில் நிலை நிறுத்தினால் . கர்ம பலங்கள்
எரிக்கப்பட்டு விடுகின்றன . கர்ம பலங்களை எரித்த பிரம்ம
சொரூபமாவார் இவர்.
7. முட . கோர . சாந்தம் வீருத்திகள் விட்ட சமயம் சத்து .
சித்து . ஆனந்தம் வெளியாம் . அந்த சச்சிதானந்த பிரம்ம
சொரூபமாவார் இவர்.
8. வந்து போகும் நிகழ்ச்சிகளில் பாதிக்கப்படாதவனே பிரம்ம .
அந்த பிரம்ம சொரூபமே இவர்.
9. ஆகாயம் முதல் அகங்கார பரியந்தமான பிரபஞ்சம்
ரக்கலில் சர்பம் போல . அசத்து . ஜடம் . துக்கம் என பிரித்
து பிரம்மத்தை எளிதாக அறிதல் . பொருட்டு பிரம்மம் ஏகம்
எனப்படும் . ஏகமாகிய பிரம்ம சொரூபமே இவர்.
10. சர்வத்தையும் அறியும் சுயம் பிரகாசமான பிரமத்தை அறிய
வேறு பிரகாசந்தரமேது . பல புருடர் முன்னே தசமன்
தன்னை பார்ப்பதும் தனைக் கொண்டேதான் அப்படி
போலசுயம் பிரகாசமான பிரம்ம சொரூபமாவார் இவர்.

11. விருத்தி ஞானம் அஞ்ஞானத்தை நிவர்த்தித்து, ஜாடி நீர் மண்ணை பிரித்த தேற்றாம் பொடிபோல தானும் மண்ணொடுமாயும் அப்போது பரிபூரண பிரம்ம சொரூபம் அகண்டானுபவ சித்தி கூடும். அந்தபரி பூரண பிரம்ம சொரூபமாவார் இவர்.
12. வெல்லத்துக்கு தானே மதுரசுபாவம் போல், ஆன்மாதானே அனுபவரூபம் எக்காலத்தும் பந்த மற்ற பிரம்ம சொரூபமாவார் இவர்,
13. அஞ்ஞானத்தால் அந்தக் கரணத்தையே ஆத்மாவாக தவறாக புரிந்துக்கொண்டு, கரணங்கள் செயல்பட தொடங்கும் போது நான் என்ற அகங்காரம் உடல் முதலானவற்றையே, காட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. பிரம்மம் காணும் பொருளிலெல்லாம் உள்ளேயும் வெளியேயும் இருக்கிறது. பிரிந்து நிற்க வில்லை யாதொன்றும் செய்வதில்லை எதிலும் ஒட்டுவதில்லை. அறிய முடியாத பிரம்ம சொரூபமாவார் இவர்.
14. மனது சத்துவசொரூபம், ரஜஸ்தமஸ் நசிந்தால் கனபரிணாம சலனம் போம், போகவே, மனம் களங்க மற்ற ஆகாசம் போல் பிரம்மத்தில் நிர்வி கற்ப சமாதியில் நிற்கும் பிரம்மமாவார் இவர்.
15. ஜாக்ரம், சொப்பனம், சுழத்தி அவஸ்தைகளில் எழுந்திடும் விருத்திகளும், மூட, கோர சாந்தம் முதலிய விருத்திகளையும், ஒழித்து ஆனந்தமாய் இருக்கும் பிரம்மசொரூபமாவார் இவர்.
16. இருதயத்தில் தானாகவே பிரகாசிக்கும் தத்துவம், சச்சிதானந்த சொரூபமானது முன்று நிலைகளிலும் ஊடுருவி வீழித்துக் கொண்டு, சாக்ஷிபோல் பார்த்துக் கொண்டு நிஷ்களமான, பஞ்சபூதங்களின் கூட்டு அல்லாதது ஆத்மா. அந்த ஆத்ம சொரூபமே இவர்.

17. மனதினாலும் வாக்கினாலும், அடைய முடியாத, மேலானதும் பிறப்பு அற்ற, மாறுதலற்றதுமான ஆத்மாவால், எல்லா வார்த்தைகளும் ஒலிக்கின்றனவோ அதுவே ஆத்மா, அந்த ஆத்மசொருபமே இவர்.
18. பலவிதநாமரூபங் கொண்ட பிரபஞ்சம் பர பிரமத்தை ஆதாரமாக கொண்டு, கயிறு பாம்பாக தோற்ற மளிப்பதைப் போல பிரதி பலிக்கிறது. அத்த பர பிரம்ம சொருபமே இவர்.
19. இது அறிவு சொருபமாய் எங்கும் வியாபக மான ஆகாயம் போல, வியாபகமான பிரம்ம சொருப மாவார்

இவர்.

இவர் படம் திறப்பதில் பெரு மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

உண்மையுள்ள

கே. வி. ஜெயராம பிள்ளை,

கரிகிரி.

மவுன குரு சீடர்கள்

திருமதி. சாது நாகரத்தினம்மாள் கரிகிரி

திரு. கே. வி. ஜெயராம பிள்ளை . கரிகிரி

ஓம் தத் சத் வாழ்த்துரை

தென்னிந்திய ஆன்மீக வளர்ச்சிக் கழகம், வேலூர்

ஜெ. சத்தியமூர்த்தி

சின்னமுனிர்ந்தினம்

பி.கே. மணி,

செயலாளர், (செங்குட்டை)

அணைக்கட்டு

துணைத்தலைவர்,

அணைக்கட்டு

வேதங்கள் நான்கும் நூல் வழியாயின் மொழியாக்கம் செய்யுங்கால் சிதையும் என்று எண்ணிய குருமார்கள். அதனை குரு (பாரம்பர்யம்) வழியில் அறியும்படி செய்தனர். புனித வேதங்களைச் செவியால் கேட்டுணர முடியுமே அன்றி கண்களால் காண இயலாததாயின.

ஆதலின் அதனை நிறைவு செய்யும் பொருட்டு வேதங்களின் சாரமாக உபநிடதங்கள் பலவாகவும், அதனது விரிவாக்கமாக வேதாந்த நூல்கள் பலவும் நமது முன்னோரால் வெளியிடப்பட்டது. பல மடங்களில், முன்னோர் நூல்கள் இல்லாமல் போயினமையால் வேதாந்த போதனை செய்யவழியின்றி இடர்படும் நிலை உருவாகியுள்ளது. இதனை நீக்கும் வண்ணமாக சுமார் 28 பெரிய, மற்றும் சிறிய நூல்களை தனி நூல்களாகவும் தொகுப்பு நூல்களாகவும் வெளியிடும் வகையில் சில பேராசிரியர்களின் எளிய உரையோடு அமைத்து சுமார் ரூபாய் இரண்டு இலட்சம் மதிப்பீடு செய்து திருப்பதி தேவஸ்தானத்தை அணுகியதில் உடனடியாக அச்சேறுவிக்க உத்தரவு செய்து அவர்கள் நிதி உதவி தர இசைவு தந்து ஊக்குவித்தமைக்ககு நன்றி கூறுகின்றனம் இந்நூலைக் கண்ணுரும் அன்பர்கள், தங்களால் இயன்றவரையில் பொருளாகவோ, பணமாகவோ, ஞான தானம் நல்கி அச்சிட வேதாந்த நூல்கள் 28 ம் வெளிவர உதவி புரிந்தும் வாழ்த்துரை வழங்கியும் ஆதரவு தர அன்போடு கேட்டுக் கொள்கின்றனம்.

இங்ஙனம்

(ஜெ.சத்தியமூர்த்தி)

பி.கே. மணி,

சின்னமுனிர்ந்தினம்

நேரிசை ஆசிரியப்பா வாழ்த்துப் பாமாலை

கு. அச்சுதானந்தன்
மடாதிபதி, அச்சுத தாசர் மடம் வல்லம்

உலகுயிர் பரமென் றோதிய வபாவம்,
கலக மாமெனல் கருத்தில் கண்டு
பார்தனில் எவர்க்கும் பாங்குடன் தெரிய,
ஓர் நிக ரில்லா உத்தமன் செய்த
வேத வாக்கிய வீழுப்பொருள் அனைத்தும்,
ஓதி உன்ன ஓர்பொருள் நீயாம்
ஆகலின் அவற்றை அண்டல் நீதியாய்,
தாகம் கொண்டு தாங்கினர் தவத்தை
உன்னத தபசு உம்பரும் மகிழ்,
அன்னவர் பரம்பரை அணுக ராகி
தன்னறி வறிவால் சம்பத் தென்னும்,
நன்கிரி பிரம பீடத் துற்றனன்
அரியவன் எனலாம் அச்சு தானந்,
தரும் கரி கிரிமௌன குருவும் ஆகவே
வசன ஞான மார்க்க முடே,
நிசம தான நீணூல் வேண்டி
மாறா தென்றும் மாபெரும் முனைப்பால்,
பேறா தென்ப பேர்நூல் கோத்த
கந்தன் ஏரியாம் கனிதவப் பயத்தான்,
வந்தனன் உலகு வாழ்பவர் ஏத்த
அண்ணா மலையெனும் அடிகளா ரவரும்,
ஒண்புகழ் கமழும் ஓர்ஜெய ராமனாம்
அடிகளார் பயந்த அற்புதச் செல்வனாம்
வடிவறி நலத்தோன் வேலையில் வசியும்
சத்திய ழுர்த்தியும் சுகமாய் கொண்டு,
இத்தரை யதனில் முத்திரை பெறவே
வேதாந்த ஞான மலர்நூல் ஒன்றை,
ஓத மேதினி ஒருபெரு பனுவலாய்
அருளினன் அவரொடு அவனியில்
இருளற எவரும் இந்நூல் வாழி

-கு அச்சுதானந்தன்

1.6.1999

திருமிகு. தி. வனஜா, ஜெயவேல்
உயர்நிலைப்பள்ளி அறக்கட்டளைகுழு உறுப்பினர் கந்தனேரி
திரு. லெட்சுமணன் பொருளாளர் அணைக்கட்டு

வீழிப்புணர்வு படைப்பு

புண்ணியம் மிகுந்த பாரதநாட்டின் கண் சாதி, மத
பேதமின்றி எல்லோருக்கும் வேதாந்த பாடங்களை, இவ்வசமாக
போதித்துவருகின்ற ஒரே ஸ்தாபனம். தென்னிந்திய ஆன்மிக
வளர்ச்சிக்கழகம் இந்தஸ்தாபனத்தின் தலைவராக தவத்திரு
அண்ணாமலை அடிகளார், சுமார் 34 ஆண்டுகளாக செவி
வழியாகவே போதித்து சுமார் 2000 மாணவர்களை
உருவாக்கியுள்ளார். தமிழ்நாட்டில் 75 ஆண்டுகளாக வேதாந்த
நூல்கள் வெளியிடாததால் வேதாந்தம் கற்க விரும்புவோர் நூல்
இல்லாது மிகுந்த சிரமப்பட்டனர்.

இந்தகுறையைப்போக்க கந்தனேரி அடிகளார் அவர்கள்
இருபத்தெட்டு வேதாந்த நூல்கள் அனைத்தையும் 4
தொகுப்புகளாக 4000 நூல்கள் வெளிவர செய்யும்முயற்சி
பாராட்டத்தக்கது. குருசீடர் முறைப்படி வழிவழியாக வந்த
இலக்கியங்களை உரைநடையாக்கி ஆன்மிக நாட்டம்
கொண்டோரை வீழிப்புணர்வு செய்ய முதன்முதலாக வெளிவர
இருக்கின்ற வேதாந்தஞான மலர் ஒர் அற்புதப்படைப்பு இதைக்
சுற்றுணர்ந்து பக்தியோகம், கர்மயோகம், ஞானம்
கைவரப்பெற்று கைவல்ய முத்தியடைய பிரார்த்திக்கின்றோம்.

இங்ஙனம்

திருமதி. வனஜா ஜெயவேல்
திருமிகு. லெட்சுமணன்
பொருளாளர்

**பிரம்மபுரீ அண்ணாமலையார் வேதாந்தப்
பேராசிரியர் அம்மையார் குப்பம்**

ஓம் தத் சத்

தமிழ் மாநிலத்தில் அத்வைதத்தைப் பரப்பிய

தவத்திரு மவுனகுரு சுவாமிகளுக்கு

சமர்ப்பணம்

“வேதாந்தம் கற்பது பரதேசியாய்ப் போவதற்கல்ல” விபரம்
அறிந்து குடும்பம் நடத்துவதற்காகவே ! என்றார் குருகிணகர்
சுவாமிகள்

உடம்பினைப் பெற்ற பயனாவதெல்லாம்

உடம்பினுள் உத்தமனைக் காண்.

என்னும் முதுரைக்கிணங்க

உடம்பை அடைந்ததனாலுண்டாகும் பயன் தேகத்தில்
இறைவனைக் காண்பதே ஆகும்.

இரவும் பசுவும் ஒன்றன்பின் ஒன்று மாறி மாறி இடையறாது
வருதல் போன்று, மக்களுகுச் சுகத்திற்குப் பின் துக்கமும்,
துக்கத்திற்குப்பின் சுகமும், வருதலியல்பாகும். அங்ஙனம்
வருதற்கேது தர்மாதர்மங்ளெனவும் அவற்றிற் கேது இருவீனை
யெனவும், அவற்றிற்கேது இராகது வேடங்க்ளெனவும்
அவற்றிற்கேது அனுசூல பிரதி சூல ஞானங்க்ளெனவும்
அவற்றிற்கேது பேதஞானமெனவும், அவற்றிற்கேது அஞ்ஞானம்
எனவும், அது அனாதி எனவும், அவ்வனாதியாய அஞ்ஞானம்
நாசமுறுதற்கேது ‘அகம் பிரமாஸ்யி’ என்னும் மகாவாக்கிய
ஞானமெனவும் மறை முதலியவை கூறுகின்றன. அத் தத்துவ
ஞானத்தால் சர்வம் மித்தை எனவும், சர்வம் பிரமமெனவும்,
அதுவே நாம் எனவும் உணர்தற்கு வேண்டிய நூல் வேதாந்த
சாத்திரங்களேயாகும்.

இப்பரந்தவுலகின் கண் மக்களால் ஸீரும்பப் படுவன இன்பத்தின்
அடைவும் துன்பத்தின் நீக்கமுமாம். துன்பங்களைத்திற்கும்
காரணமெதுவோ அது நீங்காமல் இன்பம் உண்டாகாது.
இதனைச் சாந்தோக்ய உபநிடதம் அடியில் வருமாறு
பேசுகின்றது.

நாரதர், சனத் குமார முனிவரை நோக்கிச் “சுவாமின்! அடியேனைத் துன்ப மில்லாதவனாகச் செய்தருவீர்” என்றார். அதற்குச் சனத் குமார முனிவர். இறைவன் துன்பமற்ற இன்ப வடிவின், அவனுக்கு வேறானவை யெல்லாம் துன்ப வடிவங்கள், காரணமாகிய அஞ்ஞானமும் அதன் காரிய மாகியவிலகும், வேறாகவுள்ளன. ஆதலால் அவை துன்ப வடிவங்களாம். காரணமாகிய அஞ்ஞானம் நீங்காத வரையிலும் துன்பமும் ஒழியாது. இவ்வஞ்ஞானம் மெய் ஞானத்தால் நீங்கும். அம்மெய்ஞானம் விசாரத்தாலுண்டாகும். “நான் யார்? இவ்வுலகம் எத்தகையது? இன்ப துன்பங்கட்குக் காரணம் யாது? இவை முதலிய ஆராய்ச்சியே விசாரம் எனப்படும். இத்தகைய விசாரமின்றி இன்பமடைய இயலாது” எனத் திருவாய்மலந்தருளினார்.

இவ்வுயர் நெறியாகிய வேதாந்த விசாரம் பண்டை நாளில் சிறப்புற்று விளங்கியதென்பதை நம் முன்னோர் களாகிய மவுன குருவைப் போன்ற அத்வைத தத்துவ மெய்ஞானிகளின் அனுபவத்தாலும் “நாம் பெற்ற இன்பயம் இவ்வையகம் பெறுக” என்னும் உயர் நோக்கத்தால் அவர்கள் அருளிச் செய்த ஞான நூல்களாலும் நன்கு அறியலாம். ஆத்ம ஞானமடைய கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதலாகிய முச் சாதனங்களை விதித்துளது. இதனால் வேத வாக்கியங்களெல்லாம் நேராகவோ, அன்றி பரம்பரை யாகவோ அவ்வாத்ம ஞானத்தையே நிச்சயிக்கின்றன வென்பது செவ்வனே விளங்கும். கரும காண்டத்திற்கு உட்கரணத் தூய்மை வாயிலாகவும், பக்தி காண்டத்திற்குச் சித்தத்தின் ஒருமை வாயிலாகவும், ஞான காண்டத்திற்கோ நேராகவோ, துன்ப நீக்கமும் இன்ப வடிவமுமாகிய வீட்டினிடத்தே கருத்தாம். இதே கருத்தை மனுபகவான் அருளிய பிரம்ம சூத்திரம். இதி காசம், புராணமாகியவற்றிற்கும். வான்மீகி முனிவர் இயற்றிய ஞானவாசிட்டுத்தின் கண்ணும், இவ்வாத்ம ஞானத்தையே நிலை நாட்டியுள்ளனர். உலகியல் வாழ்க்கையே உயிர் வாழ்க்கையெனக் கருதுகின்றவர்க்கு இவ்வாத்ம ஞானக் கருத்து எவ்வாறாயினும் தோன்றாதென வுண்மை யுணர்ந்தோர் கூறுவர். இறைவன் திருவுருவாம் மெய்ஞானிகள் வழிபட்ட தத்துவ நூல்களின் பயிற்சியே இறை வழிபாடு ஆகும் என்பது சான்றோர் கண்ட நெறியாதலின் இவ்வரிய நூலான வேதாந்த சாத்திர நூல் பலவும் அச்சியற்றி ஒரு சேர அன்பர்கட்கு வீணா

விடையாகவும் - உரை நடையாகவும் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூற்பொருளை ஆர்வத்துடன் சுற்றுணரும் அன்பர்கட்கு குருவருளும் திருவருளும் முன்னிற்குமாக.

“ பிறப்பினால் பெற்ற பயனாவ தெல்லாம் துறப்பதாம்

தூநெறிக் கண் சென்று”

பிறப்பினால் உண்டாகும் பயன்தாய வழியில் சென்று பிணைப்புகள் வினைக்கும் உடல் பற்றுக்களினின்றும் நீங்குவதேயாகும். துறவு என்பதற்கு இவ்வாழ்வை ஒழித்து விட்டிருப்பதே என்று தவறாகப் பொருள் கொள்கிறார்கள். இந்த ஒரே காரணத்தால் தான் பிரமவீத்தை உலகில் அருகிப் போயின.

ஆன்மநேய ஒருமைப்பாடுடைய ஆத்மஞான ஆனந்த சொரூபிகளாகிய அன்புள்ளம் கொண்டோரே:

1108 - 108 உப நிஷத்துக்களில் துருவி ஆராய்ந்து கடைந்து எடுத்து பத்து உபநிஷத்தாகத் தொகுத்து தந்தவர் வியாச பகவான், உபநிஷத்துக்கள் எல்லாம் சேர்ந்தது வேதம் எனப்படும். படிப்பவர்கட்கு எளிய முறையில் நான்காகப் பிரித்து, இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வண வேதம் எனப் பெயரிட்டு முதற்காரணப் பிரமத்தை (பேரறிவை) தவிர பரிபூரண ஆனந்த தன்மை இல்லை என்று வெளியிட்டவர் வியாசபகவான்.

அரியபொக்கிஷமான வேதாந்த உண்மையை ஒரு மனிதன், இளம் வயதினிலே தெரிந்துக் கொள்வானேயானால் அவன் வாழ் நாளில் ஏற்படும் இன்ப துன்பங்களிலிருந்து விடுதலையடைந்து மரணபயம் நீங்கி ஆனந்த வாழ்க்கை நடத்த முடியும்.

வேதாந்தம் என்பது வயது முதிர்ந்தவர்கள் தான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும், மண், பெண், பொன்னாசை இருக்கக் கூடாது என்றும் துறவிகட்குத்தான் வேதாந்தம் உரிமை என்றும் சொல்லி இன்னமும் மக்களை நம்ப வைத்து பீதியை உண்டாக்குகின்றனர்.

இல்லறத்திலிருந்து வேதாந்த, உண்மையை வாரி இறை ஆத்மஞானிகளாகிய யாக்குவல்லியர், ஜனகர்த், வசுஷ்டர், வியாசர், கண்ணபிரான், ஆதிசங்கரர், திருவள்ளுவர், இராமகிருஷ்ணர், சுவாமி விவேகானந்தர், இராமதீர்த்தர், பாரதியார், ஸ்ரீலக்ஷ்மி, மவுனகுரு சுவாமிகள் மற்றும் உண்மையை

உணர்ந்த பெங்களுர் மவுனசுவாமிகள், கொடைக்கல் சுப்பிரமணிய சுவாமி, அகஸ்தியர், அத்திரி, காசிபர் கம்மணார் புதூர் (கரிகரி) நாகரத்தினம் அம்மையார், சாது லட்சுமி யம்மையார்கந்தணர் அண்ணாமலை அடிகளார் குகையநல்லூர் கருணானந்த சுவாமிகள், அச்சுதாசர், ஆலங்காயம் நரசிம்ம அம்மையார், சந்நியாசியாகவும், மனைவீ மக்களுடனும் இராசயோகத் துடனும் இருந்து வேதாந்த உண்மையை வயது, சாதி, மதம் வேறுபாடின்றி போதித்து வந்துள்ளனர். போதிக்கின்றனர் கேட்டு ஆனந்த வாழ்வடைய பிராத்திக்கின்றனர்.

பிரம்மச்சாரி என்பவன் பிரம்மத்தை அறிந்து அதற்குரிய செயல்களைச் செய்துக் கொண்டிருப்பவன், இல் வாழ்வான் என்பவன் பத்தினியோடு கூடி, பயன் கருதாச் செயலைச் செய்து ஞானத்தை அடைபவன்.

வானப்ரஸ்தன் என்பவன் பத்தினியோடு கூடி, யோகம், போகம் இவற்றுடன் பயன் கருதாச் செயலைச் செய்து ஞானத்தையடைபவன்.

சந்நியாசி என்பவன் எல்லாச் சேர்க்கைகளையும் விட்டவனாகையால் மனத்தை வசம் செய்து துரியம் (வேகம்) துரியாதீதம் (அதிவேகம்) என்ற பதங்களை அடைகிறவன் அதனால் உயிருள்ளபோதே சீவன் முத்திப் பதம் அடைகின்ற இந்நூலை மவுன குரு சுவாமிகட்கு சமர்ப்பணம் செய்கின்றனம்

பிரம்மபுத்ரி அண்ணாமலையார் ஆசிரியர் அம்மையார்
சூப்பம்

ஓம தத் சத்

ஸ்ரீ நித்ய பிரகாசானந்த சுவாமிகள்
கீதா ஆசிரமம், துணைத் தலைவர்,
எலமண்டியம், பில்லபாளையம் (போஸ்ட்)
சித்தூர் மாவட்டம், ஆந்திரப் பிரதேசம் 517 520
தொலைபேசி 75027

அற்புதப் படைப்பு

புன்னியம் மிகுந்த பாரத நாட்டின் கண்ணிண் சாதி மத் பேதமின்றி எல்லோருக்கும் வேதாந்த பாடங்களை இலவசமாக போதித்து வருகின்ற ஒரே ஸ்தாபனம் தென் இந்திய ஆன்மீக வளர்ச்சிக் கழகம்” பல ஆண்டுகளாக செலி வாழியாகவே சுமார் 200. மாணவர்களை உருவாக்கிய இக்கழகத்தி தொன்னாடில் அடியேதும் பங்கேற்று போதித்து வருகின்றேன். சுமார் 75 ஆண்டுகளாக தமிழ்நாட்டில் வேதாந்த நூல்கள் வெளியிடாததால் மாணவர்களும் வேதாந்தம் கற்க விரும்புவோரும் மிகுந்த சிரமப்பட்டனர்.

இந்த குறையைப் போக்க முதல் வெளியீடாக வேதாந்தஞானமலர் நூல் வெளியிடச் செய்யும் முயற்சி பாராட்டத்தக்கது. குருசீடர் முறைப் படிவழி வழியாக வந்து இலக்கியங்கள் சுலோகங்களாக இருந்ததை வசன ரூபமாக விரித்து எழுதம் முயற்சி எல்லா காலத்திற்கும் பொருத்தமான அரிய நூலான “ வேதாந்த ஞான மலர் சமஸ்கிருதம் படிக்காதவர்களும், தமிழ் கற்றவர்களும் கற்க வசதியாக வேதாந்த நூல்களையெல்லாம் திரட்டி தெளிவாகத் தொகுத்துள்ளனர். இந்நூல் ஓர்அரிய அற்புதப் படைப்பு இதைக் கற்றுணர்ந்தோர் பக்தி யோகம், ஞானம் கைவரப் பெற்றுறுரயகவல்ய முக்தியடை துணையாகும். இந்நூல் வெளிவர ஆசி கூறி மகிழ்கின்றேன்.

ஸ்ரீ நித்ய பிரகாசானந்தா

‘அருளாசி’

தவயோகி சச்சிதானந்தா

அருள்திரு கமலக் கண்ணி அம்மன் திருக்கோயில்,
கலவை 632 506 வேலூர் மாவட்டம் தமிழ்நாடு

அன்புடையிர்:

அருளாசி! தாங்கள் வேதாந்தத்தின் உட் பொருளை எல்லாம் தொகுத்து வேதாந்த ஞானமலர் என்ற நூலை வெளியிடும் செய்தியறிந்து மனம் மிகவும் மகிழ்கிறது.

வேதாந்தம் தான் வாழ்க்கையின் நெறியாக இருந்தது. மனிதப் பிறவி என்பதே தன்னை உணர்ந்து இறைநிலை எய்த ஏற்பட்டது. ஆனால் காலப் போக்கில் வேதாந்தம் என்பது தனிமைப் படுத்தப்பட்டு துறவிகளுக்கு மட்டும் உரித்தான விஷயமாகிவிட்டது. இதனால் வேதாந்தம் ஒரு குறுகிய வட்டத்திற்குள் சிக்கி சிதைந்து இன்று குணப்படுத்தவே முடியாத அளவு பலவீனமாகிவிட்டது. வேதாந்த நூல்களும் இன்னும் கடும் நடையுடன் கூடிய மணிபிரவாள நடையில் இருப்பதால் இன்றைய இளைஞர்களுக்கு வேதாந்தம் பற்றி அறிய ஆர்வம் இருந்தும், படித்து எளிதில் புரித்துக் கொள்ள இயலாத நிலை உள்ளது. எனவே இந்தக் குறையை நீக்கும் பொருட்டு வேதாந்த வித்தகர் பிரம்மபுத்ர அண்ணாமலை அடிகளாரும் அவர்களைச் சார்ந்தவர்களும் வேதாந்தக் கருத்துக்களை தற்காலத் தமிழ்நடையாக்கி அருமையாக பல நூல்களாக வெளியிட இருக்கிறார்கள் இது மிகவும் பாராட்டி ஊக்குவிக்க வேண்டிய விஷயம் ஆகும்.

இவர்களின் இந்த சீரிய முயற்சி நிறைவுற்ற மக்களுக்கு பயன் நல்க வேண்டும் என்று எல்லாம் வல்ல அருள் தரும் கமலக் கண்ணி அம்மன் கழல்களைப் பற்றி இறைஞ்சும்.

அருளாசியுடன்,
சச்சிதானந்தா

வாழ்க ஆன்மீகம்

துரை நைனியப்பா,

உதவி தலைமை ஆசிரியர் ரெண்டாடி உயர்நிலைப் பள்ளி.”

வேதாந்தப் பேராசிரியர்

ஆன்மீக உலகிற்கு இந்து மதம் ஆணிவேர் போன்றது. அந்த இந்து மதம் நால்மறைகள் ஊற்று. அந்த மறைகளின் முடிவு தான் வேதாந்தம். அந்த வேதாந்தக் கருத்துக்கள் பின்னால் பல்லாயிரம் நூல்களாக மலர்ந்தன. அத்தனை நூல்களையும் கற்றுணர வாழ்நாளே போதாது. இதைக் கருத்தில் கொண்டு, மகாத்மா காந்தி, திரு.வி.க., மு.வ. போன்ற ஆன்றோர்களால் போற்றி வளர்க்கப்பட்ட ஸ்ரீ ஸ்ரீ கரிகிரி மெளன குரு சுவாமிகளின் மாணவரும். வேதாந்த வித்தகரும், தென்னிந்திய ஆன்மீக வளர்ச்சிக் கழகத்தின் தலைவரும் ஞானியுமான தவத்திரு. அண்ணாமலை அடிகளார் வேதாந்தக் கருத்துக்களை முழுவதும் ஒருவர் வளர்க்கும் வகையில் உபநிடதம் போன்ற உன்னதமான எட்டு நூல்களை தொகுத்து எளிய நடையில் பாமரரும் உணரும் வண்ணம் “வேதாந்த ஞானமலர்” என்ற பெயருடன் எட்டு நூலை வழங்கியுள்ளார். ஆன்மீக உலகம் இந்நூல் மூலம் பெரும் பயன் அடையுமென்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. வாழ்க இவர் தொண்டு. வளர்க ஆன்மீகம்

அன்புடன்

துரை, நைனப்பா,

ரெண்டாடி.

ஓம் சக்தி நாராயணி சித்தர்பீடம்

மலைக்கோடி அரியூர் 10.6.99

வேலூர் 632055

தமிழ் நாடு

வாழ்த்து நல் ஆசி

ஓம் சக்தி நாராயணி சித்தர்பீடம்

மலைக்கோடி அரியூர் 10.6.99

வேலூர் 632055 தமிழ்நாடு

அதர்மம் அழியும் போதெல்லாம் தர்மத்தை நிலைநாட்ட அன்னையானவள் மனித உருவில் மட்டுமல்லாமல் நல்ல எழுத்துக்களின் வடிவிலும் தர்ம நூல்களின் வாயிலாகவும் வெளிப்படுகின்றாள். அதன் அடிப்படையில் தற்பொழுது மக்களின் மனதில் தர்ம நெறி, இறைவழிபாடு, போன்ற நற்பண்புகளை வளர்க்க “வேதாந்த ஞான மலர்” என்னும் இப்புனித நூல் வெளியிட்டுள்ளதில் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகின்றோம். இந்நூலின் மூலம் மக்களுக்கு ஆன்மீக அறிவும், நல்ல எண்ணங்களும் உதயமாக எல்லாம் வல்ல அன்னை நாராயணியை பிரார்த்தித்து வாழ்த்தி ஆசிர்வதிக்கின்றோம்.

ஓம் சக்தி நாராயணியே போற்றி ஓம்

ஓம் தத் சத்

புலவர் மணி எழிலன், எம்.ஏ

முதல்வர் எம்.டி.சி.வேலூர்

வாழ்த்துக்கள் / புதுக்கவிதை

1. ஆல்போல் நிழல் தந்து ஆன்மீகத்தை வளர்ப்போன்,
பால்போல் உள்ளம் கொண்டோன் பண்பாளன் பாவலன்
நூல் ஒன்று தமிழில் தொகுத்தான், நுண்ணறிவாளன்
அண்ணாமலையான்
ஏல்பல்கலைக் கழகம்போல் இயல் இசை நாடகமாய்
என்றும் வாழ்கவே!
2. தஞ்சை மாநகரத்துக் கோபுரம்போல்,
தமிழ்ப் பணிசிறந்தோங்கி நிற்கவேண்டும்
நெஞ்சை அள்ளும் தாஜ் மகால்போல் நாடெல்லாம்
இருள்நீங்க பேரொளி வீசவே
கங்கைபோல் காவிரி போல் கருத்தாழம் கொண்டே
கலை உலகைக் காணவேண்டும்
எங்கும் நிறை ஆன்மீகம் எத்திசையும் தழைத்தோங்க
இமயமலை போல் நிலைத்து என்றும் வாழியவே!
3. நற்பணிகள் ஏராளம் நாட்டில் தினம் தினம்
தற்பெருமை ஏதுமின்றி தமிழ் நாட்டில் தொண்டாற்றும்
அலைகடல்தூழ்தமிழ்நாட்டில் அருள்தமிழ்வாணன் அண்ணா,
மலைஅடிகள் தமிழ்த்தொண்டு மேதினியில் ஓங்குகவே!
4. கந்தனேரி தன்னில் கன்னித் தமிழ்ப் பேரால்
வேதாந்தக் கல்லூரி வேகமாய் நடத்திடவே
பண்புடன் உழைக்கும் பேராசிரியன் அண்ணாமலை
எண்ணங்கள் யாவும் எத்திசையும் வெல்லட்டும்.
5. நூறாவது எழுச்சிமிகுவிழா நுண்ணுறிவாளர்கள் காணும்
சீரான ஆண்டுவிழா சிறப்பாக நடக்கட்டும்,
ஆன்மீகம் ஆட்சி செய்ய அகிலமெலாம் ஓங்கி!
வான்மழை என்றும் பொழிய ஞாயிறு திங்கள் உலவ
வேதாந்தக் கல்லூரி வாழ்க வெல்கவே!

புலவர் - மணிஎழிலன் எம்.ஏ

சிவத்திரு ஆத்ம ஞான சிகாமணி முதுபெரும் புலவர்

மேலூர் திரு. என். சிவாஜி

60 பி, செங்கழுநீர் ஒடை வீதி,

பெரிய காஞ்சிபுரம் - 631 502.

நல் வாழ்த்து

குருவாழ்க குருவே துணை

வேதாந்த ஞான மலர் என்னும் எட்டுத் தொகுப்பு நூல்களையும் அரிய வேதாந்த இரகசியங்களைப் படித்தோரும் , மற்றும் பாமரரும் எளிதில் விளங்கும் வண்ணம் என் பெறலரும் நண்பர் வேதாந்தப் பேராசிரியர் தமிழ் அறிஞர் அண்ணாமலை அடிகளார் , அரிதின் முயன்று உரைநடை வாயிலாகவும் , வினாவிடை வாயிலாகவும் , பொழிப்புரை முறையாலும் , நன்கு விளக்கம் செய்து தமிழ்கூறு நல்லுலகத் திற்குத் தொண்டு செய்துள்ளனர். கடல் போன்ற இந்நூல்களைப் படித்தோரும் அறிவது மிக மிகக் கடினம் . அத்தகு முயற்சியில் தமிழ் மக்கள் உய்வான் வேண்டி , பலகாலம் சிந்தித்து, அறிஞர்களுடன் கலந்து ஐயந்தெளிந்து விளக்கியுள்ள பான்மை மிகவும் கடினம் . அத்தகு முயற்சியில் தமிழ் மக்கள் உய்வான் வேண்டி , பலகாலம் சிந்தித்து, அறிஞர்களுடன் கலந்து ஐயந்தெளிந்து விளக்கியுள்ள பான்மை மிகவும் போற்றப்பாலதே. அடியேனைக் காணுந்தோறும் மேற்படி நூல்களைக் குறித்தே பேசுவர் . அவர் எழுதிய கைப்பிரதிகளைப் படித்துப் பார்த்தேன் . ஆசிரியர்கள் எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும். எல்லா வற்றிற்கும் மேலாக இறைவன் திருவருளைப் பெற்று மேலும் இதுபோன்ற ஆன்மீக நூல்களை வெளியிட அருள்புரிவானாகுக. திரி கீதை , ஞானவாசிட்டு , அச்சுததாசர் கீர்த்தனை போன்ற எழுத சங்கற்பம் செய்துள்ளனர். தமிழ் கூறு நல்லுலகம் இந்நூலை வாங்கிப்படித்து விளக்கம் அளிப்பாமாகுக . ஆசிரியர் படித்த தமிழ்ப் புலமை பாலித்தவர்கள் . அவர்கள் வாழ்த்துகிறேன். வணங்குகிறேன்.

அன்பன்,
சி. சிவாஜி

சுதந்திரத் தியாகி . ஆர் . வெங்கிடாசலம்
பழைய கிருஷ்ணாபுரம் , வேலூர் மாவட்டம் தமிழ்நாடு

சுதந்திர வாழ்த்து

அன்புடையீர்:

தாங்கள் நடத்திவரும் தென் இந்திய ஆன்மீக வளர்ச்சிக்
கழகம் மேன்மேலும் வளர்ச்சியடைய சுதந்திர போராட்ட
வீரர்களின் சார்பாக என்னுடைய மனம் கனிந்த நல்
வாழ்த்துக்கள் .

ஆன்மீக ப் பற்றின் றி சீரழிந்து வரும் நம் நாட்டின் நிலை
உணர்ந்து அற்புதமான “வேதாந்த ஞான மலர் ”
வெளியீடுவதைக் கண்டு நாங்கள் பெருமகிழ்ச்சி
யடைகின்றோம்.

தங்களின் வேதாந்த நூல் வெளியீடும் தொண்டானது
மேலும் சிறப்பாக பல நல்ல நூல்களை வெளியிட்டு மக்கள்
நல்வாழ்வு வாழவும், சுதந்திரமாக வாழவும் பேரறிவோடு வாழவும்
, வாழ இம்மலர் பூத்து குலுங்க சுதந்திர வாழ்த்துக் களை
தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம் .

அன்பன்,
சுதந்திரத்தியாகி , ஆர் . வெங்கிடாசலம்

முன்னுரை வேலவனார்

தத்துவ பேராசிரியர், பள்ளிகொண்டான்

பஜகோலிந்தம் மூலம் புகழ் பெற இந்த நூல் ஒப்புயர்வற்ற ஒரு சிறிய கரந்தம். இதை ஸ்தோத்ரம் என்று சொல்வதைவிட உபதேச நூல் என்றே சொலாம். இது தமிழில் ஆக்கப்பட்டு கோலிந்தனை நாடு என்னும் உரைநூல் இயற்றப்பட்டது.

உலகத்தில் மண் ஆசை, பெண் ஆசை, பொன் ஆசை என்கிற தீமை எக்காலத்திலும் உள்ளது. மண் ஆசையால் துரியோதனனும், பெண் ஆசையால் இராவணனும் அழிந்தனர். பொன் ஆசை நம்மில் பலருக்கும் உள்ளது. இதை வேதம் ஈஷ்ணாத்ரயம் என்று பேசும், இவற்றை விலக்கி பேராசை ஒழித்து ஆத்மஞானம் பெற்றாலன்றி ஒருவர் முக்தி அடைய முடியாது. ஏனெனில் ஒருவன் கடைசி காலத்தில் எதை நினைத்து உயிர் நீக்குகிறானோ அதே எண்ணத்துடன் தான் மிண்டும் பிறக்கிறான். ஆகையால் கடைசியல் என்னையே நினைத்து உயிர் நீப்பவன் என்னையே (என் நிலையையே) அடைகிறான் இதில் சற்று “சந்தேகமில்லை” என்கிறான் கண்ணன் கீதையில்”

மனைவி, மக்கள், தாய், தந்தை, சுற்றத்தார், நண்பர் என்பவரிடமும் தாமரைஇலை நீர்போல், பட்டும் படாமலும் நடந்துக் கொள்ள வேண்டும் “மாத்ருதேவோபவ பித்ருதேவோ பவரி என்கிறது வேதம். நம் சரீரம் அவர்கள் மூலம் தான் கிடைத்தது. மேலும் அவர்கள் நமக்காக ஆற்றிய அரும் பெரும்பாட்டை நாம் மறத்தலாகாது. அவர்களை தேவர் போல் மதித்து உபசரிக்க வேண்டும். ஆனால் அவர்கள் உயிர் பிரிந்தால்

நாம் துக்கத்தால் இடிந்து விடலாகாது ஏன்? அவர்கள் இறந்தனர் என்பதென்ன உடல் தானே போயிற்று ஆன்மாவிற்கு அழிவில்லையே, இந்த அரிய பெரிய உண்மைகளை எல்லாம் விளக்கி “மறுபடியும் கருவடையும் குழியில் தள்ளி வருதப்படுத்த வேண்டாம்” என்று ஆடிப்பாடி அகம் கரைந்து இசை பாடிப் பாடிக் கண்ணீர் மல்கி கோவிந்தனைத்துதித்தால கோவிந்தனை நாடினால் மறுபிறவியற்ற பேரின்பம் மோட்ச நிலை கிட்டும் என்று இது விளக்குகிறது. கற்பயனடைய விரும்புகிறேன்.

வேலவனார்

ஓம் தத் சத் வேதாந்த ஞானமலர்

அத்தியாயம் ஒன்று

1. கோவிந்தனை நாடு

வாழிகோ விந்தன் வாழி கோவிந்தன் என்பதல்லால்
மதிக்கெட்ட மனமே! வேறுவழியில்லை; வாய்மை சொன்னேன்
ஏழையே! மரணம் வந்து உன்னுயிர் ஏதும்போது
ஏதுஉனைக் காக்கும் அந்த கோவிந்தன் சரணம் இன்றேல்?
கோழையே! காலன்வந்து வாவெனக் கூவும்போது
கோ! என அழுதுநொந்து ஆ! என அலறுவாயே!
காளையே! கற்றதொன்றும் கவைக்குத வாதுகண்டாய்
காத்திடும் பஐகோவிந்தம்? கதிதரும் பஐகோவிந்தம். 1

பொன் ஆசை ஒழி

செல்வ மே செல்வம் என்னும் தீயபேய்த் தேர்தாகத்தை
வெல்வதே வேண்டும் இன்றேல் வேதனைமிசுந்த நோயாம்;
ஒல்வதோர் தொழிலில் சொந்த உழைப்பினால் உரிமையாகும்
நல்லதோர் பொருளே போதுமென நிறைவேநன்று. 2

பெண் ஆசை வீடு

மாதர்தம் உடலைக்கண்டு மதிமோசம் போகவேண்டாம்;
ஓதிடும் அழகும் மார்பும் ஓய்யார இடையும் எல்லாம்
பேதுறும் தசையேயன்றிப் பிறிதொன்றும் இல்லை; இந்த
தீதறும் உண்மை ஓர்ந்து தீர்மானத் தெளிவு கொள்வாய். 3

வாழ்க்கையே நிலையில்லாதது

பிறந்தன உயிர்களெல்லாம் நிச்சயம் பிணமாய்ப்போகும்;
உறைந்துதா மறைஇலைமேல் உருளும்நீர்த் துளியேபோல
நிறைந்துள உலகஜாலம் நிலையற்ற நீர்மைத்தாகும்;
ஹெம்துயர், பற்றும் நோயும் விணைவன்றிவேறொன்றில்லை 4

சுற்றும் சுயநலத்துடன் கூடியது

வருமானம் உள்ளமட்டே பரிவாரம் வந்துசேரும்.
விரிவாகும் க்ஷேமலாப விசாரணை வெளிவேஷம்தான்.
பருமானப் பலமுண்டாகில் பந்துபாத் தியமும் உண்டு
உருமாறிக் கிழமாய்விட்டால் உன்னையார்கேட்போர்பின்னை? 5

உயிர் உள்ளவரைதான் உறவு

பேச்செல்லாம் பேசிக்கப் பெருமிதம் அடைவதெல்லாம்
முச்சுள்ள வரையே; தேகம் முடங்கிய பிணமாய் விட்டால்
கூச்சினறி உன்னையுன்னே சுயம்வரம் கொண்டகாதல்
நாச்சியும் அச்சங்கொள்வாள் நாறுடல் அதனைக்கண்டு. 6

எவனும் தெய்வத்தை நினைப்பதில்லை

விளையாடித் தீரும்வேறு வினையிலாக் குழந்தைக்காலம்:
வளையாடும் கையார்மையல் வாலிபப் பருவம் எண்ணும்
திளையாடித் தீர்ந்தபின்னும் தீராது சிந்தாக்ரந்தம்;
களையாமெய்ப் பொருளைச்சுற்றே சுருதுவார் ஒருவரில்லை. 7

நீ யார்?

மனைவீ என்பது யார்? மற்றும் மக்களென்பவர்தாம் யாவர்?
வினைதரும் உலகம் முற்றும் விசித்திரம்; சொந்தம், பந்தம்
அனையன யாவை? நீதான் யார்? இங்கு எதனின் வந்தாய்?
இனியும் நீ எங்கே போவாய்? எண்ணிப்பார் அண்ணே இன்னே. 8

நல்லோருடன் இணங்கு

நல்லவர் தமையேநாடி நல்லவர் உறவேகூடு,
அல்லலை வளர்க்கும்பற்றை அறுத்திட அதுவே மார்க்கம்;
மொல்லையாம் பற்றுவிட்டால் மோகமே தீர்ந்துசித்தம்
ஓல்லையல்லநிலைத்துவிட்ட உயிருடன்அடைவாய் நெஞ்சே 9

அசையும் பொருளும் அழிந்துயோடும்

நீரற்றுப் போனபின்பு நீர்நிலை உருவம் நீங்கும்;
வீரற்றுப் போயும்காம விசாரங்கள் விடாததேனோ!
சீரற்ற செல்வம் போனால் சேர்ந்த சுற்றத்தார் எங்கே?
தேர்வுற்று ஞானம்பெற்றால் தீர்ந்திடும் உலகமாயை 10

கர்வப்படாதே

செருக்கடை யாதே உன்னைச் சேர்ந்துள சுற்றத்தாரின்
பெருக்கழும் பணமும் தேகப் பெலமெனும் மோகமெல்லாம்
பொருக்கன மறையும்; வாழ்வு பொய்யம்மானின் வேட்டை
போலும்;
எ க்கெனைய நெஞ்சே! நீ மெய்ஞான மார்க்கம் சூழ்வாய். / /

காலத்தின் வீளையாட்டு

காலையும் சந்தியென்றும் கடும்பகல் உச்சியென்றும்
மாலையும் மறைவு என்றும் மதியினின் இரவு என்றும்
கோலமாம் கோடை என்றும் குளிர் என்றும் காலதேவீ
வேலையால் ஆயுள் தேய்ந்தும் தணிந்திலை ஆசைபெட்கை. / 2

ஆசையை அறவே ஒழி

புத்திகெட்ட மூடா! - ன்றன் புகல்டம் நாதன் அன்றோ?
சொத்துசுகம் மன ாவிசாரம் சூழ்ந்திருக்க இதுவோ காலம்?
செத்துவிடும் பொழுதிலேனும் அறத்தவர் சேர்க்கைகொண்டால்
தத்துகடல் பிரவிநீந்தத் தக்கதொரு நாவாய் ஆமே! / 3

எல்லாம் ஒரு அரைவயிற்றுச் சோறு

மயிர்ச்சடை முடியும் முற்றும் மழித்ததாம் தலையுமற்றும்
பயிற்சிகொள் காலிஆடை பலவேறு வேஷமெல்லாம்
வயிற்றினை வளர்ப்பதீற்கே வழியெனக் கண்டும்ஞான
முயற்சிமேற் கொள்ளமாட்டாய் முழுமட மதியே! நீதான். / 4

ஆசைவீடுவதில்லை

நரம்பெலாம் தளர்ந்துநைந்தும் மயிமெல்லாம் நரைத்தபின்னும்
குரங்குபோல் முகமும் பற்கள் குடிபோன மடிவாயோடும்
கரங்களால் கோலைஊன்றி கால்கள் தள்ளாடினாலும்
நீரம்பிய பழைய ஆசை ஆண்டுவேர் நெகிழவில்லை. / 5

துன்பத்திலும் ஆசை வீடுவதில்லை

குளிந்தனைப் பொறுக்கமாட்டான் கூனுடைக் கிழவன்நொந்து
குறுகியே இரவுமுற்றும் மறுகியே குளிரைத்தாங்க
தளர்வுடன் மோவாய்க்கட்டைத் தன்முழுங் காலில்முட்ட
தரைதனில் சுருண்டுதூங்கித் தள்ளிய இரவுநீங்க.

வெளியிடை வெயிலிற் காய்ந்து விருப்புடன்கால்கள்நீட்டி
 விற்கிடை தீயிற்காய்ந்து? விருந்தெனப் பிச்சைச் சோற்றை
 அளிமற நிழலில் உண்பான்: அம்மரத் தடியே வாசம்;
 அந்நிலை அவனும்கூட வீட்டிலன் ஆசாபாசம். 16

ஞானம் இல்லையேல் மோட்சமில்லை

கங்கையில் குளித்திட்டாலும்? கதிபெற விரும்பிச் சேது
 கடலிடை முழுகினாலும்? கருதிய படிக்குவேறு
 எங்குபோய் எந்தநோன்பை எப்படி நோற்றிட்டாலும்
 என்னென்ன தானம் ஈந்து புண்ணியம் எய்தினாலும்
 துங்கமாம் ஞானமின்றி விடுதலை வழிதோன்றாது.
 தூய்மையாம் பக்திஒன்றே துலங்கிடும் ஞான மூட்டும்
 இங்கிதை நன்கு தேர்வாய்; இசைத்திடும் மார்க்கமெல்லாம்
 இதுஒன்றை அன்றிவேறு, எதுஒன்றும்சொன்னதில்லை. 17

நித்யானந்தர் வைராக்கியமே சுகம்

ஆசையாம் ராகமோகம் அழித்தலே சிறந்தபோகம்;
 அமளிபுல்தரை; மெய்போர்த்த ஆவதுமன்தோல்; கோயில்
 மாசிலா மண்டபம்தான் மனக்குறை மாற்றும் இல்லம்
 மாயத்தைத் தீர்க்க அங்கோர் மரத்தடி வீடுதியாகும்.
 தேசலாம் செல்வத்தாலும் தேடரும் சுகம்யாதென்றால்
 தீர்க்கமாய் 'மெண்டாம்' என்னும் திடமணம்; மகனே! தேர்வாய்
 நீசமாம் ராகம் என்னும் மனவிகாரத்தை நீக்கின்
 நிலவீடும் சுகத்தின் இன்பம் நிகரற்ற இன்பமாகும். 18

பிரமானந்தமே ஆனந்தம்

யோகத்தில் இருந்திட்டாலும். ஒருசுக உலகஇன்ப
 போகத்தில் இருந்திட்டாலும். கூட்டத்தில் உறைந்திட்டாலும்
 ஏகத்தில் தனியனாக இருந்திடும்போதும் எங்கும்
 எப்பொருள் எதற்கும்எட்டா மெய்ப்பொருள் என்பதோர்ந்து
 தேகத்தைக் கடந்தஞானத் தெளிவுகண்ட திலேநின்று
 திளைந்திடும் மகிழ்ச்சிஒன்றே தெலிட்டாத மகிழ்ச்சியென்ற
 பாகத்தை அறிந்துநெஞ்சே! பாடுக பஜகோவிந்தம்
 பயனுற பஜகோவிந்தம் பற்றுற பஜகோவிந்தம். 19

யமன் அருகில் வராத உபாயம்

கண்ணனின் கீதைச்சாரம் கங்கைநீர்த் துளியோடுண்டு
எண்ணிலூர் கணப்போதேனும் அப்பனைத் துதிப்பாய் எண்ணில்
திண்ணிய எருமைஏறி திசைவரும் காலன் உன்னை
பண்ணுவ தொன்றுமில்லை பகர்ந்திடப் பேச்சுமில்லை. 20

இறைவா என்னைக் காத்தருள்

மறுபடி ஜனனம் கொண்டு மறுபடி மரணம் கண்டு
மறுதர மாறிமாறி மாதாவின் வயிற்றில் தோன்றி
துறுதர வளர்தல் துக்கம்; துயர்க்கடல் கடக்கச் செய்யும்
திறமுற திருமாலேநீ திருவருள் புரிய வேண்டும். 21

யோகி சித்தன் போலிருப்பான்

இவன்உடை குப்பைக்கந்தல் துணியன்றி இல்லைவேறு
பலவினை நன்மைதீமை பற்றறலிட்ட பண்பன்.
கவல்அறக் கண்ணனோடு கலந்துநிற்கின்ற சித்தம்?
அவன் உள்ளம் குழந்தை உள்ளம் ஆனந்தம்வெறியாட்டம்தான். 22
நான் யார்

அன்னையார்? அப்பனும்யார்? அவைவிட்டு நீதான்யாவன்?
என்னும் ஈதெல்லாம் எண்ணி எந்தநாள் சிந்தைசெய்வாய்
மன்னிய பொருள் ஒன்றில்லா உலகினை மகனே! விட்டு
துண்ணியகணவின் துன்பம் துடைத்தெழுத்து அறிவைத்தேடு. 23

எல்லாம் வீஷ்ணு மயம்

என்மேல் உன்கோபம் வீணாம்; இகழ்வதேன் தன்னைத்தானே?
எவ்வுயிர் எதுவும் ஈசன் கோயிலாம் என்பதோர்வாய்
என்மேனி மூச்சும்ஈசன்; எதிராம் உன் உயிர்க்குயிராய்
எல்லாம் ஓர் உயிராய்நிற்கும் இறைவனே உறைவான்
உன்னுள்,

சின்னே என்? நீயும்நானும் பிரிந்திடமுடியா ஒன்றே;
பேதமாம் மருளைநீக்கிப் பிரிதுள உயிரில் எல்லாம்
அன்னானே இருக்கும் உண்மை அண்ணே! நீ அறிந்துவிட்டால்
அந்நாளே அப்போதங்கே அஞ்ஞானம் அற்றுப்போகும். 24

எல்லோரையும் சமமாகக் காப்பார்

பகையென்றும் நட்புஎன்றும் பார்க்காதே; மகனே! யாதும்
மிகைசெய்யும் மோசங் கொள்ளேல்; சிவனடி விறைவின்மேவ
தகையென்றும் சேர்க்கவேண்டாம்; தள்ளென்றும் விலகவேண்டாம்
நிகரென்று யாவர் மாட்டும் ஒன்றேபோல் நிற்கவேண்டும். 25

ஆன்மாவை உயர்த்தும் வழி

கேடமமே உனக்குவேண்டின் சேர்ந்தஉட் பகைவரான
காமமே க்ரோதலோப மோகாதி கடிந்துநீக்கி,
நேமமாய் உள்ளே நோக்கி? 'நான்' எது? நினைத்துப்பார்ப்பாய்
பூமியே நரகம் ஆன்மப் பொருள் பெறாமடையர் வாழ்க்கை. 26

நாம் என்ன செய்யவேண்டும்

பாடுவாய் கீதையோடு பரமன் ஆயிரநாமங்கள்
தேடுவாய் இடையறாமல் ஈசனார் இருக்கைதேர்;
கூடுவாய் நல்லோர்மாட்டு குலையாத நிலையில் நிற்க;
வாடுவோர் வறியோர்க்கீய வருமெனில் செல்வம் நன்றே. 27

யாரும் செய்வதை விடுவதில்லை

தொடங்கலில் சுகமாய்த் தோன்றும் தீநெறிச்சுகபோகங்கள்
அடங்கலும் பின்னால் துன்பம்; ஆறாத துயரம். ரோகம்;
ஒடுங்கிஇத் தேகம்சாகும் என்பதை உணர்ந்து நெஞ்சம்
நடுங்கியும் பாவச்செய்கை நம்மைவிட் டகலாதேயோ? 28

பணம் என்பது துன்பமே

நன்றிது தேர்வாய் நெஞ்சே! நலமெதும் பணத்தில் இல்லை,
ஒன்றியது சத்யம் இன்பம் ஒருதுளி பணத்தில் இல்லை;
தன்றுனை மகனைக்கூட கள்ளனாய் தனவான் அஞ்சும்
என்றிடும் இயல்பே எந்த ஊரிலும்; ஐயம் இல்லை. 29

மனத்தைக் கட்டுப்படுத்து

மெய்ப்பொருள் யாது? மாயப்பொய்ப்பொருள் யாது?

மேதுறப் பிரித்து, ஓர்ந்து மீதுறும் அமைதிமேலி.

செப்பிய தியானத்தோடு ஜெபமுறை ப்ராணாயாமம்

செய்துபின் சித்தம் ஓய்ந்து? மெய்ப்பொருள் அதனைச்சே
பைப்பயப் பயின்று வந்த பலத்துடன் புலன்களென்ற

பயங்கர முர்க்கர் உன்னைப் பணிந்திட அடக்கி ஆள்வாய்;

கைப்பொருள் காப்பதேபோல் மனமெனும் கோயில் தன்னை

காப்பதில்கவனம்வைப்பாய்; மிகமிகக் கவனம் வேண்டும். 30

குருவின் திருவடிகளே சரணம்

குருவுடை கமலத்தாளில் குறையாத பக்தி பூண்டால்

துருசிறைப் பிறவிரீங்கித் துரிதமாய் மீள்வாம் திண்ணம்

உருபுலன் மனஒழுங்கால் உன்னுளே உலகாள் தேவன்

வரும் வரும் பஜகோலிந்தம்; வலியவே பஜகோலிந்தம். 3

கருத்துரை

1. கோவிந்தனை நாடு

கோவிந்தனை நாடு, கோவிந்தனை நாடு! ஏ மூடனே கோவிந்தனை நாடு, விதித்த காலம் (மரணம்) வரும்போது இலக்கண விதிகள் உன்னை நிச்சயம் காப்பாற்றமாட்டா.

(கோவிந்தனை நாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

2. பொன்னாசையை ஒழி

ஓ மூடனே! தனம் அடைய வேண்டுமென்ற தாகத்தை விட்டுவிடு! மனத்தில் ஆசைகளைத் துடைத்தெறிந்து, உண்மை பற்றிய சிந்தனைகளை ஏற்படுத்திக் கொள். எது உனக்கு கிடைத்தாலும் (கடந்த காலத்தின் வெகுமதியாக) மனத்தைக் குதூகலப்படுத்து, (திருப்தியடை)

(கோவிந்தனை நாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

3. பெண் ஆசையை விடு

இளமங்கையரின் கனதனங்களையும், அவர்களது இடையையும் கண்டு, பித்தம் கொள்ள வைக்கும் மோகத்துக்கு இரையாகாதே. மாமிசத்தின், கொழுப்பின் ஓர் உருதான் இது. இவ்வாறு மனத்தினுள் மீண்டும் மீண்டும் நன்கு சிந்தனை செய்.

(கோவிந்தனை நாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

4. வாழ்க்கையே நிலையில்லாதது

தாமரை இலையின் மீது விளையாடும் தண்ணீர்த் துளி மிக மிக நிலையற்றதான வாழ்வு வாழ்கிறது. அதேபோன்றுதான் வாழ்க்கை என்றும் நிலையற்றது. இவ்வுலகம் நோயினாலும் அபிமானத்தினாலும் விழுங்கப்படுகிறது என்பதையும், வேதனைகளினால் துளைக்கப்படுகிறது. என்பதையும் அறிந்துக்கொள்.

(கோவிந்தனை நாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

5. சுற்றும் சுயநலத்துடன் கூடியது

உன்னால் பொருளிட்டவும் சேமிக்கவும் முடிகின்ற வரையில் உன் மக்கள் உன்னோடு ஒட்டிக் கொண்டிருப்பார்கள். சிற்பாடு, தேகம் மூப்புற்று தளர்வடையும் போது, வீட்டிலுள்ளோர் ஒருவார்த்தை கூட உன்னிடம் பேச மாட்டார்கள்.

(கோவிந்தனை நாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

6. உயிர் உள்ளவரைதான் உறவு

சரீரத்திலே முச்சு உள்ளவரையில்தான் வீட்டிலுள்ளோர் உன்னை நலம் விசாரிக்கிறார்கள். முச்சுப் போய்விட்டால் சரீரம் அழுகிறது. அதே சரீரத்தைக் கண்டு மனைவியே கூட அஞ்சுகிறாள்.

(கோவிந்தனை நாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

7. எவனும் தெய்வத்தை நினைப்பதில்லை

பிள்ளைப் பிராயத்திலே இருக்கும் வரையில் ஒருவன் விளையாட்டிலே ஈடுபாடு கொண்டவனாயிருக்கிறான்; வாலிபப் பருவத்திலேயிருக்கும் வரையில் ஒருவன் யௌவனப் பெண்ணிடம் நாட்டம் கொண்டவனாயிருக்கிறான், வயோதிகப் பிராயத்திலே இருக்கும் வரையிலே ஒருவன் கவலைகளிலே மூழ்கியிருக்கிறான். எனினும், அந்தோ; ஒருவன் கூட மேலான பிரமத்திடம் பற்றுக் கொண்டவனாயிருப்பதில்லையே.

(கோவிந்தனை நாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

8. நீ யார் என்பதைக் கவனி

யார் உன் மனைவி? யார் உன் மகன்? உண்மையில் இந்த சம்சாரம் மிக மிக விசித்திரமானதே. எங்கிருந்து நீ வந்தாய்? சகோதரனே, அந்த உண்மையைக் குறித்து இங்கு சிந்தனை செய்.

(கோவிந்தனை நாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

9. நல்லோருடன் இணங்கியிரு

நல்லோர்களின் கூட்டுறவால், பற்றின்மை ஏற்படுகிறது; பற்றின்மையால், மாயையினின்றும் விடுதலை ஏற்படுகிறது. மாயையிலிருந்து விடுதலை கிட்டினால், என்றும் மாறாத உண்மை உண்டாகிறது. மாறாத உண்மையை உணரும்போது ஜீவனுக்கு முக்தி ஏற்படுகிறது.

(கோவிந்தனைநாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

10. ஆசையும் பொருளும் அழிந்து போகும்

பருவம் (வாலிபம்) போன பின்னர் காமமும் அதன் விளையாட்டுகளும் எங்கே போகின்றன? நீர் ஆவியான பின்னர் எரி எங்கே போகிறது? ஐசுவரியம் வற்றிய பின்னர் பரிவாரம் எங்கே போகிறது? தத்துவத்தைக் கண்டு கொண்ட பின்னர் சம்சாரம் எங்கே போகிறது?

(கோவிந்தனைநாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

11. கர்வப்படாதே

உன் உடமையைப் பற்றியோ, (உன் ஆணைக்குட்பட்ட) மக்களைப் பற்றியோ, (உனக்குள்ள) யெளவனத்தைப் பற்றியோ கர்வம் கொள்ளாதே, காலம், ஒரே நிமிடத்தில் இவற்றைச் சூறையாடிவிடும். இவற்றின் மாயையான தன்மையை உணர்ந்து இவைகளை விடுத்து, பிரம்ம நிலையை உய்து, அதனுள் பிரவேசிப்பாயாக.

(கோவிந்தனைநாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

12. காலத்தின் விளையாட்டு

பகலும், இரவும், அந்தியும், உதயமும் மாறியும், வசந்தமும் மீண்டும் மீண்டும் வருகின்றன. (பிறகு போகின்றன) காலம் விளையாடுகிறது. வாழ்க்கை கழிகிறது அப்படியும் ஒருவன் தன் ஆசைக் காற்றை விட மறுக்கிறான்.

(கோவிந்தனைநாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

13. ஆசையை அறவே ஒழி

ஓ அலைக்கழியும் மனிதனே! ஏன் மனைவி ஐகவரியம் முதலிவை பற்றிக் கவலை கொள்கிறாய்? வீதிப்பவன் ('ஆள்பவன்' ஆணையிடுபவன்) ஒருவன் உனக்கு இல்லை யா? மூவுலகிலும், நல்லோரின் கூட்டுறவு ஒன்றுதான் (ஜனன மரணம் என்ற) மாறுதலாகிற கடலைக் கடக்க உதவுக்கூடிய ஒரே தோணி.

(கோவிந்தனை நாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

14. எல்லாம் ஒருஅரை வயிற்றுக்காக

ஒரு சன்யாசி ஜடாமுடியுடனும் ஒருவன் மொட்டைத் தலையுடனும், ஒருவன் ரோமங்களைக் கிள்ளியெறிந்து கொண்டும், ஒருவன் காஷாய உடையில் பவனி வருபவர்கள் இவர்கள் மூடர்கள்; பார்த்தும் பாராதவர்கள், உண்மையில் இந்த வேடமும் உடைகளும் அவர்களுடைய வயிற்றுக்காகத்தான்.

(கோவிந்தனை நாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

15. ஆசைவீடுவதில்லையே

தேகம் தேய்ந்துவிட்டது. தலை நரைத்து விட்டது. வாய் பற்களை இழந்துவிட்டது. தடியைப் பிடித்துக் கொண்டு கிழவன் நடக்கிறான். ஆனாலும் கூட அவன் தனது ஆசை மூட்டைகளை விடுவதில்லை.

(கோவிந்தனை நாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

16. துன்பத்தினும் ஆசைவீடுவதில்லை

முன்னே நெருப்பு, பின்னே சூரியன், இரவிலே முழந்தாளில் மோவாய் பதித்துக் கொண்டு அவன் உட்கார்ந்திருக்கிறான்; தனது ஏந்திய கைகளில் பிச்சை ஏற்கிறான்; மரத்தின் அடியிலே வாசம் புரிகிறான்; இருந்தும் அவனைக் கூட ஆசைக் கயிறுகள் விட்டபாடில்லை.

(கோவிந்தனை நாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

17. ஞானமில்லையேல் மோட்சமில்லை

கங்கை சமுத்திரத்திலே சங்கமிக்கும் இடமான கங்கா ஸாகரத்துக்கு ஒருவன் யாத்திரை செல்லலாம். அல்லது விரதங்கள் அனுஷ்டிக்கலாம் அல்லது தானங்கள் செய்யலாம், ஆயினும் அவனிடம் ஞானம் இல்லாது போகுமானால், நூறு பிறவியெடுத்தாலும் அவனுக்கு முக்தி கிட்டாது

(கோவிந்தனை நாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

18. வைராக்கியமே சுகம்

கோவில்களில் மரத்தின் கிழே வசித்து, வெறும் தரையிலே தூங்கி, மான்தோலை உடுத்து, உடமை உணர்வையும் போக இச்சையையும் துறந்து வாழும் எவனுக்குத்தான் வைராக்கியத்தினால் மகிழ்ச்சி கிட்டாமற் போகும்?

(கோவிந்தனை நாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

19. பிரம்மானந்தமே ஆனந்தம்

ஒருவன் யோகத்திலே திளைக்கட்டும் அல்லது போகத்திலே திளைக்கட்டும், மற்றவர்களின் கூட்டுறவிலே இன்பத்தை நாட்டும் அல்லது கூட்டத்தை விடுத்துத் தனிமையில் திளைக்கட்டும், பிரம்மத்திலே எவனுடைய மனம் திளைக்கிறதோ, உண்மையில் அவனே மகிழ்ச்சி துய்ப்பவன்.

(கோவிந்தனை நாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

20. யமன் அருகில் வராத உபாயம்

பகவத் கீதையைத் துளியேனும் அறிந்திருப்பவனுக்கு சுங்காதீர்த்தத்தை ஒரு துளியேனும் அருந்தியிருப்பவனுக்கு பகவான் முராரியை ஒரு முறையேனும் பூஜித்தவனுக்கு எமனிடம் எவ்வித பூசலும் கிடையாது.

(கோவிந்தனை நாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

21. இறைவா என்னைக் காத்தருள்

மீண்டும் பிறப்பு மீண்டும் இறப்பு, மீண்டும் தாயின் கருப்பையிலே படுக்கை, இந்த சம்சார முறை, கடத்தற்கு வெகு அரியது, ஓ முராரி உனது அருளினால் என்னைக் காப்பாற்று.

(கோவிந்தனை நாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

22. யோகிபித்தன் போலிருப்பான்

ஒட்டுக் கந்தலைத்தவிர வேறு அணியாதவன் புண்ணியம் புண்ணியமல்லாதது ஆகியவைகளுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட பாதையில் செல்கின்றவன்; யோகத்திலே ஒன்றிய சித்தத்தை உடையவன், இப்படிப்பட்ட யோகி (தெய்வ உணர்விலே) துள்ளித் திளைக்கிறான். குழந்தையைப் போல அல்லது பைத்தியக்காரனைப் போல.

(கோவிந்தனை நாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

23. நான் யார் என்று நினைத்துப் பார்

நீ யார்? நான் யார்? எங்கிருந்து நான் வந்தேன்? என் அன்னை யார்? என் தந்தை யார்? சத்தற்றதும் வெறும் கனவு போன்றதும், கற்பனையிலே பிறந்ததுமான இந்த அனுபவ உலகத்தை (விசுவம்) முற்ற முழுக்க விட்டுவிட்டு, அந்த வினா ஒன்றையே கேள்.

(கோவிந்தனை நாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

24. எல்லாம் வீஷ்ணுமயம்

உன்னிடமும், என்னிடமும் மற்ற எல்லா இடங்களிலும் ஸர்வ வியாபகமான பிரம்மம் (வீஷ்ணு) ஒன்றுதான் இருக்கிறது. பொறுமை இல்லாததால் நீ என்னிடம் தேவையற்றுக் கோபம் கொள்கிறாய். வீஷ்ணுத்துவத்தை நீ அடைய விரும்பினால், எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும் சமமான மனநிலையுடன் இரு.

(கோவிந்தனை நாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

25. எல்லோரையும் சமமாகக் காப்பார்

பகைவனிடமோ, நண்பனிடமோ, மகனிடமோ, பந்துவீடமோ, சண்டையிடவோசி, நேகம்பாராட்டவோ முயற்சிசெய்யாதே. தன் ஆத்மாவையே எங்கெங்கும் பார்ப்பதன்மூலம் அறியாமையினின்று பிரிக்கும் பேத உணர்வை அகற்று.

(கோவிந்தனைநாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

26. ஆன்மாவை உயர்த்தும் வழி

காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், ஆகியவற்றை விட்டுவிடுகின்ற சாதகன், அவனாக தான் இருக்கிறேன் என்று தன் ஆத்மாவில் காணுகிறான். ஆத்ம ஞானம் பெறாத மூடர்கள் (அதன்விளைவாக) நரகத்தில் அடிமைகளாகச் சித்திரவதை செய்யப்படுகிறார்கள்.

(கோவிந்தனைநாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

27. நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்.

பகவத் கீதையும், சஹஸ்ர நாமமும், பாராயணம் செய்யப்பட்டும், லட்சுமி நாயகனின் வடிவம் எப்போதும் தியானிக்கப்பட்டும். நன்மக்களின் கூட்டுறவுக்கு (மனம்) கொண்டு செல்லப்பட்டும்; செல்வம், தீன மக்களுக்கு வழங்கப் பட்டும்.

(கோவிந்தனைநாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

28. பாவம் செய்வதை விடுவதில்லையே

சிறிற்பங்களில் திளைத்து இன்புறுகிறான், பிற்பாடு தேகத்தில் நோய்கள் தோன்றுகின்றன. உலகத்தில் இறுதியான முடிவு (சரணம்) மரணம் தான் என்றாலும், மனிதன் தனது பாவ நடத்தைகளை விடுகிறானில்லை.

(கோவிந்தனைநாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

29. பண்மென்பது துன்பமே

‘செல்வத்தால் அனர்த்தம்தான்’ என்று எப்போதும் கருதுவாயாக; அதனின்றி பெறக்கூடிய நன்மை துளியுமில்லை என்பதே உண்மை செல்வந்தனுக்கு சொந்தப் புத்திரனிடமும் அச்சம் ஏற்படுகிறது. எங்கும் செல்வத்தின் வழி இவ்வாறுதான்.

(கோவிந்தனை நாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

30. மனத்தைக் கட்டுப்படுத்து

எல்லாச் செயல்களையும் (ஜீவன் உங்களிடம் வெளிப்படுத்தும் தோற்றங்கள்) கட்டுப்படுத்துவது; இந்திரியங்களை அவைகளுக்குரிய இந்திய விஷயங்களிலிருந்து) உள்ளுக்கிழுப்பது; நிலையானதற்கும் நிலையற்றதற்கும் இடையே உள்ள பாகுபாடுகளைப் பற்றிய சிந்தனை ஜபமும் (உள்ளமைதியாக) சமாதி நிலையை எய்துவதற்கான அனுஷ்டானமும் இவற்றைக் கவனத்துடன் மாபெறும் கவனத்துடன் கடைப்பிடி.

(கோவிந்தனை நாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

31. குருவின் திருவடிகளே சரணம்

குருவின் தாமரைத் திருவடிகளில் பக்தி கொண்டவனே! மனத்தையும் இந்திரியங்களையும் கட்டுப்படுத்துவதன் மூலம் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விரைவில் வீடுதலை பெறுவாயாக. உன் இருதயத்தில் உறைகின்ற ஈசனை இவ்வாறு காண்பாயாக.

(கோவிந்தனை நாடு, கோவிந்தனைப் பாடு)

திருமலை வாசன் வாழ்க தேவாதிதேவன் வாழ்க
பெரியதோர் ஈசன்வாழ்க. பிரம்மாண்டசோதிவாழ்க
துரியமேலணுவாய்நிற்கும் தூயகோவிந்தன் வாழ்க
திருவடி இணைகள் வாழ்க திவ்யநற்கருணை வாழ்

- வாழ்க வையகம் வளர்க பேரறிவு

கீதா சாரத் தாலாட்டு

முன்னுரை

பிரஸ்தானத் திரயங்களில் ஒன்றாகப் போற்றப் பெறும் “பகவத் கீதை” உலகப் புகழ் மிக்கதொரு மெய்ஞ்ஞானக் களஞ்சியமாகும். பகவான் கண்ணனனால் அருச்சுனுக்கு உபதேசிக்கப் பெற்றது “பகவத் கீதை” உலகில் பகவத் கீதைக்கு அமைந்துள்ள விரிவுரைகளும் மொழிபெயர்ப்புகளும் கணக்கிலாதனவாகும். இத்தகு மாபெரும் சிறப்பு வாய்ந்த பகவத் கீதையின்மேலாம் தத்துவ உண்மைகளை இன்பத்தமிழில் எளிய முறையில் தாலாட்டுப்பிரபந்த வடிவில் ஆக்கியவர், தொண்டைவள நாட்டில் மாதைப் பதியின் மன்னனாக விளங்கிய திருவேங்கடநாதர். என்னும் மறையோர் ஆவர். இவருக்கு அறிவிலும் அழகிலும் சிறந்த இரு புதல்விகள் இருந்தனர். இவர்களுள் ஒருத்திக்கு மகப்பேறு வாய்க்கப் பெறாமையால் மனம் வருந்தி ஏங்கித் தவித்தனள். அன்பு மகளின் ஏக்கம் காணச் சகியாத திருவேங்கடநாதர், அழகிய கண்ணன் பதுமை ஒன்றைக் கையினில் கொடுத்து “இதனைத் தொட்டிலில் இட்டு அருமை மைந்தனாகவே கருதித் தாலாட்டிச் சீராட்டிப் பாலூட்டி மகிழ்ச்சி ஏறுக!” என ஆசி கூறியதுடன் தாலாட்டும் பொருட்டு பகவத்கீதையின் சாரமான கீதாசாரத்தாலாட்டும் பிரபந்தத்தையும் இயற்றியருளினார். அம்மாத நல்லாள் தந்தையின் அருள் வாக்கிற்கேற்ப பதுமையைத் தொட்டிலில் இட்டுச் சீராட்டித் தாலாட்டி இன்புற்றுவரசில ஆண்டுகளில் சர்புத்திரப்பேறு வாய்த்து அளவிலா ஆனந்தம் அடைந்தனள் என்பது வரலாறு. இத்தாலாட்டு மெய்யுணர்வு ஊட்டக்கூடிய தத்துவச் செல்வங்கள் நிறைந்தது. படிப்பவர்க்கு எளிய முறையில் இனிய தமிழில் அமைந்துள்ளது. ஒலிகள். உணர்ச்சியைத் தூண்டும் ஆற்றல் உடையவை. மந்திர ஒலிகள், வேத ஒலிகள் போன்ற சிறப்பு ஒலிகள் நன்மை பயக்கும் சக்தி வாய்ந்தவை. பொருள் தெரியாத போதிலும் புனிதமான நல்ல ஒலிகள் கேட்பதாலும் மீண்டும் மீண்டும் சிந்திப்பதாலும் நன்மை பெருகும் என்பர் சான்றோர். கொஞ்சம் மழலைச் செல்வங்களின் பிஞ்சு உள்ளங்களில் இந்தத் தத்துவம் நிறைந்த தாலாட்டினைக் கற்றுணர்ந்து புகட்டி சேய்க் குலத்தினைச் சிறப்பிக்கச் செய்து நல் வாழ்வுவாழ வழிகாட்டியாக அமைய வேண்டுமென்று விரும்புகிறோம். மநநம் செய்பவர்களின் சௌகர்யம் கருதி மூலமும் தனியாக வெளியிடப் பெற்றுள்ளது.

அத்தியாயம் இரண்டு

திருவாமாத்தூர்

ஸ்ரீ திருவேங்கட நாதர் இயற்றிய

கீதா சாரத் தாலாட்டு

ஸ்ரீ கண்ணபிரான் துதி

ஐவகைப் பொருளும் நான்கு கரணமும் குணங்கள் மூன்றும்
செய்வினை இரண்டும் ஒன்றி யாவரும் திகைப்ப நின்ற
பொய்யிருள் அகல ஞாநப் பொருட்கதிர் விரித்த புத்தேள்
கைவளர் ஆழிச் செங்கண் கண்ணனைக் கருத்துள் வைப்பாம்.

ஆக்கியோன் பெயரும்,
முதனுற் பெயரும், நூற்பெயரும்

மாதையர்கோன் வேதநவில் வாய்வேங் கடநாதன்
காதையுறப் பார்த்தனுக்குக் கண்ணனைருள் - கீதைக்
கருத்துயர்தா லாட்டாகக் கட்டுரைத்தான் யாரும்
கருத்துயர்தீர்ந் தெய்தக் கதி.

நூல்

சீராரும் பரமார்த்த தெரிசுநத்தை அருள் செய்யப்
பேராரும் தேசிகராய்ப் பெருமானே வந்தவரோ	1
திருத்தேரில் சாரதியாய்ச் சேர்ந்திருந்தும் கீதையினால்
அருச்சுனாற்கு மெய்ஞ்ஞானம் அனைத்தும் உரை செய்தவரோ	2
செஞ்சமரில் பந்துசநம் சேதமுறும் என்றிரங்கி
அஞ்சினவன் பயம்தீர்த்தே அமர்செய்யச் சொன்னவரோ	3

- சுற்றும் அறில் சோகம்எனச் சொல்லினைசுற்று அறிந்தவன்போல்
கற்றுணர்ந்த பேர் அதனால் கலங்கார்காண் என்றவரோ 4
- கலங்காரோ இறப்புவரில் கற்றுணர்ந்த பேரேனும்
மலங்காமல் நான் இருக்கும் வகைஉரையும் எனலினை 5
- நீயும்நா னும்புலிமேல் நிருபர்களும் மெய்யுணர்வால்
ஆயுங்கால் பிறந்திறப்பது ஆர்க்கும்இலை என்றவரோ 6
- ஈங்குஎவர்க்கும் பிறந்திருப்பது இல்லைஎன்றீர் இவ்வுலகில்
நீங்குபலம் யார்க்கு இதனை நீச்சயமாய்ச் சொல்லுமென 7
- இத்தரையில் பிறந்திருப்பது எடுத்தஉடற்கு அடுத்தபொறி
நித்தியமா கியஆந்மா நின் சொரூபம் என்றவரோ 8
- அங்கம் உயிர் இந்தியம்நான் அன்றிவேறு எனைக்காணேன்
இங்குயான் வேறுண்டேல் எனக்கும்அறியப் புகலும்என 9
- மெய்உயிர்இந் தியங்கள் அல்லால் வேறுஅறியேன் என்றவனைப்
பையஅவை யால்அறியப் படாணும்நீ என்றவரோ 10
- தேகம்வேறு ஆகில்அதைச் சேர்ந்ததுஇவன் ஏதுஎனவே
சோகமே விளைகருமத் தொடர்ச்சியினால் என்றவரோ 11
- தேகம்எடா முன்கருமச் செயல்வரும் ஆறு ஏதுஎனவே
ஏகமாம் மரமும்வித்தும் எனும்முறைபோல் என்றவரோ 12
- காயமும்தா னும்பிறிதேல் கன்மம்எவர் செய்ததுஎனத்
தீயஉடற்கு அலதுகன்மச் செயல்தனைக்குஏது என்றவரோ 13
- படர்கருமம் உடல்செய்யில் பலம்உறுவது யார்க்குஎனவே
அடர்பலமும் உடற்கேயாம் அறிவார்க்குஏது என்றவரோ 14
- வெய்யவினை உடற்குஎன்றால் மெய்இங்கே விழஆந்மா
ஐயம்அற நரகசொர்க்கம் அநுபவிப்பது ஏதுஎனவே 15

- அநுபவமே இலைஅதுவீண் ஆரோபிதம் நிகழ்த்தில்
தநுகரணச் செயல்தன தாச் சார்வதுபோல் என்றவரோ 16
- மற்றுஉடலின் செய்கைதன்மேல் வருமயக்கம் ஏதுஎனவே
முற்றுணர்வுஒன்று இல்லாத மோகம்என்று சொன்னவரோ 17
- அறிவுதே கம்தனக்கோ ஆந்மாவிற் கோஎனவே
பிறிவுசெயில் அசித்துஉடலம் பிரம்மம் அறிவு என்றவரோ 18
- தேகம்அசித் தாகில் இந்தச் செயல்வருவது ஏதுஎனவே
ஏகபரம் சோதியின்முன் இருக்கையினால் என்றவரோ 19
- இருக்கிறும் அசேதநத்துக்கு இச்செயல்உண் டோஎனவே
உருக்குபடாக் காந்தம்முன்னில் ஊசிநிகர் என்றவரோ 20
- சொன்னசெயல் உடற்குஆனால் சுகதுக்கம் யார்க்குஎனவே
அன்னசுக துக்கமும் தான் அவ்வுடற்கே என்றவரோ 21
- சேதநமாம் ஆந்மாவைச் சேராத துக்கசுகம்
ஓதுசட மாம்உடலை உற்றிடுமோ சொல்லும்என 22
- பூதம்ஐந்தோடு ஐந்துயிர்கள் புலன்கள்பத்துமநம்முதல் நான்கு
ஈதுஇருமெய் இதில்மநத்துக்கு இன்பதுன்பம் என்றவரோ 23
- இந்தஇரு வகைத்தநுவிற்கு ஏதுஏது எனலினை
முந்தியகா ரணம் அதனால் முன்றுதநு என்றவரோ 24
- மநம்அறியும் துக்கசுக வரவுஎன்றீர் அம்மநமும்
வினைவில்அசேதநம்அலவோ விரித்துஎனைக்கு விளம்பும்என 25
- அம்மநத்தில் ஆந்மா அபேதம்போல் தோன்றுதலால்
வீம்முதுக்க சுகத்தைமநம் மேவும் என்று சொன்னவரோ 26
- அந்தமநோ துக்கசுகம் அதனிடத்து நிலலாமல்
வந்திலங்கும் ஆந்மாவை மருவியதுஎன் சொல்லும்என 27

- வெய்யகன லின்துடு மேல்வைத்த சட்டியினூடு
உய்யபுன லூடுவந்து அங்கு ஒன்றுதல்போல் என்றவரோ 28.
- சித்தாகும் ஆந்மாவும் செடமாகும் சித்தமும்தான்
ஒத்தாங்கு இரண்டும்ஒன்றாய் உற்றவகை சாற்றும்என 29
- வல்லிருப்பு கனவூடனே மருவியது போல்மநழும்
ஒல்லையில்ஆந் மாவுடனே உற்றதுகாண் என்றவரோ 30
- உற்றதுஎத னால்எனவே உள்ளம் அவி வேகம்உறப்
பற்றியதன் மேலும்அதன் பண்புவந்தது என்றவரோ 31
- அடுத்தகுணம் போமோபின் ஆந்மாவை விட்டெனவே
எடுத்தசெம்பூ நிறம்படிகத்து ஏறுதல்போல் என்றவரோ 32
- சுத்தபடி கம்போல் சொருபமாய்த் தானிருக்க
மெத்தவும்ஆசா மலிநம் மேவியதுஎன் சொல்லும்என 33
- அநாதியாம் வாசனையால் அடைந்ததுஆ சாமலிநம்
மநோபந்தம் இருக்கில்முத்தி வாராதுஎன்று உரைத்தவரோ 34
- பந்தம்எது முத்திஎது பகுத்துரைக்க வேண்டும்என்றன்
சிந்தை தெளியஎன்று திருத்தா ளினைவணங்க 35
- தேகாதி தான்எனவே சேர்அபிமா நங்கள்பந்தம்
ஆகாத மாநம்வீடில் அரியமுத்தி ன்றவரோ 36
- அபிமாநம் வரும்வகையும் ஆங்குஅதுதான் தீர்வகையும்
தபியாமல் நான் அரியத் தயவாகக் கூறும்என 37
- மறந்திடும் அஞ் ஞாந்ததால் மாநம்வந்தது அஞ்ஞாநம்
இறந்துவிடின் மாநமும்போம் என்னஉரை செய்தவரோ 38
- அந்தமுறை அஞ்ஞாநம் அணுகுவதும் போவதுவும்
சந்தயம் இல் லாது அறியத் தயவாகக் கூறும்என 39

- அஞ்ஞாநம் வந்தது அநாதிஅது சொல்வதல்ல
மெய்ஞ்ஞானத் தாலே விடுமென்று உரைத்தவரோ 40
- இரவீர்திர் அடுத்துவந்த இருள்போல அஞ்ஞாநம்
வரலீதியோ சோதிதன்பால் வந்தவகை ஏதுஎனவே 41
- அந்தஅறிவு வந்தால் அஞ்ஞாநம் இல்லைஅப்பால்
சந்ததமும் ஆநந்த சாகரம்காண் என்றவரோ 42
- வேதாந்தத் தால்குருவால் மெய்ஞ்ஞாநம் வந்தவுடன்
திதுஆன துக்கசுகம் தீராதது ஏதுஎனவே 43
- பற்றுஅறுமோ துக்கசுகம் பரோக்ஷஞா நத்தாலே
அற்றமாம் அவ்விரண்டும் அபரோக்ஷத்து என்றவரோ 44
- பரோக்ஷம் அப ரோக்ஷமெது பகுத்துரைக்க வேண்டும்என்றான்
தீரோதமாம் புத்திநன்றாய்த் தெளிவுபெறும் ஆறு எனவே 45
- பகர்ந்தசத்த ஞாநம் பரோக்ஷம் அநுபவத்தால்
அகம்பிரமம் எனும்ஞாநம் அபரோக்ஷம் என்றவரோ 46
- தான்பிரமம் என்றுஅறிந்தும் தநுவைத்தான் என்றபுத்தி
என்போக வில்லைஅதை எனக்குஅறியப் புகலும்என 47
- கேள்வியினால் மநந்தால் கிளர்ந்தயோ கங்களினால்
ஆள்பிரமத்து அநுபவம்வந்து அதுதீரும் என்றவரோ 48
- ஆதியாம் சிற்சொருபம் ஆகாததான் இனிமேல்
சோதிமந ஆதியினால் சொருபம்ஆ மோஎனவே 49
- எப்போதும் சிந்மயம்தான் எனல்மறந்து தேடுவது
செப்புயிடற்ற அணிஇருக்கத் தேடுதல்போல் என்றவரோ 50
- தேடியபின் தேகபுத்தி தீர்ந்துபோய்ச் சிற்சொருபம்
கூடுவனோ யான்என் குறைதீரச் சொல்லும்என 51

- வந்தஉடல் வேறாயும் வாசனையால் தான்னைலால்
சந்தயம்என் தற்சொரூபம் தான்ஆதற்கு என்றவரோ 52
- தநுவைத்தான் எனும்பிரமை சத்தஞா நத்தில் அறாது
அநுபவமெய்த் ஞாநத்தால் அறும்வகைவு உரையும்என 53
- விளக்குவிளக்கு எனும்அதனால் வெய்யஇருள் போய்விடுமோ
துளக்கம்இலா விளக்குஏற்றில் தொலையும் இருள் என்றவரோ 54
- நெடுங்காலம் ஆந்மாவை நீங்காத அஞ்ஞாநம்
விடுங்காலம் எந்நாளோ மெய்த்ஞாநத் தால்எனவே 55
- அந்தகா ரங்குகையில் ஆயிரம்நாள் இருந்தாலும்
செந்தீபம் கண்டவுடன் தீர்வதுபோல் என்றவரோ 56
- கருமயோ கம்தவமே காரணமாய் நீங்காமல்
அருமையாய் ஞாநம்வந்தோ அஞ்ஞாநம் போம்எனவே 57
- குத்தும்வெட்டும் படைகளினால் கூடுமோ இருள்துரக்க
உத்தமமாம் ரவிஉதித்தால் ஒடும்இருள் என்றவரோ 58
- அஞ்ஞாந இருள்துரக்க அறியாத நல்லகன்மம்
மெய்ஞாலம் தனைப்பரிக்கும் விதம்எவ்வாறு எனவினவ 59
- இந்திரஜா லம்போல இவ்வுலகை நம்மிடத்தில்
தந்திரமாய்த் தோற்றுவித்தோம் சத்தியம்அவ என்றவரோ 60
- மித்தை எனும் சகத்துநின்பால் விளங்குமோ எனவினவ
சுத்திதனி லேரசதம் தோன்றுதல்போல் என்றவரோ 61
- அயல்வெள்ளி சுத்தியின்மேல் ஆரோபி தம்கூடும்
இயலுள்ள சகமும்முன்வெறு இருந்ததும்உண் டோஎனவே 62
- மநமயக்கம் பிடிக்கில் இல்லா வஸ்துவும் தோன்றிடும் அதுவோ
கனவில்விண்ணில் தான்பறக்கக் கண்டதுபோல் என்றவரோ 63

கனவுபோல் பிர பஞ்சம் என்றிர் கண்விழித்தால் கனவுபொய்யாம்
வினவுசகம் திநழும்மெய்யாய் வீளங்குவதுஎன் சொல்லும்என
64

மெய்யாக வீளங்குவது மெய்ஞ்ஞாநம் வரும் அளவும்
பொய்யாம்பின் கனவதுபோல் போதம்வரில் என்றவரோ 65

முன்புகண்ட கனவுபொய்யாம் முழிசாக்கிரம் போலஎன்றிர்
பின்புமுத்தித் தசை அடைந்தும் பிரபஞ்சம்நிற்பது ஏதுஎனவே
66

தெரிந்தவர்க்குத் தோற்றுவது தெத்தபடம் போல்வதுஅல்லால்
பறந்தசகம் காரியத்தில் பயன்படாது என்றவரோ 67

கனமம்வினை அஞ்ஞாநம் கடந்தும் அதன் காரியமாம்
புன்மைஉறு மெய்உடனே போகாதது ஏதுஎனவே 68

வெட்டவீழும் மரம்பசந்து வீளங்குதல்போல் சிலகாலம்
நட்டகன்மம் மாய்ந்தும்அங்கம் நடித்திடுங்காண் என்றவரோ
69

சென்மம்போய் முத்தியினைச் சேரச் சிலர் இருக்கத்
தொன்மைஆந் மாபலவோ சொருபம் பகரும்என 70

பிரமம்என்றும் ஈசன்என்றும் பெருகுபல சீவர்என்றும்
உரையயக்கம் அலது ஆந்மா ஒருவனே என்றவரோ 71

ஏகம்தான் ஆந்மா எனும்வகையே மெய்யானால்
ஆகம்தோ றும்பலவாய் அமர்ந்தது என்னோ சொல்லும்என
72

பலகடத்தில் சலத்தூடு பாநுவிம்பம் தோன்றுதல்போல்
தொலைவில்புத்தி தொறும் ஆந்மாத் தோன்றுதல்காண்
என்றவரோ 73

ஆதித்தன் போல்ஆந்மா அளவில்புத்தி தொறும்தோன்றில்
சாதிக்கும் முத்திஎவர் தமக்குஅதனைச் சாற்றும்என 74

- பந்தம்முத்தி தானும்அந்தப் பரந்தபுத்தி தனக்கே ஆம்
அந்தவீம்பம் தனக்குஇலைஎன்று அறிவுவரச் சொன்னவரோ 75
- பரம்கை ஆயும்அதில் பலசீவர் ஏதுஎனவே
ஒருகடலில் பலகுமிழி உதிப்பதுபோல் என்றவரோ 76
- சீவன் அது தான்என்றும் சேரும் பிரமம்என்றும்
ஆவதுவோ பேரின்பம் ஆங்குஅதுஎனக்கு ஒதும்என 77
- ஏகம் பிரமம் இரண்டுஇலைநீ வேறும் அல
சோகம்உறும் பேதம்அறில் தோன்றும்இன்பம் என்றவரோ 78
- சீவபே தம்போமோ சித்துஒன்றா மோஎனவே
ஆவல்மநம் அறும்சுழுத்தி அவத்தையில்பார் என்றவரோ 79
- பேதம்அல இவ்வுலகம் பிரமமயம் என்றுஅறிந்தும்
பூதமய மாய்த்தோற்றல் போகாதது ஏதுஎனவே 80
- கானலைநீர் என்றுஒடிக் கண்டவர்க்குத் தீர்ந்தபின்னும்
வான்உலவு நீராகி வயங்குதல்போல் என்றவரோ 81
- அறிவானும் நல்லறிவும் அறியப் படும்பொருளும்
பிறிவாய்முன் நாய்இருத்தல் பேதம்அல வோஎனவே 82
- சொப்பநத்தில் தனித்துஒருவன் தோற்றம்வேறு இல்லை அங்கே
கற்பனையாம் பொருள்அறிவு காண்பவன்போல் என்றவரோ 83
- கற்பனையாம் பேதங்கள் காணாமல் போம்வகையை
விற்பனமாய் நான் அறிய வീளம்பும்என வேவணங்க 84
- தூரியமாம் யோகத்தால் தூயமநம் லயமானால்
அரியமு வகைவிகற்பம் அழியும்என்று சொன்னவரோ 85
- சிறந்திருக்கும் ஆந்மாவும் செகம்எல்லாம் நிறைந்திருந்தும்
மறைந்துஎனக்குத் தோன்றாத வகைஏது சொல்லும்என 86

சத்துச்சித்து ஆநந்தம் தான்முன்றும் அதனுடனே
ஒத்துற்று நாம உருவம் சுகம் ஆகி 87

இருக்கையினில் தொற்றாது இவைமுன்றும் பிரமம்என
மரிக்கில்வரும் பின்இரண்டும் மரிசுகம்என்று உரைத்தவரோ 88

அறிந்துகொள்ளுந் நத்தாலே ஆன்மாவை என்றுஉரைத்தீர்
சிறந்து ஒளிறும்ஆன்மாவும் திரிசியம் ஆமோ எனவே 89

முந்தியனா நத்தாலே முதிரும் அஞ்ஞா நந்தூரக்கில்
சிந்தையில்ஆந் மாச்சுயமாய்த் திகழும்என்று சொன்னவரோ 90

இனியமுத்திச் சுகம்இருப்பது எப்படிஎன் நேலினவ
அநுபவத்தில் அறிவீடயா நந்தம்போல் என்றவரோ 91

மநலயம்வந் தவர் அலது மற்றுஇவரோ முத்தர்எனச்
சநகனைப்போல் சீவந்முத்தர் தாமும்உளர் என்றவரோ 92

சீவந்முத்தி அடைந்தோர்கள் செயலும்அவர் தம்குணமும்
நாஉரைக்கும் வாசகமும் நான்அறியச் சொல்லும்என 93

வரும்கருவு பிறப்பினொடு வளர்தல்பருத் தல்குறைதல்
ஒருங்கலும்மெய்க்கு என்றுஅதனை ஒறுத்திருப்பார்
என்றவரோ 94

பார்ப்பதுவும் கேட்பதுவும் பகர்வதுவும் செல்வதுவும்
ஏற்பதுவும் கரணதன்மம் எனத்துணிவார் என்றவரோ 95

பசிதாகம் உயிர்க்குஎனவே பயம்துக்கம் சுகம்காமம்
வசிகோபம் மதிக்குஎனவே மகிழ்ந்திருப்பார் என்றவரோ 96

வீடும்தா ரமும்உறவும் மேலிஎன்றும் இருந்தாலும்
நீடும்தா மரைஇலைநீர் நிகர்ஒப்பார் என்றவரோ 97

பற்றிடும்கா யுழந்தானும் பன்னாள்ஒற் றாயினும்பின்
உற்றபுளி யம்பழமும் ஒடும்ஒப்பார் என்றவரோ 98

கூறும்உலக இயற்கையுடன் கூடினும் மெய்ஞ் ஞானம்வந்தோர்
சேறும்பிள்ளைப் பூச்சியும்போல் திரிவார்காண் என்றவரோ 99

ததியூடு கடைந்தவெண்ணெய் தான்மோரில் கிடப்பதுபோல்
மதியோடு கூடினும்பின் மயங்கார்காண் என்றவரோ 100

அருச்சுநன்றன் பொருட்டாக அனைவருக்கும் ஞானம்வரப்
பொருந்தியதே சிகவடிவாம் புண்ணியரே கண்வளரிர் 101

ஆயர்குல மாதர் அளவிலோ ரைப்புணர்ந்தும்
தூயபதி னாறா யிரவருடன் தோய்ந்திருந்தும் 102

பரமமுநி வர்முன்னே பரிச்சித்தைத் தீண்டஅன்று
பிரமசரி யம்செலுத்தும் பேரொளியே கண்வளரிர். 103

ஓம் தத் ஸத்

ஓம் தத்சத்

கீதாசாரத் தாலாட்டு

கிருஷ்ணார்ஜுன சம்வாதம்

(திரு வேங்கடநாதர் இயற்றிய மூலமும், அண்ணாமலை
அடிகளார் இயற்றிய உரையும்)

ஐவகைப் பொருளான பூதங்கள் ஐந்தும், ஞானேந் திரியம்
ஐந்தும், கருமேந்திரியம் ஐந்தும், வாயுக்கள் ஐந்தும், நான்கு
கரணங்களும், மூன்று குணங்களும், திரிவித கரணங்களால்
செய்யப்படுகின்ற வினைகளான, நல்வினை தீவினைகள்
இரண்டும்பொருந்தி, ஞானியும் ஈசனும் தவிர மற்றைய
அனைவரும் மயங்கும்படியாக இருக்கின்ற, வாக்குக்கு எட்டாத
அஞ்ஞான இருள்நீங்குவதற்கு பிரம்ம வீத்தியா பொருள்களாகிய
கதிர்களைப் பரப்பிய சூரியனாகிய (கையில் ஒளிவீசுகின்ற)
சங்கு சக்கரத்தினையும் சிவந்த கண்களையும் உடைய
கண்ணனை மனதில் வைத்துத் தியானிப்பாம். அன்னாருக்கு
வணக்கம்.

மேன்மையான அழகிய தேரில் சாரதியாய் சேர்ந்திருந்தும்
கீதையெனும் தம்வாக்கால் பார்த்தனுக்கு உண்மை ஞானம்
அனைத்தினையும் உரைசெய்த பகவானுக்கு வணக்கம்.

1. அர்ச்சுனன் வினா:

பகவன்! யுத்தத்தில் உறவினருக்கு நாசம் வரும் என
மனவிறங்கி போரிட அஞ்சுகின்றேன், என பகவானிடம்
கேட்டான்.

பகவான் வீடை ; அர்ச்சுனா! உறவினர் நாச மானால் துன்பமென அறிந்தவனைப் போலக் கூறுகிறாய். சுற்றத்தார் நாசமடைவதால் கற்றுத் தெளிந்த ஆத்மானுபவ பெரியோர்கள் கலங்கார்கள் என்றார்.

2. அ.வி. குருமுகமாக ஆராய்ந்து பிரமத்தையறிந்த ஞானிகளும் மரணம் வந்தால் கலங்கமாட்டார்களா? அவ்வாறு நான் கலங்காமலிருக்கும் படியான உபாயத்தை உபதேசம் செய்வீர் என அர்ச்சுனன் கேட்டான்.

ப.வி. உண்மை ஞானத்தால் விசாரிக்குமிடத்து நீயும் நானும் இவ்வுலகிலுள்ள அரசர்களுக்கும் மற்றுமுள்ள எல்லாரும் பிறப்பதும் இறப்பதுமில்லை என்றார்.

3. அ.வி. இவ்வுலகில் பிறந்திறப்பது எல்லா ஜீவர்க்குமில்லை என்றீர். அப்படியானால் இவ்வுலகில் பிறப்பது இறப்பது யாருக்கு உளது? இவ்விஷயத்தை உண்மையாக அடியேனுக்குக் கூறியருளுக என்றார்.

ப.வி. இவ்வுலகில் பிறந்திறப்பது கர்மானுசாரமாக வந்த உடம்புக்குப் பொருந்தியதாம், உனது நிஜசொரூபம் நாசமற்ற ஆத்ம வடிவம் என்றார்.

4. அ.வி. எனது சொரூபம் தூல உடம்பும், பிராணனும், இந்திரியங்களும் அல்லாமல், அன்னியமாக ஆத்மாவென்ற ஒன்றை நான் அறியவில்லையே? இங்கு நான் என்னும் ஆத்ம சொரூபம் தூல சூட்சும சரீரங்களுக்கு வேறாய் இருக்குமானால் எனக்குத் தெரியும்படிக் கூறுமென்றான்.

ப.வி. தூல உடம்பும், பிராணனும், இந்திரியங்களும் அல்லாமல் இவற்றுக்கு அன்னியமாக என்னை அறியேன் என்ற பார்த்தனைப் பார்த்து 'குழந்தாய்' அச்சரீராதிகளால் உணரப்படாதவனும் அவற்றை அறிபவனும் நீயாவாய் என்றார்.

5. அ.வி. சரீரம் வேறானால் அந்த இத் தேகத்தை இங்கு ஆத்மா சம்பந்தித்தது எப்படி என்றான்.

ப.வி. துன்பமே உண்டாக்கும் பூர்வம் செய்த கர்மங்களின் சம்பந்தத்தால் ஆனது என்றார்.

6. அ.வி. தேகம் எடுப்பதற்குமுன் இக்கர்மத் தொழில் வந்தவழி எப்படி? என்று கேட்டான்.

ப.வி. வீதையும் மரமும் எனப்படும் ஒன்றாகிய கிரமம் (பீஜாங்குர நியாயம்) போல் கருமத்தால் சரீராதிகளும் அனாதியாக மாறிமாறி வருகின்றதென்றார்.

7. அ.வி. சரீரமும் ஆன்மாவும் வெவ்வேறானால் கருமத்தை யார்செய்தது எனக் கேட்டான்?

ப.வி. கருமத்தால் ஆகும் நல்வினை தீவினைகள் குற்றமுள்ள உடலுக்கேயன்றி ஆத்மாவுக்கு எப்படி உண்டாகும், உண்டாகாது என்றார்.

8. அ.வி. விரிந்தகர்மம் தேகம் செய்தால் அதனால் வரும் பயனையடைவது யாருக்கு என்று கேட்க.

ப.வி. நெருங்கிய பயன்களும் சரீரத்துக்கேயாகும். அறிவு சொரூப ஆன்மாவுக்கில்லை என்றார்.

9. அ.வி. இக்கொடியகர்ம பலம் உடலுக்கு என்றால் தூலதேகம் இவ்வுலகில் விழுந்திருக்க அந்த ஆத்மா சந்தேகமின்றி நரக துக்கத்தையும் சொர்க்க சுகத்தையும் எப்படி அனுபவிக்கிறது என்றான்?

ப.வி. ஆத்மாவுக்கு நரக சொர்க்க சுகானுபவம் சொல்லுமிடத்து அது உண்மை அனுபவமல்ல, தூல சரீரத்தினதும் அகக்கரணங்களினதுமாகிய தொழில்கள், தன்னுடையதாகத் தோன்றுவதுபோல கற்பனைத் தோற்றமேயன்றி உண்மையில்லை.

10. அ.வி: தனக்கு வேறான சரீரங்களின் தொழில்கள் ஆத்மாவாகிய தன்மீது வந்துதோன்றும் பிராந்தி எப்படி வந்தது என்று கேட்க.

ப.வி: பூரணமான ஞானத்தையடையாத மோகமயக்கத்தால் வந்தது என்றார்.

11. அ.வி.அறிவு வடிவ ஞானமானது தேகத்துக்கா? ஆத்மாவிற்கா? என்று கேட்டான்.

ப.வி.: உடலையும் ஆத்மாவையும் பிரித்துப் பார்த்தால் உடல் ஜடமாம் ஆத்மாவாகிய பிரமம் ஞானசொருபமாம் என்றார்.

12. அ.வி: உடல் ஜடமானால் போதல் வருதலாகிய தொழில்கள் உண்டாவது எப்படியென்று கேட்டான்?

ப.வி: ஒன்றாயும் வியாபகமாயுள்ள பிரமத்தின் ஒளியின் முன்னே தேகம் இருப்பதால் ஆத்ம சன்னிதானத்தில் தொழில்கள் உண்டாகின்றன என்றார்.

13. அ.வி. சரீரம் ஆத்மாவையடுத்திருந்தாலும் கல்போன்ற இந்த ஜட உடலுக்கு ஈதல், இரத்தல் முதலிய தொழில்கள் உண்டாகுமா? உண்டாகாதோ என்று கேட்டான்?

ப.வி. நெருப்பில் காய்ச்சப்படாத காந்தக்கல்லின் முன் ஜடமாகிய ஊசி ஒட்டுதல்போல ஆத்மாவை அணுகிய உடலும் கர்மத்தைச் செய்யும் என்றார்.

14.அ.வி. மேற்கூறிய நன்மை தீமையைத் தரும் வீனைகள் சரீரத்திற்கு. ஆனால் அதன் பயனாகிய இன்பமும் துன்பமும் யாருக்குச் சொந்தமென்று கேட்டான்.

வீடை. அத்தகைய இன்பமும் துன்பமும் அவ்வுடலுக்கேயன்றி ஆத்மாவுக்கில்லை என்றார்.

15. அ.வி.: அறிவு வடிவம் ஆன்மாவை அணுகாத துன்பமும் இன்பமும் சொல்லப்பட்ட அறிவற்ற தேகத்தை எப்படி சம்மந்திக்கும் அடியேனுக்கு அருளுக என்றான்.

விடை: ஸ்தூல பஞ்சபூத அம்சமான தூலசரீரத்தோடு ஐந்து வாயுக்களும் ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்கள் பத்தும், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் ஆக இந்த இருப்பத்தி நான்கு தத்துவங்களும் ஸ்தூல சூட்சுமம் என்னும் இரண்டு சரீரங்களாம். இவ்விரண்டு உடலுக்குள் மனதிற்குத்தான் இன்பமும் துன்பமும் என்றார்.

16. அ.வினா: தூல சூட்சுமமான இரண்டுவித இச்சரீரங்களுக்குக் காரணம் எதுவென்று கேட்க.

விடை: முற்பட்ட அஞ்ஞானமே முதல் சரீரமாம் அக்காரண சரீரத்தோடு மேற்கூறிய சரீரமும் சேர்ந்து மூன்று சரீரமாம் என்றார்.

17. அ.வினா: இன்பதுன்பங்களின் அடைவு மனமே அறியும் என்று கூறினீர். அந்த மனமும் விசாரிக்கில் ஜடமல்லவா? ஜடம் எப்படி அறிவைப் பெறும் என்பதை விரிவாக அடியேனுக்குக் கூறும் என்று கேட்டான்.

விடை: அம்மனத்தில் அறிவு வடிவ ஆத்மா ஒன்று பட்டதுபோல் விளங்குவதால் மிகுந்த சுகதுக்கத்தை மனது பொருந்தும் என்றார்.

18. அ.வினா: முன்கூறிய அம்மனத்தினது இன்பதுன்பங்கள் அதனிடத்து இருக்காமல் அணுகி ஒன்றாக விளங்கும் ஆத்மாவை எப்படி தழுவியது? கூறும் என்றான்.

விடை: வெப்பம் மிகுந்த நெருப்பின் உஷ்ணம் அதன்மீது வைக்கப்பட்ட பாத்திரத்தின் கண் உள்ள ஜலத்தினிடத்தில் நெருங்கி சேர்தல் போல ஆகுமென்றார்.

19. அ.வி. அறிவு சொருப ஆத்மாவும், ஜடசொருபமான மனதும் ஆகிய இவ்விரண்டும் வேறுபாடின்றி ஒற்றுமையாய்ச் சேர்ந்த வகையை அடியேனுக்குக் கூற வேண்டும் என்றார்.

வீடை: கடினமான இரும்பு தீயோடு சேர்ந்தது போல் ஜடமான மனதும் சித்தான ஆத்மாவோடு அனாதியாகவே அபேதமாகப் பொருந்தியது என்றார்.

20. வீணா: பொருந்திய ஆத்மாவான தன்னிடத்தில் மனத்தின் தர்மங்களாகிய சுகதுக்க இச்சை முதலிய சுபாவம் எக்காரணத்தால் பொருந்தியதென்று கேட்க.

வீடை: மனம் விவேகமில்லாமையால் (ஆராயும் தன்மையில் இல்லாமையால்) பொருந்திய மனனத்தின் தருமம் ஆத்மாவினிடத்துப் பொருந்திய தென்றார்.

21. வீணா: அவ்வாத்துமாவை அணுகிய பண்புகள் உண்மை ஞானம் வந்தபின் ஆத்மாவை வீட்டு நீங்குமா? என்று கேட்டான்?

வீடை: பறித்த செவ்வரத்தப் புஷ்பத்தின் சிகப்பு நிறம் வெண்மையான படிகத்தில் படிந்து தோன்றுவது போலத் தோன்றும் என்றார்.

22. வீணா: களங்கமற்ற பளிங்கைப் போல ஆத்மாவாகிய தான் சச்சிதானந்த வடிவமாயிருக்க ஆசையாதீ களங்கம் மிகவும் ஆத்மாவைப் பொருந்தியது என்ன காரணம் என்று கேட்டான்.

வீடை: பூர்வஜென்ம சமஸ்காரத்தால் ஆசையாதிய களங்கம் ஆத்மாவைப் பற்றியது மனதில் சம்சாரபந்தமிருக்குமானால் மோட்சம் சித்திக்காது, என்று உபதேசித்தார்.

23. வீணா: வாசனா வடிவ பந்தம் எது? மோட்சம் எது? இவற்றைப் பிரித்து என் மனம் தெளியும்படி உணர்த்தியருளும் என்று அழகிய திருவடிகளை நமஸ்கரித்தான்.

வீடை: சரீராதி பஞ்சகோசங்களைத் தன் ஆத்ம சொரூப மென்று வருகின்ற வாசனாவடிவம் பற்றுக்களே பந்தமாகும். மோட்சத்திற்கு அனுகூலமாகாத அவ்வ பிமான

வடிவபந்தம் நீங்கினால் அதற்குரிய மேலான முத்தியாம் என அருளினார்.

24. வீனா: தேகாதிகளில் வரும் பற்று வடிவ பந்தம், வருகின்ற தன்மையினையும், அபிமானத்தை அகற்றும் தன்மையினையும் நான் தாபமடையாமல் உணர்தற்பொருட்டு அருளுக என்றான்.

வீடை: தன் சொருபத்தை மறந்த அறியாமையால் தேகாதிகளில் நான் என்னும் அபிமானம் வந்தது. அவ்வறியாமை நாசமானால் அவ்வபிமானமும் நீங்கிப் போம் என்றார்.

25. வீனா: முன்கூறிய அப்படியே அவ்வறியாமைப் பொருந்துவதையும், நீங்குவதையும் சந்தேகமின்றி தான் அறியும் பொருட்டு அருளோடு கூறியருளுக என்றான் .

வீடை: ஆத்மாவில் அவ்வறியாமை பழமையாக உள்ளது. அவ்வஞ்ஞானம் இடையில் வந்ததாகக் கூறத்தக்கதன்று. சற்குரு உபதேசத்தால் உண்டான தத்துவஞானத்தால் நீங்குமேயன்றி கருமத்தால் நீங்காதென்று உரைத்தார்.

26. வீனா: இருள், சூரியன் முன்னே நெருங்கி வந்துள்ளது என்பது சிறிதும் பொருந்தாததுபோல ஒளிவடிவ ஆன்மாவிடத்து இருள் வடிவ அஞ்ஞானம் பொருந்தி வருவது முறையா? முறையல்லவே? அது சுயம்பிரகாச ஆத்மாவைப் பொருந்தியுள்ளது எப்படி என்று அருளுக?

வீடை: ஒளிவடிவ ஆன்மாவில் இருள்வடிவ அஞ்ஞானம் அணுகாதென்றும் மெய்யறிவு திடமானால் அறியாமை யென்பது ஆன்மாவில் ஒருபோதும் உண்மையாக இல்லவே, இல்லை. இவ்வதிஷ்டான ஞானம் திடமானால் எப்போதும் இன்பக்கடல் உன் சொருபம் என்பதை நீ நன்றாய் அறிவாய் என்றார்.

27. வினா: ஞானஆசிரியர் உபதேசத்தாலும் அத்தியாத்ம சாஸ்த்திர சிரவணத்தாலும் மெய்ஞ்ஞானம் அந்த அந்த நேரத்திலேயே அஞ்ஞானம் நாசமானால் கொடிதான இன்பதுன்பங்கள் நீங்காதது என்ன காரணமென்றார்.

விடை: சாஸ்த்திர ஐன்னிய தத்துவஞானத்தால் அஞ்ஞானம் நீங்காதபோது அதன் காரியமான இன்பதுன்பங்களின் சம்பந்தம் நீங்குமோ? நீங்காதே. அபரோட்ச ஞானத்தால் அஞ்ஞானம் நசிக்க அச்சகதுக்கம் இரண்டும் நாசமாகு மென்றார்.

28. வினா: பரோட்சஞானம் எது? அபேரோட்சஞானம் எது? எனது மறைப்புடைய புத்தி தெளிவடையும்படி இவற்றின் தன்மையைப் பிரித்துக் கூறியருளுக என்றான்.

விடை: சந்த்ரூப சாஸ்திரத்தாலுண்டான அறிவு முன் கூறிய பரோட்ச ஞானமாகும். விசார தியான, ஞான அப்யாயச முதிர்ச்சியால் நான் பிரமம் என்று உண்டாகிய ஞானமே அபரோட்ச ஞானம் என்றார்.

29 வினா: நான் சச்சிதானந்தப் பொருளே என்று அபரோட்சமாய் அறிந்த பிறகும் முன் போலவே சரீரத்தைத்தன் சொரூபம் என்கின்ற வீபரீத புத்தி எக்காரணத்தால் நீங்கவில்லை. அதை எனக்குத் தெரியும்படி கூறியருளுக என்றான்.

விடை: தேகாத்ம புத்தி சிரவண மனனத்தால் வீளங்கும் விசார நிதித்யாசனங்களாலும் பிரத்யக் அபின்ன பிரம்மத்தினது திடமான அபரோட்ச ஞானம் வந்தால் நிவர்த்தியாம் என்றார்.

30. வினா: முழுமுதற் பொருளாகிய சேதனவடிவ பிரமம் முன்பில்லாத ஆத்மாவாகிய தானே சிரவண மனை

நிதித்யாசனங்களால், இனிமேல் சோதி சொரூப பிரமம் ஆகுமோ என்று வினவினான்? (அதாவது சுபாவசித்தமா அல்லது செயற்கையால் சித்தமா)

விடை: ஆத்மாவாகிய தான் முக்காலத்தும் சிற் சொரூபமே என்பதை மறந்து தான் சின்மயமாவது மறந்து தவறிவிட்டதாக எண்ணி விசாரித்தல் போல ஆகும் என்றார்.

31. வினா: சிரவண மனாதிகளால் விசாரித்த பிறகு தேகாத்ம புத்தி வடிவை விட்டு நீங்கி சேதன பிரம சொரூபத்தை நான் அடைவேனா? எனது குற்றம் நீங்கக் கூறியருளுக என்றான். (ஆண்டான் அடிமையாய் என்ற வினா)

விடை: கர்மத்தால் ஆன உடல் தனக்கன்னியமாயிருந்தும் ஜென்மந்திர வாசனையால், தன் சொரூபமாகிய ஆத்மா என்று திடமாய்க் கூறுகின்றபடியால் தனது உண்மையான ஆத்ம சொரூபமே தனது சொரூபமாக நிலைத்தற்குச் சந்தேகமா யுள்ளது என்றார்.

32. வினா: சரீரத்தை தன் சொரூபாத்மா வென்று சந்தேக விபரீதயின்றி அறியும் பிராந்தி சாஸ்திர ஜன்னிய ஞானத்தால் நீங்காமல் அனுபவ வடிவமான திட அபரோட்ச ஞானத்தால் நீங்குகின்ற காரணமென்ன? கூறும்? என்று கேட்டார்?

விடை: விளக்கு விளக்கென்று வாயால் கூறுவதால் கொடிய இருள் நீங்குமோ? நீங்காதே, சலனயில்லாத தீபத்தை ஏற்றினால் இருள் நாசமாகும் என்றார்.

33. வினா: ஆத்மாவை நெடுங்காலமாக விட்டுவிலகாது கூடவே இருந்த அறியாமை-யானது அபரோட்ச ஞானத்தால் நீங்கும் காலம் எக்காலமோ? நான் அறிகிலேன் என்று கேட்க,

விடை: மலைக்குகையில் உள்ள இருள் அநேக நாளாக அக்குகையிலிருந்தாலும், சிறந்த விளக்கை கொணர்ந்தவுடன்

தாமதமின்றி நீங்குவது போல் அனாதியாயுள்ள அஞ்ஞானம் தத்துவ ஞானம் உதயமானவுடன் நீங்கும் என்றார்.

34. வினா: மூலாவித்தையானது யாகாத்ரி புண்ணியக் கருமங்கள், யோகம், திருச்சிர சாந்திராயணாத்ரி, தவம் போன்றவற்றைக் காரணமாகக் கொண்டு நீங்காமல் அடைதற்கரிய திட அபரோட்ச ஞானம் உண்டான பின்னரோ நீங்கும்? என்று கேட்டான்.

விடை: குத்துகின்ற, வெட்டுகின்ற (ஈட்டி, அறிவாள்) முதலிய படைகளால் இருளை நிவர்த்திக்க முடியுமா? முடியாதே. உலகுக்கு சகல நன்மையும் செய்யும் உயர்வினை துரியன் உதயமானால் இருள் போகும் என்று கூறினார்.

35. வினா: அவித்தையாகிய அந்த இருளை நீக்கத் தெரியாத புண்ணியக்கருமங்கள் சத்தியமான பிரபஞ்சத்தைக் காக்கின்ற விதம் எப்படி? என்றான்.

விடை: இந்திர ஜாலக்காரனது வித்தையால் பதார்த்தங்கள் பொய்யாய்த் தோற்றுவதுபோல இது சத்தியமல்ல, மித்தையே என்றார்.

36. வினா: பொய்யென்று கூறப்படும் இவ்வுலகம் சத்தியவடிவமாக என்னிடத்து உண்டாகுமோ? என்றான்.

விடை: விவகாரீய சத்தான கிளிஞ்சலினிடத்து பிராதிபாசிக மித்தையாகிய வெள்ளிதோன்றுதல் போல சத்தியவடிவான நம்மிடத்தில் இம்மித்தையாகிய ஜகத்து தோன்றுதல் பொருந்தும் என்றார்.

37. வினா: ஆரோபிதத்திற்கு அன்னியமான வெள்ளி கிளிஞ்சலின் கண் தோன்றுவது கூடும். அதுபோல உண்மையான இயல்புடைய உலகமும் இவ்வாரோபித ஜகத்திற்கு முன்பு இதற்கு அன்னியமாக சத்தியமாக இருந்ததா? என்று கேட்டான்.

வீடை: மனம் மயக்கமடைந்தால் மூன்று காலத்துமில்லாத பதார்த்தமும் ஆரோபிதமாகத் தோன்றும். எப்படியெனில் கனவு நிலையில் தானே தன்னை ஆகாயத்தில் பறப்பது போல பார்த்தது ஆகும் என்றார்.

38. வீணா: சொப்பன உலகம் மித்தையாவது போல சாக்கிர உலகமும் மித்தையென்று கூறினீர். அச்சொப்பன உலகம், சொப்பனமும், சாக்கிரத்தில் மித்தையாய்ப் போய்விடும், நான் வீணவும் இவ்வுலகம் நான்தோறும் சத்தியமாய் விளங்கக் காரணமென்ன?

வீடை: திடஞானம் வருகின்ற வரையில் இவ்வுலகம் சத்தியமாய்த் தோற்றும் பின்னர் திடஞானம் வந்தால் சொப்பனமும் சொப்பன உலகம் போல இச்சாக்கிர பிரபஞ்சம் மித்தையாம் என்றார்.

39. வீணா : சுண்வீழித்துக் கொள்ளுகின்ற வியவகாரிக வீழிப்பு அவஸ்தையில் பூர்வம் பார்த்த சொப்பனமும், சொப்பன உலகமும் பொய்யாவது போல ஞான தசையில் வியவகாரிக பிரபஞ்சம் மித்தையாம் என்றீர். ஞானம் வந்தபின்னர் மோட்ச நிலையினை அடைந்தும் இவ்வியவகார உலகம் முன்போலத் தோன்ற யாது காரணம் என்றான்?

வீடை: ஆத்ம ஞானிகளுக்கு இவ்வியவகாரிக பிரபஞ்சம் தோற்றுவது நெருப்பால் எரிந்த வஸ்திரம் காரியத்துக்கு உதவாதது போன்று தோற்றல் மாத்திரமேயன்றி ஜனன மரணத்தைக் கொடுத்தல் முதலிய காரியத்திற்குப் பயன்படாது என்றனர்.

40. வீணா: தேகாபிமானம் இன்றியும் அதனைக் காத்தலாகிய தொழிலும் அதற்கேற்ற முயற்சியும் அவ்வுடலின் காரணமான அஞ்ஞானமும் நீங்கியும் அஞ்ஞானத்தின் காரியமாகிய இழிவு பொருந்திய உடல் அப்பொழுதே நீங்காதது என்ன காரணம்?

வீடை: கோடாரியால் வெட்டி சாய்ந்த மரம் காயாது பசுமையாக சிறிதுகாலம் தோன்றுதல் போல செய்கின்ற அவ்வுடலைக் காக்கும் சஞ்சித-வினை நாசமாகியும் தூலசரீரம் பிராரப்த கருமம் ஒழியும் வரையிலும் சஞ்சரிக்கு மென்றார்.

41. வீனா: சிறுபான்மையோர் பிறவி நீங்கி மோட்சத்தையடையபலபேர் அதனை அடையாமல் பந்தமுடையோராய் இருப்பதற்கு ஏற்ப அனாதியாயுள்ள ஆத்மா அனேகமா? அன்றா? அவ்வான்மாவின் உண்மை சொரு பத்தைக் கூறும் என்றான்.

வீடை: தற்பத லட்சியம் பிரமம் என்றும், தற்பதவாச்சியம் ஈசனென்றும் தொம்பத வாச்சியம் சீவர் என்றும் தொம்பத லட்சியம் கூடஸ்தர் என்றும் கூறுவது பிராந்தியேயன்றி அதிஷ்டான ஆத்மா ஒன்றே என்று கூறினார்.

42. வீனா: ஆத்மா ஒன்றென்று கூறும் தன்மை உண்மையானால் உடல்தோறும் வேறுவேறாய் அனேகமாகப் பொருந்தியது என்ன காரணம்? கூறியருளுக?

வீடை: அனேக குடங்களில் உள்ள ஜலத்தில் ஒரே பிம்பமாகிய சூரியன் நாநாவாய்க் காணப்படுதல் போல எண்ணித் தொலையாத அந்தக் கரணங்கள் தோறும் ஏகமான ஆத்மா பலவாகத் தோன்றுவதை நீ அறிவாய் என்றார்.

43. வீனா: கரணங்கள் தோறும் பலவாகத் தோன்றுமாயின் சிரவணாதிகளால் சித்திக்கும் மோட்சம் யாவர்க்கு (அந்தக் கரணம் ஆத்மா எனும் இரண்டில் யாவர்க்கு,) அவ்விஷயத்தை அடியேனுக்கு அருளுக எனக் கேட்டான்?

வீடை: அஞ்ஞானத்தினையும் மோட்சமும் முன்கூறிய அதாவது விஷயங்களில் வியாபித்த ஆபாச சகித அந்தக் காரணத்துக்கேயாகும். முன்கூறிய பிம்பவடிவ ஆத்மாவிற்கு அப்பந்த மோட்சம் இல்லை என விவேகம் உண்டாகும்படிக்கூறினார்.

44. வினா: பிரம்மம் ஏகமாய் இருந்தும் அப்பிரமத்தின் கண் நாநாவ சேதனங்கள் தோன்றக் காரணம் என்ன என்று கேட்க?

விடை: ஒன்றான கடலில் அனேகக் குமிழிகள் காற்றினால் உண்டாதல் போல ஒரே பிரம சேதனத்தில் பலசீவர் தோன்றினர் என்று அருளினார்.

45. வினா : தன்சொரூபம் ஜீவசொரூப மென்றும் தான் அடையத் தகுந்தது பிரம சொரூபம் என்றும் உள்ள ஆண்டான் அடிமை பேதலானத்தால் உதிப்பதோ பிரமானந்தம். அதனைக் கூறியருளுக என்றனை?

விடை: பிரமம் ஒன்றே உளது. இரண்டாவது வந்து இல்லவே இல்லை. அதற்கு நீயும் அன்னியமல்லா துக்கம் வருவதற்கு ஏதுவான பேதபுத்தி நீங்குமானால் பிரமானாந்தம் உண்டாகு மென்றார்.

46. வினா: ஜீவர்களது வேற்றுமை நீங்குமா? பேதம் ஒழிந்து சேதனம் ஏகமாக விளங்குமா என்று கேட்டனர்?

விடை: வீஷய ஆவலையுடைய அந்தக் கரணம் ஒழிந்துள்ள சுழுத்தி அவஸ்தையில் அப்பேதம் ஒழிந்து சேதனமாக விளங்குவதை உணர்வாயாக என்றார்.

47. வினா: உண்மையாகத் தோற்றும் இவ்வுலகம் பிரமத்திற்கு அன்னியமன்று, பிரம சொரூபமே என உணர்ந்தும் பஞ்சபூத வடிவமாய்த் தோன்றவது போகாதது யாது காரணம்?

விடை : உஷ்ண கிரணத்தை உண்மையாக ஜலமெனக் கருதி உணர்ந்தவர்க்கு இது கானலே நீரல்ல வென பிரத்தியட்சமாக உணர்ந்தவர்க்கு மயக்கம் நீங்கிய பின்னரும் வெளியில் செல்லுகின்ற ஆற்றச் சலமாக அறிந்த பின்னரும் பூதமயமாய் தோற்றும் எனக் கூறினார்.

48. வினா: ஞானம், ஞானம், ஞானம் என்ற மூன்றும் பிரிவாய் இருத்தல் பேதமல்லவா?

வீடை: கனலில் ஒருவன் தனியனாய்க் கண்ட காட்சியன்றி வேறு காட்சிகள் அங்கில்லை, ஆதலின் ஞாதுரு, ஞான, ஞேயம் என்ற மூன்றும் கற்பனையே அன்றி முடிவில் பேதமில்லை என்று அறிவாயாக.

49. வினா: கற்பனை என்னும் பொய்ப் பேதங்கள் எவ்வாறு தோன்றாமல் போகும்? தெளிவாக அதனை நான் உணர்ந்து கொள்ள கூறியருளும் என்று கேட்க.

வீடை: துரியம் (வேகம்) என்று சொல்லப்படும் ஞான நீட்டையால் தூயமனம் பிரமாகார வீருத்தியில் ஒடுங்க, நீங்குதற்கு அரிய இம் மூவகை வேறுபாடுகளும் இல்லாதொழியும் என்று அறிக என்றார்.

50. வினா: சிறப்பியல்பு பொருந்திய ஆன்மாவும், உலகமும் முழுவதுமாய் நிறைந்திருந்தும், எனக்குத் தோன்றாமல் இருப்பது ஏன்? கூறியருள்க?

வீடை: சத்து, சித்து, ஆனந்தம் என்னும் பரம்பொருள் இலட்சணத்தோடு பெயர், வடிவமாகிய மாயா காரியமும் பொருந்தி இருப்பதால் உனக்குத் தோன்றவில்லை. மாயா உபாதி நீங்கின் தோற்றும் என்று பகவான் கூறினார்.

51. வினா: ஞானத்தால் ஆன்மாவை அறிந்துகொள் என்றீர் சச்சிதானந்தமாய் ஒளிவீசித் திகழுகின்ற ஆன்மாவும் காட்சிப் பொருளா? என்று அர்ஜுனன் கேட்க?

வீடை: சிறப்புற்ற ஞானத்தாலே பல பீறல்களில் தொடருகின்ற கடிமைய அஞ்ஞானம் அழிந்தால் உனது மனதிலே ஆன்மா சுயமாகத் தோற்றும் என்றார்.

52. வினா: இனிமை பொருந்திய முக்தியானந்தம் இருக்கும் வகை எப்படி? என்று கேட்க?

வீடை: தனது அனுபவத்தினால் அறியப்படுகின்ற வீடய ஆனந்தத்தை அனுபவித்து அறிவதுபோல அனுபவ ஞானத் தால் ஆத்மானந்தத்தை உணர்ந்து கொள்வாயாக என்றார்.

53. வீனா: மன அடக்கம் பெற்றவர்களன்றி முக்தி பெற்றோர் வேறு எவரும் இல்லையா என்று அர்ச்சுனன் கேட்க?

வீடை: வியவகாரக நிலையில் பற்றற்று செயல்படுகின்ற சனகனைப் போல சீவன் முத்தர் உளர் என்றார்.

54. வீனா: சீவன் முக்தி அடைந்தவர் செயலும், அவரது குணமும், அவர்தம் வாக்கும் எவ்வாறு இருக்கும் என்பதனை நான் அறியச் சொல்லும் என்று கேட்க?

வீடை: கர்மவீனைப் பயனால் வரக்கூடிய தாயின் கருவினினு வருகின்ற பிறத்தல், இருத்தல், வளர்தல், உருமாறல், தேய்தல், அழிதல் ஆகிய இவ்வாறும் தூலதேகத்திற்கேயன்றி தமக்கு இல்லை என அதனை நீக்கி இருப்பர்.

மேலும் கண்ணினால் காண்டல் நிகழ்ச்சிகள், காதினால் கேட்டல் நிகழ்ச்சிகள், வாக்கினால் கூறும் நிகழ்ச்சிகள், பாதத்தினால் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகள், கையினால் கொடுக்கல் வாங்கல் போன்றவையும் கூட ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியத்தின் தொழிலேயன்றி தம் தொழில் அல்ல என்று அதனை விட்டும் நீங்கி இருப்பர் முத்தர்கள் மேலும் பசி, தாகம் உயிருக்கு, பயம், துக்கம், சுகம், காமம் தீயதான கோபமும் மனதிற்கேயன்றி தமக்கில்லை என்று துணிவர் சீவன் முத்தர்.

மனை, மனைவீ, சுற்றத்தார் போன்றவைகளில் சதா காலமும் பொருந்தியிருந்தாலும் தாமரையிலைத் தண்ணீர் போல பட்டும் படாமலும் இருப்பர் சீவன்முத்தர். கர்மத்தின்பலனாய்ப்பற்றிடும் தேகமும் தானும் பலகாலம் தொடர்ந்து வந்து, ஞானம் கைவரும் வரை ஐக்கியமாய் இருப்பினும் ஞானம் வந்த பின்னர் புளியும் அதன் ஓடும் போன்று இருப்பார்.

அசத்து, சட, துக்கமயத்துடன் கூடியிருந்தாலும் கூட மெய்ஞ்ஞானம் கைவரப் பெற்றவர்கள் சேற்றிலுள்ள

பிள்ளைப் பூச்சி சேற்றுடன் ஒட்டாததுபோன்று இவ்வுலகில் ஒட்டாமல் திரிவர் சீவன்முத்தர். வேறுபாடின்றி இருந்த தயிரினைக் கடைந்து எடுக்கப்பட்ட வெண்ணை மோரினிடத்தில், சேர்க்கப்படினும் அதனோடு கலவாது இருப்பதுபோல் ஞானம் வந்தபின்னர் ஞானிகள் அந்தக்கரண விவகாரத்தோடு காணும் மயக்கத்தை அடையமாட்டார்கள் என்றார்.

பொது: அர்ச்சுனன் பொருட்டு, அனைவரும் ஞானம் பெற உபதேசம் செய்ய குருவடிவாய் விளங்கி உபதேசம் செய்த புண்ணிய வடிவினரே கண் துயில்வீர். இடையர்குலப் பெண்டிரில் அளவற்றோரைப் புணர்ந்தும், தேவமகளிர் பதினாறாயிரம் பேரோடு பொருந்தியிருந்தும் கூடி மேலான ஞானிகள் முன்னிலையில் பரிட்சித்து மஹாராஜாவைக் கையால் தீண்டியும், பிரமச்சரியம் நடாத்திய பரிபூரண ஒளியே கண்துயில்வீர்.

முடிவு: மூலகாரணனாகிய பகவான் அர்ச்சுனுக்கு முதன்மையான வேதத்தின் பொருளை, விருப்பம் கொண்டு கற்பவரும், கேட்பவரும், இவ்வுலகில் நீண்ட நாள் வாழ்ந்து ஞானிகளடைந்த முத்திபேறு அனைவரும் அடையக் கடவதாக.

கீதாசாரத் தாலாட்டு முற்றிற்று.

ஓம் தத் சத்

அத்தியாயம் மூன்று

3. சசிவன்னபோதம்

சசிவன்னபோதம் அருளிய, தத்துவராயர் சரிதம்

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த “வீரமாதகர்” என்னுந் திருத்தலத்தில் ஸ்ரீ சொரூபாநந்தர், ஸ்ரீ தத்துவராயர் என்னும் இரு மஹநீயர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். இவருள் பின்னவர் முன்னவருடைய சகோதரியின் புதல்வர். இவ்விருவரும் வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் வல்லநர்; சகல சாஸ்திர விற்பந்நர். எனினும் “இந்த அபரவித்தையாற் பெறும் பயன் எத்துணைதான் சிறப்பின தென்றாலும், இது பரவித்தையோற் பிறவிப் பேறளிக்க வல்லதன்று, “என்றும் நல்லறிவும் வாய்க்கப் பெற்றிருந்த மையால், இனியும் இம்மை நலந்தரும் இவ்வபர வித்தையிலேயே காலத்தை விரயம் செய்து பெறவரும் மனிதப் பிறவியை வீணாக்குவது வீவேகமன்று என்றும் வைராக்கியம் மேலிட்டு, ஞான சற்குருவை நாடும் நன்முயற்சியில் ஈடுபடத்துணிந்தனர். இவ்வாறு துணிந்த இவ்விருவரும் இருப்பிடத்தை விட்டுப் புறப்படு முன் தம்மிடையே ஒரு ஏற்பாடு செய்து கொண்டனர். “நம்மில் எவருக்கு முதலில் குருதரிசன பாக்யம் கிட்டுகின்றதோ, அவர் மற்றவருக்குக் குருஸ்தானம் வகிக்க வேண்டும்” என்பதே அந்த ஏற்பாடு. அதன்படி சொரூபாநந்தர் தென்திசையிலும், தத்துவராயர் வட திசையிலும் யாத்திரை தொடங்கினர். காவேரிக் கரையிலுள்ள “கோவர்த்தம்” என்னும் திவ்யக்ஷேத்திரத்தையடைந்த சொரூபாநந்தர் அதுவரையில் கண்டறியாத மனவமைதி தானாகவே வாய்க்கும் அதிசய

அனுபவத்தை யுணர்ந்து “இங்குள்ள யாரோ ஒரு மஹாத்மாவின் சாந்நித்ய விசேடமே இது என்னும் முடிவுடையவராய், அதைப்பற்றி ஆங்கிருந்த அறிஞர்களை விசாரித்ததில் அங்குள்ள நாணற்புதரின் மறைவில்” சிவப்பிரகாச சுவாமி என்னும் மஹான் சதா சமாதியில் மூழ்கியிருப்பார் என்றும், சில மாலை நேரங்களில் வெளிவருவதும் உண்டு” என்றும் கேள்விப்பட்டு, அக்கணமே சற்குருவின் சந்நிதியை யடைந்து ஸ்ரீ சிவப்பிரகாசர் நிட்டை கலையும் வரையில் காத்திருந்து பகிர்முகப் பட்டவுடன் முறைப்படி வணங்கித் தம்மை ஆட்கொள்ள வேண்டினர். இவ்வாறு குறுவனுக்கிரகம் பெற்ற சொரூபானந்தர், தத்துவராயரை எதிர்பார்த்து நின்றனர்.

வட திசைக்குச் சென்ற தத்துவராயருக்கு அதுவரையில் குருதரிசனம் கிடைக்காமையாலும், இனி கிடைக்குமென்ற நம்பிக்கையின்மையாலும் மீண்டும் தென்திசை நோக்கித் திரும்பி ஸ்ரீ சொரூபானந்தரைக் காணும் பேறு பெற்றதுடன், அன்னாரால் அநுக்கிரகிக்கவும் பெற்றார். இங்ஙனம் அவ்விருவரும் குருசிஷ்யர்களாய் அமைதியுடன் காலங்கழிக்கையில் குரு ஓர் நாள் தைலமுழுக்கின் நிமித்தம் எண்ணெய் கொண்டு வரப் பணித்தார். அன்று அமாவாசை யாதலால், “பித்ருக்கள் தினத்தன்று எண்ணெய் ஸ்நாநம் கூடாது” என்னும் சாஸ்திர விதியை நினைவுகூர்ந்த சீடர் “இன்று அமாவாசையாயிற்றே” என்றார். இதனைச் செவியடுத்த சொரூபானந்தர். “இத்தகை விதிவிலக்கு களெல்லாம் சாதுக்களுக்கு ஏது? இவ்வளவு நாள் நமது சந்நிதியிலிருந்தும் சாத்திரக் கட்டுகளி னின்றே விடுபடாத நீ இனியும் இங்குறைவதால் பெறப்போகும் புருஷார்த்தம் என்ன?” என்னும் வினாக்களின் மூலம் தத்துவராயரின்

ஜென்ம சாபல்யத்தில் தமக்குள்ள அவநம்பிக்கையை வெளியிட்டனர். குருவின் இரக்கக் குறிப்பைக் கேட்டுத் துணுக்குற்ற தத்துவராயர், தமக்கு இன்னும் வாசனாக்ஷயம் சித்திக்காததை யுணர்ந்து கழிவிரக்கமுற்றவராய்' மேலும் ஈண்டிருந்து சற்குருவின் புனித சாந்தியத்தை மாகபடுதது வதிலும் இப்பாவக் கட்டையைக் கீழைக்கடலில் ஆழ்த்திவிடுவதே என்று எண்ணுந் துணிவுடையராகக் குருவுக்குப் புறங் காட்டக்கூடாதென பின்புறமாகவே நகர்ந்து சென்றனர். குருவைத் தியானித்துக் கொண்டே அங்ஙனம் செல்கையில், அன்னார் திருவாக்காக வெளிவந்த தத்துவ ரத்தினங்களையெல்லாம் உடன் சென்ற அன்பர்கள் குறிப்பெடுத்து அவற்றைச் சொரூபானந்தரின் திருமுன் சமர்ப்பித்தனர் சிவப்பிரகாச வெண்பா- தத்து வாயிர்தம் - திருத்தாலாட்டு - அஞ்ஞவதைப்பரணி - மோகவதைப்பரணி முதலிய 18 ஞான நூல்களாக இன்று போற்றப் பெறுபவையே அவை.

அவற்றைக் கண்ணுற்ற சொரூபானந்தர் அவற்றின் பொருட்செறிவை வியந்து இப்படிப்பட்ட கலைக்கடல் ஜலக்கடலில் கலத்தல் நன்றன்று எனத் திருவுளங்கூர்ந்து. தத்துவராயரைத் திரும்பிவரப் பணித்தார். அவர் வந்தவுடன் "இவ்வரிய கிரந்தங்கள் உனக்குப் பயன்படுவதுபோல் உலகுக்கு எளிதிற் பயன்படுவதன்று. ஆதலால் எல்லோரும் உணர்ந்துய்யுமாறு எளிய நூலொன்று செய்" என்று ஆக்ஞாபித்து உணவருந்தச் சென்றனர் குருவாணையைச் சிரமேற்கொண்ட தத்துவராயர் நமது குரு உண்டுவருமுன் "சசிவன்னபோதம்" என்னும் மோகவதைப் பரணியின் பகுதியையும் பாடி முடித்து குரு காணிக்கையாகச் சமர்ப்பித்துச் சொரூபானந்தரைப் பிரஸந்ந மூர்த்தியாக விளங்கச் செய்தனர்.

அவ்வூரிலுள்ள சில சாஸ்திரப் பண்டிதர்கள் தத்துவராயரை நோக்கி, "ஓராயிரம் யானைகளைத் தனியொருவனாக நின்று தகர்த்துக் கொல்லும் அசகாய வீரனன்றோ பரணி நூற்குரியவன்?

உமது குரு இதுகாறும் என்ன வீர சாகசம் புரிந்துள்ளார்? அவர்மீது பரணி பாடல் எங்ஙனம் பொருந்தும்?" என்று வாதாடத் தொடங்கினர். உடனே தத்துவராயர் "ஏககாலத்தில் அசுர மதங்கொண்ட ஆயிரம் அலங்கார யானைகளை அடக்க வல்லவர் எமது குரு. ஆதலால் நீங்கள் கூறும் சாதாரண வீரர்களுக்குக் கெல்லாம் மேலானவரான அசாதாரண வீரர் சொருபானந்தர்" என்று சூளுரைத்தனர். அவ்வமயம் ஆங்கெழுந்தருளிய சொருபானந்தர் அவன் குழியிருந்த அனைவர்மீதும் கடைக்கண் வீசினார். அக்கணமே அனைவரும் மனமிறக்கப் பெற்றவராய் அவச நிலையிற் சமாதியில் மூழ்கினர். சமாதிகலைந்து வெளிப்பட்டவுடன் தமது தவற்றை மன்னித் தருளுமாறு சொருபானானந்தரை வேண்டிக் கொண்டதுடன் பரணிபாடிய தத்துவராயரை அவர்கள் பாராட்டினர்.

இறுதிக் காலம் நெருங்குவதைக்கண்ட சொருபானந்தர், எவ்வித சலனமுமின்றி கால்சென்றவழி காடு மலைகளைக் கடந்தும், நீர்நிலைகளில் ஊர்ந்தும், பிறர் கண்ணுக்குத் தெரியாது மறைந்தருளினர். தனிப்பட்ட தத்துவராயரும் உரிய காலத்தில் வீடு பெற்றனர்.

அத்வைத பரரான ஸ்ரீ சொருபானந்தர் ஆஜாதசித்தாந்தர் என்பதை அவரருளிய

“என்னைத் தவிரமருந்திங்கேதுமில்லை என் ஆணை!
பொன்னைத் தவிரவிலாப் பூடணம்போல்-பொன்னைஉரு
வேராக்கிப்பேருரைத்த வேற்றுமைபோல், நம்மையும்அவ்
வாறாப் பகுத்துரைத்தோமால்.”

“தன்னிடத்திலே தோற்றித் தன்னிடத்திலேயிருந்து
தன்னிடத்தே கூடுஞ்சகத்தெல்லாம்-தன்னை விட
வேறன் நெனக்காண்பா ரல்லால் இவ்வீடுபெற்றார்
மாறென்று காண்பரோ? மற்று!.”

ஸ்ரீ தத்துவராய சுவாமிகள் இயற்றிய

சசிவன்ன போதம்

பொழிப்புரை அண்ணாமலை அடிகளார்

1. சந்திரன், சூரியன், நெருப்பு, நீர், காற்று, ஆகாயம், மண், சீலான்மா என்னும் எட்டு மங்கள வடிவாயும் எல்லாவற்றிற்கும் தலைவனாயும் எல்லாவற்றிற்கும் உள்ளீடாய் உண்மையில் யாவும் தானாகாத ஞான சொரூப பரமாத்மாவை மனத்தில் தியானிப்போம்.

2. வேதம் வேதாங்கம், புராணம், இதிக்காசம், நல்லோர் நல் உரைகளாலும் தமது புத்திசாமர்த்தியத்தாலும், நமது மதமே பரிசுத்தமானது மற்ற மதங்கள் தீயது என்று கூறும் மக்கள் அனைவருக்கும் அந்தந்த மதத்திற்கேற்ற வடிவாய் இறைவன் இருக்கும் தன்மையைப் போல நாமும் இருப்போம் என நினைத்து மனதில் யாமும் தியானிப்போம்.

3. பேய்கள் தாகமோக முதலியவற்றால் துன்புற்று காளிதேவியிடம் பலவாறு முறையிட அவற்றுள் ஒரு பேய் தீபம் வீளங்க ஒருபுருடன் வரக்கனவு கண்டேன் பயனைக் கூற வேண்டும் என, அதற்குத் தேவீ, இறைவன் உன்னை ஆள அவ்வாறு வந்தான் என்று கூற மனமொழிக்கு எட்டாத, பிறப்பிறப்பற்ற இறைவன் எப்படி வடிவுகொண்டு வருவான் என்பது வேதத்திற்கு விரோதமல்லவா என்று கேட்க இறைவனே இந்நூலுக்கு முன் தொடர்ச்சி விஷயமாகும்.

அதற்குத் தேவியானவள், இறைவன் வடிவு நாமம் அற்றவனாயினும் பக்தர்கள் பொருட்டு உருவனாய் வருவான் என்றும், பக்தி வலையிற் படுவான் என்றும் கூற அதற்கு

அப்பேய் இத்தகைய திருவருள். பாவி'யான எனக்குக் கிடைக்குமோ, என்று பதைப்புற தேவீ இப்படிப்பதைத்த பேய்க்கு பயமகற்ற முத்தியைப் பெறும் உபாயம் கூறத் தொடங்கினாள்.

1. பேயே இறைவன் பிறப்பு இறப்பு அற்றவனாயினும் பக்தர்கள் பொருட்டு உருவனாய் வருவான் என்றும், பக்தி வலையிற்படுவான் என்றும் கூற அதற்கு அப்பேய் இத்தகைய திருவருள், “பாவி'யான எனக்குக் கிடைக்குமோ? என்று பதைப்புற” தேவீ இப்படிப் பதைத்த பேய்க்கு பயமகற்ற முத்தியைப் பெறும் உபாயம் கூறத் தொடங்கினாள்.

2. மனம் வாக்கு காயங்களால் செய்யப்பட்டு உள்ளத்தே பொருந்தியுள்ள பாவங்கள் அனைத்தும் பரிபூரணபரப் பிரமத்தைத் தன் வடிவாய் உணர்ந்த ஞானியின் கருணை விழிபட்ட அக்கணமே நீங்கும், பார்வையால் பாவம் அனைத்தும் போக்கத் தக்க மகிமை என்ன உளது என்று பேய் கேட்க தேவீ கூறல்.

3. பரிபூரணம் உணர்ந்த ஞானியானவன் கூறியபடி செய்யும் ஏவலாளர்கள் அடைவது எதுவெனின் சிறந்த வீடுபேறு ஆகும். எனின் அழகுநிறைந்த ஞானியின் புகழை எப்படி கூறமுடியும்? ஆயிரம் நாவுடைய ஆதிசேடனாலும் கூற முடியாது என, அதற்குப் பேய் ஞானியின் சேவையால் வீடு பெற்றோர் சரிதம் உளதோ? என்று கேட்க தேவியானவள் பூர்வம் ஞானிக்குப் பணிவடை செய்து வீடுபேறுற்ற பெரியார் சரிதம் ஒன்றை நான் கூற நீ அதனைச் சிரத்தையுடன் கேட்பாயாக என்றாள்.

இவ்விதிகாசம் யாருக்கு யார் சொன்னது என்று பேய் கேட்க தேவீ கூறல்

4. இவ்விதிகாசம் தனது தாபத்திரயங்கள் நீங்கிய ஞானியின் ஏவல் பணிவிடைகளைத் தவறாது இயற்றிய அச்சீடன் அடைந்த பயனை ஆதியில் செந்தாமரைக்

கண்ணனான திருமாலுக்கு எம் தலைவரான சிவபெருமான் கூறிய கதையாகும்.

இறைவன் திருமாலுக்கு யாருடைய சரித்திரத்தைக் கூறினான் என்று பேய் கேட்க தேவீ கூறல்.

5. இது இவ்வுலகில் தவச்செயலே இல்லாத தீயகர்மத்தையே செய்த சசிவர்ணன் ஒப்புயர்வற்ற ஞானியின் கருணை வீழிபட்டதால் அப்போதே பழைய சஞ்சித கர்மம் நீங்கி வீடுபேற்றை அடைந்த சரித்திரமாகும்.

6. சசிவர்ணன் சாமான்ய பாவம் உடையவனா எனப்பேய் கேட்க தேவீ அதை நீக்குமுன் நரகத்தையடையும் பாவியரனைவரினும் இவன் மிகச் சிறேஷ்டன் நரகத்தை அடையும் வண்ணம் நடந்தான்.

இவன் பிதிர்க்கள் அடைந்த கதியைத் தேவீ கூறல்.

7. மும்மலத்தால் அமைந்த தீய கர்மத்தின் வன்மையால் மகிழும் தேவ பதவியில் இருந்த இவன் வம்சத்தில் பொருந்திய பிதிரர்களும் மிகக் கொடியதான நரகத்தைத் தமக்கு இடமாகக்கொண்டனர்.

பிதிர்கள் கதியே இப்படி எனின் சசிவர்ணன் கதி என்ன எனப் பேய் கேட்க தேவீ கூறல்.

8. மிகுதியாக அமைந்த தர்மாதர்மம் எனும் கர்மத்தின் பயன், பின் ஒரு சன்மத்தில் வந்து பொருந்தாமல் இச்சன்மத்திலேயே தொடரும் என்று சாத்திரம் கூறுவதால் ஆயுள் வேதத்தில் கூறிய நாலாயிரத்து நானூற்று நார்பத்தெட்டு வியாதிகள் எல்லாம் இச்சசிவர்ணனைக் கொல்ல வந்து சூழ்ந்து கொண்டன.

மகன்துயர்கண்ட தந்தையின் துயரைக்கூறல்

9. சாத்திர விரோதமான குற்றம், அமைந்துள்ள இச்சசிவர்ணனைப் பெற்ற பிதாவான பாக எக்யன் தனது புத்திரவாஞ்சை வீட்டு நீங்காமையால் மனவருத்தமுற்று புத்திரனது துன்ப நீக்கத்திற்கு உரிய உபாயம் மேல் என்னவாகும்

என்று கலக்கமுற்றாள்.

பாகெக்யன் யாது செய்தான் எனப் பேய் கேட்கத் தேவீ கூறல்.

10. சசிவர்ணன் தானியற்றிய தீவினையின் பயனாகிய துன்பத்தை அனுபவித்து ஒழிக்க வேண்டுமேயன்றி மணிமந்திர அவுடதம் ஒன்றாலும் நீக்கும் உபாயம் உனக்கில்லையே என்று பெரியோர் கூறினும் அவ்வாறே தானும் உணர்ந்தவன் ஆகிய அப்பாக எக்கியன் புத்திரவாஞ்சை வீட்டு நீங்காமையால் இவனைத் தலைமீது சுமந்து கொண்டு சர்வபுண்ணியத் தலங்கள்தோறும் திரிந்தனன்.

தந்தை பல தலங்களில் சஞ்சரித்தலின் பயன் யாது? எனப்பேய் கேட்க தேவீ கூறல்.

11. ஒரு சிறந்த தவசிரேஷ்டமுனிவர் இச்சசிவர்ணன் தந்தை படும் துன்பத்தைக் கண்டு எங்கும் நிறைந்த அத்துவிதப் பிரமத்தை தன் அகத்தே தானாகக் கண்ட மேலான ஞானிகளின் கருணை வியூழின் நோக்கமே இந்நோய்க்கு மேலான அமிர்தம் என்று பாகெக்யனுக்குக் கூறியருளினார்.

முன் கூறியதையே விரித்துக் கூறல்:-

12. தேசத்தாலும் காலத்தாலும் வஸ்துவாலும் அந்தயின்றிய தனது யதார்த்த சொரூபத்தைக் காக்கும் பொருட்டு கோகுலாபுரம் எனும் தலத்தில் வாழும் மகாநந்தி பராயணர் என்னும் (பெயர் உடைய முனிவரே உமது புத்திரனைப் பொருந்திய வியாதிக்கு அமிழ்தமாவார் என்று கூற (அடுத்த கவியில் முடியும்)

மாதவர் மொழிகேட்ட பாகெக்யன் செயல் யாது என்று பேய் கேட்க தேவீ கூறல்.

13. 14. இம்மாதவரது உரையே முடிபோன்ற உயர்ந்த உபதேசமாகும். என்றுணர்ந்து அப் பாகெக்யன் சத்தீச்சுரம் எனும் தலத்திற்குச் சென்று ஈசானகங்கையில் குளித்து சத்தீசுரனை வணங்கி மகாநந்தபராயணரின் சந்நிதியை அடைந்து

இக்கொடிய பாவியானவன் சிறிதும் அஞ்சாமல் செய்த துன்பத்தைத் தரும் கொடிய செயல்கள் சொல்லற்கரியவை, அன்றியும் இச்சசிவர்ணன் செய்த வினைகள் தேவரீர் சந்நிதானத்தில் சொல்லத்தக்கதல்ல என்று வீண்ணப்பித்த அளவில் மகாநந்தி பராயணர் நோய்கட்கு காரணமான சகலதீவினைகளும் நீங்கும்படி அனுபவத்தில் விளங்கும் கடைக்கண் நோக்கத்தை வைத்தனர்.

15. அளவீடமுடியாத பிறவிநோய்க்கு வீஷம் போன்ற தன் கருணை விழிபட்டவுடனே இவனைக் கொல்லச் சூழ்ந்த கொடியநோய் அனைத்தும் விட்டு நீங்கின. இதைக்கண்ட பாக எக்யன் தலைவன் திருவடிகள் மனமொழிமெய்களால் சிரத்தையோடு வழிபட்டுக் கடைத்தேகறு என்று கூறி தனதிடம் சென்றான்.

சசிவன்னன் செய்த பணிவிடையைத் தேவி கூறல்.

16. இச்சசிவர்ணனும் மனமகிழ்ந்து தங்குருவால் ஏவப்பட்ட ஆத்தம், அங்கம், தானம், சர்பாவம் எனும் நால்வகைப் பணிவிடைகளைக் குறைவறச் செய்து சிலநாளிலேயே இச்சசிவன்னன் குருவின் திருமேனியைப் பாதுகாத்தற்கு உரிய சீடன் என உலகம் கொண்டாடும்படி ஆசிரியரான குருவோடு நிழல்போல் விட்டு நீங்காது இருந்தான்.

சசிவன்னன் ஆசிரியரிடம் தனது குறையைக் கூற அவரது அனுமதி பெற விரும்பல்.

17. சசிவன்னன் ஆசிரியர்க்கு மகிழ்ச்சி உண்டாகும்படி வழிபட்டு வந்ததால் எழுவகைப் பிறப்புக்களையும் நீக்க அத்வைதமுத்தியடைய எண்ணும் உத்தம அதிகாரியான சீடர்க்கு உள்ள வீவேகம். வைராக்கியம், சமாதிசட்கசம்பத்தி முழுச்சத்துவம் ஆகிய நான்கு சாதனங்களும் அவனுக்கு உண்டாயின.

சசிவன்னன் ஆசிரியரிடம் தனது குறையைக்கூற அவரது அனுமதி பெற விரும்பல்.

18. தன்பால் உள்ள சில குறைகளை ஆசிரியர் முன்னே

சசிவன்னன் கூறும் பொருட்டு தலைமேல் குவித்தகையோடும் இரு கண்களிலும் தாரைதாரையாய் நீர்பெருக பலமுறை வலம் வந்து அவரது திருவடிகளில் விதிப்படி வணங்கினான்.

ஆசிரியர் உன் துயருக்குக் காரணமென்ன என்று கேட்க அதற்குச் சசிவன்னன் பிறவீக்கடலைக் கடப்பது எப்படி என வருந்தினேன் எனல்.

19. கருணையே வடிவாய் விளங்கும் சிறந்த மகானந்த பராயணமுனிவர் அனைத்தும் அறிந்திருந்தும் அறியாதவர்போல் சசிவன்னனே? நீ வருந்துவதற்குக் காரணமென்ன என்று கேட்கச், சசிவன்னன் குருதேவா, இக்கொடிய பிறவீக் கடலுக்குப் பயந்தேன் அதனை நீக்கும் உபாயத்தை அருளவேண்டும் என்று விண்ணப்பித்தான்.

ஆசிரியர் பிறவீக்கடலின் அகலத்தைக் கூறல்.

20. வீட்டையும் விருப்புடையோர் அஞ்சத்தக்க பிறவீக் கடலின் விரிவை முன்வேதம், ஆகமம், கீதை முதலியவை கூறியுள்ளன. அதன் விரிவை ஆசிரியரும் தனதன்பனான சீடனது மனதின் சக்தியளவில் அவன் ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு சுருக்கி இவற்றைக் கூறுகின்றார்.

பிறவியைக் கடல் வடிவாக உருவகம் செய்தல்.

21. பிறப்பு இறப்பு ஆகிய நீரையுடையது, புத்தி எனும் சந்திரனை விழுங்குகிற ஆசை எனும் பாம்புகளையுடையது தத்தம் முறைதவறாது விஷமாகிய உணவைப் புச்சுக்கின்றதும், கூட்டம் கூட்டமாகச் சஞ்சரிப்பதுமாக பொறிகள் என்னும் மீன்கள் மிகவும் குதிக்கப் பெறுவது.

22. கர்வம் என்று கூறும் பெருமையுடையது. நோய்கள் எனும் நீங்காத புலால் நாற்றம் வீசப்பெறுவது இருவினையால் வரும் இன்பதுன்பங்களாகிய அலைகள் மோதுதலையுடையது. மனமெனும் வஞ்சனையுள்ள இராசமகரமச்சம் வசிக்கப்பெறுவது.

23. ஒரு வரையரை இல்லாத அகங்காரம் என்னும் ஆமைகள் அநேகம் இருக்கப் பெறுவது, இச்சை என்னும் மிகுந்த

ஆழத்தை அறியமுடியாத தன்மை உடையது. திருடுஎனும் நெருங்கிய பூமிகளையும் அலைகளையும் உடையது. கலகம் செய்பவர் எனும் வீஷ்ணுடைய புழுக்கள் நெளிறப் பெறுவது.

24. பஞ்சதீட்டு என்னும் நலமற்ற துறைகளைக் கொடுப்பது இன்பத்திற்கு ஏதுவான சந்நியாசம் எனும் கரையை அடையாதபடி செய்யும் பெண்கள் எனப்படும். கெடாததும். அகன்றதும், வலியதுமான சுழியை உடையது, என்னும் அஞ்சத்தக்க கோபம் எனும் வடவாமுகாக்கி எரிவது.

25. முத்திவீரப்பமுள்ளோர் அஞ்சத்தக்க இகபர வீஷயமான போகம் எனும் முதலைகளையுடையது. நானாவிதமாயும் அநேகமாயும் உள்ள மார்க்கங்களை, எழுவகைப் பிறப்பெண்ணு பெருமையை எடுத்துச் சொல்ல இவ்வுலகத்தின் கண் அறிஞர் யாவருளர் ஒருவருமில்லை.

புறச்சமயவாதிகள் தாண்டாராயினும் அகச்சமயத்தோர் தாண்டாரோ எனும் சீடனுக்கு ஆசிரியர் கூறல்.

26. ஐம்புலன் வழியாகப் பஞ்சவீஷயங்களில் சென்று மொத்துண்டு, திரும்புகின்ற அறியாமை என்னும் குற்றம் நிறைந்த புத்தியைக் கொண்டு, துவீதவாதம் செய்யும் அறுசமயவாதிகளும் இப்பிறவிக் கடலில் தலைகீழாக விழுவார்கள். அவத்தைக்கும் சாட்சிவடிவப் பிரத்யக் ஆத்மாவானது நாசமற்ற பிரம்மமாம் என்னும் சுவானுபலக் கப்பலில் ஏறுகின்ற ஞானிகள் பிறவிக் கடலைக் கடப்பார்கள்.

27. பிறவிப் பெருங்கடலைத் தாண்டிச் செல்ல ஆற்றலில்லை என்று ஆசிரியர் சொன்னவுடனே, சசிவன்னன் பலமத்தவரும் தாண்டமுடியாத பிறவிக்கடலை நான் எப்படி தாண்டுவேன் என்று அழுது பிராணன் நீங்குமுன்னே பிரமஞானம் எனும் கப்பலில் ஏறிய மகான்கள் பிறவிக் கடலைத் தாண்டுவர் என்ற மொழியைக் கூறி குருவானவர் சசிவன்னனுக்கு மகிழ்ச்சி உண்டபண்ண சசிவன்னன் பிறவித்துன்பம் நீங்க ஞானத்தை உபதேசிக்க வேண்டல்.

28. சசிவண்ணன் குருவின் திருவடி நீடுழி வாழி எனத் துதித்து வணங்கித்தொன்று தொட்டு தொடர்ந்து வரும் பிறவிப்

பெருங்கடலைக் கடக்க ஏதுவான ஞானத்தை அருளுக என வேண்ட குருநாதரும் கூறியருளினார்.

29. அரியகர்ம காண்டமயமான வேதமுதலிய சர்வகலைகளும் அபரவித்தையாகும் சித்த சாந்தியை மிகுதியாகத் தரும் ஞானவித்தையே பரவித்தையாகும்.

30. வித்தையை பரவித்தை எனவும் அபரவித்தை எனவும் இருவகையாக சொரூப ஞானத்தை அறிந்த பெரியார் சந்தேகம் விபரீதமின்றிக் கூறுவார்.

பரஅபர வித்தையை-யுடையர் இவர் எனல்

31. நானாவீத கர்ம காண்டமயமான வேதம் அங்கம் முதலியவற்றை அறிபவர்கள் அபரத்தை உணர்பவர் ஆவார். சிறந்த மன அக்கவடிவயோகத்தோடு மித்யாவடிவ பிரபஞ்ச விஷயத்தில் நித்திரையுற்றிருப்போரே பரத்தை உணர்ப ராவார்.

அபரவித்தையை நிந்தித்தல்

32. புராணம் இதிகாசம் இவையனைத்தையும் கற்று அவற்றின் பொருளை அறிவதும் சகல பொருள்களின் பிராணமயமான பரமாத்மாவை உணராதபோது பிதற்றலாய் முடியும்.

33. இயல் தழிழையறிவதும் இசைத்தமிழை அறிவதும் நாடகத்தமிழை அறிவதும் உள்ளனவாம், அவற்றின் ஞானம் அனாத்ம ஞானமாம், உண்மை ஞானமென்று ஆத்மாவை அறிவதே எதார்த்த ஞானமாம்.

34. சொல்லப்படும் அறுபத்துநாலு கலைகளையும் உணர்ந்தவரும் உற்பத்தி நாசமின்றிய பரிசுத்த பரமாத்வாவை அறியமாட்டார்.

35. அறுபத்துநாலு கலைகளாயுள்ள இவை அனைத்தையும் தேகாத்மபுத்தியை உடையவர் அறிவார். அத்துவிதஞானம் உடையவர் இவ்வனாத்ம கலைகளை உணரார்.

36. ஐந்தாகிய ஞானேந்திரிய சுபாவங்களை அறிந்து பஞ்ச விஷயங்களில் செல்லாதபடி அவற்றை அடக்கியவராயிருப்

பின்னும் உண்மையான ஆத்ம ஞானம் இல்லாதவர் வீடுபேற்றை அடையார்.

37. தம்மினும் வேறான அனான்மப்பொருளை அறியும் அறிவனைத்தும் உண்மை ஞானமல்ல. உள் உணர்வான தம்மையறியும் அறிவே உண்மை ஞானமாகும்.

38. ஆராதனையும் அவ்வாராதனைக்கு உரிய சகலபொருள் களும், பூஜை விதிகளைத் தெரிந்து பூஜகனான சீவனையும் பூச்சியனாகிய இறைவனையும் ஒன்றாக அறிவதே உண்மை ஞானமாகும் என்று மகாநந்தபராயணர் கூறினார்.

சசிவன்னன் வீனா?

39. நான் எனவிரிக்கும் துல உடலைத் தவிர இதற்கு வேறாக யான் எனக் கூறப்படும் ஆன்மப் பொருள் உண்டோ அப்படி இருந்தால் அதனைக் கூறியருள வேண்டும் என்று சசிவன்னன் கேட்டான்.

தேகம் ஆத்மா அன்று என குருநாதர் விடைகூறல்?

40. உலகில் புருடன் எனது ஆடை, எனது பொன், எனது பூமி, எனது மனைவி, எனது குதிரை, எனது யானை என அறிவது போல் தேகத்திற்கு வேறான தேகியானவன் எனது கண். எனது முகம். எனது கால். எனது கை. எனது தேகம் என்று இந்த மாயிசம் பொருந்திய உடலை வேறுபிரித்து எப்போதும் தனதாகக் கூறுவான். எப்படித் தனதாகக் கூறப்பட்ட ஆடைமுதலிய பொருளைக் காட்டிலும் அவற்றை உடைய புருஷன் வேறோ அப்படி உடைமைப் பொருளாகக் கூறப்பட்ட கண் முதலிய அவயவமுடைய தேகத்தைக் காட்டிலும் அதனுடைய தேகிவேறே என்று நிச்சயம் செய்தல்.

41. பாதங்கள் ஊர்ந்து செல்லும் சக்கரமாகவும் முதுகிலுள்ள வீணாத்தண்டு அஞ்ஞா ஆணியாகவும், வலிமையுள்ள மார்பானது தேர்த்தட்டாகவும், அன்றலர்ந்த மாலை யணிந்த சிரசானது மொட்டாகவும், கூந்தலானது கொடியாகவும் இருக்கின்ற இச்சரீர வடிவரதம் எப்போதும் செலுத்தும் புருடனைக் காட்டிலும் அந்நியமாக எண்ணுவாயாக.

42. ஒருபுருடன் முங்கில் முதலானவைகளால் மதஜலத்தை உடைய யானையைப் போல் ஓர் உருவம் அமைத்து அதனுள்ளே புகுந்து நின்று துதிக்கை, கால்கள் காதுகள் ஆகியவற்றை உண்மையான யானையின் இயக்கம் போல இயக்குவான். இயக்காவீடின் சட்டையற்றுக் கிடக்கும்.

43. உண்டு சீரணித்த உணவானது ஜாடராக்கினியினால் முன்று பகுதியாம் அவற்றுள் ஒரு பகுதி மலமாகும். ஒரு பகுதி உடலாகும். ஒரு பகுதி மனமாகும். அவற்றுள் மலம் மனம் எனும் இரு பகுதி நீயானால் வேதம் பெரியோர்களால் நிந்திக்கும் மலம் கசியும் தூல உடலாகிய ஒரு பகுதியும் நீயாவாய்.

44. மிகுந்த ஆசையோடு உண்ணும் உணவானது சுடும்படி கையானது அதனைப் பொறுக்காமல் இருந்து கோபித்தவர் யார்? கைகால் முதலிய உறுப்புகள் ஒன்றும் குறைவுபடாமல் பிராணன் நீங்க அக்கணமே நெருப்பாகிய படுக்கையின்மீது பொறுத்துக் கொண்டு துயின்றவர் எவர்?

45. உடலின் நிழல்வடிவ சாயையும் கண்ணாடியில் தோன்றும் பிரதி சிம்பமும் கை கால்களை நீட்டும் முடக்கும் அத்தொழில் எல்லாம் அதிட்டானமும், சிம்பமுமாகிய இப் புருடன் செய்யும் தொழிலாகும். அதுபோல இவ்வுடல் செய்கின்ற தொழில் எல்லாம் சுயம்பிரகாச சேதன வடிவ ஆன்மா செய்யும் தொழிலாகும்.

46. அறியப்படும் குடம்படம் முதலிய பொருள்யாவும் எப்போதும் அறிபவனைக் காட்டிலும் வேறேயானால் இவ்வுடலை நான் எனக் கூறலாமா! கூறத்தகாது மற்றும் நெருங்கிய கூண்டுப் பறவையல்லவே இவ்வாறு அறிவற்ற தேகமானது அறிவான உன்னைக் காட்டிலும் வேறேயாகும் என்று தெளிவடைவாயாக.

47. இத்தூல உடலில் கடினமான எலும்பு மாயிசம், நரம்பு தோல், மயிர் என்னும் இவ்வவைந்தும் மண்ணின் கூறு ஆகும். நெகிழ்ச்சியுடைய வீரியம், உதிரம், வாய்நீர், மூத்திரம், வீயர்வை எனும் இவ்வவைந்தும் நீரின் கூறும். உஷ்ணமுடைய பசி, தாகம், சோம்பல், நித்திரை, காந்தி (ஒளி) அல்லது மைதுனம் இவ்வவைந்தும் தீயின் கூறாம். சலன வடிவான நடத்தல்

இருத்தல், ஓடல், விரிதல், சுருங்குதல் எனும் இவ்வைந்தும் காற்றின் கூறாம். சிரம், கண்டம், இதயம், வயிறு இடை எனும் உள் துறைகளான இவ்வைந்தும் ஆகாயத்தின் கூறாம் ஆதலால் இவ்வுடல் சடமான ஐம்பூத சொரூபமேயாகும்.

ஞானேந்திரியம் ஆன்மா அன்று எனில்,

48. அக்னி-புசிக்கும் பொருள்களுள் உயிர்களால் உண்ணப்படுபவை ஜாடராக்னியால் மூன்று பகுதிகளாகும். அவற்றில் முதல் பகுதி அடுக்காக உள்ள எலும்பாகும். நடுப்பகுதி எலும்பிலுள்ள கொழுப்பாகும், அழகுவாய்ந்த கடைப்பகுதி வாக்கு இந்திரியமாய்த் தோன்றும் என்று அனாதியான உபநிடதங்கள் கூறுகின்றன. வாக்கு இந்திரியம் ஆன்மா அன்று என்றதால் அதன் பிரிவான கை, கால், உபத்தம் பாதமும் ஆன்மா அன்று என்பதை உணர்த்தினார்.

பிராணன் ஆன்மா அன்று எனல்

49. நாஸ்தோறும் உயிர்கள் உண்ணும் ஜலம் ஜாடராக்னியால் மூன்று பகுதிகளாகும். அவற்றுள் முதல் பகுதி மூத்திரமாம், நடுப்பகுதி இரத்தமாய் கடைப்பகுதி பிராணவாயுவாம். மூன்றாகக் கணக்கிடும் இவற்றில் இரு கூறாயுள்ள மூத்திரமும், ரத்தமும் நீயானால் அல்லவா. நாசமாகும் பிராணவாயுவான அதுவும் நீயாவாய் நன்கு ஆராய்ந்து கூறு.

50. சுழுத்தி அவத்தையில் உணரும் தன்மை இல்லாமையாலும் பிராணவாயு எனும் சப்தார்த்த மன்று சுழுத்தியில் அவ் உணர்வு இல்லாமை ஞானந்திரியங்களின் நீக்கத்தாலாம். அவை இருந்தால் பிராணன் உணரும் ஆதலின் பிராணவாயுவே ஆத்மா எனின் அரசன் பவனி வரும்போது அரசனை நால்வகைச் சேனையும் வீட்டு நீங்கா அதுபோல பிராணன் ஆத்மாவானால் இதனைவீட்டு ஞானேந்திரியங்கள் நீங்காது இருக்க வேண்டும் அவ்வாறில்லாததால் பிராணன் ஆத்மா வன்று.

51. பிராணன் ஆத்மா அன்றாயின் உறக்கத்தில் செவிமுதலிய சர்வ கருவிகளும் அடங்க உசுவாச நிசுவாசத்தால்

பிராணவாயுவின் தோற்றம் எதனால் என்றால் அது உறக்கத்தில் உனக்குக் காவலாகும். இன்றேல் அவ்வுடலே மரணம் அடைந்துவிட்டதென்று சுற்றத்தார் தகனம் செய்வதற்கு முன்பே வளைந்த வாலையுடைய நாய் உட்கொள்ளும்.

மனம் புத்திகள் ஆன்மா அன்றெனல்,

52. கூட்டமாகவும் உறவாகவும் உள்ள நான்காக எண்ணப்பட்ட அந்தக்கரணங்களுள் இம்மனமும் ஒன்றென்பதாலும் இம்மனம் எனது என்று சொல்லப்படுவதாலும், இம்மனம் முன்பு (43-ல்) அன்னத்தின் காரியம் எனக் கூறப்பட்டதாலும், இம்மனமும் ஆத்மாவன்று. இதுபோல சூக்கும புத்தியும் ஆத்மாவன்று.

அகங்காரம் ஆத்மா அன்று எனல்,

53. இன்பதுன்பமுடையதாய் நிலையற்றதாய் சகடமாய், நானென்று எண்ணப்படுகின்ற அந்தக் கரணங்களில் ஒன்றாய் நெருங்கிய பிறப்புக்கு ஏதுவாய் யாவராலும் அறியப்படும் அகங்காரத்துவமும் நீயல்ல.

சித்தம் ஆத்மா அன்றெனல்

54. சந்தேகத்திற்கு விஷயமான ஒரு பொருளையும், உறுதியாய் அறிவதற்கு விஷயமான ஒரு பொருளையும் யான் எனது என அபிமானத்திற்கு விஷயமான ஒரு பொருளையும் சிந்திப்பது சித்தமாய் ஆதலால் அச்சித்தம் ஆன்மா அன்றென்று நீ தெளிவாயாக.

55. தூல உடல் முதலாகச் சித்தம் ஈறாகக் கூறிய தத்துவக் கூட்டங்கள் உன்னால் அறியப்படும் பொருளாய் விளங்குவதால் அவை உனது உண்மை வடிவம் அல்ல என்று மகாநந்திபராயணர் கூறினார்.

சசி வன்னன் சங்கை

56. உன்னால் அறியப்படும் பொருள் அனைத்தும் உனது உண்மை வடிவம் அல்ல என்று தாங்கள் கூறினீர் அது எனக்கு சம்மதம் ஆனால் என்னால் அறியப்படாது நீங்கியுள்ள பொருள் அறியப்படாத வஸ்துவோ?

அறியப்படும் பொருளும் அறியப்படாப் பொருளும் ஆத்மா அன்று எனல்

57. இதுவென்று சுட்டியறியப்படாத பொருள் உலக காரணமான மாயையாகும் இதுவென்று சுட்டியறியப்படும் பொருள் மாயையின் காரியமான உலகமாகும் காரணமான மாயையும் காரியமான உலகமும் அறியாப்பொருளாகவும், அறியும் பொருளாகவும் இருக்கும், இம் முறைமையால் விளங்கும், நான்கு வேதங்களின் முடிவான உபநிடதம் அனைத்தும் அவை ஆத்மாவாகிய நீயல்ல என்று இடைவிடாமல் கூறுகின்றது.

வேதத்தின் உண்மை கருத்தைக் கூறல்

58. ஆதலால் அறிபடும் பொருள் எப்படி நீயன்றோ அப்படி அறிபடாப் பொருளும் நீயல்ல பின் நான் எத்தகையேன் என்றால் சேதனமான ஆத்மவஸ்துவே ஆத்மாவாகிய நீ என்று வேதங்கள் கூறும், அப்படியானால் எனக்கு ஏன் விளங்கவில்லை என்றால் அவ்வாத்ம வஸ்துவானது இந்திரிய வழிநின்று அறியும் பொருளா? அன்று மற்றொப்படியறிவது எனின் ஞானக் கண்ணைத் திறந்து அறியத்தக்கபொருளாகும்.

தத்துவமசிகாவாக்கியத்தின் முப்பதப் பொருளைக் கூறல்.

59. அம்மகாவாக்கியத்திலுள்ள “தத்” எனும் சொல்லின் பொருள் நிர்மலமாயுள்ள மற்றறிவு முதலிய குணமுடைய ஈசனாகும், அவ்வாக்கியத்தில் “துவம்” எனும் சொல்லின் பொருள் மலசகிதமான சிற்றறிவாதி குணமுடைய சீவான்மாவாகும். அவ்வாக்கியத்தின் “அசி” என்னும் சொல்லின் பொருள். நிர்மலமான இவ்விருபொருள்களின் ஏகத்துவமாம் (ஐக்யமாம்) என்றார்.

விரூத்ததர்மமுடைய இரண்டுக்கும் ஏகத்தும் எவ்வாறு கூடும் என சங்கித்தல்

60. அறிதற்கரிய பிரமன் எதிரில் இல்லாதது (பரோட்சம்) ஆகும். தேகாதிகளில் அபேதமாயுள்ள சீவன் எதிரில் உள்ளது

(அபரோட்சம்) ஆகும். இவ்வாறு முரண்பாடுகள் இவ்விரண்டின் ஏகத்துவம் (ஐக்யம்) எப்படிப் பொருந்தும் என்று கேட்க,

சீவேசுவரபேதம் உபாதியாலானது உண்மையன்று எனல்

61. சீவேசுவரபேதம் உபாதியாலான பேதமேயாகும், சொருபத்தாலானதன்று. சீவனுக்குக் கூபமுதலிய குற்றங்களுடைய உடலாதி உபாதி இருப்பதுபோல ஈசனுக்கும் சர்வகாரணத்துவ முதலான உபாதிகள் உண்டு.

ஈசுவர உபாதிகளைக் கூறல்

62. சர்வேஸ்வரத்துவம் சர்வஞ்ஞத்துவம், சர்வ வியாபகத்துவம், சர்வ காரணத்துவம் சர்வ சிருஷ்டித்துவம், சர்வ ஸ்தித்துவம், சர்வா சம்மாரத்துவம் ஆகிய இவைகளே ஈஸ்வரனது எழுவகையான உபாதிகளாம்.

உபாதிகளை நீக்க மகாவாக்கியமான தத்துவப் பதங்கட்கு சுத்தம் அசுத்தம் எனும் இருவகைப் பொருள்களைக் கூறல்

63. நூல் முறைப்படி அவ்விருவகை உபாதிகளையும் நீக்கத் துவம்பதத்திற்கும் முதலாவதான தத்தத்திற்கும் அசுத்தம் சுத்தம் என்றும் இருவகைப் பொருளையும் கூறுகின்றார்.

துவம்பத சுத்த அசுத்த அர்த்தம் கூறல்

64. நான் என்பதற்கு விஷயமான உடல் முதல் சித்தம் முடிவாக விளங்கும் ஏழுஉபாதிகளும் இவற்றையறியும் சேதனமும் சேர்ந்து துவம்பதத்தின் அசுத்தார்த்தமாம். நான் என்பதற்கு விஷயமான துன்பமற்ற சாட்சியே துவம்பதத்தின் சுத்தார்த்தமாகும்.

தத்தத்தின் சுத்த அசுத்த பொருள் கூறல்

65. நான் என்பதற்கு விஷயமான சர்வகாரணத்துவ முதலான ஏழு உபாதிகளும் அவற்றின் அதிஷ்டான சேதனமும் சேர்ந்த தத்தத்தின் அசுத்தார்த்தமாம், நான் என்பதற்கு விஷயமான இவ்வேழு உபாதிகட்குச் சாட்சியான பிரமமே தத்தத்தின் சுத்தார்த்தமாகும்.

சுத்தசேதனத்தின் ஏகத்துவமே அசிபதப்பொருளாம் எனல்.

66. நெருங்கிய காரண காரியம் எனும் இருவகை உபாதிகளும் விசாரணையால் அவ்வுபாதிகட்கு அதீதமான சைதன்யவடிவ கூடத்த பிரமங்களாய் அறிந்ததாலாகிய அப்பேதவாசனையும் நீங்கியதே அவ் “அசி” எனும் பதத்தின் அர்த்தமாகும்.

பிற ஆசிரியர் முக்கியம் லட்சியம் என்று கூறியிருக்க தாங்கள் சுத்தம் அசுத்தம் எனக் கூறுவது வீரோதமல்லவா என்ற

வினாவநீக்கல்

“துவம் ” “தத்” எனும் இருபதத்தினுக்கும் நாம் கூறிய அசுத்தார்த்தமாகிய இதுவே பிறர் கூறும் முக்கியப் பொருளாகும். அவ்விரு பதத்திற்கும் நம்மால் கூறப்பட்ட சுத்தார்த்தமாகிய இதனையே இலட்சியார்த்தம் என்று குற்றமற்ற பெரியோர் கூறுவார் எனல்.

முக்கியம் இலட்சியம் எனும் இருவகைப் பொருளைக் கூறல்

68. உபாதிகளால் முரண்பாடுள்ள சீவப்பிரமங்கள் முக்கியார்த்தமாகும், சீவபிரமங்களிடத்து அபேதமாகிய சித்தசொருபமே இலட்சியார்த்தமாகும்.

ஏசத்துவம் பொருந்தும் விதத்தைக் கூறல்.

69. உயர்வு தாழ்வாகப் பொருந்திய சிவேஸ்வர உபாதிகள் இரண்டையும் இலட்சணாவாக்குப்படி நீக்கினால் எஞ்சிய சேதன வடிவமேலான வஸ்து ஏகவடிவமாகும்.

இலக்கணையின் வகையைக் கூறல்

70. அறிவுடைய பண்டிதர்கள் சுருதியாதி வாக்கியங்களை ஆராயின் அர்த்த மிகாமல் ஒன்றிற்கொன்று வீரோதமானால் அவ்வீரோதத்தை நீக்கத் தெளிவான இலக்கணையை வீட்டது, வீட்டாதது, வீட்டுவீட்டாதது என மூவகையாகக் கூறுவர் அம்மூவகை இலக்கணைக்கும் உதாரணங்களைக் கூறுவோம்.

வீட்ட இலக்கணையின் உதாரணம் கூறல்

71. வீட்ட இலக்கணையைக் கூறல், கட்டில் கூப்பிடுகிறது என்பதும் வடக்கே உள்ள பெரிய கங்கையினிடத்து பெரிய

இடைச்சேரி உள்ளது என்பது வீட்டலக்கணை என்பதன் உதாரணமாகும்.

வீடா இலக்கணையின் உதாரணம் கூறல்.

72. சிவப்பு நின்றது. வெள்ளை போயிற்று என்று கூறுதல் போலவும் இருப்பது யாதொரு துன்பமும் இன்றி வீடாத இலக்கணையின் உதாரணமென்று உனது மனத்தின்கண் உறுதி செய்துக் கொள்வாயாக.

வீட்டுவீடாத இலக்கணைக்கு உதாரணம் கூறல்.

73. மூன்றுவதான வீட்டுவீடாத இலக்கணையின் சொரூபம் யாதென்றால் அது அவனே இந்த தேவதத்தன் எனும் வாக்கியத்தைப் போலாகும் என இதனை உறுதியாக மவுனம். செய்வாயாக.

மகாவாக்கியத்தில் வீட்டு வீடாத இலக்கணையே உபயோகம் எனல்.

74. மகாவாக்கியத்தில் உபயோகப் படாமையால் வீட்ட இலக்கணையையும் வீட்டு, அவ்வாறே வீடாத இலக்கணையையும் வீட்டு, மகாவாக்கியத்திற்கு உபயோகமான வீட்டு வீடாத இலக்கணையால் உன்சொரூபம் விளங்கும்படி நீ விசாரம் செய்க.

வீட்டுவீடா இலக்கணையும் அகண்டார்த்தத்தை விளக்கல்.

75. அவனே இத்தேவதத்தன் எனும் வாக்கியத்தில் அவன் இவன் என்னும் பதங்களில் விரோதமான இறந்த காலம், நிகழ்காலம், தூரதேசம் சமீபதேசம், எனும் விசேடணத்தை வீட்டு விரோதயில்லாத ஒரேபுருடனை அவ்வாக்கிய அர்த்தமாகக் கொள்வது போல “தத்துவம்” எனும் பதங்களின் விரோத பாகமான காரண காரிய உபாதிகளை நீக்க அவ்வுபாதிகளின் உள்ளிடான விரோதமற்ற சொரூபத்தைக் காண விசாரம் செய்.

மீண்டும் தெளிவு பெறக்கூறல்

76. சிவனைவீட்டு நீங்காதிருக்கின்ற காரிய சப்த உபாதியும் ஈசனது காரணசப்த உபாதியும் இவ்விரண்டிற்கும் சாட்சியான

தடத்த பிரமங்களை சீவேஸ்வரரது உண்மை சொரூபமாக உணர்ந்ததாலான அந்த பேதவாசனையும் நீங்க நாம் உணர்த்தியபடியே அபரோட்சமாக (பிரதியட்சமாக) தெரிந்துகொள்வாய்.

நனவாதி அவத்தையில் காணமுடியாதெனல்.

77. அக, புறக்கரணமுமான தத்துவக் கூட்டங்கள் செயல்படும் போதும் அவ்வகண்டார்த்தத்தைக் காணமுடியாது, அத்தத்துவக் கூட்டங்கள் யாதொரு செயலுமின்றி ஒடுங்கிய போதும் அவ்வகண்டார்த்தத்தைக் காணும் மார்கம் இல்லை என்பதை நீ தெரிந்து கொள்வாய்.

வீழிப்பு (சாக்கிர) முதலிய அவத்தைகளைக் கூறல்

78. அகப்புறமுள்ள சகல கரணங்களும் பொருந்தி வீவகாரம் செய்யும் அவத்தை (நனவு) வீழிப்பவத்தையாகும், இச்சாக்ராவத்தையின் வாசனையால் தோன்றிய மனைவி முதலிய வீஷயங்களோடு மனமுதலிய அகக் கரணங்கள் மாத்திரம் கூடி வீவகரிக்கும் அவத்தை நனவாகும்., அகக்கரணமும் புறக்கரணமும் அவத்தையில் ஒடுங்கிய அவத்தை சுழுத்தியவத்தையாம்.

பிரமத்தைக் காணும் அவத்தையைக் கூறல்.

79. மேல் கூறிய சாக்கிரம் முதலான மூன்று அவத்தைகளும் ஆத்மதரிசனத்திற்கு உரியன. அன்றாயின் அவ்வாத்மதரிசனத்திற்கு உரிய அவத்தை எது என்று கேட்பாயானால் அகக்கரண புறக்கரணவியாபாரங்கள் நீங்கிய சாக்கிர அவத்தையிலேயே சுழுத்தி நிலைவரின் அவ்வாத்ம தரிசனமும் நன்கு விளங்கும். ஆதலால் இந்நிலையில் சுழுத்தியே பிரம தரிசனத்திற்கு உரிய அவத்தையாகும். இப்படியே அவ்வீசனது சிருட்டி முதலான மூன்று அவத்தைகளை உதாசீனமாக அறியப்படும் அத்துரியம் என்னும் பிரம சொரூபமே ஈசனது உண்மை வடிவமாகும்.

80. சீவனதுசாக்கிர முதலான மூன்று அவத்தைகளை உதாசீனமாக அறிதலைப் பொருந்திய அத்துரியமெனும் பிரத்யக்

ஆத்மவடிவமே சீவனது உண்மைவடிவமாகும்.

81. மூன்று அவத்தையின் சாட்சிவடிவ பிரத்யக் ஆத்மாவானது சகல சாட்சியான ஈஸ்வரத்துரியரூபமாக இருத்தலே சாமவேதத்திலுள்ள சாந்தோக்ய உபநிடதத்தில் ஆறாவது அத்தியாயத்தில் சுவேதகேதுவிற்கு உத்தாலகமுனிவர் அருளிய தத்துவமசி எனும் மூன்று சொற்களின் முடிந்த பொருளாகும்.

இந்நிலை அடையும் வலிமையின்மையை சசிவன்னன் கூறல்

82. கருணைக் கடலான ஆசிரியர் வேதவாக்கிய விசாரவாயிலாக நின்மலமான பிரமதரிசனம் பெற உபதேசிக்கச் சசிவன்னன் பிரத்யக் ஆத்மரப்பிரமத்தை என் போன்ற மந்த அதிகாரிகளால் அடைதல் மிக அரியதாம் என்று கூறி அவரது திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கினான்.

பிரதிபந்த நீக்கத்திற்கு தீட்சை செய்து அனுபவம் கூறல்

83. சப்தவடிவமான வேதசாத்திரங்களுக்கும் அளவிட்டு அறிதற்குஅரிய தப்பதார்த்த மான பிரமத்தை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல நேராக அளிக்கும் பொருட்டு தேவர்களுக்கும் அளவிட்டுக் கூறற்கரிய தனது நல்ல திருவடிதீர்த்தத்தால் சீடனாகிய சசிவன்னனுக்கு அபீடேகம் செய்து,

84. உடலாதிகாரிய சப்த உபாதிகளான பகைகள் தலைசாய்ந்து ஓடும்படி பெருமை மிக்க வெண்மையான விபூதியை வச்சிரகவசம் போலத்தரித்து இனிய அன்பினால் பவளம் போன்ற தன் வாயில் வைத்திருவமுது செய்த அமுதம் போன்ற தன் எச்சில் உணவைக் கொடுத்தருளி,

85. ஜலபூர்வமாய் உடல் பொருள் ஆவீ என்னும் மூன்றையும் தான் பெற்றுக் கொண்டு ஒரு கண நேரத்திலேயே அஞ்ஞானசப்த பூமியினின்றும் நீங்கி ஞானபூமியின் அனுபவத்தைப் பெறும்படி தலையின்மேல் இருகரங்களுடன் இரண்டு திருவடிகளையும் வைத்து (திருவடி தீட்சை தந்து).

86. விடநோக்கு நீங்குதற்கும் உபநிடதங்களின் உண்மைப் பொருளான பிரமபின்ன பிரத்யக் ஆன்மசொரூபம்

விளங்குதற்கும் காரணமான ஞானக்கண்ணைத் தந்து சசிவன்னனை தத்துவம மகாவாக்கியத்திலுள்ள தத், துவம், அசி, என்னும் மூன்று பதங்களின் பொருளையும் நாம் உபதேசித்த படியே நீயும் அனுபவித்த வண்ணம் விளக்கமாகக் கூறு என்று கட்டளையிட,

சீடன் தன் அனுபவம் கூறல்

87. சீவ சாக்கிரம் முதலாக சிவதுரியம் முடிவாக ஆசிரியர் கூறியபடியேதான் அடைந்த மனாதிகரணக் கூட்டமற்ற பிரமானுபவத்தை சசிவன்னன் கூறுவான்.

சீவசாக்கிரம்

88. வெளியே பூரணமாயுள்ள கரணங்களும், மனாதி அந்தக் கரணங்களும் ஆகிய அனைத்தும் விஷயங்களோடு பொருந்தித் தம் தம் விவகாரங்களைச் செய்யும் அவத்தையும் சீவசாக்கிரம் என்று நான் அறிந்தேன்.

சீவ சொப்பனம்

89. வெளியே உள்ள சகல கரணங்களும் ஒடுங்கி மன முதலிய அந்தக்கரணம் அனைத்தும் சாக்கிரவாசனையால் கற்பிக்கப்பட்ட நிலையில்லாத விஷயங்களோடு பொருந்தித் தம் தம் விவகாரங்களைச் செய்யும் அவத்தையைச் சீவசொப்பனம் என்று நான் அறிந்தேன்.

சீவசுமுத்தி

90. மரணம் போன்ற காலம் இவ் அவத்தையாகும் என்று அனைவரும் கூறும்படி மனம் முதலான கரணங்களும் அவத்தையில் ஒடுங்கிய சீவ சுமுத்தியையும் நான் அறிந்தேன்.

சீவ(துரியம்)வேகம்

91. குறைவின்றி அகக்கரணம் புறக்கரணம் ஆகிய எல்லாக் கரண அச்சுமுத்தி அவத்தையை அவ்வித்தையில் அறிந்துக் கொண்டுள்ள சேதனரூபப் பிரத்யக் காத்மாவை உணர்வதான சீவதுரியத்தையும் நான் அறிந்தேன்.

ஈசுவரசாக்கிரம் (வேகத்தையும்)

92. சீவதுரியத்தில் வீளங்கிய பிரதியக் ஆத்மாவானது யாதொரு சலனமுமின்றி சர்வபிர பஞ்சத்திற்கும் சாட்சி ரூபமாக உள்ளதை உணர்ந்த அவத்தையை ஈசுவர சாக்கிரம் என்று நான் அறிந்தேன்.

93. பொருந்திய இச்சர்வ பிரபஞ்சத்திற்கும் சாட்சிவடிவப் பிரமமாய் நான் இருக்கிறேன் எனும் பாவனை வீட்டுச் சாட்சி சேதனமான தன்னையே அறிந்து நின்ற அவத்தையை ஈஸ்வர சொப்பனம் என்று சொல்லும்படி நான் உணர்ந்தேன்.

ஈஸ்வரசுமுத்தி

94. சாட்சிவடிவ சகல பிரபஞ்சத்திற்கும் சாட்சி வடிவபிரமம் நான் எனும் ஈஸ்வர சாக்கிரம், கெட, சாட்சி, வடிவபிரமமாக நான் இருக்கிறேன் என்று இருந்த ஈஸ்வர சொப்பனமும் தோன்றாத அவத்தையை ஈஸ்வரசுமுத்தி என்று நான் நிச்சயித்தேன்.

ஈஸ்வரதுரியம்

95. ஈஸ்வர சாக்கிரம் நசித்தது என்று அறிந்து சொல்லத்தக்க ஈஸ்வர சொப்பனமும் நீங்கிய ஈஸ்வரசுமுத்தி அவத்தையில் அச்சுமுத்தியை வீளக்குவதான சேதனத்தை உணரும் அவத்தை எதுவோ அதனை ஈஸ்வர (துரியமாய்) வேகமாய்த் தெளிந்தேன்.

சீவசாக்கிரம்

96. நாயினும் கடைய என்னைத் தடுத்தாட்கொண்ட திருவே ஈஸ்வரதுரியத்தையே வேதத்தின் முடிவான நல்ல “அசி பதத்தின் பொருளான சீவசாக்கிரமென நான் நிச்சயித்தேன்.”

சீவசொப்பனம்

97. முன் இருந்த உலக வாசனையின் குற்றம் நீங்க காணப்பட சகலதிரிசியங்களையும் திருக்கு வடிவமாக அறிந்த சீவசொப்பனத்தையும் நான் பார்த்தேன்.

சீவ சுமுத்தி

98. காணும் பொருளனைத்தும் திருக்கு வடிவமாய் அறிய அத்திருக்கு ரூப உணர்வும் நசித்த மாண்புடைய வாக்கு

மனத்திற்கு எட்டாத நிலைமையைச் சீவ சுமுத்தி என நான் நிச்சயித்தேன்.

சீவ(துரியம்) வேகம்

99. அருந்தவமுடையவரே! வேதத்தின் முடிவான வாக்குமனத்திற்கு எட்டாத சீவதுரிய நிலையில் நீர் இருந்த நிலையையும் எனக்கு அறிவித்த விதத்தையும் எவ்வாறு கூறுவேன்.

யாவும் நீயே ஆதலால் உனது நிலையைக்கூற அறியேன் எனல்

100. திருக்கூட்டத்தலைவரும் எனது இறைவருமான தேவரீர் சீவசாக்கிரம் முதலாக துரியம் நராக உள்ள அவத்தைகள் தோறும் அவ்வல் அவத்தைக் கேற்ற பொருள் வடிவாய் நடம் செய்யும் விதத்தையும் கூறும் விதத்தை நான் அறியேன்.

கைம்மாறு காணேன் எனல்

101. என் ஆத்மசொருபமானவரே! தாங்கள் முத்தியை அளித்த பேருபகாரத்திற்கு அடியேன் செய்யும் பிரதி உபகாரம் தங்கட்கு என்ன என்றால் என்னை அடிமை கொண்ட அன்றே பாவியான எனது உடல் பொருள் ஆவியுண்டும் உம்முடையதாம். ஆதலால் இப்போது செய்யத்தக்க கைம்மாறு ஒன்றையும் காணேன்.

குரு சேவையைக் கைம்மாறாக வேண்டும் எனல்

102. என் உடல் இருக்கும் வரையும் உமது தொண்டர்களுக்கு அன்புகொண்டு ஏவல் பணிவிடை செய்வதே கைம்மாறு அன்றி வேறொன்றையும் கைம்மாறாக நான் அறியேன். ஆதலால் இதையே கைம்மாறாகக் கொள்ள வேண்டும்.

குரு பணிவிடையைப் போற்றல்

103. உமது சிறந்த பணிவிடைகளைச் செய்யப்பெறின் அழிவற்ற எந்த முத்தியும் பெறவிரும்பேன். எப்பொழுதும் பிறவியை விரும்புவேன்.

சசிவன்னன் என்ன செய்தான் எனப்பேய் கேட்க தேவீ கூறல்

104. ஆசாரியர் சந்திதானத்தில் நின்று இப்படிப் பலவீதமாகக் கூறிய அச்சிவன்னன் அன்பினால் மனமுருகி இனிமேல் நான் செய்யத்தக்கது யாதுளது ஒன்றுமில்லை என்று கூறி பலமுறை நமஸ்கரிப்பன். எழுந்து நிற்பான். மீண்டும் நமஸ்கரிப்பான் அழுவான்.

சீவிதகாலத்தே முத்தியிலுள்ள அவனுக்கு மீண்டும் முத்தி கூற வேண்டுமெதில்லை.

105. சாத்திரத்தாலான பரோட்சஞான மீன்றி பரமசாட்சாத்கார அபரோட்சஞானமும் இன்றி இவ்வுடலுடனே சர்வதுக்க நிவர்த்தியும் பரமானந்தப் பிராப்திவடிவ் மோட்சம் பெற்ற சசிவன்னனை இனிதேகம் நீங்கிய பிறகு முத்தியைப் பெறுவான் என்பதைக் கூறுகின்றேன்.

பிரம்மஞானத்தின் சிறப்பினைத் தேவிகூறல்

106. சசிவன்னன் முன்பு செய்த இச்செருக்கோடு கூடிய பாவத்தின் பலத்தால் நரகில் வீழ்ந்த அவனது குலத்திற்குரிய பிதர்கள் யாவரும் குற்றமற்ற இப்போது சசிவன்னன் பெற்ற பிரமஞான பலத்தினால் அந்நரகமும் சூன்யபாவம் பெற தேவர் தலைவரான இந்திராதியர் உலகத்தை அடைந்தனர்.

தேவரும் மூவரும் வழிபடும் வியப்பினைக் கூறல்

107. மும்முர்த்திகளும் தம் தலையால் வணங்கி அச்சிவன்னன் சேவையைச் செய்யும் பொருட்டு யான் முன்னே எனமுந்துறுவர் என்றால் இந்திராதி தேவரும் மனிதரும் இவனுக்குச் சேவை செய்வதை வியந்து கூறத்தக்கதா? அன்றெனல்.

ஆரம்பத்தை முடித்தல்

108. உலகம் கடைத்தேற இறைவனே கருணையால் திருமேனி தாங்கி வந்து பரிபூரண பிரமமான தன்னை பக்குவர்க்கு அளிக்க வருவான் என்பதாக உபநிடதம் கூறும் ஆதலால் ஞானியை மனிதனெனவும் தேவன் எனவும் கூறாது ஒழிக.

சசிவன்னபோதம் முற்றுபெற்றது

அத்தியாயம் நான்கு
நாநா சீவ வாதக் கட்டளை

பொருளடக்கம்.

1. ஆத்மவடிவசிவம் உபாதியினால் ஐந்துவகை
2. பிரகிருதி தோற்றமும் ஈசுவரத் தோற்றமும்
3. முக்குணம் மும்மூர்த்திகளாக விளங்குதல்
4. சீவர்களின் தோற்றமும் அவர்களின் பேதமும்
5. ஆவரணத்தின் தன்மையைக் கூறல்
6. தோற்றல் சக்தியின் தன்மை
7. அந்தக் கரணத்தின் தன்மை
8. ஞானேந்திரியத்தின் தன்மை
9. வியானாதி வாயுக்களின் தன்மை
10. கர்மேந்திரியங்களின் தன்மை
11. சூக்கும-சரீரத்தின் தன்மை
12. தூல பூதம்
13. தூல சலீரம்
14. கோசம்
15. தூல சலீரத்தில் சூக்கும சரீரமிருக்கும் வகை
16. சிவபரியாய நாமமும் பிரமபரியாய நாமமும்
17. ஈசுவரனது சரீராதிகளைக் கூறல்
18. தத்துவங்களின் ஒடுக்கம்
19. தத்துவம் உணர்ந்தோர் தன்மை
20. பந்த மோட்சங்களின் காரணம்

ஓம் தத் சத் நாநாசீவ வாதக் கட்டளை

முகவுரை

சர்வதுக்க நிவர்த்தியும், பரமாநந்தப் பிராப்தியும் முறையே நித்திய நிவர்த்தியாயும், நித்தியப் பிராப்தியாயும் பொருந்தியுள்ள சுத்தப்பிரம சைதன்யமே தனக்கு நிஜஸ்வரூபமாயிருக்க மனமுண்டாவதற்கு மூலமான அவிசாரப் பகையால் சம்பவித்த தன்னுடைய ஸ்வரூப ஸ்மரண மறதியே மாயை என்றும், அவித்தைஎன்றும், பிரதிருதி என்றும் சொல்லப்படுகின்ற அனாதி அஞ்ஞான சத்தியாகி மனதாகப் பரிணமித்து, அஞ்ஞான மோக நித்திரையை உண்டுபண்ணி, மித்தையான ஜீவேசுர ஜகத்துக்கள், ஜன்ம ஜராமரணங்கள், தாபத்திரயங்கள் ஆதிவியாதி முதலான கோர சொற்பனங்களைக் காட்டுதலினால் இப்பவதுக்க சாகரத்தில் மூழ்கித் தவிக்கின்ற ஜீவர்களில் சாதன சம்பன்னாளான உத்தம அதிகாரிகள் சற்குரு சத் சாத்திரங்களின் உதவியால் சர்வ அனர்த்தங்களுக்கும் காரணமான அவித்தையின் நிவர்த்திக்கு வித்தையின் உதயமே காரணமென்றும், அவ்வித்தை உதயத்திற்குப் பிரமவிசாரமே காரணமென்றும் தெளிந்து, ஜீவப் பிரம ஐக்கிய ஞானத்தை நேரே தெரிவிக்கின்ற நான்கு மகா வாக்கிய அர்த்த சார சுருதி சப்தத் தொனி முழுக்கங்களால் அதாவது . சிர்வண, மனன, நிதித்தியாசன சமாதி, சாட்சாத்தார அப்யாசங்களினால் மேற்கண்ட அஞ்ஞான நித்திரையைக் கலைத்து, பவதுக்க சமுத்திரத்தைத் தாண்டி, முன் மறந்த தன் நிஜஸ்வரூபமான பிரமதீரத்தில் விழித்து, ஞான சாக்கிரத்தை (விழிப்பை) அடைகிறார்கள்.

2. இப்படி குரு சாஸ்திர உதவியால் நீடித்த காலம் செய்துவரும் பிரம விசாரத்தால் பிரம ஸ்வரூபமே ஆன்மாவென்றும், அவ்வான்ம ஸ்வரூபமே பிரமமென்றும் பிரிவற்ற இவ்வாக்கியமே வேதாந்த மகாவாக்கியங்கள் ஒருமித்துத் தெரிவிக்கின்ற அகண்டார்த் தமென முழுட்சுக்க ளெல்லாம் அகம்பிரமநிச்சயம் செய்ய வேண்டு மென்றும் கற்பித்த தோற்றமெல்லாம் அதிஷ்டானமான பிரம்மன்றி அற்பமும் அயலாக இல்லை என்றும்

சுருதியுத்தியால் நேதிசெய்து நிதம் அகம்பிரம்மம் பிரமமகமென்று சந்தேகமின்றி அறியவேண்டுமென்றும், சர்வஜெகத்தும் வேறு, நான் வேறு, பிரமம் வேறு என்னும் பேதபுத்தி, சர்வஜெகத்தும் பிரமமென்றும், அது நானென்றும், நானதுவென்றும், வெகு திடமான பிரம நிச்சயத்தால் நீங்குமன்றி, கர்மம், உபாசனையாதொன்றினாலும் நீங்காதென்றும் ஆதலால் முழுச்சுக்களெல்லாம் அகண்டபரநிச்சயம் அடைந்து, அதனால் மரண முதலான அனந்தவித பயதுக்கங்களுக்கு உற்பத்தி ஸ்தானமான பேதபுத்தியை எவ்விதமும் நீக்கவேண்டுமென்றும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஆதலினால் அகம் பிரம நிச்சயத்துக்கு அன்னியமாம் உபாயமெலாம் தூரத்தள்ளி, பேதமான மன விகற்பங்கள் தோன்றாது தீர்ந்து போகும் வரை பிரியமுடன் அனவரதம் இடைவிடாமல், சாதகமான அகம்பிரம நிச்சயத்தைச் சலியாது முழுச்சுக்களெல்லாம் பழகவேண்டும். இதையன்றி மோட்சநிலை பெறுவதற்கு எளிதான உபாயந்தான் எவையுமில்லை.

3. பிரம விசாரத்தால் ஞானம் உண்டாகாத மந்த அதிகாரிக்குச் சுருதி, கிரம சிருஷ்டியைச் சொல்லி ஆரோப அபவாத யுக்தியால் பிரமத்தில் மனம் நிலைக்கச் செய்யும் உபாயத்தைக் காட்டியிருக்கின்றது. அதை அனுசரித்து, ஸ்ரீசேஷாத்திரி சிவனாரென்னும் மஹான் பிரம சூத்திர முதலிய விரிந்த நூல்களைப் பார்க்கச் சக்தியில்லாத மந்த அதிகாரிகளும் பிரமானுபவம் அடையும் வண்ணம் நாநாஜீவவாதக் கட்டளை என்னும் இந்நூலில் இனியவசன ரூபமாய்ப் பிரமஸ்வரூபத்தில் மனம் உபசார்தி அடையச்செய்யும் உபாயமான பெரிய விஷயத்தையடக்கி வெளியிட்டருளினார்.

4. அதில் அபின்னசத்தி அலிகிருத முக்குணங்களால் பிரமாப்பியாசிகளுக்குச் சாதகமாகக் குணங்குறியற்ற சுத்தப்பிரமத்திற்குச் சிறந்த லெட்சணமாகச் சச்சிதானந்த லெட்சணங்களைப் பிரமத்தின் லெட்சணமாகக் காட்டியும், அப்பிரமத்தில் பின்னாசத்தியான மூலப்பிரகிருதி விகிந்த முக்குணங்களால் கற்பித்த ஜீவேசுர ஜெகத்துக்களைக் காட்டும் 35 தத்துவங்களை ஆரோபக் கிரமங்களால் காட்டி,

அவைகளை அதிஷ்டானத்துக்கு அன்னியமாய் ஆரோபமில்லை என்றும் அவ்வாரோபத்திற்கு நிஜஸ்வரூபம் அதிஷ்டானத்துக்கு அன்னியமாய் ஆரோபமில்லை என்றும் அவ்வாரோபத்திற்கு நிஜஸ்வரூபம் அதிஷ்டானமே என்னும் நியாயப்படி அவ்வாதம் செய்யச் சாதகமான லயசிந்தனை காட்டியும் இருக்கிறது.

5. இந்த லயசிந்தனையால் பிரமஸ் வரூபத்தில் மனம் ஸ்திரப்படுகிறது. அப்போது திரிசியங்களான பொய்யெல் லாம் பிரம்ம சொரூபமாய் விளங்குவதால் இது மந்த அதிகாரிகளுக்குச் சுருதிகூறும் மோக்ஷ உபாயம். அப்படி லயசிந்தனை செய்வதற்கு மேற்கண்ட ஆரோபக் கிரமங்கள் நூலிற் சொல்லியபடி மனதில் அழுத்தமாய்ப் பதிந்தாலொழிய லயசிந்தனை பிரமசித்தியைக் காட்டாது. ஆகையால் மேற்கண்ட ஆரோபங்களை நூலிற் காட்டியபடி மனதில் செவ்வையாய்ப் பதியச்செய்தற்குச் சாதனமாக இந்நூலிற்கிணங்க அடியிற்கண்ட ஆரோப சித்திரப்படத்தை வரைந்து, அனேக சாதுக்கள் அதை அங்கீகரித்தபடியால் அப்படத்தை இத்துடன் வெளியிடலானேன். வேதாந்தத்தில் மனது நசித்த பிரதம அப்யாசிகளான இளம் பக்குவர்கள் நூலுடன் படம்சேர்ந்த புஸ்தகத்தை வாங்கி, அப்யாசிப்பார்களானால் நூலின் ஞானம் அநாயாசமாய் மனதில் போதப்படும்.

அத்தியாயம் நான்கு

‘நாநா சீவ வாதக் கட்டளைச் சுருக்கம்’

நூன் முகம்

ஸ்ரீ சேஷாத்திரி சீவனார் என்னும் அடிகளால் தைத்திரீய உபநிடதத்தினைத் தழுவி இயற்றப்பட்ட இந்நூல் வேதாந்த நூல்களை எளிதில் கற்றுணர்ந்து பேரறிவு வீடுபேறு அடைதற்குப் பயனளிக்கத்தக்க பெருமையுளதாகலின் ஆன்மிக அன்பர்கள் இதனைப் பயின்று தெளிவடையுமாறு கேட்டுக் கொள்ளுகின்றோம்.

‘நூல்’

1. ஆத்ம வடிவம் சீவம் உபாதையினால் - ஐந்து வகையாக விளங்குதலை உத்தம அதிகாரிக்குக் கூறல்.

சுத்த பிரம்ம மாயிருக்கின்ற சர்வ சாட்சியினிடத்தில் ‘தீயினில் வெப்பம் போல’ ஒரு சக்தி உள்ளது. அச்சக்தி மனம், வாக்கு, காயம் ஆகிய மூன்றனுக்கும் எட்டாதபோது அதற்கே ‘சுத்தப்பிரம்மம்’ என்று பெயர்.

அந்தச் சக்தி விரிந்து சுத்தப்பிரம்மத்தைச் சூழ்ந்து கொள்ளுகின்றபோது ‘பரப்பிரம்மம்’ என்னும் பெயருடையதாகின்றது. இந்தப் பரப்பிரம்மத்தினிடத்தில் விகாரமின்றிய (சத்துவ, ரசோ, தமோ) சாந்த, கோர, மூடம் என்னும் மூன்று குணங்கள் உண்டாயின. அந்தச்சக்தி சாந்த குணத்துடன், சுழுத்தியில் கூடுகின்றபோது ஆனந்த வடிவ சக்தி (இன்ப வடிவ சக்தி) யாகி ‘பரமானந்தர்’ என்னும் பெயர் பெறும். அதே சக்தி கோர குணத்துடன் கனவில் கூடுகின்றபோது சித்துவடிவ (ஒளிவடிவ) சக்தியாகி தேஜோமயர் என்னும் பெயர் பெறும். அதே சக்தி மூடகுணத்துடன் நனவில் கூடுகின்றபோது சத்துவடிவ (உண்மைவடிவ) சக்தியாகி ‘பரிபூரணர்’ என்னும் பெயர் பெறும்.

2. பிரகிருதித் தோற்றமும் ஈஸ்வரத் தோற்றமும், கனிஷ்ட அதிகாரிக்குக் கூறல்:

இந்த அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த பிரம்மத்தில் கிளிஞ்சலில் வெள்ளிபோல ‘மூலப்பிரகிருதி’ என்னும் ஒரு சக்தி உண்டு. இந்தச் சக்தி விகாரப்பட்டு, இதனிடமும் விகார

முக்குணங்கள் முறையே சாந்த, கோர, மூடம் என்பன தோன்றும். இம் மூன்று குணங்களில் 'சாந்த' குணத்தை மாயை என்றும், சர்வஞ்ஞ உபாதியென்றும், ஈஸ்வர காரணசரீரம் என்றும் சொல்லப்படும். இந்த மாயையில் பரப்பிரம்ம் நல்லிலக்கணமாக (தெள்ளத் தெளிவாக) உள்ளது. இந்தப் பிரதிபிம்பத்திற்கு ஈஸ்வரன் என்று பெயர். மூலப்பிரகிருதியின் சத்துவ குண மாயையினிடத்தினின்றும் மேலும் முக்குணங்கள் உண்டாயின. அவை முறையே 'சாந்தத்தில் சாந்தம்', 'சாந்தத்தில் கோரம்', 'சாந்தத்தில் மூடம்' என்பனவாகும்.

3. பரப்பிரம்ம்ம் சாந்தம் முதலிய முக்குணங்களால் மும்மூர்த்திகளாக விளங்கலைக் கூறல்:

பரப்பிரம்ம்ம் இம்மாயையின் 'சாந்தத்தில் சாந்தம் (சத்துவத்தில் சத்துவம்) என்னும் குணத்தில் கூடிக் 'காத்தல் தொழில்' செய்வதால் 'திருமால்' எனும் பெயர் பெறுகின்றார். அவனே 'சாந்தத்தில் கோரம்' எனும் குணத்தில் கூடி, படைத்தல் தொழில் செய்வதால் பிரம்மன் எனும் பெயர் பெறுகின்றார். அவனே 'சாந்தத்தில் மூடம்' எனும் குணத்தில் கூடி அழித்தல் தொழிலைச் செய்வதால் 'உருத்திரன்' எனும் பெயர் பெறுகின்றார்.

4. ஜீவர்களின் தோற்றமும் அவர்களின் பேதமும் கூறல்:

மூலப்பிரகிருதியின் கோரகுணம் அனேகவடிவங்களாய்ப் பிரிந்து, அலித்தைகள் என்றும், காரண சரீரங்கள் என்றும் சொல்லப்படும். இந்த அலித்தைகளிடத்தில் பிரமப்பிரதிபிம்பம் உளவாம். இந்தப் பிரதிபிம்பங்களுக்குச் சிதாபாச சீவர்கள் என்று பெயர். இந்த அலித்தைகளும் கோரத்தில் சாந்தம், கோரத்தில் கோரம், கோரத்தில் மூடம் என முக்குணங்கள் உடையதாயிருக்கும். கோரத்தில் சாந்தம், இக்குணத்தில் பிரமம் தோன்றுகின்றபோது தத்துவஞானியும், கோரத்தில் கோரம், இக்குணத்தில் பிரமம் தோன்றுகின்றபோது கன்ம நீட்டனும், கோரத்தில் மூடம் இதில் பிரமம் தோன்றுகின்றபோது சோம்பல், உறக்கம், மயக்கம் முள்ளவனும் தோன்றுவான்.

5. ஆவரணத்தின் தன்மையைக் கூறல்:

இனி மூலப்பிரகிருதியின் தமோகுணம் மறைப்பு சக்தி (ஆவரணம்) தோற்றல் சக்தி (லிட்சேபம்) என இருசக்திகளாய்த் தோன்றும். இதில் மறைப்பு எனும் சக்தியானது தத்துவஞானி, ஈஸ்வரனைத் தவிர மற்றைய ஜீவர்களுக்கு முக்ரீரம், சிதாபாசன், சாட்சி, சைதன்யங்களின் ஒன்றிற் கொன்றுள்ள வேறுபாடு தெரியவிடாமல் மறைக்கும். இதனால் மறைக்கப்பட்ட ஜீவர்கள் இருபத்தொன்பது தத்துவங்களையும் ஒரு தன்மையாக நான் என்று அகங்கரிப்பர். குரு அருளால் இந்த வேறுபாடுகள் நீங்குவதே (பேரறிவு) முத்தி எனப்படும்.

6. தோற்றல் சக்தியின் தன்மையைக் கூறல்:

இனி தோற்றால் சக்தியினிடத்தினின்று வானமும், வானத்தினின்று வளியும், வளியினின்று தீயும், தீயினின்று நீரும் நீரினின்று மண்ணும் உண்டாயின. இவையினின்றும் முறையே (சத்தம், பரிசம், வடிவம், ரசம், கந்தம்) ஓசை, ஒளி, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம், என்ற ஐந்தும் தோன்றும். இந்த ஐம்பூதத்திற்கும் காரணமான தோற்றல் சக்தியினின்றும் முக்குணங்கள் தோன்றும். அவை மூடத்தில் சாந்தம், மூடத்தில் கோரம், மூடத்தில் மூடம் என்பனவாகும். தோற்றல் சக்தியினிடத்துத் தோன்றிய இப்பூதங்களை கலப்பில்லாத (பஞ்சீகிருத) பூதங்கள் என்றும், முக்குண பூதங்கள் என்றும், சூக்கும் (நுண்ணிய) பூதங்கள் என்றும் சொல்லப்படும்.

7. அந்தக் கரணத்தின் தன்மையைக் கூறல்:

இச்சூக்கும பூதங்களினின்றும் தூலபூதங்கள் தோன்றின. எவ்வாறெனின் தோற்றல் சக்தியின் பஞ்சபூதத்தின் மூடத்தில் சாந்தம் எனும் குணத்தில், பூதத்திற்கு ஒருமாத்நிரையாய் எடுத்து உள்ளம், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்பனவாகும்.

8. ஞானேந்திரியத்தின் தன்மையைக் கூறல்:

இதே குணத்தில் பூதத்திற்கு ஒருமாத்நிரை எடுத்து தனித்தனியே வைக்கப்பட்டதை ஞானேந்திரியங்கள் எனப்படும். அவை முறையே காது, புறவுடம்பு, கண், நாக்கு, மூக்கு

என்பனவாகும். மூடத்தில் சாந்த தத்துவங்களான இவை பத்தும் ஞானம் பெறக்காரணமாதலின் (ஞானேந்திரியம்) அறிகருவி என்றாகும்.

9. வீயானாதி வாயுக்களின் தன்மையைக் கூறல்

இதே தோற்றல் சக்தியின் 'மூடத்தில்கோரம்' எனும் குணத்தில் பூதத்திற்கு ஒருமாத்நிறை எடுத்து ஒன்றாகக் கூட்டி வைத்தது ஐவகை வாயுக்கள் எனப்படும். அவையே வீயானன், பிராணன், அபானன், சமானன், உதானன் என்பவையாகும்.

10. கர்மேந்திரியத்தின் தன்மையைக் கூறல்:

இதே குணத்தில் பூதத்திற்கு ஒரு மாத்நிறை எடுத்துத் தனித்தனியே வைக்கப்பட்டது. கர்மேந்திரியங்கள் எனப்படும். அவை முறையே வாக்கு, கை, பாதம், எருவாய், கருவாய் என்பனவாகும். இக்குணத்தில் தோன்றிய இப்பத்து இந்திரியங்களும் தொழில் புரிவதால் தொழில் கருவி (கன்மேந்திரியங்கள்) என்றாகும்.

11. சூக்கும சரீரத்தின் இருபது தத்துவங்கள் தன்மையைக் கூறல்

மூடத்தில் சாந்தம் - இதில் தோன்றிய பத்து தத்துவங்கள், மூடத்தில் கோரம் - இதில் தோன்றிய பத்து தத்துவங்கள். ஆகிய நுண்ணுடல் (சூக்கும சரீரம்) எனப்படும்.

12. தூல பூதத்தின் தன்மையைக் கூறல்:

மாயாப் பிரதிபிம்பப் ஈஸ்வரன், அவித்தையால் பிரதிபிம்ப ஜீவர்கள் அனேகரானபடியால் அவர் அவருக்கு ஒவ்வொரு சரீரமாகப் படைத்தளித்தனன். இத்தூலபூதங்களினின்றும் இரண்டு இரண்டாகப் பகுத்து முதல்பாதி ஐந்தையும் வீட்டு, மற்ற பாதியை ஒவ்வொன்றையும் நான்கு நான்காகப் பிரித்துத் தன் அம்சத்துடன் கூட்டாமல் மற்ற நான்கினோடு 118, 118, மாத்நிறையாகச் சேர்ப்பது பஞ்சகரணம் (அ) கலப்பு பூதம் எனப்படும். இதுவே ஸ்தூல் பூதமாகும்.

13. தூல சரீரத்தின் ஆறு தத்துவங்கள் தன்மையைக் கூறல்:

அவை முறையே தோல், இரத்தம், சதை, நரம்பு, எலும்பு,

எலும்புக்குள் உள்ள மூளை என ஆறு தத்துவங்களாகும். இத்தூல பூதங்களினின்றும் நான்கு பிறவிகள் உண்டாயின. அவை முறையே கருவில் பிறப்பன, விதையில் பிறப்பன முட்டையில் பிறப்பன வியர்வையில் பிறப்பன என்றாகும். மேலும் இதினின்றும் உண்டாயின மூன்று சாதிகள் உத்தம, மத்திம, அதம சாதிகள் எனப்படும். தேவர்கள் மனிதர்கள் போன்றோர் உத்தம சாதி, பசு, பட்சி காமதேனு போன்றவை மத்திமசாதி, செடி, கொடி, கற்பகம் போன்றவை அதம சாதியாகும்.

14. கோசத்தின் தன்மையைக் கூறல்:

ஐவகை கோசங்கள் உள. தூலசரீரம் அன்னமய கோசம் எனப்படும். சூக்கும சரீரத்தில் மூன்று கோசங்கள் உள. அவை பிராணனும் கர்மேந்திரியங்களும் கூடியது. பிராணமயகோசம்; மனமும் ஞானேந்திரியங்களும் கூடியது மனோமய கோசம்; புத்தியும் ஞானேந்திரியங்களும் கூடியது வீஞ்ஞானமய கோசம் என்பனவாகும். காரண சரீரமே ஆனந்தமய கோசமாகும்.

15. தூல சரீரத்தில் சூக்குமசரீரமிருக்கும் வகையைக் கூறல்:

ஆறு தத்துவமான ஸ்தூல உடலில், இருபது தத்துவங்களான சூக்கும சரீரம் உள்ளது. ஆதலால் இந்த இருபத்தாறு தத்துவங்களையும் ஒருமைப்பாடாக காரியசரீரம் என்று சொல்லப்படும்.

16. ஜீவபரியாய நாமமும் பிரம்மபரியாய நாமமுங் கூறல்:

பிரம சைதன்யமும் நனவில் சாட்சியாகும் போது சீவாத்மா என்றும், கனவில் சாட்சியாகும் போது அந்தராத்மா என்றும், சுழத்தியில் சாட்சியாகும் போது பரமாத்மா என்றும், மூன்று அவத்தைகளுக்கும் சாட்சியாகும்போது ஞானாத்மா என்றும், கூடத்தர் என்றும் சொல்லப்படும்.

17. ஈசுவரனது சரீராதிகளைக் கூறல்:

ஈஸ்வரன் தூலசரீர சமட்டியில் (கூட்டங்கள்) உள்ளபோது வீராட்டு என்று சொல்லப்படும். இந்த வீராட்டு நனவில் வைசுவானரன் என்றும், இதற்கு அதிஷ்டான சைதன்யம் பிரம்மன் என்று சொல்லப்படும்.

ஈஸ்வரன் சூக்குமசரீரத்துடன் உள்ள போது கனவில் இரண்டய கர்ப்பென்றும், இதனுடன் கூடியது ஈஸ்வர காரணசரீரம். அதனையே அவ்விடாகிருதம் என்றும் சொல்லப்படும். இதனுடன் கூடிய ஈஸ்வரன் அந்தர்யாமி என்றும், இதற்கு அதிட்டான சைதன்யம் உருத்திரனென்றும் சொல்லப்படும்.

இவ்வாறாக காரணசரீரத் தத்துவங்களான சீவன், அஞ்ஞானம், ஈஸ்வரன், மாயை, பிரமம் என ஐந்தாகும். சூக்கும சரீரத் தத்துவங்கள் இருபது. தூல சரீரத்தத்துவங்கள் ஆறு, பூதங்கள் ஐந்து, ஆக தத்துவங்கள் முப்பத்தியாறு. இவ்வாறாக உற்பத்தி சொல்லப்பட்டது.

18. இனி தத்துவங்களின் ஒடுக்கம் சொல்லப்படுகின்றது.

தூல சரீரங்கள் பூதங்களில் ஒடுங்கும், பூதங்கள் பஞ்சீகரணம் விட்டு, தமோகுண பூதங்களாக எஞ்சும் இதனைக் கேவல இரண்டயகர்ப்ப நிலை என்று சொல்லப்படும்.

சூட்சும தேகங்கள் சாந்த, கோர குணங்களில் ஒடுங்கும், இக்குணங்களுக்குக் காரணமான மறைத்தல், தோற்றல், ஆகிய சக்திகள் மூலப்பிரகிருதியின் மூடகுணமாய் பின்னும் ஒரு படைப்புக்கு வந்தாக அஞ்ஞானத்திலும், மாயையிலும் ஒடுங்கும். இந்தமாயையும், அவித்தையும் மூலப்பிரகிருதி என்னும் விர்துவில் ஒடுங்கும். அந்த விர்து தத்துவமும் தனக்கு அதிட்டானமான பிரம சைதன்யத்தில் ஒடுங்கும்.

19. முப்பத்தாறாம் தத்துவமான பிரம்மத்தத்துவமே தான் என உணர்வோர் ஜீவன் முத்தியடைவர்.

இவ்வாறாகத் தோற்றம் மற்றும் ஒடுக்கத்திற்குக் காரணமானது பிரமம், 'அதுவே தான்' என உணர்ந்தவன் ஞானியாகும். இவனை சீவன் முத்தெனென்றும், திடப்பிரக் ஞென்றும், பகவத்பத்தன் என்றும், குணாதீதன் என்றும், அதிவருணாச்சிரமி என்றும் சாத்திரங்கள் முறையிடுகின்றன. அனைவரும் இந்தத் தத்துவங்களை ஆய்ந்து முத்தி அடையக்கடவர், தத்துவம் முப்பத்தாறனுள் எப்போதும்

தானாகவே காணப்படுகிற தத்துவம் - 1 பிரமதத்துவம், தனக்கு அன்னியமாகவே காணப்படுகிற தத்துவம் - 7 (பஞ்சபூதம் -5, மாயை-1, மாயா பிரதி பீம்பரான ஈஸ்வரன்-1 இதன் தொழில் வெட்டு, குத்து, உழவு, தனக்கன்னியமே)

மற்ற இருபத்தெட்டுத் தத்துவங்கள் தூலசரீர தத்துவம் 6 (நான் இந்த குலம் சாதி, ஆசிரமம், ஆண், பெண், கருப்பன், சிவப்பன், குட்டை, நெட்டை பருத்தேன் இவை) சூக்கும சரீரத்தத்துவம் - 20. என் சரீரம் பருத்தது சிறுத்தது, மயிர் நரைத்தது, என் சரீரம் பிறந்து இத்தனை நாளாயிற்று, என்றும் நான் கண்டேன் புசித்தேன் ஜீவித்தேன் என் அஞ்ஞானம் என் ஜீவன் என தானாகவும் தனக்கன்னியம் எனவும் காணப்பட்ட இந்த இருபத்தெட்டும் தனக்கன்னியம் எனவும் முப்பத்தைந்து தத்துவங்களையும் காண்கின்ற முப்பத்தாறாம் தத்துவமாகிய பேரறிவென்று உணர்ந்து அது தானென்று அறிந்து (தனது எதார்த்த வடிவமென்றுள்ளவாறு நிர்விகற்ப சமாதியாயிலாய் அறிந்து) அது தானே பிரம்மமென்று தெளிந்தவனே பிரம்ம தரிசனமுடைய ஜீவன் முத்தன் என்று சொல்லப்படும்.

20. பந்த மோட்சங்களின் காரணத்தைக் கூறல்:

இப்படிப் பிரம்மமே தானென்றும், ஏனைய இருபத்தெட்டு தத்துவங்களுந் தனக்கன்னியமென்றும் பிரித்தறியாத அவிவேகி (ஆத்மநாதம் விவேக மில்லாத மூடன்) அகங்காரக் கிரந்தியினாலே புத்திர தாராதிகள் தவிக்கின்றதை யான் தவிக்கின்றே னென்னும் மூடத்தனம் போல் இந்த இருபத்தெட்டினுடைய தொழிலையும் தன் தொழிலென்று மயங்குகின்றபடியினால், இந்த இருபத்தெட்டினாலும் ஆர்ச்சிக்கப்பட்ட (சம்பாதிக்கப்பட்ட) புண்ணிய பாவங்களினார் கட்டுப்பட்டு, அந்தக் கன்மத்தின்படியே ஜனன மரணாதி சம்சாரத்திலே அடிபடுகிறேனென்று மயங்குவன் பிரஹ்ம சைதன்னியமே தானென்றும் மற்ற இருபத்தெட்டும் தானல்லவென்றுந் தெளிந்த விவேகியானவன் அகங்காரக் கிரந்தியற்றபடியினால் இந்த இருபத்தெட்டினுடைய தொழிலையும் நான் செய்யவில்லை என்றும், இந்த

இருபத்தெட்டும் புசிக்கின்றதை நான் புசிக்கவில்லை என்றும், திடப்படத் தேறி மயக்க மற்றிருக்கின்றபடியினால் இந்த இருபத்தெட்டினாலும் ஆர்ச்சிக்கப்பட்ட புண்ணிய பாவங்களினின்றும் விடுபட்டுக் கன்ம மில்லாதபடியினால் ஜனனமரணாதி சம்சாரமில்லாமல் முத்தனாகிப் பிர ஹ்மமாத்திரமாகவே இருப்பன். இவனை ஜீவன் முத்தனென்றும், திடப்பிரஞ்ஞனென்றும், அதிவர்ணாச் சிரமியென்றும், குணாதீதனென்றும், பகவன் பக்தனென்றும், பிராமணனென்றும் சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றன. யாவரும் இந்தத் தத்துவத்தை விசாரம் பண்ணி மோட்சமடையக் கடவர்.

நாநா சீவ வாதக் கட்டளை முற்றிற்று.

ஓம் தத் சத்

அத்தியாயம் ஐந்து

மகாராஜா துறவு

குமாரதேவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

மகாராஜா துறவு

குமாரதேவர்

இவர் கன்னடதேயத்தவர் என்று ஊகிக்க தேவர் என்னும் பட்டமே போதிய சான்றாம். குகை நமசிவாயத் தேவர், அருள் நமசிவாயதேவர், விருப்பாட்சி தேவர் என கன்னடதேயத் துறவிகளுக்குப் பெயர் வழங்கிவருதலானும் இலிங்க தாரிகளான வீரசைவ அடியவர்களில் பலருக்கும் கொக்கிதேவர், மடிவால மாச்சதேவர் எனத் தேவர் பட்டமே வழங்கி வருதலானும் இவரது மாணவர் குழுவின் இலிங்க தாரிகளாகவே இருத்தலானும் இவரைக் கன்னட தேயத்தவராக எண்ணுகின்றோம்.

இவர் கொலை மறுத்தல், வைராக்கிய சதகம், வைராக்கிய தீபம், அவிரோத உந்தியார் முதலிய நூல்களியற்றிய சாந்தலிங்க சுவாமிகளிடம் ஞானோபதேசம் பெற்றுக் கொண்டதாகச் “சாந்த நாயகனை” இந்நூலின் ஆசிரிய வணக்கம் காட்டுகின்றது.

இவர் தமக்கு மெய்ஞ்ஞானோபதேச குருவாக நின்றவர் ஜகதீசுவரியான பார்வதியே எனத் தாமியற்றிய நூல்களுள் உரைத்தலால் அனுபவ ஞானத்தினை இவர் அம்பிகையினருளால் பெற்றவர் என்று அறிகின்றோம். வேதாந்த சித்தாந்தங்களைத் தெய்வ அருளாலுணர்ந்த இம் மகானுபாவருக்குத் துறவறத்திலுள்ள அழுத்தத்தினை அவரியற்றிய துறவு முதலிய பதினாறு சாத்திரங்கள் நன்கு விளக்கும்.

இவர் சீவன் முத்தராக உலவிய காலத்தில் திருவாரூர்த் தேரினை ஓடாமல் நிறுத்தினவர் எனவும், மந்திரவாதியைத் தண்டித்தனரெனவும், திருநீறளித்துப் பிள்ளையுண்டாகச் செய்தனரெனவும், சமைத்த மீன் உயிரானதென்றும்,

கருங்கல்லினை மண்டபத்தின் மீதேறச் செய்தனரெனவும் எழுதியிருக்கின்றார்கள். பெரிய நாயகியம்மையை உபாசித்து அம்மகாதேவியைத் தமது ஞான குருவாகக் கொள்ளும் ஆற்றலுடையவருக்கு இவை போன்றன அற்பத்தினும் அற்பமான காரியங்களாதலின் மற்ற சித்துச் செயல்களைவிரித்துரைத்திலேம் இவர் விதேகமுத்தரான பின் இவர் சீடர்கள் விருத்தாசலத்தில் இவருடலினைச் சமாதியிலமைத்து நித்திய பூசை செய்து வருகின்றார்கள்.

இவர் பிறந்த காலம் உரைத்தற்குச் சரியான ஆதார மில்லை. விருத்தாசலத் திணையும், அந்த தலத்தி் லெழுந்தருளியிருக்கின்ற பெரியநாயகியாரையும், சிந்தனை செய்யும் திறங்கேட்கப்படுதலால் இவர் தம் துறவறநிலையைக் காத்தது விருத்தாசலத்திலிருந்தே என அறிகிறோம். இவர் பிரசித்தி பெற்ற ஞானபானுவாய் விளங்கி இவர் மாணவர் திருப்போரூர் சிதம்பர சுவாமிகள் எனப் பிரசித்தி யுடையவராய் இப்பொழுதிருக்கும் போரூர் காரியாலயத் தினை அமைத்தனர் சந்திதிமுறை முதலிய நூல்கள் இயற்றியுள்ளனர் உலகப் பிரசித்தரான குமாரதேவர் சரிதம் குன்றிலிட்ட விளக்கெனக் குவலயமெங்கும் பரவி நிற்கின்றது.

கடல்புடையடுத்த நெடுநிலை வரைப்பிற் பிறந்தும் பெருந்துயர் எய்திச் சகடக் காலெனத் தலை தடுமாறா நின்ற, இன்றைய இளைய சமுதாயத்திற்குத் தேவை ஆனய்க வைராக்கியமே! எழுவகைத் தோற்றத்தியல்புடைய உயிர்களுள் சாலச்சிறந்தது மக்கள் பிறப்பே, இப்பிறப்பினை யடைந்தும் இல்லற மென்னுங் கருஞ்செற்றுள் சிக்கி வருந்துவதனால் யாதொரு பயனும் தராது என்பதை விளக்கு வான் ஆசிரியர் குமாரதேவர், பெரியநாயகியார் திருவருள் வல்லபத்தால் செய்துள்ள 'மகாராசா துறவு' என்னும் நூல் தக்கது. ஆதலின் இந்நூலில் பயிற்சியுடையாருக்கு மூவேடனைத் துன்பங்கள் ஒழிந்து ஞானம் உதயமாகித் துறவறம் எய்திச் சற்குருவினைத் தேடியடைந்து ஞானஉபதேசம் பெற்று நிரதிசய இன்பத்தினை எய்தற்குள்ள நல்மார்க்கங்கள் நன்கு புலப்படுமாதலாயினும் கற்றோர்க் கன்றி மற்றையோரின் ஈது உபகார மாமாறு பெரியோர் வாயிலாக இதற்கு வினாவிடை ரூபமாக ஒரு

உரையை எழுதியுள்ளது. உபகாரங் கருதி எழுதியுள்ள இச் சிற்றுவரையில் எவ்விடத்திலேனும் அவத்தை வயத்தால் முரண்கள் காணப்படுமாயின் அறிஞர் அவைகளை மன்னிக்குமாறு கேட்டுக் கொள்ளுகின்றனம்

மகாராஜா துறவுபாயிரம்

(இதன் பொருள்) தேவர்கள் (எந்நாளும்) துதிக்கின்ற ஸ்ரீவிருத்தாசலத்தில் (எழுந்தருளியிராநின்ற) ஆழத்துப் பிள்ளையார் என்னுந் திருநாமத்தினையுடைய மூத்த பிள்ளையாரையும், கோபுரதுவாரத்தி் லெழுந்தருளி யுள்ள குமாரசுவாமியாகிய ஞானாசிரியனையும், பர்வதராஜ புத்திரியாகிய பெரியநாயகியம்மையாரையும், மூன்று கண்களையுடைய சிவ பெருமானையும், சாந்தலிங்க சுவாமிகளையும் நம்முடைய மனதின் ஆசை நிறைவேறும் பொருட்டு நாஸ்தோறும் தியானஞ்செய்து எதிரில் நின்று துதிப்போமாக என்றவாறு.

2. குரு வணக்கம்:

வேத அந்தத்தில் பிரகாசிக்கின்ற சோதி சொருபமான பிரமமே மனிதவுருவத்தோடு வந்து என்னுடைய பந்தத்தை நிவர்த்தி செய்து, இரட்சித்த சிவப்பிரகாசனென்னுந் திருநாமத்தினையுடைய ஞானாசாரியனையும், அச்சிவப்பிரகாச தேசிகனது தேன் பொருந்திய தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளைத் துதிக்கின்ற சாந்தலிங்க சுவாமியையும், அச் சாந்தநாயகனது பூரணகடாட்சத்தைப் பெற்ற பழநி சுவாமியையும், கந்தர்நதி தவத்திரு மவுன குருசாமியையும் மனத்தில் வைத்து வணங்குவாம்.

3. சிவகாமியம்மை துதி:

காருண்யமே வடிவாய், ஜீவகோடிகளுக்கெல்லாம் மாதாவாகிய, அவர்களது அஞ்ஞானத்தை நீக்கி, நிர்மலமாய், மயக்கமற்றதாய், உண்மைஞானவடிவாயுள்ள மோக்ஷத்தை அடையும் பொருட்டு உபகரித்து நின்று, தேவர்கள் எல்லாம் துதிக்க அந்தகாரம் ஒழியும் வண்ணம், விளங்குகின்ற பெரிய வீரக்கழல்கள் முழங்க இறைவனால் செய்யப்படுகின்ற திருநடனத்தால் மகிழ்வடைந்து, அறிவுமயமான நான்கு

வேதங்களும் துதிக்கின்ற சிதம்பரத்தைத் திருக்கோயிலாகக் கொண்டு வாழ்கின்ற சிவகாம சுந்தரியைத் தியானிப்போமாக.

4. அவையடக்கம்:

ஒள்ளிய சந்திரவட்ட குடையையும், ஆக்கினாசக் கரத்தையும், விளங்குகின்ற கடலைப் போன்ற சேனைகளையும், அழுத்தமான தோள்களையுமுடைய மஹா ராஜன், அழகிய இடமகன்ற பெரிய உலகத்தில் துறவுபூண்டு முத்தியடைந்த அருமையான இந்தச் சரித்திரத்தை, அங்குள்ள பெரியோர்கள் தமிழ் யாப்பினால் பாடெனக் கேட்டோர் வீடடையும் வண்ணம் பாடினான். (அவன் யாரெனில்) மணம் வீசுகின்ற மலர்கள் விரிந்த பொழில் சூழ்ந்துள்ள விருத்தாசலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற குமாரதேவரென்னும் திருநாமத்தினையுடைய மஹாமுனிவன்.

சிவ பெருமானது திருவுருவமாகிய ஞானரூபமாய் விளங்குகின்ற பஞ்சாக்ஷரங்கள் வாழ்க, புதுமையைத் தருகின்ற விபூதியும் வாழ்க. கண்மணியாகிய உருத்தராக்ஷமும் வாழ்க. குமாரதேவரது அழகைத் தருகின்ற இரண்டு திருவடிகளும் வாழ்க. அவனது திருவடியர் கூட்டத்துடன் எல்லா அரிய உயிர்களும் வாழ்க.

1. நூல்:

அவதாரிகை: நைமிசாரண்ய முனிவர்களிடம் சூத முனிவர் வருகை தரவும் அவரை “மகாராஜதுறவு” சாத்திரம் சொல்லாயாக? எனக்கேட்டல்.

மரங்கள் விளங்குகின்ற நைமிசாரண்யத்தில் (தவஞ்செய்து கொண்டு) வாழ்கின்ற செளநகாதிமுனிவர்கள் (இருக்குமிடத் திற்கு) சூதமுனிவர் (ஒருநாள்) வருதலும் (அச்சவுனகாதி முனிவர்கள்) அவரை வணங்கித் துதித்து சூதரே எங்களுக்குப் பற்பலவீதமான அநேகங் கதைகளைவகுத்துரைத்தீர் (எனினும்) இதுகாறும் மஹாராஜனது அழகிய சரித்தத்தை எங்களுக்குச் சொன்னீர்களில்லை. ஆதலால், அக்கதையைத் தேவரீர் இப்பொழுது கூறியருளுமென்று கேட்கவும், (அச்சூத முனிவர்) வேதத்திற் சொல்லுகின்ற வீசாலமான இக்கதையை நான் சுருக்கிக் கூறுகின்றேன். நீங்கள் பரிசுத்தமான உள்ளத்தோடிருந்து கேட்பீர்களாக வென்று சொல்லத் தொடங்கினார்.

2. அ.கை. கருநாடதேசத்தின் வளமும் மன்னவன் அரசாட்சியும்

தளிர்கையுடைய தண்ணிய கிளைகளோடு கூடிய தேமாமரங்களிலுள்ள ஒள்ளிய பழங்களின் தேனும், விளங்காநின்ற பலாப்பழங்களின் தேனும், தழைத்துள்ள வாழைப்பழங்களொழுக்குகின்ற தேனும், கலந்து, குளங்களில்திறைந்து புகழத் தக்க வயல்களில் (நீருக்குப்பதிலாகப்) பாய, அதனால் நெல்லிளைகின்ற உயர்ந்த கருநாடதேசம் செய்த நல்ல தவத்தினால் ஒரு மன்னவன் எல்லா உயிர்களையும் அங்கிருந்து அரசாண்டு இரக்ஷித்துக் கொண்டிருந்தான்.

3. அ.கை. மகாராசனது இரட்சிக்கும் குணம் கூறல்

(அவன் பெயர் யாதென்றால்) மேகந் தவழுகின்ற மதில்குழந்த மாபுர மென்னும் நகரத்திலிருந்து குறைவற்ற எட்டுத்திக்கிலுமுள்ள எல்லா அரசர்களும் தமது பாதங்களை வணங்க, அடைக்கல மென்றடைந்தவர்களை இரட்சித்துக் கொண்டு பகைவர்களாகிய வஞ்சகர்களைக் கோபிக்கின்ற மஹாராஜனென்னும் மன்னவன்.

4. அ.கை. அரசனது வீரம் கூறல்:

(அவனெப்படி பட்டவன் என்றால்) கற்பக வீருக்ஷி நிழலிலிருந்து அரசாளுகின்ற இந்திரனைக் காட்டிலும் மிகுந்த செல்வமுடையவன்; உருவத்தில் மன்மதனைப் பார்க்கிலும் பேரழகினையுடையவன், திரண்ட கல்லைவிடப் பலமான தோள்களையுடையவன்; போர் முகத்தில் ஆண்சிங்கம் போன்றவன்; ஆண் வண்டுகளுடன் பெண் வண்டுகளும் பாட, தேனுடைந்து ஒழுகும்படி மலர்மாலை யணிந்துள்ளவன்; மூன்று லோகங்களையும் இரட்சிக்கின்ற ஆக்கினாசக்கரத்தை யுடையவன்.

5. வேற்றரசர்கள் வந்து தனக்குக் கட்ட வேண்டிய கப்பங்களைக் கொண்டு வந்து அளந்து குவிக்கின்ற தலை வாயிலையுடையவன்; எக்காலங்களிலும் முரசுவாத்தியங்கள் முழங்கும் மண வீனைகளையுடையவன்; கரையை மோதுகின்ற திரைகளையுடைய கடல் போன்ற சேனைகளையுடையவன்; யானையைப் போன்ற பலமுடையவன்.

6. வேற்றரசர்கள் மகுடங்கள் பட்டுவிளங்குகின்ற (தழும்போடு கூடிய) பாதங்களை யுடையவன், அக்கினி ஜொலித்துக் கொண்டிருக்கிற சக்கரப்படையைச் சுமந்த தோளினை யுடையவன், பகைவர்கள் செருக்கடைகின்ற நாளில் பலத்தை ஒழிக்கின்ற வாட்படையினை யுடையவன், கற்பக விருக்ஷத்தைப் போலவும் சங்க நிதி பதுமநிதிகளைப் போலவும் வரையாது கொடுக்கும் கொடையினை யுடையவன்.

7. அழகினையுடைய பெண்கள் சாமரங்களுடன் ஆலவட்டங்களை வீசவும், பவளம் போன்ற வாயினை யுடைய அரம்பாஸ்திரிகளையொத்த பெண்கள் தாம்பூலம் அளிக்கவும் முத்துப்போன்ற வெள்ளிய ஒள்ளிய தந்த பந்திகளையுடைய மாதர்கள் இசையோடு கூடிய ஒப்பற்ற நாட்டியமாடவும், உலகாளு மன்னர்கள் இருபுறங்களிலும் நின்று கொண்டு துதிக்கவும், ஓசையினையுடைய கடல்போன்ற சைன்னியங்கள் சூழ்ந்து நிற்கவும்.

8. தேவராஜனது கொலு மண்டபத்தைப்போல விளங்காநின்ற சபா மண்டபத்தில் அழகிய சிங்கங்கள் சுமந்த மலரணையின்மீது கொலுவிருந்து உலகத்தை மனு நீதிப்படி இரட்சித்து அளவற்ற போகங்களை அனுபவித்துக் கொண்டு அந்தப்புரத்தில் வாழ்கின்ற அவ்வரசர்கரசன்.

9. அ.கை. புத்திரன் இல்லாமல் மனோ வியாகுலம் அடைதலும்

துவாரத்தினையும் பிறைபோன்ற வளைவினையும் புள்ளிகளையும் இரண்டாயிரம் தோள்களையுமுடைய ஆதிசேடனால் சுமக்கப்பட்ட இவ்வுலகத்தை எணக்குப் பின்னர் ஆளுதற்கு உயர்வு பொருந்திய புத்திரர்கள், பெருமையினை யுடைய நமது சிறந்தவயிற்றில் வழி உண்டாக வில்லையென்று தேன் ஊறுகின்ற மாலையணிந்த மார்பினையுடைய அம்மன்னவன் மனோவியாகுல மடைந்தனன்.

10. அ.கை புத்திரப்பேறு உண்டாக ஸ்தல யாத்திரை:

கடவுள் மாநதிகளான கங்கை, யமுனை, சரசுவதி, நருமதை, சிந்து, காவேரி, கிருஷ்ணவேணி, தாம்பிரபரணி முதலிய நதிகளில் முழுகியும் பூப்பிரதட்சணம் செய்தலும்.

(அம்மன்னவன் புத்திராபேட்சையால்) கங்கை முதலான சிறந்த தெய்வீகமுடைய பெரிய நதிகளில் முழுகியும். தாமரையாசனனாகிய பிரமனையும், திருமாலையும் பவளம்

போன்ற நீண்ட சடையினையுடைய சிவ பெருமானையும் அழகிய கையால் பூசை செய்தும், பரதேசிகட்கு (அன்னதான முதலானவற்றை) அளித்தும், அக்கினிகளிலுயர்ந்த ஆகுதிகளைச் செய்தும், பூப்பிரதட்சணம் செய்தும், தேவர்கட்கு. இவ்வரசன் திருநீறிடு நெற்றி யினாய் ஸ்மிருதிவழி நடப்பவனாதலின், அயன் அரிஅரன் என்னுந் திரிமூர்த்திகளையும் புத்திரலாபார்த்தமாகத் தண்கைகளாற் பூசனை செய்தனன், ஸ்மார்த்தமதத்தினர் திரிமூர்த்திகளைக் காரியேசுவரர்களென்றும், மாயாப் பிரதி வீம்பர்களென்றும், கருதுபவர்கள்.

11. அ.கை. (தக்கோர்க்கு தருவது தானம்) பதினாறு வகை கொடுத்தும் (பூ தானம், பரிதேர் யானை, பொன், வெள்ளி விளைவு, கண்ணிகாதானம், தயிலம் எள், கலை, வத்திரம், பணி அடிமை இல்லம், கோதானம் அன்னதானம் கூறும் என் இருதானத்தின் ஏதானும் பலனும் இட்டு அன்னம் உண்பவர்களுக்கு அருளும் இவ்வூர் எண்ணும்படி 16, 10 தானங்களுடன்) பல தானங்களும்) (எல்லோருக்கும் தருவது தர்மம்) 32 தர்மமும், கல்வி கற்க பள்ளிக்கூடம் , அந்தணர், புலவர், மருத்துவருக்கு தானம் ஈந்தும், ஆதுலர் சாலை, சோலை, ஆலின் வாயுறை, கண்ணாடி, ஓதுவார்க்கு உணவு, தண்ணீர் உறுபந்தல், மடம், தடாகம், கொலையுயிர் விடுத்தல், மாதவர்க்கு கண்ணோய் மருந்து, தலைக்கு எண்ணெய், கோதில் ஆவுரிஞ்சி (ஆடு மாடு தேய்க்கும் கல்) சுண்ணம், அபாயத்தோர்க்கு உண்டி அழிந்தோரை நிறுத்தல், பிறர் அறம் காத்தல், ஐயம், பெண் போகம், மகப்பேறு உய்த்தல், நரியதோர் விலங்கு ஊண், வண்ணான் நாவிதன் சிறைச்சோறு, மறுதலத்து அறம் எண்ணான்கும் (32 தருமம்) தவறாது இயற்றினான்.

கோவில்களையும், சாலைகளையும், பார்ப்பண வீடுகளையும், நந்தவனங்களையும், அழகு பொருந்திய வாழிகளையும், கிணறுகளையும், தடாகங்களையும், அநேகமாகவுண்டாக்கியும், பொருந்திய சோடச மகாதானங் களுடன் இரணியதான முதலிய உயர்ந்த பத்துவகையான நல்ல தானங்களைச் செய்தும், முப்பத்திரண்டு வகையான தருமங்களைச் செய்தும் புத்திரன் உண்டாக.

அநேகவிதமான தவங்களைச் செய்து அம்மன்னவன் ஒரு புத்திரனைப் பெற்றவனாயினான். (புத்திரசந்தான முண்டானதால் அவன்) உடனே இனி நான் பிறவியை யொழித்தேன். எனக்கு மேலாகிய நல்ல பதமும் உண்டென்று மகிழ்ந்து, ஜாதகர்மங்கள் முதலியனவாகவுள்ள விடாமற் செய்ய வேண்டிய எல்லாக் கருமங்களையும், விசேஷமாகவே செய்து (அப்புத்திரனுக்கு) நல்ல மஹாராஜனென்று நாமகரணஞ்சூட்டி. ஒருவனுக்கு புத்திரன் உண்டானாலவன் சுவர்க்காதி புண்ணிய லோகங்களை யடைவானே யன்றி மோக்ஷமடையமாட்டான். ஒருவனுடைய பசிப் பிணி ஒழிதற்கு மற்றொருவன் உணவருந்துதல் போலவன்றோ ஆகும். புத்திரசந்தானத் தாலுண்டாகிற மோக்ஷம், ஜனங்கள் சொர்க்காதி போகஸ்தானங்களையும் மோக்ஷஸ்தானமாகக் கருதுதல் வழக்கமாதலின் மகன்றோன்றின சந்தோஷத்தால் தந்தை பலமொழிந்தேன் என்பதனினும், இதற்குப் பிறவியினின்றும் நீங்கினேன். என்பதனினும், பாவத்தினின்றும் விடுபட்டுப் புண்ணிய மிகுதியுடைய வனாதற்குப் புத்திரசனனமொரு காரணமாதலின், பாவத்தினின்றும், நீங்கினென்றான் என்பதே சாலச் சிறப்புடையதாம்.

பல மொழிதற்கு, இருவினை ஒப்பு மலபரிபாகம் சத்திரிபாதம் குரு தரிசனம் தத்து வவிசாரம் ஆத்மாநுபவமாகிய காரணங்களாம். இவற்றின் விரிவினை விளக்கமாகப் பின்னருரைக்குமிடந்தோறுங் காண்க.

13. அ.கை குருகுல வாசம், செய்வித்தனன் அரசன் நல்லாசிரியரைத் தேர்ந்தெடுத்தார். உயர் குடிபிறப்பு, அருள் உள்ளம், தெய்வ வழிபாடு ஆகியவற்றால் பெற்ற மேன்மை, பல்வகை நூல்களைக் கற்ற அறிவும், மாணவர்க்கு எடுத்துக் கூறும் சொல் ஆற்றலும் பெற்ற, நிலம், மலை துலாக்கோல், மலர் ஆகியவற்றின் குண நலங்களையுடையோராகி உலகிய லறிவும் ஆகிய உயர்குணம் உடையோரே நூலைக் கற்பிக்கும் நல்லாசிரியர்கள்.

நிலம்

பிறரால் எளிதில் அறிய முடியா உருவத்தின் பெருமையும், தன் மீது பெரும் சுமையிருப்பினும் கலங்காத வலிமையும்,

தன்னைத் தோண்டுவோரையும் தாங்கும் பொறுமையும், பருவத்தில் உழவர் செய்யும் முயற்சிக்கு ஏற்ப பயனைத் தரும் தன்மையும் கொண்டது நிலம்.

நிலத்தின் தன்மைகள் போல் ஆசிரியருக்கு பீரரால் அறியப் படாத கல்வீ அறிவும், தம்மோடு வயதில் நெருங்குபவரிடம் கலங்காத வலிமையும், தன்னிடம் இகழ்தல் போன்ற தவறுகள் செய்யும் மாணவர்களிடம் பொறுமையும், தன்னை அடுத்து வரும் மாணவர்களின் முயற்சிக்கு ஏற்ப பயனையும் தருபவராக விளங்க வேண்டும்.

மலையின் இயல்பு

அளக்கமுடியாத வடிவம், அளப்பரிய பொருள்களைத் தன்னிடம் கொண்டு யாராலும் அசைக்க முடியாத உருவத்தினையும் எங்கிருந்து நோக்கினும் காணப்படும் உயர்ச்சியையும், மழை இன்றி வறண்ட காலத்தும் தன்னைச் சார்ந்த உயிர்களுக்கு நீர் வளத்தையும் அளிக்கும் தன்மை கொண்டது மலை. அம்மலையின் தன்மைபோல் அளவிட முடியாத கல்வீ அறிவும், பலவகை நூற்பொருள்களும் பெற்றும், எத்தகைய புலமையுடையவராலும் வெல்ல முடியாத கல்வியுடையவராய், வெகு தொலைவில் உள்ளாராலும் அறியப்படும் பெருமை பெற்று பொருள் இல்லா காலத்தும் தன்னை நாடிவரும் மாணவர்கட்கு கல்வீச் செல்வம், வழங்கிடும் தன்மைகள் பெற்றவர் நல்லாசிரியர்.

நிறைகோல் - தராசுக்கோல்

ஐயம் நீங்கும்படியாக நிறுத்தப்படும் பொருள்களின் அளவைக் காட்டவும், உண்மையைப் பெற இருதட்டுகளின் இடையே நிறற்றலும் தராசுக்கோலின் குணங்களாகும். அதுபோல் சந்தேகம் நீங்கும் வகையில் சொற்களின் பொருளை விளக்குதல் மாறுபட்ட இரு புலவரில், உண்மை நிலை உணர, நடுநிலை நிறற்றல் ஆசிரியர் குணங்களாகும்.

மலர் குணம்

நற்காரியங்களுக்கு உரியதாகி, யாதொரு செயலும், தானில்லாமல் முடியாது என்ற நிலை பெற்று, கண்டோர்

யாவரும் மகிழ்ந்து குடிக்கொள்ளும் மெல்லிய தன்மைபெற்று மலரவேண்டிய காலத்தில் முகைவிரிதலை உடையது பூ.

அதுபோல, ஆசிரியர்களும் நற்காரியங்களுக்கு உரியோராகி, தானின்றி செய்ய இயலாநிலைபெற்று, கண்டோர் யாவரும் களிகொண்டு ஏற்றுக் கொள்ளும் குணமுடைய பேராய் பாடங் கற்பிக்கும் நேரத்தில் மலர்ந்த முகத்தோராய் வீளங்க வேண்டும்.

ஆசிரியர் ஆகாதார்

கற்பிக்கும் குணம் இல்லாமை, இழிகுண இயல்பு, பொறாமை, பிறர் பொருள்மேல் பேராசை, உண்மையினை மறைத்து பொய்ப்பொருள் காட்டி வஞ்சித்தல், அச்சம் தரும்படி, பேசுதல், கழற்குடம், மடற்பனை; பருத்திக் குண்டுகை முடத்தெங்கு ஆகியவற்றிற்கு ஒப்பான குணங்கள் மாறுபட்ட கருத்துக்கள் கொண்டிருத்தல் ஆகிய குணங்களைப் பெற்றிருப்பவர்கள் ஆசிரியர் ஆவதற்கு தகுதியற்றவர்கள்.

கழற்குடம்

தன்னுடன் முறையாகப் போட்ட கச்சக்காய்களை அம்முறையிலிருந்து மாறி முன்னது பின்னதாகவும் பின்னது முன்னதாகவும் அளிக்கும் தன்மை கொண்டது. அதுபோல் தான் கற்ற முறையிலிருந்து பிறழ்ந்த நூல்பொருள்களை முன்பின்னாகக் கூறும் தன்மையுடையோர் ஆசிரியராகார்.

மடல் பனை

பனையின் மடல் கூரிய கிழிக்கும் தன்மையால் யாவரும் நெருங்கி பழுத்தினைப் பறிக்க இயலாது தானே தன்னிட முள்ள பழங்களைத் தந்தால்தான் பெற முடியும். மடற்பனையின் தன்மை இது.

அதுபோல் தன்னிடமுள்ள நூற்பொருளைக் கற்பித்தாலன்றி, நெருங்கிவந்து அறிய விரும்புவோரிடம் கற்பிக்காத தன்மையுடையோர் ஆசிரியராகார்.

பருத்திக் குண்டுகை

பருத்தியைக் கொள்ளும்போதும் வருத்தத்துடன் சிறிது சிறிதாக அடைத்துக் கொண்டு, பிறர்க்கு அளிக்கும்போதும், எளிதில் தராத குணமுடையது பஞ்சு குடுக்கை. அதுபோல் கற்கும்

காலத்தும் வருத்தத்துடன் சிறிது சிறிதாகக் கற்று பிறர்க்கு அக்கல்வியை எளிதில் அளிக்காத குணமுடையோர் ஆசிரியராகார்.

முடத்தெங்கு

வேலிக்கு வெளியில் வளைந்த தென்னை மரம் நீர் வீடுதல்போன்ற பல்வகை உதவிகள் செய்து தன்னை வழிபடுவோரை வீடுத்து பிறர்க்குத் தன்காய்களைத் தரும். அதுபோல் பொருள் முதலியன தந்து தன்னை வழிபடும் மாணவர்களை வீடுத்து பிற மாணவர்கட்கு கற்பிக்கும், முடத்தெங்கு பண்பினோர் ஆசிரியராகார்.

பாடம் சொல்லும் முறை

ஏற்ற காலமும், இடமும் அறிந்து தான் வழிபடும் கடவுளை வாழ்த்தி, தான் கற்பிக்க வேண்டிய நூற்பொருளை, உள்ளத்தில் கொண்டு விரையாமல், கோபிக்காமல், மாணவரின் அறிவின் தன்மையறிந்து அவன் உள்ளம் ஏற்றுக் கொள்ளும் வகையில் நூலைக் கற்பித்தலாகும்.

மாணவர்

தன் மகன், தன் ஆசிரியர் மகன், பொருள் கோடுப்போர், தன்னை வழிபாடு செய்வோன், தான் கூறும் உரையை விரைவில் கற்கும் அறிவுடையோன் ஆகியோர்க்கு சொல்லப்படுவது நூலாகும்.

வேதமார்க்கத்தில் சொல்லப்படுகின்ற ஞானாதி உயர்குணங்களை அடையக் கற்கின்ற அந்த அறுபத்து நான்கு கலைகளையும் மேன்மைபெற அறிவித்த குற்றமற்ற ஆசிரியருக்கு மேகத்தைப்போல திரவியங்களை அவர் போதுமென்று கூறும் வண்ணம் தகைணையாக அளித்தனன். குருகுல வாசஞ்செய்து எல்லாக் கலைகளையும் முற்றும் உணர்ந்த பிரமசாரியானவன் குருதகைணை கொடுத்துக் குருவினை சந்தோஷப்படுத்தி ஆசி பெற்றுச் செல்லவேண்டும். முறைப்படி இம்மகா ராஜனும் கலைகளை யுணர்ந்துபிரமசாரிய வீரதழுதித் தந்தையாலளிக்கப்பெற்ற மிகுதியான திரவியங்களைக் குருதகைணையாக அளித்து ஆசியும் விடையும் பெற்றுத் தந்தையிடஞ்சென்றான் என்றுணர்க.

அ.கை 14. பல கலைகளைக் கற்ற அரசகுமாரனுக்கு மணம் செய்விக்க தக்க பெண் தேடல்.

கொடிகள் நெருங்கியுள்ள மேன்மொட்டோடு கூடிய அழகிய தேரின்மீதும், குதிரையின் மீதும், அச்சத்தை மிகுதியாகத் தருகின்ற யானையின் மீதும், ஒள்ளிய பல்லக்கின் மீதும் ஏறி உலகில் வலாவுதற்குப் பழக்குவித்துக் குற்றமற்ற வடிவத்தோடு விளங்குகின்ற அம்மகனுக்கு மணஞ் செய்யும் பொருட்டு.

சிங்கம்போன்ற பலத்தினையுடைய இப்பெரியவரசன், விசாலமான ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களுக்கும் திருமுக மனுப்பினான். அத்திருமுகத்தைக் கண்ட மகுடமன்னவர்கள் மிகுந்த தமது சேனைகள் தம்மைச் சூழ்ந்துவர அவ்விடத்திற்கு வந்தார்கள்.

அ.கை. 15.

கருநாடதேயத்தரசன் அருந்தவஞ்செய்து பெற்று வளர்த்துக் கல்விபயிற்றி மணமுடித்து அரசனாக்கிவைத்த மகன், தந்தையையும் அரசினையும் மனைவியையும், வெறுத்துத் துறவறத்தின் பெருமையை விளங்கவைக்கும் விருப்பினராதலின், ஆசிரியர் மற்றைக் கவிசைளைப் போல அதிக கற்பனையாதிகளை உரைக்க விழைந்திலரென்றுணர்க தெய்வத் திருவருளினரான இவர்க்குக் காவியரீதியிற் சிறப்புறப்பாடத் தெரியாமையா விங்ஙனம்பாடினார் என்பவர்களுடைய மடமையை அவர்களே விளக்கினவாக ளாவார்கள்.

அ.கை. 16 - 20. நகரை அலங்கரித்து வைதீக முறைப்படி மணஞ் செய்வித்தல்.

16. வடிகட்டி யெடுக்கப்பட்ட வெள்ளிய சுண்ணச் சாந்தினால் சுவர்களை மெழுகி, ஆகாயத்தை யளாவும்படி கொடிகளை நாட்டி, மணம் பொருந்திய நல்ல சந்தனத்தாலும், குங்குமத்தாலும் வீதிகளையெல்லாம் வாசனை வீசும்படி மெழுகி சிந்தூரப் பொடியால் கோலமிட்டு, பூத்த மலரும் பொரியும் கலந்து மிகுதியாக இறைத்து, கொடிகளைக் கொண்டுள்ள பழைய மதில்களையும், மேல் மாளிகைகளையும், ஒள்ளிய கோபுரங்களைக் குற்றமற விளங்கும் வண்ணம் புதுக்கி,

17. வாழையும், கழுகும் நட்டு மணப்பந்தலை யலங்கரித்துப் புதிய தோரணங்களைக் கட்டிப் பொன்னங்குடங்களை நிறைத்து மனோகரமாக எவ்விடங்களிலும் தீபங்களை ஏற்றித் தேனொழுகுகின்ற மலரார் கட்டப்பட்ட தூக்குமாவைகளைத் தொங்கவிட்டு, தேவேந்திரபட்டினத்தைப்போல அந்த மாபுரியை அலங்கரித் தார்கள்.

18. வில்லோடு விளங்குகின்ற கையினையுடைய அரசர் குலத்தில் நல்ல சாமுத்திரிகா சாத்திரம் உத்தமமானதென்று, கூறப்படுகிற நல்ல இலக்கணத்துடன் குற்றமற்ற முல்லை மலர்மாலையின் மணம் வீசவும்,

19. மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள குவிந்த கொங்கைகளையும் பெரிய கண்களையும் செவ்விய வாய்களையுமுடைய பெண்களின் அழகில் பிரமன் பங்கிட்டெடுத்து உயிரொடு பொருந்தும் வண்ணம் சித்திரத்தை எழுதினானென்று உலகிலுள்ளவர்கள் கூற செந்தாமரை மலரிற் பிறந்த திருமகளும் விரும்பும் வண்ணம் அழகுடன் பிறந்து,

20. விளங்காநின்ற ஆவின் ஒள்ளிய தளிர் தளிர்ந்து இனியவிரண்டு தனங்களாகிய இரட்டையான கோங்கரும், புகளரும்பி நன்மை விளங்குகின்ற ஆம்பலும், குமிழும், இரண்டு குவளைகளும், பொருந்தியுள்ள செந்தாமரை மலர் பூத்து விளங்காநின்ற மோகத்தைச் சுமந்து, இரண்டு, கால்களால் குற்றமற்ற மின்னலைப்போல அசைந்து பலத்தைத் தரும் வண்ணம் நடக்கின்ற கொடிபோல் பலளை வைதிக முறைப்படி மணஞ்செய்வித்து.

அ.கை 21,22, அரசை மகனிடம் ஒப்புவித்தல்.

21. வசிஷ்டன் முதலிய முனிசிரேஷ்டர்களையும் அரிய வேதங்களை யுணர்ந்த பிராமணர்களையும் கொண்டு மந்திரத்தோடு பொருந்தி கங்கை முதலிய நீர்களாலே அபிஷேகித்து, நவரத்தினங்களாலும் பொன்னாலும் இயற்றப்பட்ட விளங்குகின்ற சிங்கஞ் சுமந்த மெல்லிய ஆசனத்தின் மீது ஏறியிருக்கச் செய்து, பிரகாசிக்கின்ற புதிய இரத்தின மகுடத்தைச் சூட்டி, பருந்துகள் மொய்க்கின்ற வேற்படையினையுடைய

அம்மன்னவன், கடல் சூழ்ந்த உலகத்தை ஆளென்று தனது மகனாகிய மகாராஜனிடத்து அளித்தனன்.

22. மஹாராஜனது தந்தை (இராச்சிய பாரத்தை மகனிடத் தளித்தமையால்) துக்க மற்றவனாக விருந்தனன் (செங்கோலைக் கைக்கொண்ட மஹாராஜனும் ஏகச் சக்கிராதி பதியாய் உலகத்தைப் பொதுமையினின்று நீக்கி, சிறப்பு, வழியார் றன்னதாக்கி, தன்னதிகாரம் எவ்விடங்களிலும் செல்லும்வண்ணம் எட்டுத் திக்குகளிலும் சென்று விஜயமடைந்து சுவர்க்கத்தைப்போல் போகத்தை யனுபவித்துக் கொண்டு மனைவியுடன் (வாழ்ந்துக் கொண்டு) இருந்தனன். என்று சூதமுனிவர் கூறலும் செளனகாதி முனிவர்கள் வெற்றிவேலினையுடைய அம்மன்னவன் பின்னர் என்ன செய்தானென்று கேட்க, அதற்கு உயர்ந்த அச் சூதமுனிவர் இவ்வாறு கூறலாயினர்.

அ.கை.23,24. (போதக ஆசிரியர்,) பிரமஞானியிடம் பாடம் கேட்டல்.

23. தானுந் தன் மனைவியும் ஏக மனதுடையவர்களாய் ஒரு காலத்திலும் வேற்றுமைப் படாத சுபாவத்துடன் ஆத்ம விசாரணை செய்த யோகிகளையும் பிதா மாதாக்களையும் கடவுளையும் தினந்தோறும் வணங்கி அவர்களால் சொல்லப்பட்ட வழிப்படியே நடந்தும், சாஸ்திரார்த்தங்களை நிதித்தியாசனஞ் செய்தும், வினாயத் துடன்னே (குதர்க்க மின்றி) அனுபவங்களை வினாவியும் சிலகாலத்தைக் கழித்து,

24. இவ்விருவர்களும் ஏகாந்தமான (தனித்து) இடத்திலிருந்து கொண்டு, ஒருவருக்கொருவர் தங்களுக்குள் தாங்களே வினாவியும் துண்பத்தைத் தருகின்ற பெரிய மாயையினாலாகிய பிரப்பிணையொழிந்து சுகத்தை யடைந்து, ச்தா காலமும், ஆனந்த ரூபமாய் ஞானமார்க்கத்தி லிருக்கலாமென்று நினைத்து, ஒரு பிரமஞானியை யடைந்து, அவரது பாதங்களைத் தினந்தோறும் வணங்கிப் பூசித்து அவரிடத்தில் நன்றாய்க் கேட்டார்கள்.

அ.கை. 25.28 பந்த நிவிர்த்தி உண்டாக மெய்ஞ்ஞான குருவாந வேதகனைத் தேடி உபதேசம் செய்யக் கேட்டல்.

25. இவ்விருவர்களுக்குள் மஹாராஜனது அறிவானது விருத்தியானமையினால், இருவகைப் பற்றுக்களையும் விட்டுப் பிறவிக் காதாரமான சரீரபந்தத்தையும் ஒழித்து மனோசலனமின்றி உண்மை ஞானத்தையடைந்தால் அகப்பற்றொழிந்து உயர்ந்த முத்தியானது கிடைக்கும், அதற்கு உண்மைஞானியான சற்குருகடாக்ஷியில்லாமல் அந்த ஞானம் பிரகாசிக்காதென்று தன் மனதிற்றிர்மானித்தான்.

26. மெய்ஞ்ஞான குருவென்றது வேதகனை இவர் அதி வன்னாச்சிரமியாய் பரிசுண வேதியானது தன்னாற் பரிசிக்கப் பெற்ற தாம்பிரத்தின் களிம்பினை அகற்றிப் பொன் னாக்குமாறு, இவனும் தன்னையடைந்த பக்குவனுடைய பந்தத்தினையும் சீவத்துவத்தையும் அகற்றிப் பிரமத்துவத்தை யுண்டாக்கி வைப்பவனாம்.

27. சம்சாரத்தில் ஆசைகொண்டு அதிலிருந்து இவ்வுலகத்தில் நான் ஞானியெனத் தன்னை மிகவும் மதிக்கும் (போலி) ஆசிரியனை, (தீவிரதரணாகிய) ஒரு சற்சீடன் அடைந்து, (குரவ) அடியேனுக்கு ஆத்மஞானத்தை யளித்தருளல் வேண்டும் என்று தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்ளுதல் (எதுபோலுமெனின்) மட்டையைத்தின் பலனைத் தென்னம்பழுமுண்டவனென்று கருதி அவனையடைந்து, நீ எனக்குத் தென்னம்பழத்தைக் காட்டி அதை உண்ணச் செய்யவேண்டுமென்று அவனை விரும்பிக் கேட்டுக் கொள்பவனது அறிவை ஒக்குமென்று எல்லாம் (ஐயந்திரிபறக்கற்று) உணர்ந்த பெரியோர்கள் கூறுவார்கள்.

28. வேதாகம சாஸ்திரப் புராணங்களை நன்றாய்க் கற்றுணர்ந்து அவைகளை லக்ஷிய லக்ஷண தோஷியில்லாமல் யாவர்களுக்கும் குற்றமின்றிக் கூறி, (தான்) சொல்லிய அந்நன்மார்க்கத்தில் அநுபவமில்லாத குருவினை, ஒரு பக்குவியானவன் சென்று பிரமமானந்தத்தை (அடையும்படி உபதேசித்தருளவேண்டுமென்று) கேட்டுக் கொள்ளுதல் எது போலு மெனின்) குங்குமப்பூவின் நன்மையை (அதனை முதுகிற் சுமந்து செல்லுகின்ற தொழிலையன்றி அதன் குணத்தை எள்ளளவும் அறியாத) குற்றம் பொருந்திய கழுதையைக் குங்குமப் பூவின் மணம் எப்படிப்பட்டதன்று கேட்கும் தன்மையை யொக்கும்.

ஜீவகாருண்யம், ஈசுவரபக்தி, பாச வைராக்கியம், பிரமஞானம் என்னும் நான்குமே உருக்கொண்டு வந்தவராகவுள்ள ஒரு வைதீக முனியை, நிருமலமான காட்டிற் சென்றடைந்து, தேவதேவனே! எக்காலத்திலும் துன்பத்தைத் தராத முத்தியடைந்து ஜனன மரணங்களை ஒழித்துக் கொள்ளுகின்ற ஓர் நன்மார்க்கத்தை உபதேசித்தருள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுதலும் அம்முனிவர்.

29. அ.கை. ஆசிரியர் முத்தியுண்டாக புறப்பற்றை நீக்க வேண்டும். எனல் உயிர்ச் சார்பும் பொருட்சார்புமாகவுள்ள புறப்பற்றை யொழித்து, அவ்வொழித்த புறப்பற்றில் பின்னும் மனம் செல்லாமல், அதனை நினைத்தலையும் ஒழிந்து, சரீராபிமானத்தையும் நீங்கி, அந்தக்கரணங்களின் வாதனைகளையும் ஆசாரிய உபதேசத்தின்படி ஒடுக்கினால், முத்தியுண்டாகும். முத்தியுண்டானவுடன் தானாகவே பிரவீண் கருவானது அழிந்தொழிந்திடும், ஆதலால் இந்த நன்மார்க்கத்தை நீ சீக்கிரமாகக் கைப்பற்றி உனக்கேற்ற வீடத்திற்குச் செல்வாயாக வென்று அந் நல்லாசிரியர் உபதேசித்தனர்

அ.கை. 30. அரசகோலம் அகற்றி ஏகாந்தமாக இருத்தல்.

அந்த நன்மார்க்கத்தை ஆசாரியனால் சந்தேக விபரீதங்கள் அகலும் வண்ணம் நிச்சயமாகக் கேட்டுணர்ந்து (பின்னும் நாட்டை யடைந்து) முன்னே தான் செய்து கொண்டுவந்த அரசாங்க முறைமையைச் சிறிதுகாலம் நடத்திக் கொண்டிருந்து ஒரு தினம் (தமது ஆத்மலாபத்திற்குரிய) வேறு மார்க்கத்தையுத்தேசித்து, சபையிலிருந்த எல்லோரையும் போகும்வண்ணம் வீடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு அம்மன்னவன் தனது அரச கோலங்களையெல்லாம் அகற்றினவனாய் அந்தபுரத்திற்குச் சென்று தான் ஏகனாய் ஓரிடத்திலிருந்தான்.

அ.கை. 31, 34 அரசர் புரோகிதர் அமைச்சர்கள் மற்றை பெரியோர்கள் அரசனிடம் நித்திய தருமம் செய்ய கேட்டலும், அரசன் பதிலுரைத்தலும்.

31. அரசர் புரோகிதர்களும் இன்னுமுள்ள மற்றைப் பெரியவர்களுமெல்லாம், அரசனிருக்கும் அவ்வேகாந்தமான வீடத்திற்குச் சென்று அவ்வேந்தனைப் பார்த்து (மன்னவ) நித்திய கருமங்களைச் செய்யாமல் சும்மாவிருத்தல் இராஜலட்சண மல்லவென்று கூறுதலும் அவ்வரசன் அவர்களைப் பார்த்து நான் இராஜவக்ஷணங்களை விரும்பினே னில்லை. என்னை இன்னா னென்று உணர்ந்து கொள்ளவே விரும்பினேன் என்றான்.

32. இதுகாறும் ஆண்ட ஒப்பற்ற இராஜரீகத்திலும் அதனாலுண்டாகின்ற போகங்களிலும் நிராசையுடை யவனானேன். இனி அவைகளை விரும்பேன் மாக்ஷிமை பொருந்திய காட்டில் ஏகனாய்த் தனித்திருந்து மனோசலனத்தை யொழித்து முத்தியை யடைவேன். மோக்ஷா பேசைக்ஷயை யடைந்த என் மனம், இனி வீஷய வியாபாரத்தில், திரும்பாது நான் போகங்களை ஒரு பொருளாகக் கருதி அவைகளை விரும்பேன். ஆதலால், நீங்கள் உங்களுக்கு அரசனாக இன்னொருவனை அமைத்துக் கொள்ளுங்களென்று கூறினான்.

33. மன்னவா! உமது தந்தையும் முதலில் நின்னையே இந்நாட்டுக்கரசனாக வாலிபத்திலேயே மகுடஞ்சூட்ட இதுகாறும் குற்றமில்லாமல் உனது புஜபலபராக் கிரமத்தால் இவ்வுலகத்தை யாண்டனை. (நீ காட்டிற்குச் சென்றால்) நின்னைப் போல் இனி இவ்வுலகாளத்தக்கவர்கள் நீதியிலும் நுட்பமான சாதுரியத்திலும் வேறொருவரிருப்பரோ இரார். ஆதலால் இது முறைமையான காரியமன்று, இந்த சரீரத்துடலிருந் தனுபவித் தற்குரிய இச்செல்வத்தை யல்லாமல் வேறே இருக்கின்றதோ.

34. அல்லாமலும், நீ போனால் இவ்வுலகம் ஆளுகையின்றி வீணாய்க் கெட்டொழியும். நாங்களும் சஞ்சலத்தையடைவோம். இப்படிப்பட்ட எங்களைத் துன்பப்படும் வண்ணம் இவ்வீடத்தில் நிறுத்தி நீ வனஞ்செல்லுதல் முறைமையல்ல. எங்களுக்கு விளங்கும் வண்ணம் இதனைச் சொல்லியருள வேண்டுமென்று மந்திரிகள் கேட்க (உலகப்பற்றில் சிறுதும் மனமில்லாத)

அம்மன்னவனும் அவர்களை நோக்கி உலகத்தை மெய்யானதாக வெண்ணுகின்ற சத்தியபுத்தியுடையவர்களுக்கு (இவ்வுலகம் அனித்திய மென்று எவ்வளவுதான் எடுத்துக்) கூறினும் வீவேக முண்டாகாது.

35. இந்த அரசின் தன்மை சொற்பமானது. இதனால் உண்டாகும் துன்பத்திற்கோ அளவில்லை. அந்தத்தன்மையை நீங்கள் ஆலோசனையின்மையால் அறிந்தீர்களில்லை. நீங்கள் இவ்வுலக வாழ்வை இன்பமானதென்று எவ்வண்ணம் நினைத்தீர்கள்? (ஐயோ)! இனி உங்களுக்கு இவ்வுலக வாழ்வு துக்கரூபமான தென்று எக்காலத்தில் தோன்றும்? பொருந்திய வண்ணம் இதற்கு ஏற்ற யுகமே உதிக்கும்.

என்று அநேக விதமாக மந்திரிகளை நோக்கி மன்னவன் விரித்துரைத்து, நீங்கள் நில்லுங்களென்று அவர்களை நிறுத்தி, செல்வங்கள் நிறைந்த பொன்வண்ணமான மாளிகையைத் துறந்துபோய், அவ்வூர் வீதியில் நடந்து செல்லுதலும், அந் நகரவாசிகளான ஜனங்கள் திரளாகச் சேர்ந்து அரசனது துறவுக் கோலத்தை நோக்கி) மிகவும் வருந்தி அவன்பின்னொடர்ந்து வாடி மெலிந்து கடலோசை யைப் போல இரைந்தழுதார்கள்.

அ.கை.37, 38 அரசன் துறவு மேற்கொண்டு வெளியேறல்.

37. ஒவ்வொருவர்களும் அவரவர்கள் செய்த கருமங்களுக்கேற்பப் பிரிப்பார்கள். அவரவர்களது கன்ம வெறுத்து வரைக்குமே, அவரவர்களது சுகதுக்கமானால் (ஏஜனங்களே) யாருக்கு யார் துணையாவார்கள்? ஆதலால் அவரவர்களும் உடைய சரீரங்கள் இருக்கும் பொழுதே இத்தேகாதிப் பிரபஞ்சங்களுக்கு ஆதாரமானவர் யாரென்று ஆலோசித்து ஒவ்வொருவரும் அவ்வாதாரத்தை யடைதலே முறைமையாம். அதை விட்டுக் கருமத்தாலடையும் ஆதரவானது ஆதரவாகுமோ?

38. (சரீரங்கள்) வினையிருக்கிற காலம் வரைக்கும் சேர்ந்திருக்கும். வினையொழிந்தால் பிரிந்துவிடும். இதுதான் வினையினால் உண்டாகும் ஆதரவு. (இது நிற்க) இயற்கையான உண்மை ஞானமானது அவ்வண்ணமான தல்லவே. நான் உங்களுடன் வாழ்ந்தற்கு வினையில்லாத

வனானேன். ஆதலால், சத்தியமான ஞான மொன்றையே விரும்பி கர்மத் தியாகத்திற்குரிய வனத்தையடைதலை உத்தேசித்துச் செல்லுகின்றேன். நீங்களெல்லாம் இவ்விடத்திலேயே நில்லுங்கள்.

அ.கை. 39, 40. அரசன், உறவினர்கள் தடுத்ததற்குப் பதில் சொல்லல்.

39. அந்த நல்ல வரசன் இவ்வாறு கூறி அந்தவருக் கன்னியனைப் போலச் சென்றான். அவனைவர்களும் பின்னர் அவன் சொல்வதைக் கண்டு கண்ணீர் சொரிந்து வாய்விட்டவரி அழுது கொண்டுநின்றார்கள். உடனே அவனது உறவினர்கள் அரசனது பின்னே சென்று (நீ எங்களை விட்டொழிந்து சென்றால்) எம்மை யாவர் காத்து இரக்ஷிப்பார்கள்? நற்குணமுடையாய்! நீ எங்களை விட்டுப் போதல் நீதியன்றென்று கூறினார்கள். அதற்கு அவ்வரசன் அவர்களை நோக்கி இவ்வாறு புகன்றான்.

40. நீங்கள் என்னை உங்கள் பந்துவென்று பின்தொடர்ந்து வருதல் முறைமையல்ல. உயிர்களுக்கெல்லாம் உறவாகிநிற்பது ஞானமொன்றே. உற்று நோக்குங்கால் மிகவும் பகையாகவுள்ளது அஞ்ஞானமே. ஆதலால் அந்த ஞானத்தை யடைந்து, பகையான இந்த அஞ்ஞானத்தை நீங்கி ஏகைகமாக உறவாயிருத்தல் ஆன்மலாபத்தின் பொருட்டாம். அதனால் மற்றைய உறவுகள் எல்லாம் விட்டொழியும் என்றான்.

அ.கை. 41, 42 பிதா மாதாக்கள் தடுத்தலும் அவர்கட்கு பதில் சொல்லுதலும்.

41. பின்னர், துறந்து செல்பவன் தன் மகனென்னும் வீரூப்பத்தால் அவனது பிதா மாதாக்களிருவர்களும் அவன் பின்னே சென்று, மைந்தனே! நீ வா: (வயோதிகர்களாகிய) எங்களிருவர்களையும், வேறே யாரை இரக்ஷிக்கும்படி நீ ஏற்படுத்தினாய்? உன் மனம் எங்கு சென்று பதிந்துள்ளது, மகனே! உனது அழகிய முகத்தைத் திரும்பிக் காட்டுவாயாக. (உன்னை) வருந்திப் பெற்ற வயிறெரிசின்றதே என்று கூறுதலும், அம்மன்னவன் அவர்களைப் பார்த்து,

42. ஞானத்தை உத்தேசிக்குமிடத்தில் அதற்குப் பிதா மாதாக்களில்லை. இந்தச் சரீரத்தைப் பற்றி விசாரிக்குமிடத்தில் சிறிதும் நீங்கள் உபாதான காரணமல்லீர். இருவகையான மாயையினின்றும் உண்டாகுவதில்வுடலம். குறிப்பு இவ்வண்ணமானால் உலகத்தில் என்னைப் (மகனாகப்) பெறாதவர்கள் இல்லை. அவ்வண்ணந்தான் நீங்களும் பூரண ஞானமற்றவர்களே! நீங்கள் நில்லுங்கள் என்று கூறிக் சென்றான்.

அ.கை. 43, 44, 45 அரசனது மனைவி துறவு. ஆண்களுக்குத்தானா பெண்களுக்கு இல்லையா எனக் கேட்டல்.

43. மகளிரிலக்கணம் கூறப்படும், நூலிலுள்ள நல்லிலக்கண முழுமையும் தன்னதாகவே வுடையவனாகிய அவனுடைய நன் மனைவி, அவனைப் பின்பற்றிச் சென்று மனவுருக்கத்துடன் எதிரில் நின்று, அன்புடன் கால்களில் விழுந்து வணங்கி கூக்குரலிட்டு, துடி துடியெனத் துடித்துக் கண்ணீரொழுக உம்மைவிட்டு இவ்வுலகத்தில் ஒரு கணப் பொழுதும் இரேன் இறப்பேன் என்றாள்.

44. மாதே! உனது நாயகனை உனக்குள் பொருந்தும் வண்ணம் பார்த்து அவ்வழி நிற்கமாட்டாமல் (உனது நாயகனல்லாத) என்னை நாயகனென்று கருதி நீ ஏன் உழலா நின்றனை? மின்னற் கொடிபோன்ற இடையினையுடைய மாதே யான் சொல்வதைக்கேள். அந்த ஈசனையே நான் தேடிச் செல்லுகின்றேன் என்று கூறிய அரசனை நோக்கி அவன் மனைவி கூறத் தொடங்கினாள்.

45. (சரீரங்களுக்குள்) ஞானம் யாவர்களுக்கும் பொது வேயாம். துறவு பூண்பவர்களுக்கு சாத்திரத்திற் சொல்லப்படுவது மனைவியே விட வேண்டியவளென்று கூறா நிற்கும். (இது நிற்க) எனக்கு நாயகனான உன்னை விட்டிருக்கும்படி நூல் கூறாநிற்குமோ? துறவறமெனக் கெங்குள துறைப்பீர்? ஆகையினாலே உம்மைவிட்டு எனக்கு (வேறு) கதியில்லை யென்றுணர்ந்து நானிங்கு வந்தேன் என்று கூறினாள்.

அ.கை. 46. அரசன் “பெண்டிற்குமுது எதிர் பேசாதிருத்தல்” என்ற வாக்கியம் கூறல். மலைகளைப் போன்ற தனபாரங்களை

யுடையவனே! ஆகம நூலிற் கூறுகின்ற விதிக்கு மாறாது கூறினை ஆதலால் நீவிவேகியேயாவை, யானோ தேகாதிப்பிர பஞ்சங்களில் நிராசையுடையவனாய்க் காட்டிற்குச் செல்லுகின்றேன். நீ பதிவிரதையாதலால், என் வசனத்தை யிற் றிடத்தல் நினைக்கு முறைமையல்ல; (ஆதலால் என் சொற்படி) நீ நாட்டிற்குச் செல்லென்று கூறி அவளை அவ்விடத்திலேயே நிறுத்தி விட்டு, வேந்தன், அயலாணைப் போல் செல்லாநின்றான்.

47. பெண்ணானவள் அகண்ட ஞானத்தையறிந் திருந்தாலும் புருஷனைவிட்டு விலகியிருத்தல் அருமையான காரியமாதலால், (துறந்து சென்ற) அவனைநோக்கி மனநிலை தவிர்ந்து கோவென்றழுது தனது பிராரத்துவகர்மத்தைப் பற்றி வருத்தங்கொண்டவளாய் அயர்ந்து நின்று (தன்கொழுநனாகிய) மஹாராஜன் தன் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைந்தவிடத்தில் மிகவும் மனமுருகித் தேம்புதலுடன் கீழேவிழுந்து,

48. மன்னவனே! உன்னைப் பிரிந்தும் உலகிலிருக்கும் வண்ணம் ஈசன்விதித்தானோ? உமக்கும் எனக்குமுள்ள பந்த வினையானது இன்றோடொழிந்ததோ? எனனோடு கலந்து நிற்கின்ற (விருப்பத்தினையுடையவனே! என்னை விட்டு) விலகிச் சென்றவும்மை இனி எந்நாள் காண்பேன் என்று புலம்பி அவன் மனைவியும் அவனுடன் போதலை விட்டுத் திரும்பி ஊரையடைந்து மாமனார்விட்டிற் சென்றிருந்தனர்.

அ.கை. 49, 50 51, மகாராஜன் தவசிகள் வசிக்கும் இடம் சேர்தல்.

49. மகாராஜனும் தனது சொந்த நகரத்தைவிட்டு, தேசங்களையும் நாடுகளையும் கடந்து காட்டையடைந்து இரவும் பகலும் உண்ணாட்டத்தோடிருக்கின்ற தபசிகள் வசிக்கு மிடத்தை யடைந்து ஞானாசாரிய னுவதேசித்த அரியவாக்கியார்த்தத்தைக் கேட்டு அத் தபோதனர் அதன் மெய்ப்பொருளுணர்ந்த உணர்ந்து உறுதிப்பட்ட மனமுடையவனாய் யாவராலும் கலக்கமடையாத ஞானியாய் தைரியமுடையவனாய்.

50. ஊருக்குட் சென்று வீடுகள் தோறும் போய் உணவினைத் தனக்குள்ளே சந்தோஷத்துடன் அழகிய கையிலே வாங்கி அங்கு நின்றுண்டு, உலகத்தி லுள்ளவர்கள் பைசாசமென்று நினைத்துச் சிரித்திட (அதற்கு) வெட்கப்படாமல்

இம்மை மறுமைகளில் ஆசை நீங்கி சிவோ ஹம் பாவனை யுடையவராய் அவ்வண்ணமே சஞ்சரிக்கத் தொடங்கினார்.

இராஜ பதவியைக் காட்டிலும் சருவசங்க பரித்தியாக பதவியைச் சிறந்ததாகக் கருதினவ ராதலால், பீச்சைக்குச் சென்ற போது மகிழ்வுடையவராக விருந்தனர். “குறைவற்ற செல்வமென்றே கோலமாமறை கூப்பிடுமே” என்றபடி குறைவற்ற இம்மஹா பதவியை யடைந்தமையால், இனிப் பிறப்படைதலில் லாதவனானே னென்னுந் தோற்றமுடையவராகவிருந்தனர் என்பதைக் குறிப்பிக்க, “அகமகிழ்ந்தங்கையெற்றே யவ்விடத் தருந்தி” என்றனர். அதிவன்னாசிரமத்தை யடைந்தவர்கள் ஜாதிபேத மாதிகளை யாராயாமல் புசித்த போது புசிப்பவர்களாக நூல்கள் கூறுதலால், மஹாராஜாவும் அதிவன்னாசிரமத்தை யடைந்தவராகிக் கரதலபீட்சுவாக விருந்தனர். இவ்வாறு நினைத்தவிடத்திற் புசித்தல் இழுக்கன்றோ வெனின், அதிவன்னாசிரமீ யாவான் எல்லா வஸ்துக்களையும் சிவபெருமானாகவே காண்கிறா னாதலால் அவனால் காணப்படுபொருள் சிவமான போது ஜாதிபேத மெங்குளது? “முற்றுந்துறந்த முதுக்குறைந்தோர் தருமம் ஐயமேற்றுண்டல்” என்று கூர்மபுராணத்தில் கேட்கப்படு தலாலும், “ஊரிலேமட்டசோறு நம்மதே” என்று மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் கூறியிருத்தலாலும், துறவிகளாகிய அதிவன்னாசிரமிகளுக்கு ஜாதிபேதமில்லையென்க. இனி அதிவன்னாசிரமிகளுள்ளும் சாதகமுதிர்ந்தவர்க்கே இவ்விதி. அல்லாதவர்களுக்கு நியம விதியே விதியாம். நியம விதியாவது வேற்றுமதத்தினரிடத்துப் புசித்தல், ஒழுங்கீன மானவர்களது அன்னத்தைப் புசித்தல் முதலியவை களானுணர்க.

51. ஓரிடத்திலேயே தங்கியிருப்பதனால் பந்த முண்டாகு மென்று நினைத்து, எவ்விடத்திலும் தங்கினானில்லை. எவ்விடத்தும் ஏகாங்கியாய் சாதகமான நிஷ்டையினின்றும் உலகமுகமாகத் திரும்பாமல் அதிலேயே பதிய நினைத்துப் பிரபஞ்சத்தில் தான் சஞ்சரிக்குமிடங்களிலெல்லாம் சிவோஹம் பாவனையுடனே நின்றான்.

அ.கை. 52 60. மகாராசன் சமாதி கூடுதல்.

52. சட்சுவாதி இந்திரியங்களாலுணரப்படுகிற பெளதிகப் பிரபஞ்சம் எவ்விடத்தில் காணப்படும் என்று ஆராய்ந்து பார்த்து, இது காணப்படும் பெளதிக வியாபாரப்பிரக்ஞையில் என்று (தெளிந்து) தன்னுள்ளதித்த அம்மனமும் உண்டாகிற உற்பத்தி ஸ்தானத்தை நோக்கி இது பிரமத்தினின்று முண்டாயதென்று (உணர்ந்து) காணப்பட்ட இவ்வுலகங்களனைத்தும் அந்தப் பிரமமே என்று நிஷ்டாமுகமாக நின்று நியதி களைந்து சிவோ ஹம் பாவனையாற் கண்டனன்.

விரக்தர்கள் சமாதி கூடுங்கால் வாக்கியசோதனை செய்து நியதிகளைந்து அநுபவிக்கிற வழக்கப்படி இம்மகாராஜாவும்தான் நிஷ்டைகூடப் புகுங்கால் ஆசனத்திலிருந்து குரு தியானாதிகளைச் செய்து இரு வீழிகளையுந் திறந்து இப்பெளதிக வுலகத்தை நோக்கிய இது எங்கே காணப்படுகிறதென்றெண்ணி மனைத்திலேதானென்றுணர்ந்து பின்னர் மனதைப் பற்றிச் சிந்தித்து இது பிரமத்தைத் தவிர இல்லையென்றுணர்ந்து அசிபத லக்ஷியார்த்தமான பிரமத்தைத் தவிர வென்றுங் காணப்படவில்லை யென்று தெளிவாக வெண்ணித் தியானித்து ததாகாரமாக நிற்கிற வழக்கப்படி நின்றனுபவித்தனர்.

53. விவகாரதசையில் காணப்படுகிற இப்பிரபஞ்சம், ரஞ்சித படத்தின்கணுள்ள கிரிநதி முதலியவைகளைப் போலக் காணப்பட்டு, இன்பரூபமாகப் பார்ப்பவர்களுக்கு இன்பரூபமாகவே விளங்கும். அது காரணத்தினால் இம்மன்னவன் காணப்படுகிற இவ் வனைத்தையும் பிரமரூபமாகச் சுருதி யுத்திகளால் அனுபவத்தி லாக்கிக், கிழியிலாரோபிதமான பஞ்சவண்ண சித்திரம்போலப் பிரமத்தி லாரோ பிதமான இப்பிரபஞ்ச சித்திரம் அசுத்தமாக உள்ளது என அனுபவத்தால் பிரபஞ்ச பாவனையைக்கற்றிப் பிரம பாவனையில் “அகம்பிரமிஸ்யி” என யாதோரு சலனயில்லாமல் இருந்தனன்.

54. மகுடந்தரித்த அரசர்களுக்கு அரசனான மஹாராஜா காவலினையுடைய ஊர்களுக்குப் போயும், காடுகள்தோறும் சென்றும் பூப்பிரதக்ஷிணஞ்செய்தும், இலக்ஷியார்த்த வநுஸந்தானத்தில் தவறுதலில்லாமல் அச்சகச

நிஷ்டையினின்றுத் திரும்பாத மனமுடையவனாகி ஞானநிலையை (முத்திநிலையை)ப் பெற்றுப் பந்த நிவிர்த்தியேயுருவமாகி நின்றான்.

காட்டிற் சென்றாலும் நாட்டிற் சென்றாலும் பூப்ரதக்ஷிணம் செய்தாலும் அவ்விடங்களிலுள்ள பௌதிகத்தோற்றத்தாற் பயகம்பனாதிகளும், மோதப் பிரமோதாதிகளும், பெத்தான்மாக்களுக்குண்டாவதுசகசம், முத்தான் மாக்களுக்கு அவ்வாறுண்டாவது இல்லை. உண்டாகுமானாற் சகச நிஷ்டைகுலையும்த். நிஷ்டைகுலைந்தால் பௌதிகப் பிரபஞ்சந்தோன்றும். அது தோன்றில் காமக்குரோதாதிகளுண்டாகும். அவை யுண்டானால் பழையபடியே பந்தத்தில் மூழ்கித் தத்தபதவட்சியார்த்தத்தை மறப்பன். அதுமறந்தால் பிறப்பிறப்பையடைவன். இதுபற்றியே சாதகர்கள் எங்குச் சென்றாலும் ததாகாரமான நிலையிலேயே நிற்கும்படிவீதி யேற்பட்டுளது. அவ்விதிப் படியே இவரும் நடந்தன ரென்பர். “பார்வைமாராட்டமின்றி” என்றார்.

55. அனர்த்த நிவிர்த்தியே உருவமானவனும்குடமன்னர்களுக்கெல்லாம் மன்னவனு மாகிய இவன் எவ்வகைய திசைகளுக்கும் அரசன் எம்மைவிட வேறில்லையென்று யதார்த்தமாக நினைத்துத் தனக்கென்று வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட இடமாகிய தொம்பதவாக்கியத்தில் ஜீவனாகநின்ற தன்னைச் சோதனை வழியிற் கூடஸ்தனாகச் செய்து (அஸ்மிவாக்கியத்தால்) தத்தபத சோதனையில் பிரமத்தோடு கலந்து காரணப்பிரம ரூபமாக அநுஷ்டிப்பினின்றான். கர்ணன் தன்னை அறிதற்குமுன் வேடுவன் என்னும் பிராந்தியும் தன்னை அரசன் என்று அறிந்த பின் ஒழிந்தது.

56. பிரமத்தைத் தவிர வேறொன்றுந் தோன்றுதலில்லாத நிட்டையில், மின்னலையொத்த வலகம் பொய்யும் கற்பனையும் எனவும், பொன்னைவிட வேறே ஆபரண மில்லாமையைப் போல பிரமத்தைத் தவிர வேறே யொன்றுமில்லை யெனவுணர்ந்தான் அரசன்.

57. பௌதிகப்பிரபஞ்சத்தை . (பிரமத்தைக் காட்டிலும்) வேறானதாக அறிவானானால் அவனுக்குப் பந்தமுண்டாகும். பௌதிகப் பிரபஞ்சத்தை (சிவோஹம் பாவனையால்) தானாகவே

அறிவானானால் முத்தியாகும். (அவனுக்குப் பந்த நிவர்த்தி யுண்டாகும். சட்கவாதி இந்திரியங்களால்) காணப்படுகிற பிரபஞ்சங்களனைத்தும் (பெத்ததசையில்) எனக்கிருந்த சத்தியபுத்தியின் வாசனையில் பழக்கமேயன்றி வேறில்லை என்று (சமாதியிற் சமாதானமாக நினைத்து அவை) பிரமமாக விளங்குதலை (சிவோஹம் பாவனையாற்) கண்டு பிரமத்துடனேகமாய்ப் பரமார்த்த நிலையிலிருந்தான் அரசர்க்கரசனாகிய மஹாராஜன். இப்பௌதிக வலகத்தை நோக்கி இது எங்கே காணப்படு கிறதென்றெண்ணி மனத்தி லேதானென் றுணர்ந்து பின்னர் மனதைப் பற்றிச் சிந்தித்து இது பிரமத்தைத் தவிர இல்லையென்றுணர்ந்து அசிபத் லக்ஷியார்த்தமான பிரமத்தைத் தவிர வென்றுங் காணப்படவில்லை யென்று தெளிவாக வெண்ணித் ததாகாரமாக நிற்கிற வழக்கப்படி நின்றனுபவித்தான்.

58. (தனது ஆணையே உலகமுழுதுஞ்செல்லுதலால்) ஏகசக்ராதிபதி யென்று பேர் பெற்ற அரசனது செல்வத்தாலாகிய போகமும், அலக்ஷியமான ஒரு துரும்புபோல வாகும். (ஆதலால் அம்மன்னவனும்) அந்த ஞானராஜ்யத்தை (அநுமான அளவையைக் கொண்டுதெளியவல்ல) யுகமான புத்தியைத் துணையாகக் கொண்டு சற்குரு உபதேச முறையால் (பிரமமாகியராஜ்யத்தை) ஆளுதற்குத் தத்பதலக்ஷ யார்த்தமான அப்பிரம நிட்டையடைந்து நியதிகளைதல் முதலிய எல்லாக்கிரியைகளையும் அவ்வரசன் நிறை வேற்றினான்.

59. பெத்த நிலையும் முத்திச் சார்பும் முக்காலத்திலுமில்லை. ஏகமான பிரமமே தீர்க்காலங்களிலும் உள்ளது. அபக்குவிகள் தங்களுக்குள்ள பிராந்தியால் (இரண்டு முளவென) மிக மோகங்கொள்ளாவார்கள். முடிவும்முதலுமாதிய ஒன்றுமில்லாததும் சாதனத்தாற் காணத்தக்கதுமான பிரமம் (சிவோஹம்பாவனையால்) நாமேயென எப்பொழுதும் இலக்ஷியப்படுத்திப்பார்த்து முற் சொல்லிய பிரமம் (நிஷ்டா வீசேஷத்தால்) தானாகவே விளங்கினான்.

60. ஒப்பற்ற மகாராஜன் (காலதேசவர்த்தமான பரிச்சேதங்களின்றி விளங்குகிற) பரிபூரண சொரூபமே

சொருபமாய், அநர்த்தங்களாலுண்டான துன்பங்களினின்றும் விடுப்படி ஆநந்தபிராப்தனாய் சாந்தமானவனாய் இளைப்பாறினவனாய் அவ்வரசன் இவ்விடத்தில்தான் வாசஞ் செய்தல் வேண்டுமென்கிற நியதியின்றி பரிபூரணத்திற் கலந்து நின்றால் இடமாகக் கொண்டுநின்றான்.

அ.கை.61. நிர்க்குணதியானத்தில் நிலைத்தல்.

பரிச்சேத வியற்பில்லாமற் சர்வவியாபகமான பிரமமென்னும் நாட்டை யாளுபவன், தங்குதலில்லாமல் எவ்விடத்திலும் பிரம்மமாய்ப்பரித்து சிஷ்டாசாரத்தைக் கைப்பற்றிய அம்மன்னவன், பெருங்காயமிருந்து நீங்கிய பாத்திரத்தின் தன்மையைப் போல, மணமானது நிர்க்குண தியானத்திற் பழகிச் சகுண வருவங்களை யொழித்து ஆநந்த அநுபவியாய் அரசன் அநுஷ்டிப்பில் நின்றான்.

அ.கை.62. கைவல்ய முத்தியடைதல்.

ஜீவதசையினின்றும் விடுபட்டுள்ளவர்களிடத்தில் உண்டென்று சொல்லப்பட்ட மனத்தினது வாஸனாருபம், அபக்குவிகளால் அடையக் கூடாத சிறந்த பந்த நிவிர்த்தியை யடைந்தாலடி யோடொழியும், நித்தியமான பிரமபாக்கிய நிலையை ஐயந்திரிபாதிகளின்றி ஞானாசாரியனது கடாட்சத்தால் பெற்று கைவல்யமடைந்து நின்றான். நித்தியமான பிரம ஞானத்தையுடைய மகாராஜன்.

அ.கை. 63 அமைச்சன் ஷே துறவியாகிய அரசனைக் கண்டு அளவளாவுதல்.

இவ்விதமான கூடஸ்த பிரம ஐக்கிய ஞானத்தை ஞானாசாரியனிடத்திலுபதேச மாகப் பெற்று சாஸ்திரமனை சீலனாய் எவ்விடங்களிலும் சித்தசொருபமே சொருபமாக அப்யாசித்துக் கொண்டுலாவுதலை; உலகத்திலுள்ளவர்கள் கூறுதற்குமுன்னே மந்திரி மார்களுள் ஞான நூலராய்ச்சியால் அறிவுடையவனாகிய ஒரு மந்திரியானவன் அதைக் கேட்டு இவ்வாறு செய்தற்குக் காரணமென்னவென்று கேட்க வேண்டுமெனத் தனக்குத் தலைவனாகவுள்ள அரசனைத் தேடிக் கண்டு அவனது பாதங்களை வணங்கி எதிர் நின்றான். (கர்த்தனாம் அரசன் என்றதை இப்போது கடவுளுருவமாக நின்ற மன்னவனை)

அ.கை. 64 பூமியே மெத்தையாகவும், ஆகாயமே பொருத்தமான விதானமாகவும் சந்திரனுஞ் சூரியனும் வீளக்காகவும், இயல்பாக வீசாநின்ற காற்றே பொருந்திய சாமரையாகவும், பந்தநிவிர்த்தியே பாரியையாகவும், கைவல்யமே சுகமாகவும், ஆனந்த பிராப்தியாலதிக மகிழ்வுடையவனாகவும் இருந்தனன் மன்னவன்.

65. தேர் முதலிய சைனியங்கள் சூழ்ந்து நிற்க. இரத்தினங்கள் இழைத்துள்ள சிங்கங்களாற் சுமக்கப்பட்ட ஆசனத்தின்மீது அநேகவிதமான அலங்காரத்துடனே கொலுவிலிருந்த இம்மகாராஜன் (ஆசாரியனால்) அளிக்கப்பட்ட கீளொடு கௌபீணத்தை மாத்திரம் தரித்திருப்பவனாய் சரீரமுழுமையும் விபூதியால் மறைத்து உற்பத்தி நாசங்களை யொழித்து ஏகரூபமான பிரமரூபமாகிய மனசீலமுடைய மஹானாகி நின்றான்.

66. யானையின்மீதும் தேரின் மீதும் ஏறிச் செல்லுதலைவிட்டு, காலாலேயே எவ்விடங்களிலும் நடந்து சென்றும், (பிரதிபந்தமுடைய காலத்தில்) தன்னிடமென்று அபிமானிக்க வேரிடத்திலேயே வுண்டுக் கொண்டிருப்பது அன்றி ஊரிலுள்ள எவ்விடங்களிலும் பகுப்பின்றி உண்பவனாகியும், அருமையான இராஜாங்கத்துக்குரிய கோலங்களையகற்றித் தவத்திற் சூரிய விபூதி ருத்திராட்சங்களைத் தரித்துள்ள அங்கமு முடையவனாய்ச் சஞ்சரியாநின்ற அம்மன்னவனைப் பார்த்து அமைச்சனானவன் இவ்வாறு கூறினான்.

67. உலகத்தில் உண்ணைவிடச் சிறந்த அரசன் வேறொருவனுமில்லை. (அவ்வாறிருக்க) இந்தத் தவரூபத்துடன் எவ்விடங்களிலும் சஞ்சரித்தல் எந்த அபீஷ்டத்தைப் பெறும் பொருட்டு? புதுமையான இந்தச் சரீரத்துடனே (இவ்வரசு செல்வமின்றி இதைக் காட்டிலுஞ் சிறந்ததாக) அடையப்படுவதெது? அடியேனுக்கு விவேகம் அதிகரிக்கும்படி இவ்விடத்தில் என் பொருட்டுச் சொல்லியருளல் வேண்டும்.

68. சுவர்க்க முதலிய பதவிகளை விரும்பினால் முதலில் அறத்தைத் துணையாகக் கொண்டு நின்று கிரமமாக இல்லறத்தைப் பரிபாலித்து நிறுத்திச் செல்லுதல் முறைமையாம்.

உயர்ந்ததான பந்த நிவிர்த்தி யென்னுந் தன்மையை விரும்பினாலோ ஞான நாட்டத்தாற் கிடைக்கும். நீ எந்தப் பதவியை விரும்பி இந்தப் பரதேசிக் கோலத்தையடைந்தது என்று வினவினான்.

பரதேசி என்னுஞ் சொல் பலபொருளைத் தருவதாயினும், பரத்தின் தேசபடிந்தவன் பரதேசியாதலால், ஞானிகளான துறவிகளை உலகினர் பரதேசி யென்றழைக்கின்றார்கள். துறவறம் புகுந்தா னொருவன் தன் நாடுவிட்டு வெகுதூரத்திலுள்ள பிறநாட்டில் சஞ்சரிக்க வேண்டுவது முறையாதலின், துறவிகளை அறிஞர்கள் பரதேசி என்றழைக்கின்றார்கள். நிற்க, உலகபோகங்களுையன்றி, மற்றெவையாலும் பரிசயமற்ற சனங்களும் துறவிகளைப் பரதேசியென்றழைக்கின்றனர். இவர்கள் பரதேசி என ஒருவனை உரைத்தல் துறவி, ஞானி என்பவனவாதி விஷயங்களைக் கருதி அன்று, அகதி என்று கருதி உண்ணிகழும் பொருளொடு முணரப் பரதேசி என்பார்கள்.

அ.69.70.71 அகநாட்டம் ஞானம், துறவறம், புறநாட்டம் இல்லறம் எனல்.

69. அமைதியாக அமைச்சர் தொழிலிற் சிறந்தவனே! நீ பொருத்தமாகவே வினாவிநின்றனை. கண்முடித்திறக்கும் நேரமெனும் என்மனம் துவைதப் பொருள்களை நாடாது. உன்னால் சொல்லப்பட்ட ஆட்சேபங்களுக்குச் சமாதானங்கள் பொறுமையோடு செவ்வனே கேட்பாயாக. நம்மைக் காட்டிலுமிதரவரசன் நாட்டிலில்லையென்று நீ கூறியது சரியேயாகும்.

அமைச்சனே! என் மனம் பலவகை வியாபாரங்களில் பரக்கச்செல்லாதென்றரசன் கூறியது, நான் இங்கு வருபவர்களுடனெல்லாம் கலந்து வார்த்தையாடு மியல்பினேனல்லெனென்றும், நின்பொருட்டு அகமுகமாக இருந்து என் மனத்தைப் பகிர்முகப் படுத்துகிறேன் என்றும் குறிப்பிக்கும் பொருட்டேயாமென்றுணர்க.

அவ்வமைச்சன் நீதிநூல்களையன்றி ஞான நூல்களையும் பயின்று அடக்கம் பொறுமையாதிகளை, யுடையவனாக

உள்ளவன் என்று முன்னமே அறிந்தவனா தலின், 'அமைவுடையமைச்ச!' என விரித்தனர்.

70. பதவியை விரும்பினால் இல்லறத்தை முறையாக நிலைபெறச் செய்து போதல் முறைமை யென்றது சரியே. மோக்ஷத்தையடைதல் ஞானநாட்டத்தின் முறைமையினாலே உண்டாகுமென்று கூறினை, மோகலக்ஷணத்துடன் சமுசாரச் சுமையில் பிரியத் தோடழிந்திக் கிடப்பவர்க்கு எவ்வாறு ஞானநாட்டம் உண்டாகும்?

71. அமைச்சனே! மனமானது எககாலத்தில் இரண்டு விதமான பொருள்களில் வியாபியாது. அட்டாவதானஞ் செய்பவன் ஒரே காலத்தில் ஒன்றிரந்த பல பொருள்களில் நினைவுடையவனாக விருக்கின்றானே என்பதாய் ஒருக்கால் நீ இங்ஙனங் கருதலாம். அட்டாவதானத்தில் கருதப்படுகிற பல பொருள்களும் புற நோக்கமென்னும் ஒரு காரணத்தினால் நிறைவேறும் ஆதலின், மனம்புறமுகமாக ஒரு நிலையிலேயே நிற்கின்றது. நிற்க, வீடடைதற்கு மிகுந்த எண்ணப்படுகிற உள்நாட்டம் வேண்டும், ஓ பாவ ரதிக மானவனே! இந்த உலகம் நினைக்கு நன்றாய் விளங்கும் வண்ணம் நாடே உரைக்கின்றோம். கேட்பாயாக.

அ.கை. 72, 73, சம்சார பந்தம் நீங்க உபாயம் கூறல்.

72. (காசிக்குத்தெற்கிலுள்ளவர்கள்) பின்னுந்தென் முகமாகவே செல்லுவார்களானால் (வடநாட்டிலுள்ள) கங்கையாற்றிற்சென்று மூழ்குவார்களோ? அல்லாமலும் உலகவாழ்க்கைக்கு, பிரபஞ்சத்திற்கு அரசர்களாக இருப்பவர்கள் மந்திரிமாருடன் தனித்தவிடத்தை யடைந்தே ஆலோசனை செய்கின்றவர்கள் ஆகின்றார்கள். (ஆதலால் அமைச்ச! நீ இதனை யோசித்துப் பார். சமுசார பந்தத்தையுடையவர்கள் பந்த நிவிர்த்தியை யடைய மாட்டார்கள்.

இல்லறத்திலிருந்து முத்தியடையக்கருதுதலும் முயற்சித் தலும் உடையவர்கள் குறித்த பலனான முத்தியை அடையவேமாட்டார்கள் என உறுதியாக வுரைத்தற்கு கங்காஸ்நானத்திற்கு விபரீத கமணமான தக்ஷிண யாத்திரையை உதாரணமாக உரைத்தனர். இதனாலேயே துறவறத்திலன்றி

இல்லறத்தில் முத்தி சித்திக்காதென்பது இவர் பக்ஷமென அறியலாம். சுருதிக்கும் இது சம்மதமாகும்.

73. பந்தமானது விரோதமாகக் காணப்பெறுமானால், பந்தத்தில் விசுப்பத்தை வைத்துப் பின்னரும் விரும்பலாகுமோ? பந்தம் ஆன்ம லாபத்திற்கு விரோதமான தென்று சொல்லப்பட்ட சாத்திரத்தை மாத்திரம் ஆராய்ச்சி செய்தவர்கள் பந்த நிவிர்த்தியுஞ் செய்யாதபோது தன்னதென்று நின்ற சமுசாரச் சுமைகளை எவ்வாறு நீக்குவார்கள்?

அ.கை. 74, 75, மோட்சமடைய இல்லறத்திலிருந்து ஞானம் அடையலாமே? துறவு எதற்கு?

74. முடிவும் முதலுமில்லாத மோக்ஷத்தையடைந்து சரீர உற்பத்தியை யொழித்தற்கு அழகிய ஞானம் ஒன்றே போதும். துறவறத்தையெதன்பொருட்டு அடைவதென மந்த அதிகாரிகளா யுள்ளவர்களை யுத்தேசித்துச் சாத்திரஞ்சொல்லுந்தன்மை, அதி தீவிர தரமுடைய முழுட்சுவைக் குறித்து, முக்காலத்திலுஞ்சாத்திரம் அவ்வாறு கூறாது.

அரசனுரைத்தனவற்றைக் கேட்ட அமைச்சன் தேவரீர் இவ்வண்ணமுரைத்தாலது எங்ஙனம் பொருந்தும்? மோக்ஷமடைதற்கு ஆத்மஞானம் போதும்; துறவறம் அவசிய மில்லையெனப் பிரபலசுருதிகளுரைக்கின்றனவே என்றால். அதற்கரசன் சுருதி யங்ஙன முறைத்ததெல்லாம் மந்த அதிகாரிகளைக் குறித்தென்றும், “அந்தமதான பேருக் கத்தகைவீளம்பாது” என்றுங் கூறினான், இதனால் அநுபவ ஞானம் வருதல் வேண்டுமானால் துறவறமே வேண்டுமென்றும், ஒருமலர்க்குத் துறக்கம் என்பதுபோல இல்லறத்திலேயே யிருக்கலாம். ஞானம் உண்டானாற்போதும் எனச் சுருதி இல்லறத்திலிருப்பவனை சிக்காமலாக்குமாறு உபசாரமாகக் கூறியதேயன்றி வேறன்றென்று அறிக என விரிக்க அம்மொழிகள் இடந்தந்து நிற்கும்வண்ணம் “மந்த அதிகாரியோரை மதித்து” என்றும் “அந்தமதானபேருக் கத்தகை வீளம்பாது” என்றும் அறுதியிட் டுரைத்து, முத்திக்குத் துறவறமே வேண்டுமெனச் சிந்தித்து, மேல் ஞானத்தினாலறிய நிற்கும் வஸ்துவின் இலக்கணங்களைக் காரணகாரிய முறையினால் விளக்குகின்றார்.

75. பிறப்படையநின்ற பதார்த்தத்தினதிலக்கணமும் பிறப்பியாநிற்கிற நிமித்த காரணமான வஸ்துவினிலக்கணமும் வீளங்கும்படி யாமுனக்குச் சொல்ல துக்க நிவிர்த்தியின் பொருட்டு நீ கேட்கக்கடவை, பிறவியை யடையாநின்ற வஸ்துக்கள் நித்தியத் தன்மையற்றதாய் அபரிசத்தமானதாய்ச் சோகரூபமாகக் காணப்படும். பிறப்பிக்கிற (நிமித்தகாரண) வஸ்து ஆனந்தரூபமாய் தூய்மையும் நித்தியத்தன்மையும் உடையதாகும்.

அ.கை. 76.83, பிறவித்துன்பம் வீளக்குதல்.

76. சைவத் தன்மையினையுடைய பருவமுமழியும், சொல்லாநின்ற கௌமாரப் பருவமுமழியும், அழகினையுடைய யௌவனப் பருவமும் போம். கோலினை யூன்றிக் குனிந்தபடியெழுந்து (தள்ளாடுஞ்சமயத்தில்) இயமனானவன் கொல்ல (அப்போது) உரியராவோரெல்லாம் (ஒன்று சேர்ந்து) ஒலியுடனழுது முன்னிருந்த பேரையொழித்துப் பொருந்தும்படிச் சவமென்று ஒரு புதிய பெயரிட்டுச் சுடலையில் கொண்டொழித்தல் சிறப்பிலக்கணமாகும்.

77. கருப்பைக்கு உள்ளிருக்கும்பொழுதும் அழியும், (கருவிலழியாமற்) பிறந்து காணப்பட்ட சைவத்திலும், கௌமாரத்திலும் அழியும், யௌவன பருவத்திலும் கெட்டொழியும். அங்கங்கள் தளர்ந்துரைகிற கிழப்பருவத் திலும் அழியும். பெளதிகப் பிரபஞ்சத்தில் சரீரத்தின் ஜீவிதத்துவம் முக்காலத்தினுங் கெட்டொழிதல் இலக்கணமாகும்.

78. பஞ்சபூதங்களு மழியும். சூரியனும் சந்திரனும் நக்ஷத்திரங்களும்ழியும், வஞ்சனையுடைய அசுரர்களும் சாவார்கள். ஆகாயவாசிகளின் இருப்பிடங்களும்ழியும். வலிய அரக்கர்களும்ழிவார்கள். இந்திரனது பதவியும்ழியும், பீரமாவீனது பதவியும்ழியும். நாராயணனது பதவியும்ழியும் பரமபதம் ஒன்றே யழியாதது.

79. தோலும் இரத்தமும், எண்பும், மாயிசம், கக்கிலமும், மேதகம் மச்சையும் கலந்து தடித்ததாயுள்ள இச்சரீரம் தன்னிடத்தில் வந்து பொருந்திய சேர்க்கைப் பொருளாகிய அனைத்தையும் தானாகவே கருதிக் கொள்ளுகிற இவ்வுடலை

(தோலும் இரத்தமும் இறைச்சியு மென்று) வேறு வேறாகப் பாராமல் சாமானிய அறிவுடையவர்கள் சந்தோஷிப்பார்கள் முக்காலத்திலும் தூய்மையானது சிவபதமேயாம்.

80. துன்பத்தை முறைப்படியே யான் சொல்லக் கேட்பாயாக விரிந்த உலக முழுமையும் தோன்றல் வளர்தல் அழிதல் முறைப்படியே நடக்கும். அம்மூவகையுள்ள தோன்றலில், கருப்பாசயப் பையில் கட்டுண்டல், அதில் ஜலம் பூரித்தல், உதாரக்கினியால் வருந்துதல், யோனிவாய்நெருக்குண்டல், பிரகூதவாயு வினால் உதைப்படல் எனப் பொருந்திய பெரிய ஐவகைத் துன்பங்களுள், அழிதலில், பிரிவித் துன்பினும் எண் மடங்கான துன்பங்களுள் வளர்தலில், இளமைத் துன்பென்றும் மூப்புத் துன்பமென்றும் இரண்டு பகுதியனவாம்.

அ.கை.81 கிழத்தன்மையான காலம் மிகவும் துன்பம்; வீளங்குகின்ற இருவகையான இளமைப் பருவங்களிலும் (மற்றையபருவங்களைவிட) வருந்துகிற வியாதிகளால் அதிகமான துன்பம், வளப்பமானதாகக் கூறப்படுகிற இளமைப் பருவம் மூன்று பிரிவினதாகும். அவை அறிவென்பது சற்றுமில்லாத சைசவப் பருவம், குமாரப் பருவம், யௌவனப்பருவம் என்று சொல்லப்படுகிற பாலப்பருவத்தில் நூற்பொருள், வாசகப் பொருள், திருஷ்டிப் பொருள் என்பவைகளைத் தெளிவாக உணருதற்குச் சத்தி யின்மையினால் துன்பம் உண்டாகும்.

82. குமாரப் பருவத்தில் தகப்பனுர் தாயுங் குருவுமாகிய இவர்கள் கோபித்தலுக்குப் பயந்து மனங்கலங்கும் (கல்வி, வலிமை, அழகு இவைகளால்) சிறப்புற்றதாகச் சொல்லப்படுகிற யௌவனப் பருவத்தில், அதிகரிக்கிற பசியெனும் நோயும் காமவியாதியும் மிகுந்து, அவைகளை விரைந்து சமனன் செய்ய தீரவியத்தைச் சம்பாதித்தற்கு இம்மண்ணுலகத்தில் இடைவிடாமற் செய்கின்ற தொழிலாகிய துன்பம் உண்டாகும்.

83. தீரவியமிருந்தால் அதைக் காப்பற்றுவதால் துன்பமுண்டாகும். அரசனாக விருந்தால், தன்னைக் காட்டிலும் ஒப்பற்ற பெரியவேந்தனால் துன்பமுண்டாகும். (உலக முழுமையும்) ஒரு குடை நிழலிலாளுகிற ஏகசக்ராதிபதியா யிருந்தால் பிணியுஞ் சாவுமுண்டாகு மென்னும் பயத்தாலும்

(இந்த ஜனனத்தில் சக்ரவர்த்தியாக விருக்கிறோம்) அடுத்தஜன்மத்தில் எவ்வாறாகுமோ எனவுங் கருதி வருந்தித் துன்பப்படுவான்.

அ.கை. 84, 85, தேவர்களுக்குத் துன்பம் உண்டா?

84. தேவர்களுக்கு அசுரர்களது பகையிருக்கின்றது. சந்தோஷமும் துக்கமும் அநேகமாக விருக்கின்றது. உடம்பிலே நீங்காம விருக்கிற வியாதியும் இருக்கின்றது. மன்மதனும் இருக்கின்றான். ஆசையுமிருக்கின்றது. (அருந்தல் பொருந்தலாதி) போகங்களிலும் மிகவும் அழுந்துதலுமுண்டு. கற்பகாலத்தில் சாதலுமிருக்கின்றது. துன்ப வரிசைகள் இவ்வண்ணமாக விருக்கின்ற அந்த தேவலோகத்தில் என்ன சுகமிருக்கின்றது.

85. தேவர்களதும் மனிதர்களதும் ஆகிய துன்பங்கள் இவ்வண்ணமாகுமானால், பிறந்தனவாகவுள்ள தாழ்ந்த ஜாதியாகிய மிருகம் முதல் அசரம் வரைக்கும் உள்ள ஐந்து வகைத் தோற்றங்களில் கெடாத துக்கத்துக்கு ஒப்பேயில்லை. நரகத்திலே வருந்துகிற வருத்தத்தைக் கூறவேண்டுமென்றால் துன்பமே பிறத்தல், சுகமே மோகம், கீழ் மிருகமுதலசரமீறாம் ஐவகை என்பது விலங்கு, புள், ஊர்வன, நீர் வாழ்வன, தாவரம்.

அ.கை. 91 நித்தியம் அநித்திய விசாரணை,

86. அமைச்சனே! இக் காணப்படுகிற தாழ்வு பொருந்திய இந்தமாயாருபமான து, அசத்து, அந்த வயர்வினையுடைய அப்பிரமம் சத்து, தங்கள் தங்கள் மனதில் இதனையுணர்ந்தவர் (மாயாருபமான பிரபஞ்சத்தை அனித்தியருபமானதென்று) தள்ளி யெந்தப் பொருளோடு கலந்து நிற்பார்கள் (என்பதை) நீ உன்னுடைய மனத்தில் செல்வையாய் ஆலோசித்துப்பார்.

87. இந்த மாயாருபத்தைப் பொய்யானதென்று அறிந்தவர்கள் அதில் தங்கி நிற்பதுவும் உண்டோ? அந்தப் பிரமத்தை நித்தியமானதென்று அறிந்தவர்கள் அதனை யடையாமலிருப்பதுவும் உண்டோ? இதிற சந்தேக முண்டோ? மந்திரியே? நீ நன்றாய்ப்பார், முத்தியடைதற்குத்தக்க ஞானமில்லாதவர்கள் அதிலேயே உழலுவார்கள் (அன்றி) பந்தநிவிர்த்தி செய்து கொள்ளமாட்டார்கள்.

88. ஞானமில்லாத குறைவினால், மாயாருபத்தை நித்தியமானதாக உணர்ந்து நித்தியமான பிரமத்தை இல்லாததாகக் கருதிப் பிரபஞ்சவாசிகள் வருந்தித் திரி வார்கள். தீவிர பக்குவமுடைய பெரியவர்கள் மாயையை மாயை யாகவே அறிந்து, ஞானாசாரியனது கடாக்ஷத்தால் பிரமத்தைப் பிரமமாகவேவுணர்ந்து அணர்த்த நிவிர்த்தியை யடைவார்கள். உலகினர் போதயின்மையால் முரணாக உணர்கின்றனர். துறவிகளான வயர்ந்தோர் ஞானகுருவின் கடாக்ஷத்தால் உண்மையாக உணர்கின்றனர்.

89. எவ்விதமான மந்தாதிகாரியும் (சரீரபோஷணை யாதிகளுக்கு) இடையூறு உண்டாகுமானால், மனைவீ மக்கள் முதலானவற்றை யெல்லாந்துறந்து தனித்திருந்து சரீர சுகத்தை நாடுதல் சுபாவ தருமம். அச்சரீர சுகமே சுகமாகக் காணப்படுமானால், (விரும்பம் அதிலாதலால்) அதைவிட்டு நீங்கமாட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட அநாதிகாரிகளுக்கு எவ்வண்ணம் நல்ல பிரமமான இலக்ஷியார்த்தத்தில் ததேகத்தியானம் உண்டாகும்? மந்திரியே' நீ கூறக்கடவை. உலகலின்பமே யின்பமாகத் தோற்றினவர்களுக்கு ஞானலின்பங் கைகூடா தென்பது இதனால் விளங்குகின்றது.

90 எத்தன்மையானவர்களும் அழியக் கூடிய பொருளை உணருவார்களானால் அழியாததைத் தேடிப்பார்ப்பார்கள். எக்காலத்திலுமே அநுசிதமானதை அநுசிதமானதாக அறியாதவர் உசிதமானதை யடைதற்குப் பாரார்கள். அபக்குவர்களுக்கு அநுசிதமான பிரபஞ்சத்தை அநுசிதமானதென்று அறிதற்கு எப்பொழுதாகும்? மந்திரியே நீ இதனை ஆலோசனை செய்தறிவாயாக. சுக துக்கங்களினுயர்வு தாழ்வுகள் புலப்படாதாருக்கு எங்ஙனம் அவைகளின் தாரதமியங்கள் தெரியும்? அவை ஒருவனுக்கு வருதல் வேண்டுமானால் அநேககாலஞ்செல்லும் இவ்வுண்மையுணர்ச்சியினருமையை விளக்குதற்கே எக்காலம் வாய்க்கும் என்றார்.

91. துவைதவாதிகளைப் போல பௌதிகப் பிரபஞ்சம் இரண்டாவதான ஒருவஸ்து வென்று (நான்) இங்கு வீட்டதல்லவே! ஐக்யாநுபவத்தில் நிற்கும் எம்மைவிட்டுப் பிரபஞ்சம் என இரண்டாவதொன்று இல்லையாகவே

ஞானநேத்திரத்தார் கண்டு துறந்த நிருமலமான துறவு இதுவே. இதனால் இயற்கையான சீதளத்தினையுடைய சந்திரனைப் போல் குளிர்ந்து பிறவீத் துயரமாகிய உஷ்ணம் ஒழியும்.

பேதவாதிகள் சஜாதி வீஜாதி சுககதபேத ரஹிதமான பரப்பிரமத்திற்குச் சஜாதி வீஜாதி சுககதபேதங்களைப் கற்பிப்பது அநுபவ விருத்தமும், சுருதிவீரோதமுமென்பது இவர்பகஷம்.

92. முன்னிருந்த கிரகாச்சிரமத்தில் இருந்தவண்ணமே முத்தியின்பத்தினை அடையலாம் என்று கூறப்படலாமாகில் (கருமபரிபாகத்தாலும்), சாஸ்திர ஆராய்ச்சியாலும் செவ்வைப்பட்டு நிற்கிறபரிசுத்தமான மனத்தினையுடைய ஒப்பற்றவைராக்கியமுள்ள வனாக விருந்தாலும், சமுசாரத்தை விட்டு விலகி தனிமையான இடத்தையடைந்து ஜீவபோதத்தை இலயப்படுத்தவேண்டும். சம்சார துக்கத்திலழுந்திய மனதுடையவர்களுக்கு எது கைகூடும்? மந்திரியே நீ சொல்.

93. முதலிலேயே அப்பியாசாதி சகல காரியங்களையும் நிறைவேற்றி முற்றிலு மறிந்தவர்கள் சம்காரிகளினது கூட்டத்தை யடைந்தவர்களாக இருந்தும், பிரமஞான வநுபவத்தினின்றும் நீங்கார் களானால், எப்போ தும்பிரபஞ்ச நாட்டில்லாது பிரம நாட்டத்திலேயே நிற்பவர்களாகிய அவர்கள் சிறப்புப் பொருந்திய யாழ்ப்பாணத்துக்குச் செல்லும் கப்பலின் ஓட்டத்தைப் போல, உலகத்தினிலக்கணத்தையறிய மாட்டார்கள்.

ஏகாந்தத்திலிருந்து கைவல்ய சுகத்தினை அநுபத்திலாக்கிய பின்னர் இல்லற தருமங்களைப் பார்ப்பவனாக ஒருவனிருக்கலாமெயன்ற அமைச்சனைப் பார்த்து அது பொருந்தாது. அகமுகமான அநுபவிக்குப் பிரபஞ்சந் தோன்றாது; தோன்றாதபோது இல்லறதருமம் எங்ஙனம் நிகழும்? நிகழாது, இதற்கும் யாழ்ப்பாணத்துக் கப்பலோட்டமே சான்றென்றனர். யாழ்ப்பாணத்துக் கப்பலோட்டமென்றது. யாழ்ப்பாணத்திற்கே பண்டை நாளிற் கப்பலேறிச் செல்வது வழக்கமாக இருந்தமையால், அக் கப்பலினுள் இருப்பவனுக்குக் கப்பலுக்கு வெளியிலுள்ள எந்த வீஷயமும் புலப்படாமை பண்டைக் கப்பலின் தன்மை.

அ.கை. 94, 95, 96, துறவிகள் இவ்வுலகத்தை அநித்தியமெனக் கருதல்.

94. ஒருவன் ஒருவேடனை உயர்ந்த அரசனாகச் செய்தால் அவ்வேடன் தான் முன்னிருந்த குடிசையோடு கூடிய காட்டையொழித்து ஒப்பற்ற இராஜதானியாயுள்ளதில் இருப்பானேயல்லாமல், முன்னிருந்த இடத்தையே இடமாகக் கொண்டு இருப்பானோ? சொல்வாயாக (அதுபோல்) பிரத்தியட்ச ஞானமுள்ளவர்கள் இவ்வுலகத்தை நித்தியமானதாகக் கருதித் திரியமாட்டார்கள்.

95. இவ்வுலகத்திலிருந்தாலும், திரவிய சம்பந்தத்தாலும், ஜீவசம்பந்தத்தாலும் சோகம், அவை கெடுதலினால் சந்தோஷம், இனிமையான வீஷயங்களில் வாட்டம், அருந்தன் பொருந்தலாகிய வீஷயசுகங்களில் எள்ளனவா வாவது வீருப்பம், இதுவன்றி, இவைகளில் தமது முயற்சியுமாகச் சொல்லப்பட்ட இந்த நாலுமே இல்லாது போனாலும் தன்னையறிவதற்கு அப்யாசஞ்செய்கிற காலத்தில் இவ்வுலகத்தைவிட்டு விலகியிருத்தலே முறைமை.

வருத்தம், மகிழ்ச்சி, வாட்டம், ஆசை ஆகிய நான்குமில்லாதவனாயினும் ஆத்மஞானாநுபவ காலத்தில் கிரகஸ்தனாக இருத்தல் கூடாது.

96. குற்றம் பொருந்திய, சமுசாரத்திலுள்ள சிற்றின்பத்தை இது ஒரு இன்பமாவென்றுவெறுத்து, அந்தச் செவ்விய அருந்தநிச்சயத்தாற் கிடைத்த பிரமானந்தத்தையே விரும்பி, அப்யாசத்தை அவ்வீஷயத்தில் ஆரம்பிக்கும்போது அவ்வொப்பற்ற பிரமாநந்தம் அதிகரித்தலினால் வீஷய இன்பம் விரோதமாகம். அப்யாச இன்பம் கைகூடினவுடனே வீஷய இன்பங்களும் இன்பமாகக் காணப்படா. ஆகையினால், துறவுலகத்திலல்லாத ஞானம் அஞ்ஞானமே ஆகுமென்று ஞானிகளின் சிறந்தவர்கள் சொல்லுவார்கள்.

இன்னொரு விதமாகவுமுனக் குரைக்கின்றேனெனப் பின்னரும் துறவுலகத்தில் நின்றலே ஞானத்திற்குத் தகுதி எனவும் துறவிலா ஞானம் அஞ்ஞானம் எனவும் கூறினார். இது

எனது அபிப்பிராயமாத் திரமன்று. ஆத்மஞானிகளான பெரியோர்
களுடைய அபிப்பிராயமுமா மென்றுரைத்தனர்.

அ.கை. 97, 98. கிரகஸ்தர்களில் உள்ள ஞானமும், துறவற
ஞானமும் சிறந்தது எது?

97. ஆத்மஞானமானது கிரகஸ்தர்களாக
விரும்பவர்களிடத்தில் இருந்தாலும் உலோகங்களில் தாழ்ந்த
இரும்பொடு பொருந்திய சிறந்த ரத்தினத்தைப் போல விளங்கும்.
அதைவிட்டு கிரக வாழ்வைத் துறந்த துறவென்னும் நல்லறத்தை
அடைந்தவர்களிடத்திலிருக்கிற ஆத்மஞானமானது லோகங்களிற்
சிறந்த பொன்னிற் பொருந்திய இரத்தினத்தைப் போல அளவற்ற
பிரகாசத்தையுடையதாகவே விளங்கும் வீசாரிக்குமிடத்து
ஞானவாண்களுக்கு கிரகஸ்தாசிரமம் சிறந்ததல்ல.

98. பக்குவ அபக்குவர்கள் ஆகிய யாவர்களாலும்
துரியாசிரமத்துக்கு முன்னம் இருக்கப்படுவது இல்லறமே. பந்த
நிலிர்த்தியின் வழியையுணர்ந்து, விவேகிகளும், சின்னும்
முன்னோர்களிற் சிலரும். அவ்வில்லறத்திலேயே வாழ்ந்த
மையால் துறவிகளை இல்லறத்திலிருந்தா லென்னையென்று
சங்கித்துப் பேசுவார்கள். பந்தங்களையெல்லாம் ஒழித்தும்,
கிரகஸ்தாசிரமமே. சிறந்ததென்று கூறுவதும் உளதோ?
மந்திரியே! நீ இதை மனதினாலாலோசித்துப்பார். இல்லற வாழ்வு
ஆத்மஞானிகட்குச் சிறந்ததன்றாம்.

அ.கை. 99, 100 பிரமானுபவம்.

பிரபஞ்ச வீஷயமாகச் சகலாவத்தையையும்,
அவைகளொடுங்கி நிற்கும். வாதனாஶ்யமான கேவலாவத்தை
யையும் ஒடுக்கி, ஞானவாளைத் தாங்கி தன்னைச் சூழ்ந்து
மூடிக்கொண்டிருந்த அஞ்ஞானவிருளை அடியோடு விலக்கி
அழிவில்லாத பந்தநிலிர்த்தியை யறியாதவர்கள். உயர்ந்த
பூமியினிடத்தில் சிறீவனும், உண்மையான மருளுடையவனும்
பைசாசத்தாற் பிடிக்கப்பட்டவனு மாகிய இவர்களுடைய
பொருந்திய குணத்துடனே ஊருக்குட் சென்று வீடுகளிற்
கூலியாட்களைப் போன்ற தன்மையும் அடைவார்கள்.

அ.கை. 100 இருவீணை ஒப்புவாய்ந்து ஞானம் அதிகரிக்கிற சமயத்தில் இந்த இல்லற சுகத்தை எதிரெடுத்த அன்னத்தைப் போலப் பார்த்து வெறுத்துத் தள்ளி அதனை விட வேண்டி வரும் ஆனால், தன்னை யதார்த்தமாய் அநுபவ ரூபமாக வுணர்ந்து பிரமானந்தத்தை யநுபவிப்பவர்கள் பிரமாநுபவம் வந்த பின்னரும் ஐம்புலவிடயங்களையுடைய இல்லற தருமத்தைக் கொள்வார்களென்று கூறுதல் சகிக்கத்தக்க காரியமோ நீ சொல்வாயாக.

அ.கை. 101, 102, 103 பரிபூரணஞானம்.

அ.கை. 101. வீஷய வின்பங்களிலே விருப்பத்துடன் இருக்கும் மந்த பக்குவர்களுக்கும் அகண்டமான பேரின்பத்தின் இனிமையின் தன்மையைச் சிவவணஞ்செய்து அச்சமயத்திலேயே அவைகளை வெறுக்கவேண்டி வருமானால், ஆத்மத்யாந்தரகீதமான அறிவானந்த சொரூபனை அடைந்த ஞானிகளும், பின்பும் இந்தக் கீழான இல்லற இன்பத்தை விரும்புவார்களானால் முன்ன ரனுபவித்தறிந்துள்ள அநுபவிகள் சிரிக்கமாட்டார்களோ நீயே சொல்வாயாக.

102. இல்லற வின்பத்தில் விருப்பமில்லாதபோது அவ்வில்லறத்திலும் அவை போன்றவைகளிலும் வாழ்தல் எதற்காக? பிராரத்துவ கர்மமெனில், இச்சையைக் கொஞ்சமாவது உண்டாக்கியல்லவோ, அநுபவிக்கச் செய்யும்? பரி பூரண ஞானத்தை யுடையவர்கள் பிரபஞ்சத்திற் சற்றேனும் விருப்பமடைவார்களோ? நாசமில்லாத ஆனந்தத்தை அநுபவித்து நின்றலே அவர்களியல்பு. பின்னும் சுகமுகமாக மனஞ்செல்லினும், அதனைக் கானல் சலத்தைப்போல் பொய்த்தோற்றமாகவே பார்த்து அந்தர் முகமாக நிற்பார்கள்.

103. பிறவியைச் சுகமானதாகக் கருதி; வீஷயவின்பத்தை இனிமையாகக் கொண்டு அவைகளுடன் கலந்து கிடந்தவர்களே பிறவியின்பத்தை நல்லதல்லவென்று கருதி வீஷய போகங்களை அடியோடே நீக்கி, ஞானாசாரியனை யடைந்து பிறவி நாசத்துக்கேற்ற வழியை ஆராய்ந்து அவனருளால் பரமானந்த வின்பத்தை யநுபவித்தவர்களும் பிறவியை நல்லதென்று கருதினாலல்லவோ வீஷயவின்பத்தை விரும்புவார்கள்? நீயே சொல்வாயாக.

அ.கை. 104, 105 துறவி விஷயபோகம் பற்றினால் ஞானம் இருந்ததென்பது பொய்யே?

104. வேரனைத்தையும் குற்றமில்லாமல் தோண்டி யெடுத்துவிட்டால் கொடியின் முதல் முழுமையும் வாடியொழியும், அவ்வாறு வேரினையெல்லாம் தோண்டி யெடுத்தும் பூமியினிடத்தில் கொடியும் பூவுங் காயும் அதிகரித்து நின்றல் சொல்லப்பட்ட ஆச்சரியமேயாம். அதைப் போல், ஆதிமந்தியாந்த ரகிதமான பிரமமே தானாகி உட்பற்றை நீக்கினவர்களிடத்தில் அழிவு படுதலையுடைய சமுசாரத்தில் இச்சைக் கொண்டு மனமானது பிரவேசிப்பது என்று கூறுவார்கள்.

105. அகங்காரத்தன்மை யடைந்து தூலசரீரத்தைத் தானென்று நினைத்து அச்சரீ ராதிகளைப் பாதுகாத்தலையே மனமகிழ்வாகக் கொண்டுள்ளவன் பேரீன்பத்தில் வீருப்ப முடையவனாகித் துறவறத்தை யடைந்த பின்னர் அவனுக்கு அஞ்ஞான பந்தமில்லை. அத்துறவறத்தில் ஞானத்தை யடைந்து தத்பதலக்ஷயார்த்தமாகவுள்ள பிரமமேதானாகி உயர்ந்த பிரமானந்தத்தில் அழுந்தியுள்ளவன் விஷய இன்பத்தைப் பொருளாகக் கொண்டு அநுபவிப்பானால் அவனுக்கு முன்னம் ஞானமிருந்த தென்பது பொய்யேயாம்.

106. சொப்பனத்திற்குண்ட சரீராதிவிஷயங்களைச் சாக்கிரத்தில் அச்சரீராதிகளை உண்மையானதாக நினைத்து சிந்தித்துப் பார்ப்பவர்களைப்போல், இதைச் சொப்பன தோற்றமென்று அறிந்தவர்கள் வீருப்ப மில்லாதவர்களாக இருக்கின்றார்கள். பிரபஞ்சத்தில் தனது யதார்த்த சொரூபத்தை அநுபவமாகக் கண்டறிந்து இவ்வுலக முழுமையும் மனத்தினுள் இந்திரசாலம் போன்றதென்று அறிந்தவர்கள் இந்த உலகவின்பத்திலுள்ள மோகத்தை ஒழித்து நிற்பார்கள்.

அ.கை. 107, 108, பிரமஞானிக்கு விஷயஇச்சை பொருந்தாதெனல்,

107. சூரிய சந்திரதானத்தில் இருள் தங்கி நிற்குமானால், நல்ல கண்ணுள்ள ஒருவன் குழியில் விழுவானானால், மிகுந்த வலிமையுள்ள ஒரு தீரன் போர்க்களத்தில் பயப்படுவானானால், நெய்யும் உயர்ந்த பாயசமும் சர்க்கரைக் கட்டியும்நிறைய உண்ட

ஒருவன் கூழை விரும்புவானானால் இந்த நான்கு விதங்களிலும் குறைவைப் போல, பிரமஞானி விஷயசுகத்தில் இச்சை கொள்வானானால் தாழ்வாகும்.

108. பெருங்காயமென்னும் மருந்திருந்த பாண்டத்தைப் போல ஆசையாதிக ளொழிந்தும் வாசனா பழக்கம் இருக்குமென்று சொல்லுதல், ஞானசீல முள்ளவர்களுக்கில்லை. அவர்களுக்குள்ளது சுட்டற்ற ஞானஅனுசந்தானத்தில் நின்றலேயாம். அக்கினி ஸ்தம்பணவித்தியாசாமர்த்தியம் உள்ளவர்களுக்கு நெருப்பு சுடமாட்டாது. அதைப்போல வாதனைகள் வாராதென்று கூறுதல், பொருந்திய வினைக்குக் காரணமாகவுள்ள விஷயங்களால் இச்சை முதலானவைகள் பொருந்தாதென்று கூறுதல்.

அ.கை. 109, 110 ஞானியின் செயல்.

109. உணர்ச்சியுள்ளவனென்று சொல்லப்படுகிற ஞானி எவைகளைச் செய்தாலும் தாழ்வில்லை. தாழ்வு சொல்லப்படுமானால் ஒப்பில்லாத இரட்டைக் கொடியவனென்று சொல்லப்படுவான். ஆலோசனை யில்லாமலே எவ்வித பகிர் வியாபாரங்களைச் செய்தும் வரமாட்டாது கீழ்மையென்னு மவனென்கொடியோன். நன்றாயாலோசித்தால் ஞானத்திற்குத் தாழ்வுளதோ? ஞானமானது ஒருவனை அடைந்தாலல்லவோ (அவனை) ஞானியென்று பெயருமடைந்து நிற்பது.

110. கருத்தங்கியிருக்கிற வயிற்றினையுடையதுவும், பெருவயிறாகிருப்பதனையும், பெண்ணினது அவயவத்தைக் குறிப்பினாலே பார்த்தால் தெரியும். உள்ள வண்ணமே உலகத்தில் ஞானாசாரியனை யடைந்து மவனது கடாஷுத்தால் பிரமத்தை அநுபவ லக்ஷணமாக லக்ஷித்து பதப்படுத்தி நிற்பவர்களையும், பெரிய உலகத்திலுள்ள இன்பத்தை இன்பமாகக் கொண்டு தங்களை ஞானியென்று சொல்லப்படுபவர்களையும் எவ்விதத்திலே காணப்படும்.

அ.கை. 111 ஞானியென்போன் யாவர்.

111. அருச்சுனனுக்கும் தசரதராமனுக்கும் கண்ணனும் வசிஷ்டனும் பக்குவ நோக்கி யுபதேசித்த கீதா வாசிட்டங்களை

நீ யுணர்ந்தாயல்லை. ஞானம் ஒன்றுதான் பிரமாண மானது. அவ்விருவருக்கும் உபதேசித்த அது ஞானத்திற் சரியா லட்சணமாம். அது முறைமையல்ல. வைராக்கிய வக்ஷணமுள்ள ஞானாசாரத்தைப் பற்றிவைவனே ஞானி ஞானத்துக்குக் கிரகி வேறுபட்டவனாம். மந்திரியே! செல்வையாக இது துணிவானதென்றே தைரியமுடைய வனாக எண்ணத்தில வைக்கக்கடவை.

அ.கை. 112, 113 அரசன் சமாதி நிலையடைதல்.

112 என்றில்வாறு அநேகவிதமாக வீரித்து அரசர்களுள் யோகியாகிய அம்மன்னவன் சொல்லி, அசையாதிருந்து வாக்கிந்திரியத்தையும் ஒடுக்கி மனதையும் நிமிஷத்திற்குள் ஓயச் செய்து, வாக்கிய சோதனையில் ஒன்றுமில்லாமல் சுத்த இன்பமாய் ஏகமாய் நிற்கும் சத்ருபமான பிரமத்துடனே கலந்து நிற்கிற சமாதியை யடைந்தான். அவ்விடத்தில் நின்று மந்திரியானவன் அதனைப் பார்த்து இது ஆச்சரியமான விஷய மென்று அதிசயமடைந்தான்.

இவ்வாறு சமாதி கூடத்தக்க அறிவு நமக்கின்றும் உண்டாகவில்லை. நாம் இங்கே எந்த அறிவைக் கொண்டு நிற்கப் போகின்றோமென்று மத்திரியானவன் ஆலோசித்துத் தான் வரும்பொழுது எந்த வழியே வந்தானோ அந்த வழியே திரும்பி வளம்பொருந்திய தனது ஊரையடைந்து பந்துக்களுடனிருந்து மஹாராஜனது தன்மையெல்லாம் கூறினான்.

114. அதனைக் கேட்ட அரசனது உரிமைச் சுற்றத்தினர்கள் மிகவும் ஆச்சரியங்கொண்டு எப்பொழுதும் இவ்விராஜ யோகியைப் போன்றவர்கள் கிடைப்பது கஷ்டமென்று காண வேண்டுமென்னும் விருப்பத்துடன் ஒவ்வொருவர்களுந் தேடிவந்து நமஸ்கரிக்கவும், சோகத்துடனே தாயுந் தந்தையும் மனைவியும் காலில் வீழ்ந்து வணங்கவும், நல்ல அந்த ஞானயோகி தமது லட்சியார்த்தப் பொருளின்னுந் திரும்பாமல் புன்னகையோடிருந்தான்.

115. அங்கு வந்தவர்களுடனே வாய் பேசாதிருப்பதை யவர்களுணர்ந்து நாமோ பந்த முடையவர்களாக

வீருக்கின்றோம். நமக்கென்ன சொன்னால் தெரியும் என்று கூறிக் கொண்டு தத்தம் இருப்பிடங்களுக்குப் போய்விட்டார்கள். அவ்விராஜயோகியும் சில தினங்களுக்குப்பின்பு யாதொரு பந்தமுமில்லாத இயல்பாகவே விளங்குகின்ற முத்தியை யடைந்தான்.

116. இம் மகாராஜன் துறவறமடைந்து போன பழைய கதையைப் படிப்பவர்கள் யாதொரு ஆலோசனையுமில்லாமல் முற்றுந்தறந்தவர்களாய் முடிவு முதலுமில்லாத பிரமரூபமே தமது சொரூபமாகுவர். என்னைக் கிருபையுடனே ஆட்கொண்ட அழகிய ஆசாரிய சிரேஷ்டையாகிய நீ நீடுழி வாழ்வாயாக.

117. துறவறத்தைவிட அருமையானது இன்னொன்றில்லை. தானிருந்த துறவறத்தை விட்டு அரசனாக வாகிநிறம் விளங்குகின்ற மணிகளிட்டிழைந்துள்ள மகுடஞ்சூடி உலகத்தை யாள்வது, அதிக விலைமதிப்புள்ள மாணிக்க மணியினை (கேவலமான) பிண்ணாக்கு வாங்கும் பொருட்டுக் கொடுத்தலை யொக்கும் என்றவாறு.

பாயிரம் உட்பட வீருத்தம். 117

மகாராஜா துறவு (முற்றிற்று)

ஓம் தத் சத்

அத்தியாயம் ஆறு

உபநிடதம்

பாயிரம்

விநாயக வணக்கம்

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிரூத்தம்

மெய்யுடைய வடியார்மேல் வீரூப்புடையான்

கற்பூர விளக்குப் போலென்

பொய்யுடைய வருள்போதப் பொருளுடையா

னருளுடையான் பொறியைந் தாலு

மையுடைய மனத்தாலும் மயக்குடையார்

மதங்களைத்தா மதங்க ளாக்குங்

கையுடைய முகமுடையா னகமுடையான்

றனைக்கருத்தி லிருத்தல் செய்வாம்.

(இதன் பொருள்) மெய்யுடைய அடியார்மேல் வீரூப்புடையான் கற்பூர விளக்குப்போலென், பொய்யுடைய வருள் போதப்பொருள் உடையான் அருளுடையான் (எ. து) மெய்யெனப்படுவது யாதோ அதனையே இயல்பாகவுடைய அடியார்கள்மேல் மாறாத வீரூப்பமுடையவன் கற்பூர தீபம் போல எனதுபொய் யாகிய பிராந்தியனைத்து மொருங்கே நசிக்க அறுக்கிரகிக்கத் தக்க மெய்ஞ்ஞானப் பொருளுடையவன், யாவர்பாலுங் கருணை யுடையவன் பொறியைந்தாலு மையுடைய மனத்தாலு மயக்குடையார் மதங்களைத்தா மதங்களாக்குங், கையுடைய முகமுடையா னகமுடையான் றனைக்கருத்தி லிருத்தல்செய்வாம் (எது) அந்தர்முக நோக்கிழந்த ஐம்பொறி களாலும் மனத்தினாலும் அல்லவற்றை ஆமெனக்கொள்ளும் மயக்கமுடைய யோராகிய மதத்தரெனப்படுபவர்கள் யாவர்களோ அவர்களது

கொள்கைகளனைத்தையும் அஞ்சாது நாசப்படுத்துந்துதிக்கை முகமுடையவன், அவரவரது உள்ளங்களைத் தன் பாலுடையவன் யாவனோ அவனைவிடாது எமதகத்தில் வைக்கு தும்ஷி என்றவாறு.

ஏனைய வீளக்கென்னாது, மருளைக்கரைக்கத் தக்கது ஞான தீபமாதலினென்க. புறக்கரணம் அகக்கரணம் போல்வதீயன், மையுடைய வெனைலைப்பொறிக்குங் கொண்டாம். மதத்தரது கொள்கைகளை அதங்களாக்கல் - பூர்வபட்ச மாதற்கியைந்த சித்தாந்தங் களெனக்காட்டலை. கையுடைய முகமுடையானென்றது. இந்நூலாசிரியர் சைவராதலினானும் வழிபடுகடவுளாகிய உபாசனா ஸூர்த்தியாதலினானு மென்க. அவரவருபாசனா ஸூர்த்தத் தாலன்றி அவரவர் கற்பனைகளறாஆதலின், கருத்தி லிருத்தல் செய்வாம் என்றார். வாளா மதங்களென்னாது மயக் குடையாரென அடைமொழி கொடுத்தது ஞானகதப்பிரத்தி யட்சமின்மைபற்றி, வீரப்படுடையான் அகமுடையா னெனல் ஒருபொருளைக் குறித்தென்க. நூல் உரைக்குமிடத்து நூற்பெயரும், காரணமும், ஆக்கியோன் பெயரும், அளவும், பயனும்பட உரைக்கற்பாற்று அற்றேல், இந்நூலென்க பெயர்த்தோவென்க, ஆரியத்திலிட்டவாறு, உபநிடத மென்னும் பெயர்த்து, யாதுகாரணத்தாற் போந்ததென்க, தானெனல் அயலாகாதிருத்தற்கு. இதனை ஆக்கியோன் யாவனென்க, ஆரியமென்னும்பாரிசும் பௌவத்தை உண்டு தமிழ்ப் படுத்திய போதக்கண்ணகலாக் கருணாகரனென்னும் ஆசிரியனால் செய்யப்பட்டது. இந்நூலெவ்வளவத் தோவென்க, ஆரியத்தில் தொகுக்கப்பட்டவாறு முப்பத்திரண்டளவினது. இதனாலாம் பயன் யாதோவென்க, துக்கநிவிர்த்தி, தடையற்ற ஆனந்தம், இம்மையிற்றானே தப்பாதுறுதலே பயனெனப்பட்டது. இத்தலைச்செய்யுள் என்னுதலிற்றோவென்க, தற்சிறப்புப் பாயிர முணர்த்துதனு தலிற்று; என்னை “தெய்வ வணக்கமுஞ் செயப்படு பொருளு, மெய்த வுரைப்பது தற்சிறப்பாகும்” என்றாராகலின், கருப்பூர வீளக்குப்போலென் பொய்யுடைய வருள்போதப் பொருளுடையானென்பது உபாசனாஸூர்த்த மாதலின் இந்நயமெமக்கு முறுமென்பது கருதி வணங்கிய தென்க.

சூருவணக்கம்

நானிவன்றா வைனென்றே நவீன்றரியா
தேயுழன்ற நாயி னேற்குத்
தானமரு நிலையிதுவே தாந்தவுப
சாந்தமிது தானே தானா
மோனமொழி யிதுவெனநான் மறையினுப
நிடதமொழி முடிவு காட்டு
ஞானகுரு தேசிகனை நாவகத்தும்
பாவகத்து நவீற்று வாமே.

(இ-ள்) நானிவன்றா வைனென்றே நவீன்றரியா தேயுழன்ற நாயினேற்கு (எ.து) நான்தான் இவன்தான் - அவன் தான் - என்று விடாது சொல்லிக்கொண்டு மொழிதோறும் விடாது நின்றுள்ள தானென்னுஞ்சொற்பொருளைச் சற்றுங்க வனியாமலே பிறவிதோறும் உழுன்று திரியும் நாய்போல்ப வனாகிய அடியேனுக்குத் தானமரு நிலையிதுவே தாந்தவுப சாந்தமிது தானேதானா மோனமொழி யிதுவென தானென்னுஞ்சொற்பொரு ளமைந்தநிலை யிதுவெனவும் வேதாந்தத்திற் கூறிய உபசாந்தநிலை இஃதெனவுந் தானயலாகாது தானே தானாகவிளங்கும் மோனமொழி இஃதெனவும் வீளங்குமாறு, நான்மறையினுப நிடதமொழி முடிவுகாட்டு ஞானகுரு தேசிகனை நாவகத்தும் பாவகத்து நவீற்றுவாம் (எ.து) நான்கு வேதங்களிலுமுள்ள உபநிடத மொழிகளால் தீர்ந்த நிலைகாட்டிய ஞானாசாரியனை நாக்களாலும் பாக்களாலும் விடாது துதிக்குதும் என்று

ஏ-அசை நான்தான் - நீதான்- அவன்தான்- இவன்தான்- அவள்தான்- இவள்தான் - அதுதான் - இதுதான் என்னுமிடத்துத் தானென்னுஞ்சொல் மொழிகடோறும் அகலாதகன்று சிற்குமாறுபோன்று தானெனற்குப் பொருளாகிய அறிவானந்தம் பொருள்கடோறும் அகலாதகன்று நிற்குமாதலின், நானமருநிலை என்றார். எவ்வெவர்பாலுந் தானெனல் யாது கூற்றும் அயலாதலினின்றகறல் மிக்க அருமைத்தாதலின், முடிவு காட்டு ஞானகுருதேசிகன் என்றார். வாக்கினாலும் நினைவினாலும் அன்றென்பார். தானே தானா மோனமொழி என்றார் நாவகத்தும் பாவகத்தும் நவீற்றல் நிரதிசயானந்த மேலீட்டாலென்க. முடிவு காட்டல் - எல்லாமாயல்ல வுமாயிருந்த தனையிருந்தபடி

யிருந்துகாட்டலை. இ.:தேனைய ஆசிரியரார் கூடாமையின், ஞானகுருதேசிகனை என்றார். தானெனல்-ஞானாஞ் ஞான ரகிதநிலையை யென்க; ஈரிடத்துஞ் சாட்சியாநிற்றலின்.

அவையடக்கம்

ஒதுசுரு திகணான்கி னுபநிடத
மெண்ணான்கி னுரைக டோய்ந்து
போதுமொரு வேதாந்த சொரூபானந்
தப்பெயரைப் புனைந்த நூலி
னீதிபெரி யோருரைப்ப வதனையன்பொன்
றில்லாத நெஞ்சி னாலயா
னாதரவு கொடுபிதற்றி யெனதறியா
மையையும் வெளி யாக்கினேனே.

(இ-ள்) ஒது சுரு திகணான்கி னுபநிடத மெண்ணான்கி னுரைகடோய்ந்து சான்றோர் அத்தியயனஞ் செய் தற் கியைந்த நான்கு வேதங்களிலும் முப்பத்திரண்டு உபநிட தங்களிலுமுள்ள சொற்பொருளோ டகலாது நின்று, போது மொரு வேதாந்த சொரூபானந்தப் பெயரைப்புனைந்து நூலி னீதி பெரியோருரைப்ப வதனையன்பொன் றில்லாத நெஞ்சினால், மாறின்றி வருகின்ற ஒப்பற்ற வேதாந்த சொரூபானந்த மென்னும் பெயரைத்தரித்த ஞானநூலின் வாச்சியார்த்த லட்சியார்த்த நெறியை மகத்துக்கள்சொல்ல அந்நிலையை அந்நெறித்தாகச் செல்லும் அன்பு சற்றுமில்லாத மனதினால், யானாதரவுகொடு பிதற்றி யெனதறியாமையையும் வெளியாக்கினேன் மிக்க திறமையுடையோன்போல் யானாசைகொண்டு பாடலாகப்பிதற்றி அதனோடென தறியாமையையும் பிறனறியச் செய்தனன் என்று

ஏ - அசை, “பொழிப்பெனப் படுவது பொருந்திய பொருளைப், பிண்டமாகக்கொண்டுரைப்பதுவே” என்பத னால் பொழிப்புரையாக்கினாம், இ.:துரையாசிரியர் தொல்லை மரபாதலின். வேதம் நான்காவன: இருக்கு, தைத்திரியம், சாமம், அதர்வணமென்பன. உபநிடத மெண்ணான்காவன: சீருத்திரம், பிரகதாரண்ணியம் முதலியன, சொரூபாநந்த மாவது ஞெப்திப்பிரியத்தை. எனவே, அறிவானந்தமாயிற்று. ஆகவே, அறிவன்றி ஆனந்தமும் ஆனந்தமன்றி

அறிவுவின்றாம். உண்டெனின், உபாதி ரகிதத்தா லெங்ஙனம் இயையும்? சகிதத்தாலெனின், அறிவானந்தம்போல் உபாதித்தியங்கள் சச்சிதானந்தமாதற் கியையாவென்க. ஆதலினைகமெனக் கண்டாம். காணவே, எகமேவாத்வைதம் பிரம்மோகம் என்பதே துணிவெனப் பெற்றாம். பிதற்றலாவது எழுத்தசை முதலிய எண்ணிலக்கணங்கட்கு முரணுதலாம். எனதரியாமையாவது ஆதிமத்தியாந்த ரகிதத்திற்குச் சகிதமாகக் கூறுயிலக்கணம் முரணுதலாம். வெளியாக்க வென்பது பாடுதற்கும் இந்த லிஷயத்தை ஆளுதற்கும் பாத்திரனல்ல எனென்பதைக் குறிப்பிக்கின்றது. எனவே, பாத்திரர் நீதி பெரியோரென்றாயிற்று. ஆதரவு கொடு என்றதனால் அஃது அகங்காரத்தா லன்றெனக் குறிக்கின்றது. அறியாமையையு மென்பதிலும்மை இறந்தது தழீஇய இழிவு சிறப்பு. இந்நூலவனதருளா லமைந்ததெனக் குறிப்பிக்கின்றது அருத்தாபத்தி.

பாயிரம் முற்றிற்று.

உபநிடதம்.

நூல்

ஞானசாதனநிலை

1. எண்சீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரியவிரூத்தம்

பொன்போல விலங்குமனஞ் சஞ்சலத்தாற் குரங்காம்

புத்திவிசாரித்தறியும் பொலிவதனா லரவாந்

தன்போல விலையெனலா லகங்கார மதமாந்

தனைநிகராஞ் சித்தமொரு தன்மையினா னாயா

மின்போலுஞ் சலனமன மசையாம னிறுத்தி

விசாரிக்கும் புத்தியினை மெய்ப்பொருட்பால் வீடுத்து

வன்போடு வருமகங்கா ரத்தினையுங் கடிந்தால்

வைத்தவிடத் திருந்துசித்த மகத்துவமுந் தருமே.

(இ-ள்) பொன்போல விலங்குமனஞ் சஞ்சலத்தாற் குரங்காம் புத்திவிசாரித்தறியும் பொலிவதனா லரவாம் (எ-து) மாற்றுயர்ந்தபொன்போல மலரகிதமாகவிளங்கும் மனமெனப் படுதல்யாதோ அது பகிர்முகத் தாயவழி யியல்பாக வெய்துஞ் சஞ்சலத்தினால் குரங்கு போல்வதாகும். அதன் திரிபாகிய புத்தியெனப்படுவது காரியங்களை விசாரித்தறியும் மிகுதியினால் கட்செவிபோல்வதாகும், தன்போல விலையெனலா லகங்கார மதமாத்தினைநிகராஞ் சித்தமொருதன்மையினால் நாயாம் - எ-து அப்புத்தியின் திரிபாகிய அகங்காரமெனப்படுதல் தன்னைப்போல ஒருவருஞ் சமானமில்லை யெனக்கோடலால் மத யானை போல்வதாகும், அவ்வகங்காரத்தின் திரிபாகிய சித்த மெனப்படுதல் இழிவில் தனக்குத்தானே நிகரெனப்படும் ஒரேதுவினால் காய்போல்வதாகும் ; மின்போலுஞ் சலனமன மசையாமனிறுத்தி விசாரிக்கும் புத்தியினை மெய்ப்பொருட் பால் வீடுத்து - எ-து மின்போலத்தோன்றி மறைதலையுங் கணமேனும் நில்லாது சலித்தலையு மியல்பாகவுடைய அந்தமனைதே அந்தர் முகத்தாயவழிச் சற்றுஞ் சலியாமனிறுத்திப் பெய்ப் பொருளையே நிஜமென விசாரித்துமுலும் புத்தியெனப்படுவதை மெய்ப் பொருளாகிய கைதன்யத்தின்கண் விசாரிக்க வீடுத்து, வன்போடு

வருமகங்காரத்தினையுங் கடிந்தால் வைத்தவிடத் திருந்து சித்த மகத்துவமுந்தரும் - எ-து விடயவலிமை கொண்டு பிறந்திருந்து வருதற்குரிய அகங்காரத்தையும் நாசப்படுகின்றதனால் சித்த மென்படுவது விசாரித் திலக்காக வைத்த அந்தச் சைதன்யத் தினிடத்தில் பிறழாதிருந்து நவநவமாய மேலாய நிலைகளையும் எகமாக நிற்கு மகத்துவத்தையுந் தந்தேவீடும்- எ-று.

ஏ-ஈற்றை. பொன்போல விலங்குமனமென்பது முதல் நாயாமென்பது காறும் விஸ்மரணை யெனவும், மின்போலுஞ் சலனமனமென்பது முதல், சித்தமகத்துவமுந்தருமென்பது காறும் தஸ்மரணையெனவுங்கொள நின்றது ஒர் ஸ்மரணையே யெனக் குறிக்க அத்தியாரோப அபவாத யுத்தியை யிக் கவி காட்டிற்றென்க. சஞ்சலமுதலிய புடைபெயர்ச்சிகளை உன்னுமிடத்துத் தொழில் சாதாரண தர்மமமாகக் காண்டலின் இந்நான்கு உவமையும் பொருந்தும். இந்நான்கு புடை பெயர்ச்சியும் ஒவ்வோர் முதலியனதாகக் காண்டலேயன்றி விசாரிப்பழி யின்றாதலின் மனமுதலிய நான்கும் அவ்வவ் வவசர நிலையாமென்க. கண்ணே செவியாகச் சகல மந்திரங்களையு மறிதலால் பாம்பையும், கஞ்சிவார்க்கிறவன் பின்னே திரிதலால் நாயையும், உவமையாகக் கூறியவாறுகாண்க. நிறுத்தி விடுத்து கடிந்தால் தருமெனக்கூட்டி முடிக்க. மகத்துவமு மென்பதிலுள்ள உம்மை இறந்தது தழீஇய வெச்சவும்மை யாதலால் நவநவமாய மேலாய நிலைகளென்றாம். ஞானம், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்கார மென்பற்றுள், ஞானமய லாயவழிச் சஞ்சலமுதலிய நான்குபுடை பெயர்ச்சியையுமேற்று அவ்வவற்றிற்கு வினைமுதலாக மனமுதலிய நான்கையுங் கொண்டவா ரெங்ஙனமோ அதுபோலப் பொன்போல விலங்குதலாகிய புடைபெயர்ச்சியையேற்று வினைமுதலாக நிற்பது ஒன்றுளதாகக் கோடல்வேண்டு மாதலின் ஞானமென்றாம். அன்றேல், இலங்குதல் யாதீன்புடை பெயர்ச்சி? பொன்போல் வெனல் யாதிற்குவமானம்? ஆதலின் மறுக்குதும். அயல்மயமாகாதுழி ஞானமெனக்கோடற்கு முரணென்னை? பொன்போலிலங்கல் மனமெனற்கு விசேடமாநிற்பதெனின்,

அவ்வவசரஞ் சுத்தமன மெனலாயிற்று. ஆகவே, ஞானமென்றாம். மருளாயவழி மருண்மயமாதலுந் தெருளாயவழித் தெருண்மயமாதலும் ஞானமாதலினொக்கும். தன்மருளை யன்றி அநிந்தசடதுக்கமும், தன்தெருளையன்றிச் சத்துசித்தானந்தமும் இல்லையாதலின் ஞானமெனற்கு ஐயமின்றென்க. ஊர்த்த முகமாயவழி மனமுதலிய நான்குபேரு மத்தியாச மெனர்கியைதலின் அத்தியா ரோபமெனவும் இவை யனைத்தும் விசாரித்துத் தெளிந்துழித்தானாகக்காண்டலின் அபவாதமெனவும் போந்தவாறுகாண்க. மெய்ப்பொருள் என்றதனால் பொய்ப் பொருளெனவருவித்தாம். பொய்ப் பொருளிலக்கு கொதுகிலக்கையும், மெய்ப் பொருளிலக்கு மலையிலக் கையும் போல்வதாகலின், புத்திதனைமெய்ப் பொருட்பால் வீடுத்து எனப்பட்டது. அகங்காரத்தினைக் கடிதலாவது ஞானகதப் பிரத்தியட்சத்தில் சதோதயமாக விளங்குஞ் சைதன்யத்தை யிடைவீடாது. கண்டு இதுநாளிது நானெனப்பழகுங்கால் முன்போல உடல் நானென வந்துழி அதனைக்கடிந்துகோடலை; அறிவேவடி வாயிருக்க வேண்டுதலைப் பற்றி மலையிலக்குப்போல்வதின், வைத்த வீடத்திருந்து சித்தம் மகத்துவமுந் தருமெனற்கு முரணென்னை? இன்றாதலாலெவர்க்கு முடன்பாடாமென நோக்கியிங்ஙனங் கூறினாரென்க. வாளர புத்தியென்னாது விசாரிக்கும் புத்தி என்றதனால் நம்பிக்கையாலிது மெய்ப்பொருளெனக்கோடற்க. கொள்ளின், பூர்வபட்சத்திற் கியையும்; இயையின், முன்போல அநிந்தசடதுக்கத்தைச் சச்சிதானந்தமாகக் கொண்டலைய வேண்டி வருமென்க. விசாரித்தற் கியைந்த கருவி சீரவண முதலியவை.

இவவுபநிடதத்தினொவ்வொரு கலியும் அணுவைத்துளை த்தேழ்கடலைப்புகட்டிக் குறுகத்தறித்ததுபோலு மாதலின், இந்நூலையுணரப்புகுவார் கல்விகேள்விகளில் எத்துணையா யிருக்க வேண்டும்? ஆதலின் இறுமாக்காதடங்க வேண்டும். (க)

இதனை இ.:தரியுமெனல்.

2. அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரியவீருத்தம்
சத்தமுதலைந்தனையும் பொறிகளறி
யும்பொறிக டம்மைத் தானா
யொத்தகர ணமதறியுங் கரணத்தை
யறியுமுயி ருயிரைத் தானு
நித்தியமா யிருந்தறியுஞ் சாட்சியகண்
டாகார நீங்கிமேலா
யித்தனையும் பகுத்தறியு மறிவுவடி
வாயிருப்பதியல்ப தாமே.

(எ-ள்) சத்தமுதலைந்தனையும் பொறிகளறியும் பொறி
கடம்மைத்தானா யொத்த கரணமதறியும் - எ-து சத்தபரிசு முதலிய
ஐந் து விட யங் களையும் நேராநின்று அததற்குரிய
பொறிகளறியும், அங்ஙனமறியும்பொறிகளை அவை தானாக
ஒத்து நின்ற அந்தக் கரணமாகிய மனமறியும்;
கரணத்தையறியுமுயிருயிரைத்தானு நித்தியமாயிருந்தறியுஞ்
சாட்சி - எ-து அந்த மனதை உயிரறியும், அந்த உயிரையுஞ்
சீவசாட்சி சதோதயமாக நின்றறியும்; அகண்டாகார
நீங்கிமேலாயித்தனையும் பகுத்தறியு மறிவு வடிவாயிருப்ப
தியல்பதாம் - எ-து அந்தச்சீவசாட்சியை அகண்டாகாரமா
நின்றுள்ள ஈசுர சாட்சியாகிய பிரமமறியும், அந்த
ஈசுரசாட்சியாகிய பிரமநிலையுங் கழன்று அததற்கு
மேல்மேலாகநின் றித்தனைநிலைகளையு மொவ்வொன்றாகப்
பகுத்தறியநின்றது எந்த அறிவோ அந்த அறிவே வடிவாயிருப்பது
நமது சுபாவநிலையாம் - எ-து.

ஏ-ஆசை இந்திரியம், கரணம், சீவன், கூடஸ்தன், ஈசன், பிரமம்,
அறிவு எனபவற்றுள், அறிவொழிய வேனையவற்று
ளொவ்வொன்றும் ஒன்றுக்குத் திருக்காயும் மற்றொன்றுக்குத்
திருசிய மாயுமிருத்தற்கு இயையுமாறு போன்று அறிவியையா
திருத்தலின் இத்தனையும் பகுத்தறியும் மறிவுவடிவாயிருப்ப
தியல்பதாம் என்றார். எனவே, அறிவையன்றி யித்தனை
பகுப்பின் றென்பதாயிற்று. ஆகவே, இத்தனை பகுப்புகளுள்
ஒவ்வொன்றையு அவரவர்க்கும் எட்டியவளவாகச் சென்று
தீர்ந்தநிலையென விறுமாந்திருத்தலைத் தவிர்த்திருத்தற்கு
எனக்கண்டாம் அறிவின் பிரதிபலனமே யன்றி அறிவு திருக்கு
திருசியமெனற்கியையாதது பற்றி இங்ஙனங் கூறினாரென்க.
சத்தமுதலிய வைந்து விடயங்களுள், ஒவ்வொன்றுக்கும்

அதற்குரிய இந்திரியங்களிருக்குமாறு போன்று அப் பொறிகளை அறிதற்கு மனம் ஐந்தலைநாகம் போலவை தானாயிருத்தலினானுந் தன்னையன்றி அப்புலன்களிருந்துத் தத்தம் வீடயங்களை அறிதற்கேலாததானும் பொறிகடம்மைத் தானாயொத்த கரணமது என ஒருமையிற் கூறினார். இங்ஙன மெவ்வெவ்வயின்பாலும் அனுபவம் நிகழ்தலாலென்க. பொறிகடம்மை யெனப்பண்மையிற்கூறிக் கரணத்தையென ஒருமையிற்கூறியது தக்க உதராணமெனக் கண்டாம். உபா திபற்றி ஏகதேசாகாரம் உயிரெனவும் அகண்டாகாரம் ஈசனெனவும், சாட்சியெனல் பற்றிக் கூடஸ்தனெனவும், உரை கொண்டாம். அகண்டகாரம் என்றதனா லேகதேசாகார மெனற்கு முரணென்னை? இந்நிலைகளனைத்தும் பூர்வபட்ச மாதற்கு யோக்கியதையா நின்றலின், நீங்கி என்றார் எவரெவ ரெந்தெந்த மேலாயநிலைகள் சொல்லுநுயிவற்றுளடங்கு மாதலினானு மங்ஙனம் அந்தந்தநிலையாய் அந்தந்த வவசரத்தி லிருப்பது தானாதலினானும் நீக்கியெனப் பிறவியையாக்கூறாது நீங்கி என்றார். இதனாலகண்டாகாரம் ஐந்தாம் வேற்றுமை நீங்கற்பொருடாநின்றதெனப் பெற்றாம். நித்தியமாயிருந்தறிதல் சாட்சிக்கியல்பாதவி னிருவகைச் சாட்சியென்றாம் (2)

தம்மாலறியப்படுபவை தாமாகாவெனல்.

3. எண் சீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரிய வீருத்தம்

வீடையமறிந் திடும்பொறிகள் வீடய மாமோ
 மிக்கபொறி யறிகரணம் பொறிகளாமோ
 வடையவறி சீவனந்தக் கரண மாமோ
 வதனையறிந் திடுஞ்சாட்சி சீவ னாமோ
 தடையறவொன் றனையறியு மொன்று மேலாஞ்
 சாட்சியையொன் றாலறியத் தகுமோ தானா
 யிடையறவொன் றிலகுமெனி லதனைக் காண்டற்
 கேதுண்டா மதுவா

கியிருந்து காணே.

(இ-ள்) வீடைய மறிந்திடும் பொறிகள் வீடயமாமோ மிக்க பொறியறி கரணம் பொறிகளாமோ - எ-து வீடயங்களை அறிதற்கியைந்த இந்திரியங்கள் வீடயமாதற் கியையுமா, அங்ஙன மேலாநின்ற புலன்களை அறிதற்கியைந்த மனம் இந்திரியங்களாகுமா அடையவறி சீவனத்தக் கரணமாமோ வதனையறிந்திடு சாட்சி சீவனாமோ-எ-து ஒருங்கறிதற் கியைந்த சீவனென்பது மனமாதற் கியையுமா, அந்தச்சீவனை யறிதற்கியைந்த சீவசாட்சியாகிய கூடஸ்தன் சீவனாதற் கியையுமா; தடையறவொன் றனையறியு மொன்று மேலாக் சாட்சியை யொன்றாலறியத்தகுமோ - எ-து தடையின்றி ஒவ்வொன்றனையு மறிதற்கியைந்த ஒவ்வொன்றும் மேலாகச் செல்லுமாயின் எவற்றிற்கு மேலாநின்ற சாட்சியை வேறொன்றாலறிதற்குத் தக்கதாமோ; தானா யிடையறவொன் றிலகுமென லதனைக் காண்டதற்கேதுண்டா மதுவாகி யிருந்து காண் - எ-து தானேதானா யிடையிடாமல் ஒப்பற்ற சைதன்யஞ் சதோதயமாக வீளங்கிக்கொண்டிருக்குமெனச் சுருதி யுத்த அனுபவமேற்குமெனலதனைத் தரிசித்தற்கெது ஓர் முதலாக வுள்ளது. இன்றாதலின் அதுவே தானாகியிருந்து காணுதி - என்று

ஏ-அசை, இஃதறிவுக் கறிவென்னும் ஆகமத்தை மறுத்தது அநவத்தாதோட முறுதற் கியைதலின். அறிதற்றன்மை யனவாகிய புலன்கள் அறியப்படுந் தன்மையனவாகிய சத்த முதலிய வீடயங்களாகுமாயின் கரணங்கள் புலன்களாகவும் ஜீவன் அந்தக்கரணமாகவும் கூடஸ்தன் ஜீவனாகவும் ஆகலாம். ஆதலின் சுவானுபவமில்லாதார் ஜீவசாட்சியாகிய கூடஸ்த நிலை யொன்றுளதாக வுற்றுவிசாரித்தறியாது அதனை ஜீவனைக் கோடல்தவிர்தற்கும், இவ்வாறாக மேல்மேலொன்றையொன் றறியுமாறு போன்று ஜீவசாட்சியாகிய கூடஸ்தனையு மறிதற்கு வேறொன்றிருக்கவேண்டுமே யென்று சங்கைவரா ததற்கு இயைந்த நிலைகூறி யதை மறுக்காதேற்றற்கு மிங்ஙனங் கூறினாரென்க. சாட்சியென்றதனாலதனினும் மேலாய நிலையின்றென்பதாயிற்று. ஒன்றையொன்றறிவதாக மேல் மேல் சேறல் யுத்திபூர்வகமும், அங்ஙனஞ் செல்லவொட்டாது தானே அமையச்செய்வது ஞானாகதப்

பிரத்தியட்சானுபவமுமாம் . அறியத்தகுமெனக் கோடல் யுத்தி பூர்வகமெனவும், அறியத்தகுமொ வெனமறுத்தல் அனுபவ பூர்வகமெனவுங் கோடற்கியையுமாறு காண்க. ஆகாயத்துக்குமேல் வேறாகாய மில்லாவாறு போன்றிருத் தலின், சாட்சியானது தானாயிடையற நின்றிலகுமெனி லதனைக்காண்டற் கேதுண்டா மதுவாகி யிருந்து காணே எனப்பட்டது. அந்தப் பிரத்தியட்சாநுபூதி யிழப்பே இவ்வாறாயபேதமெனக் காட்டற் கிக்கவி கூறப்பட்டதென்க. எனவே, அனுபூதி யில்லாவிடத் திவ்வையந்திரி பறாவெனக்கண்டாம். இக்கவியிலுள்ள ஐந்தோகாரமும் எதிர்மறை.

4. விருத்திஞானத் தீரய வியல்பு

மேயமனோ விருத்தியகண் டாகார விருத்தி விவேக கவிருத் தியொடிவையே விருத்திகண் ழுன்றாகு மாயமனோ விருத்திவிட யாஞ்ஞானம் போக்கி யவ்விடயந் தோற்றுவிக்கு மகண்டமெனும் விருத்தி தூயசிதஞ் ஞானத்தைப் போக்கியச் சாட்சியையே தோற்றுவிக்கும் விவேகவிருத் தியுமகண்டாஞ் ஞானம் போயிடச்சீ வன்சாட்சி பூரணமோ தானாம் போதநிலை பொருத்துமெனப் புகன்றிடுநான் மறையே.

(இ-ள்) மேயமனோ விருத்தியகண் டாகார விருத்தி விவேக விருத் தியொடிவையே விருத்திகண் ழுன்றாகும்- எ-து என்று மியல்பாயுள்ள மனோவிருத்தி அகண்டாகார விருத்தி விவேகவிருத்தி யெனக் கூறப்படும் இவைகளே விருத்தி ஞானம் ழுன்றெனப்படுவனவாம்; ஆயமனோவிருத்தி விடயாஞ்ஞானம் போக்கியவ்விடயந்தோற்றுவிக்கும் - எ-து அங்ஙனமாய மனோவிருத்தி ஞானமெனப்படுவது கடாதி விடயங்களை மறைத்திருந்த அஞ்ஞான யி:தெனக்காட்டி, அதனைப்போக்கி, அவ்விடங்களி் னெதார்த்த நிலைமை யி:தென விளக்கி விடுதற்பாலதாம்: அகண்டமெனும் விருத்தி தூயசிதஞ் ஞானத்தைப் போக்கியச் சாட்சியையே தோற்று விக்கும் - எ-து அகண்டாகார விருத்திஞானமெனப் படுவது நிர்மலமான சைதன்யத்தை மறைத்திருந்த அஞ்ஞானமாகிய அவித்தை கெடச்செய்து ஜீவனுக்குச் சாட்சியா நின்றுள்ள தனுபவத்திற் முரணுதற்கென் செய்வர். அது பொருந்தாதென்க.

கூடஸ்தனை மாத்திரம் விளக்கிவிடுதற் பாலதாம் ; விவேக விருத்தியு மகண்டாஞ் ஞானம்போயிடச் சீவன் சாட்சி பூரணமே தானாம் போத நிலை பொருத்துமெனப் புகன்றிடு நான் மறை - எ-து விவேக விருத்தி ஞானமெனப்படுவது அகண்டாஞ் ஞானமாகிய மாயையெனல் இன்னதிசையெனக் காணா மற்போகச்செய்யும், செய்வதுமன்றி அதனாலம்மாயை போக வே சீவசாட்சியாகிய கூடஸ்தனு மீகரசாட்சியாய்ப் பரிபூரண மாக விளங்கும் பிரமமுந் துவீதமுறா தேகமாதற் கியைந்த போதநிலையையும் வரச்செயற் பாலதாமென நான்கு வேதங்களும் முறையிடும். எ-று.

ஏ-அசை, வீடயாஞ் ஞானத்தைப் போக்கலாவது தத்தமக்கெனச் சுயம்பா யோர்பொருளின்மையைக் காட்டலை. தூயசிதஞ்ஞானத்தைப் போக்கலாவது வியட்டியுபாதி சகிதமா நின்றுணருஞ்சைதன்யமி::தெனக் காணவொட்டாமல் மறைக்கும் மறைப்பு தனதேகதேச மருளையன்றிவேறொன்றின்றெனக் காட்டலை. அகண்டாஞ் ஞானத்தைப் போக்கலாவது சமட்டியுபாதி சகிதமா நின்றுணருஞ் சைதன்யமி:: தெனக் காணவொட்டாமல் மறைக்கும் மறைப்பு தனதகண்ட மருளையன்றி வேறிண்மையெனக் காண்டலையெனக்கொள்க. வீடயாஞ் ஞானமுள்ளவளவும் அவித்தையும் மாயையு மெங்ஙனமகலும்? வீடயமாவது கருத்துப்பொருள் காட்சிப் பொருளாகிய திணைபாலிடங்களை. இங்ஙனம் விசாரித்துத் தெளிந்துழி அறிவை யன்றி விருத்திஞானத்திரயமு மிங்ஙனங்கோடற் கியைந்தமருளும் வரற்கிடமின்றாம். இன்றாகவே, சாட்சித்துவிதபேத மெங்ஙனமுண்டாம்? இதுபற்றிச் சீவன் சாட்சி பூரணமே தானாம்போதநிலை என்றார். பூரணமேயன்றி தேற்றத்தால் சீவசாட்சியே பூரணமெனவும் பூரணமே சீவசாட்சி யெனவும் ஆதற்பாலதால் தானாம் போதநிலை எனப்பட்டது. தோற்றுவிக்குமென்பன விரண்டும் பிறவினை யாதலால் பொருத்தும் எனக்கூறினார். இ::தெனதனுபவ மாத்திரமன்று; சுருதிக்கு முடன்பாடெனக் காட்டப்புகன்றிடு நான்மறை எனப்பட்டது. தூயசித் அஞ்ஞானம் அவித்தை யெனவும், அகண்டாஞ்ஞானம் மாயையெனவுங் கோடலை மறுப்பாருமுளர்.

5. ஞானி அஞ்ஞானி விருத்திபேத நிலைமை.

அறுசீர்க்கழிநெடி லடியாசிரியவிருத்தம்

மிக்கபரா தீனர்களே யுலகமெலா

மதில்விருப்பு வெறுப்பற் றோர்க

டொக்கமனோ விருத்தியனு மாத்திரமா

வறிவகண்ட சொரூப மாகு

மக்கதிக டேராதா ரறிவனுலா

மனோவிருத்தி யகண்ட மாகத்

தக்கபிரா ரத்தவசத் தவராசிப்

பிறந்திறந்து தளர்கின்றாரே.

(இ-ள்) மிக்க பராதினர்களே யுலகமெலாம் - (எ-து) மேலாயபரத்துக்கு விலக்கா நிற்பவர்களே உலகெங்கு முள்ள வராவர்; அதில் விருப்பு வெறுப்பற்றோர்க டொக்கமனோ விருத்தியனு மாத்திரமாவறிவகண்ட சொரூபமாகும் - எ-து ஆயினு மவ்வுலகத்தின்கண் ணியல்பா நின்றுள்ள விருப்பு வெறுப்பகன்றோர்களது முன்னர்ச் சுருங்கக் கூறிய மனோவிருத்தி யென்பது சுவானுபவநிலையில் அனுமாத்திரமாகவும், விவேகவிருத்தி அகண்ட, சொரூபமாகவும் விளங்காநிற்கும்; அக்கதிகடேரா தாரறிவனுலாமனோவிருத்தி யகண்டமாகத் தக்க பிராரத்த வசத் தவராசிப் பிறந்திறந்து தளர்கின்றார். எ-து அங்ஙனமாய அநுபூதி நிலைகளைத் தீரவிசாரித்துத் தெளியாதவர்களது விவேகவிருத்தியென்பது அனுமாத்திரமாகவும் மனோவிருத்தி யென்பது அகண்டாகாரமாகவும்நிலை யாநிற்கும், இக் காரணத்தாலிவர்கள் தத்தமக்கியைந்த பிரா ரத்வகன்ம வயப்பட்டவர்களாகி ஓயாது பிறந்திறந்து சுசதுக்கத்தில் மொத்துண் டெய்ப்புறுகின்றனர். - எ-று.

ஏ-அசை உலகமெலாமெனல் இடவாகு பெயாய் உயிர்களைப் பொதுமையிற் காட்டலின் மிக்கவெனலைப் பரத்துக்கு அடைமொழியாக்காது முழுதும் மூடர்களேயெனப் பயனிலை யாக்கின் சிறப்பிற்றாமெனக் கொள்ளினுமமையும்.

ஆதலின், உலகமெலாமிக்க பராதினர்களே யெனுமுடிக்க. உலகம் உண்மையாயின் வெறுப்புறுதற் கேதென்னை? இருமைக்குமிடமா நின்றலின், உலகம் மித்தையெனற் கிடப்பெறாதோ? அதனாலெய்தற் கியைந்த வீருப்பு வெறுப்புறுதலும் அதனை மெய்யென நுகரவெழுந்த மனோவீருத்தி அணுமாத்திரமாதலும் அறிவு அகண்ட சொரூபமாதலு மெய்தற்கிடம்பெறாதோ? இங்ஙனமாய நிலைகளைச் சற்று மறியாதாரறிவு அணுவாகவும், மனோவீருத்தி அகண்டமாகவும், அதனால் தக்க பிராரத்த வசத்தவராகிப் பிறந்திற்று தளர்கின்றதாகவும் கூறியதை யெற்றற்கிடம்பெறாதோ? இங்ஙனமிருக்க இதனை மறுப்பதென்னமதி. ஓரறிவே மருளா நின்றுழி மனோவீருத்தி யெனவும் அகண்டாகாரமெனவும், அவ்வறிவே தெருளா நின்றுழி வீவேக வீருத்தியெனவும் அகண்டாகாரமெனவும் போந்தது காரணமாக அவ்வவ்வவசரத்தில் இவ்விரண்டு வீருத்தியும் அணுவெனற்கு முடன் படுமாதல்பற்றி இங்ஙனம் கூறினாரென்க. இதனைக் காணவேண்டின் நாமே தக்க உதாரணமாயிருக் கின்றனம். ஒவ்வொரு வீருத்தியும் அனுமகத்தாய வவசரத்தைக் காட்டக் கூறியதென்க. மருளெனல் அகவீருட்குபா தானமாகவும், தெருளெனல் அகவெளிக்குபாதானமாகவும் நின்றலை. நிற்கவே, அங்ஙனமாய வீருட்கு மொளிக்கு முபாதேயம், அனுவர்த சடதுக்கமும், சத்துசித்தானந்தமுமெனக் கண்டாம்.

6. உபரதிவைராக்கியஞானத்தாலுறு பயன்.

தோற்றுமுப ரதிவைராக் கியஞான
மூன்றிவைக டொழிப்பட்டாரு
ளேற்றுமுப ரதியுடையார் பிரமாதி
பதமடைவ ரிகலோ கத்திற்
போற்றும்வை ராக்கியர்க்கு மப்பதமுண்
டாஞானம் பொருந்தி னோர்க்குச்
சாற்றரிய தனிமுத்தி சரீரார்த்தத்
தெனவுரைப்பர் தகைமை யோரே.

(இ-ள்) தோற்றுமுபரதி வைராக்கியஞான மூன்றிவைக டொழிற்பட்டாருள் - எ-து தன்னைத்தானடைவோர்க்கு முறையே யுண்டாதற்கியைந்தவை உபரதி, வைராக்கியம், ஞானம் என மூன்றாம். இம்மூன்றற்கியைந்த முயற்சிக்கண் அதனைத் வயப்பட்டவர்களுக்குள் ; ஏற்று முபரதியுடையார் பிரமாதிபதமடைவர் - எ-து எவரானும் மதிக்கத்தக்க உபரதி யெனப்படுவது பொருளல்லவற்றை யானெனதாகக் கொள்ளும் மயக்கத்தில் வெறுப்புறுதலாம், அதனை மறவாது காப்பாற்றுபவர் அவ்வுபாதியை யுடையராவர். அவருக்குப்பயன் தூலசரீராந்தத்தில் பிரமலோகாதி பதங்களாம்; இகலோகத்திற் போற்றும் வைராக்கியர்க்கு மப்பதமுண்டாம் - எ-து புகழ்த்தக்க வைராக்கிய மெனப்படுவது உபாதியாலெய்திய வெறுப்புறுதலை யிடைபிழர்கலங்காது மரணபரியந்தம் இகலோகத்தில் காத்தலாம், அங்ஙனம் காத்தலையுடையார் அவ்வைராக்கியத்தை யுடையராவர். அவர்க்குப்பயன் அந்தப் பிரமதிபதங்களனைத்தும் வெறுப்பாகக்காண்டலாம்; ஞானம்பொருந்தினோர்க்குச் சாற்றரியதனிமுத்தி சரீராந்தத்தென வுரைப்பர் தகைமையோர் - எ-து ஞானமெனப்படுவது பொருளைப் பொருளாகக்காண்டல் காரணமாகத் தன்னைத் தானாகக்கண்டு நின்றலாம். அதனையுடையோர் அயலனைத்தையுந், தனது பிரதிபலனமாகக் காணும் நிலைமையுடையவராவர், அவர்க்குப்பயன் காரணசரீராந்தத் தில் சொல்லற்கரிய கூடஸ்தப் பிரம ஐக்கியமே முத்தியென நிற்பதாம் என்று சத்துக்கள் கூறாநிற்பர் - எ-று.

ஏ-அசை, சரீராந்தத்தெனவைக்கடை நிலைத்தீபமாக்கித் தனித்தனி உபாதியுடையார்க்குத் தூலசரீராந்தத் தெனவும், வைராக்கியம் முடையார்க்குச் சூக்கும சரீராந்தத்தெனவும். மெய்ஞ்ஞான முடையார்க்குக் காரணசரீராந்தத்தெனவும் பொருள்கொள்க. அன்றேல், முரணும்; சரீரமெனப்பொதுப்படக் கூறினமையின், உரையிற் கோடலென்னு முத்தியால், உபரதியுடையார்க்கு வெறுப்புறற் கியைந்த திகலோகம்போல வைராக்கியம் உடையவர்க்கு வெறுப்புறற் கியைந்தது அப்பதமெனப் பொருடாற்கு இகலோகத்தி் லென்பதில் இகரம் அண்மைச்சட்டாகவும், அப்பரமென்பதில் அகரம் சேய்மைச்

சுட்டாகவுங் கொளநிற்றலின், உபாதியுடையார்க்கு
வெறுப்பாயது இகலோகம்போல வைரக்கிய முடையவர்க்கு
வெறுப்பாயது அப்பதமெனக் கொண்டால் முரணென்னை?
சுருங்கச்சொல்லலென்னு மழகாவென்க. பீரமபதமென்னாது
ஆதியென்றமிகையால், உபரதி வைராக்கிய ஞானமெனவும்,
வைராக்கியத்தில்உபரதி வைராக்கிய ஞானமெனவும், ஞானத்தில்
உபரதி வைராக்கிய ஞானமெனவும் மும்மூன்றாக்கவும்;
அவ்வவற்றிற்குரிய முயற்சிகளும் அவ்வவற்றிற்குரிய வரும்
அததற்கியைந்த பலனும் பெறுமென மாட்டுதலால்
மாட்டெறிந்தொழுகவென்னு முத்தியாக்கவும் பெற்றாம்;
பெறவே, சிற்சிலருக்குத் தனித்தனி ஒவ்வொன்றேனும் உபரதி
வைராக்கியமேனும், உபரதிஞானமேனும், உபரதி வைராக்கிய
ஞானமேனும் வாய்ப்பதினானும் அவ்வவ்வசரத்திற்கியைந்த
சேட்டையும் பலனும் முரணா தெய்தற்பாலவாதலானு மிங்ஙன
மனுபவமாக ஆங்காங்குக் காணப்பெறுமாதலானும்
மறுக்காதேற்றனம். இங்ஙனமாய விரிவனைத்தையும் வேதாந்தப்
பெருங்கடலில் ஆரியத்தில் தோன்ற விரித்துரைத் திருப்பதால்
அந்நூல்களிற் காண்க. இந்த முப்பத்திரண்டுள் ஒவ்வோர் கவியுஞ்
செல்லச் செல்ல ஆழமுடைத்தாதலி னாழ
முடைத்தாதலென்னுமோரழகுமாம். எனவே, உபரதி வைராக்கிய
ஞானமெனக் கூறியது அறிவின் அவசரநிலையெனக்
காட்டற்காதலின் இம்மூன்றும் ஒவ்வோர் முதலன்றென்க. இம்
மூன்றிலக்கணமும் வேதாந்த விலக்கியத்தி னமைதியாம்.
அவ்விலக்கிய மின்றே லவ்விலக்கணம் யாது பயன் பெறும்.
இவைபோன்றன வாகிய விலக்கணங்கட்கு அறிவு இலக்கியம்.

7. திரிபுடி நிலையாமாறு.

மெய்வாய்கண் ணொழுமூக்குச் செவியாலுண்
பதுலிடயம் விடயம் யாவு
மைவாயி லரவெனவுற் றுணர்ந்தன்மனோ
வீருத்தியவை யறிவதாகிப்
பொய்வாயின் செயல்களெலாந் தனதாநின்
றிடல்சீவ போதம் வேறாத்
தைவாய்வெண் பிறைபோலத் திரிபுடிக்குஞ்
சமசாட்சி தானே தானாம்.

(இ-ள்) மெய்வாய்கண் ணொடுமூக்குச் செவியாலுண்பது வீடயம் - எ-து தொக்குமுதலிய பஞ்சேந்திரியங்களால் அனுபவிக்கப்படுவது சத்தமுதலிய வீடயமாம், வீடயம்யாவு மைவாயிலானெவுற்றுணர்தன் மனோவீருத்தி - எ-து. அங்ஙனமாய் வீடயமனைத்தையும் ஐந்தலைநாகம் போலவ்விந்திரியங்கள் காரணமாக ஊன்றியுணர்தல் மனோவீருத்தி ஞானமாம்; அவையறிவதாகிப் பொய்வாயின் செயல்களெலாந் தனதா நின்றிடல் சீவபோதம்- எ-து சத்தியம்போல மித்தையாநின்றுள்ள அகக்கரணம் புறக்கரணம் காரணமாக வியங்குஞ் சிதாபாசனாகிய சீவனாம்; வேறாத் தைவாய்வெண்பிறைபோலத் திரிபுடிக்குஞ் சாட்சிதானே தானாம் - இவற்றிற்கு விலக்காகித் தைமாதத்திலுதித்த வெண்பிறைபோலத் திரிபுடிக்குஞ் சமத்துவமாகச் சாட்சியாநின்று வீளங்குவது யாதோ அது கூடஸ்தனாம், அதனையன்றித் தானேதானாதற்கியைந்த நிலை வேறின்றாம் - எ-து.

புலனும், கரணமும், சீவனும் தானேதானாதற்கியைந்த நிலை அன்றெனக்காட்டத் திரிபுடிக்குஞ் சாட்சி என்றார். தைவாய்வெண் பிறைபோல வென்றுவமித்தது அங்கே மாகம், இங்கே திரிபுடியுமாய் தடை சற்றுமின்மை பற்றி யாதலாலிது தொழிற்சாதாரண தர்மமென்க. தானேதானா நிற்குநிலை பஞ்சேந்திரியங்களில் ஒன்றெனவுங் கரணங்களில் மனமெனவும் அப்பாலாயநிலை ஜீவனெனவுங் குறிகொண்டவலமாவாரை மறுத்தற் கிங்ஙனம் கூறியதென்க. இந்திரியக்குறி ஷண்முகி முதலிய முத்திரைகளும், கரணக்குறி, மூலாதார முதலியவையும், ஜீவக்குறி ஒன்றுந் தோன்றாது நின்றலுமென்க. புலனின்றியக்கண் வீடயமும், கரணமின் றியக்கண் புலனும், சீவனின்றியக்கண் கரணமும், கூடஸ் தனின்றியக்கண் சிதாபாசனும் எங்ஙனமுணரப்படும்? இதனால், காண்பான் காட்சி காணும்பொருளாகிய இவை மூன்றையும் சீவபோதமெனுங்காறு மேற்குமெனவும், சீவசாட்சியாகிய கூடஸ்த னேற்காதெனவு மிக்கவியிற் குறிப்பிக்கப் பெற்றாம். சீவசாட்சி தானே தானாயநிலையா நின்றலிலென்க. தன்னையு மயலையும் மறிதற்றகையது சாட்சிக்கன்றி வேறொன்றுக் கின்மையின் சாட்சி திரிபுடியற்ற தென்றால் தன்னையன்றி அயலின்மையின்

தானேதானாமென்னும் யோக்கியதை பெறப்பட்டது. இக்கவியினாலும் அறிவே முக்கியமெனவு மேனையவை. அமுக்கியமெனவுங் கொண்டாம். தொக்கு முதலிய பஞ்சேந்திரியங்களாவன: தொக்கு சிங்குவை சட்ச ஆக்கிராணம் சுரோத்திரமென்பன. விடயம் ஐந்தாவன : பரிசு ரசரூப கந்த சத்தமென்பன. ஜீலிக்குந்தன்மையதாதலின் சாட்சி போதமென்னாது சீவபோத மெனப்பட்டது. போதம் அறிவு, சீவமே தானெனல் துவிதம், தானே தானெனல் அத்துவிதம்; ஏகமேவாத்துவித மெனற்கியைதலின் (எ).

8. அஞ்ஞானாதிகளினியல்பு நிலை.

ஓதரிய வஞ்ஞானந் தனையறியா

வுணர்வீதற்கோ ருறுதி மூல

மாதன்மனோ விருத்தியவை யகற்றியொளி

தனையறித லகண்டா காரங்

காதலினா லருளியசற் றுருவருளார்

பெறுமகண்டா கார மாகுஞ்

சாதகமே தானாகி யிருப்பதே

ததுசொருப சாட்சியாமே.

(இ ள்) ஓதரியவஞ்ஞானந் தனையறியாவணர் வீதற்கோ ருறுதிமூல மாதன்மனோ விருத்தி எ.து கணித் தற்கரிய அஞ்ஞான மெனப்படுவது தன்னைத் தானென அறிதற்றகையற்றதுயாதோ அந்த உணர்வேயாம். இதனைத் தெளிய வொட்டாது மருளின்கண் ஆழ்த்தற்குறுதி மூலமா நிற்பது மனோ விருத்தியெனப்படுவதா: அவையகற்றி யொளிதனை யறித லகண்டாகாரம் . எ.து அங்ஙனமாய மூடநிலைகளை யொருங் ககலப்பண்ணி, பண்ணினவிடத்துச் சதோதயமா நின்றொளிர்வது சுயஞ் சைதன்யமாதலா லதனை அதுவாக நின்றறிதல் அகண்டகார ஞானமெனப் படுவதாம்: காதலினாலருளிய சற்குருவருளார் பெறுமகண்டா காரமாகுஞ் சாதகமேதானாகி யிருப்பதே ததுசொருப சாட்சியாம். எ.து இம்மூன்றனுள் அன் போடருளிய சற்குருவின் அநுக்கிரகத்தா லடையத் தருவது

அகண்டாகார ஞானமெனப்படுவதேயாம், வேறன்மையின் அவ்வொளி தானாகப் பல்லாழி காலம் பழகவேண்டியது சாதகமெனப்படுவதால் அந்தச் சாதகமேதனைக் குரிய முயற்சியாகி என்று மிருப்பது யாதோ அது தானே தானாதற்கியைந்து நிற்பது சொரூபசாட்சி யெனப்படுவதாம் எ.து.

ஏ.அசை. தனக்கெனச் சொரூபமொன் றின்மையின், ஓதரிய அஞ்ஞானம் எனப்பட்டது. அஞ்ஞானம் மனோலிருத்தி, அகண்டாகார மென்பவற்றுள், முன்னையவிரண்டும் பகிர்முகத்திற்கும், பின்னையதொன்றும் அந்தர் முகத்திற்கு மியைந்தனவென்றாயிற்று, யாதுகற்கினும் ஏத்தவ முயலினும் ஞானப்பிரகாசங்காண்டலரிது . அதனை வழுவாது காத்தலரிது. அதனையன்றி அனைத்துமின்றென வறிதலரிது. அவ்வொளியே தானெனவறிதலரிது. அவ்வொளியைச் சத்துச் சித்தானந்தமாகவும் அந்தச் சத்துச் சித்தானந்தத்தை அநிந்தசடதுக்கமாகவும் பகுத்துணர்தல் மிகவுமரிது. இத்தனையும் அவ்வொளியாகக் காண்டலரிது. இடையிடையே ஊழிற்கியைந்தவாறு பற்பல விகற்ப தூலதேகங்கள் வந்துவந்தகலும்: அகலினும், ஆங்காங்குச் செய்து நின்ற நிலைபாகங்கள் சாத்தியமாதல் காறுந் தொடர்ந்தேவரும்: அங்ஙனந் தொடர்ந்து வருதலை மறவாது கண்டு சாதித்தலைச் சாதகம் என்றார். சாதகமேதானாகியிருப்ப தென்பது வீடாமுயற்சியைக் குறித்தற்கென்க. இக்கவியுந்தானே தானாதற்கேற்றநிலையைக் கூறியது.

9. விருத்தியுஞ் சீவனும் விபுவாகு நிலைமை.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

விருத்தியுஞ்சீவனும் வீடயத் தினைப்பார்க்கிற்பெரிதாம்

விருத்தியின் ஞானம் வீடயாஞ் ஞானத்தை யகற்றின்

விருத்தியுஞ்சீ வனும்வீடயா காரமதா மதுபோல்

விருத்தியுஞ்சீ வனுஞ்சத்தாகாரமதா யமைந்தால்

வீருத்தியைச்சீ வனைவீடயத் தினையறியுஞ் சாட்சி
வேந்தனசையாதிருந்துமேன்மைபெறுந்திறம்போல்
வீருத்திவீட யஞ்சீவன் சாட்சியிவை தோன்றா
விபுவாவன் ஞானியென விளம்புமுப நிததம்.

(இ.ள்) வீருத்தியுஞ் சீவனும் வீடயத்தினைப் பார்க்கிற் பெரிதாம். எ.து அதோமுகத்தில் வீருந்திஞானமுஞ் சிதாபாசனுந் தத்தமக்குரிய வீடயாஞ்ஞானத்தை யகற்றின் வீருத்தியுஞ் சீவனும் வீடயாகாரமதாமது போல். எ-து கல்விகாரணமாக வெழும் வீருத்தி ஞானத்தைக் கொண்டு அவ்வவ்வீடயங்களை மறைத்திருக்கு மஞ்ஞானத்தை அகலச்செய்யின் அவ்வீருத்தி ஞானத்தோடே சிதாபாசனும் வேறுமயமாகாது வீடயாகார மயமாவன் அதுபோல: வீருத்தியுஞ் சீவனுஞ் சத்தா காரமதாயமைந்தால் -எ-து ஊர்த்தமுகத்தில் வீருத்தி ஞானத்தோடு சிதாபாசனும் ஐயந்திரிபகன்று ஞானாகார மயமாவினங்கின்: வீருத்தியைச் சீவனை வீடயத்தினையறியுஞ் சாட்சி- எ.து வீருத்தி ஞானத்தையுஞ் சிதாபாசனையும் விஷயத்தையும் விலக்காநின் றறிதற்குரிய இருவகைச் சாட்சியுந்தானாகி: வேந்தனசை யாதிருந்து மேன்மை பெறுந் திறம்போல். - எ.து திரிலோகத்தையும் ஒருங்குவென்ற அரசன் தனதிடத்தை வீட்டசையா திருந்து எல்லாச்சிறப்பையும் அடையுந் திறமெங்ஙனமோ அதுபோல; வீருத்திவீடயம்சீவன் சாட்சி இவைதோன்றாவிபுவாவன் ஞானியென விளம்புமுபநிததம்- எ.து வீருத்திஞானத்தையும் விஷயங்களையுஞ் சீவனையும் இருவகைச்சாட்சியையு மிங்ஙனமாயநிலையின வெனத் தோன்றவொட்டாத விபுவாக விளங்குவன். இங்ஙனமாயினோனை முப்பத்திரண்டு உபநிடதங்களும் ஞானியெனக் கூறா விற்கும் -எ.து.

ஓர் பிரக்ஞையே பகிர்முகத்தில் அஞ்ஞானியெனவும், ஏகதேசியெனவுஞ் ஞானியெனவும், விபுவெனவும், சாட்சியெனவும், நின்றதெனவறிக. அதோமுகத்தில் வீடயாஞ்ஞானத்தை அகற்றலாவது அதிஷ்டான நாட்டமின்மையால் தத்துவ

சோதனை செய்து தெளிந்ததுபோற் காண்டலை. வீடயாகாரமதாதல் தனது பிராந்தியெனத் தேராமையை. ஊர்த்த முகத்தில் வீடயாஞ்ஞானத்தை அகற்றலாவது அதிஷ்டான நாட்டஞ் சற்றுண்மையால் தத்துவசோதனை செய்து தெளிந்து நின்றலை. சத்தாகாரமதாதல் தனது பிராந்தியெனத் தேர்ந்ததை. பகிர்முகத்தின் கண்ணும் அந்தர்முகத்தின் கண்ணும் பகுத்துணர்வு இருத்தலினானும் அதனாலவ்வவற்றா லாயபயனனுபவிப்பா னிருத்தலினானும் விருத்தி எனவும், சீவன் எனவும், சாட்சி எனவும் பெயர்தந்தவாறு காண்க. விருத்தியுஞ் சீவனும் வீடயத்தினைப் பார்க்கில் பெரிதாம். என்ற விதப்பால் விருத்தியுஞ் சீவனும் ஞானத்தினைப் பார்க்கில் பெரிதாமெனக்கொண்டாம். அங்கே விருத்தியுஞ் சீவனும் வீடயமயமாதல்போல் இங்கே ஞானமயமாதற் கியைதலின் முரணென்னை. இன்றாதலிற் பொருந்தும். நூலாசிரியர் அங்ஙனங் கூறாதிருக்கில் யாமிங்ஙனம் உரைகொள்ளா திருக்குது மென்க.

10. விஷயமுதல் சாட்சிவரையில் ஒன்றற்

கொன்று விசேடமாமாறு.

போற்றியவீந் திரியமின்றி வீடயமெலாந் தோன்றா பொறிகளைந்துங் கரணமின்றிப் பொலிவொடுதோன்றாவால், சாற்றுகர ணமுஞ்சீவ னின்றியக்காற் றோன் றா சாட்சியன்றிச் சீவனிலை தானுணர்வு தோன்றா, தாற்றலினா விந்தியங்கள் வீடயமட்டு மறியு மவ்விரண்டுங் கரணமறிந் திடுமவைமுன் றினையுந், தேற்றமொடு சீவனாி வறுமவைநான் கினையுந் தெளிந்தறியுஞ் சாட்சியதீ தப்பொருளா மிதுவே.

(இ.ள்). போற்றிய விந்திரியமின்றி வீடயமெலாந்தோன்றா பொறிகளைந்துங் கரணமின்றிப் பொலிவொடுதோன்றா- எ.து யாவரானுந் துதித்தற்கியைந்த ஞானேந்திரியங்களைந் துமின்றிச் சத்தமுதலிய சகலவீடயங்களுந் தோன்றாவாம். அந்த ஞானேந்திரியங்க ளைந்தும் அகக்கரணமாகிய மன மென்பதில்லாமல் வீளக்கமாகத் தோன்றாவாம்; சாற்று கரணமுஞ்சீவ னின்றியக்காற் றோன்றா சாட்சியன்றிச் சீவனிலை தானுணர்வு தோன்றாது- எ.து சொல்லப்பட்ட மன

முதலிய கரணங்களுஞ் சீவனில்லாவிடத்துத் தோன்றாவாம். அந்தச் சீவனிலையாகிய வுணர்வுஞ் சீவசாட்சி இல்லாவிடத்துத் தோன்றாவாம்: ஆற்றலினாலிந்தியங்கள் விடயமட்டு மறியுமல் வீரண்டுங் கரணமறிந் திடும் அவைமுன் றினையுந் தேற்றமொடு சீவனாறி வறுமவைநான் கினையுந் தெளிந்தரியுஞ் சாட்சி யதீதப்பொருளாமிது- எ.து, அவ்வவற்றின் வலிமைத்திற மிங்ஙனமிருப்பதால் ஞானேந்திரியங்களைந்தும் விடயமாத்திர முணரும். விடயம், இந்திரியமாகிய இவ்விரண்டைமாத் திரம் அந்தக்கரணமறியும். விடயம், புறக்கரணம், அக்கரணமாகிய முன்றைமாத் திரம் தெளிவோடு சீவனறியும். விடயம் புறக்கரணம், அக்கரணம், சீவன் ஆகிய நான்கை மாத் திரம் சீவசாட்சியாகிய சுயஞ்சைதன்யம் மிக்க தெளிவோடறியும். இதனின் மேலாயநிலை வேறின்மையின் இதுவே அதீதப்பொரு ளெனப்படுவதாம்.-எ.து.

ஆல்-அசை. இதுவே என்பதில் ஏகாரம் தேற்றம். எவ்வெவ்வுயிரும் போகம் நுகர்தற்கியைந்த நேராய கருவி ஞானேந்திரியமாதலின் போற்றியவிரந்திரியம் என்றார். அந்தந்தப் பகுத்துணர்வின் வலி யினையவெனக் கூறலே, சீவசாட்சி யொன்றாலறியப்படுவதல்ல வென்பதாயிற்று; ஆகவே தானே தானாய நிலையெனக் கண்டாம். தான் ஒன்றாலறியப்படுவ தின்மையின் தனக்குத்தானே விசேடமாமென்றுணர்க. இதுவே தீர்ந்த நிலையாதலின் இங்ஙனங்கூறினாரென்க. தானேதானாய நிலையாதற்கு இதுவுமோர் தந்திரயுத்தி. தோன்றாவென்னும் நான்கெதிர்மறை வீனைமுற்றும் இருக்கினு மென்பதைக் குறிப்பிக்கின்றன; அறியுமென்னும் நான்குடன் பாட்டுவீனை முற்றாவென்க. இதனால் தோற்றுதல் திருசியத்திற்கும் அறிதல் திருக்குவிற்கும் புடைபெயர்ச்சியெனுஞ் சாட்சியாகிய கூடஸ்தவிளக்கத்தில் சுற்றியின் மென்பதாயிற்று திருக்குத் திருசியந் தானாயிருத்தலால்.

||. அவஸ்தாத்திரய சாட்சியி னியல்பு நிலைமை.

கற்பனைசெய் யவத்தைகண்முன் றினுக்குஞ் சாட்சி
கலந்தொருதன் மையினிலகுங் காட்சி கூறில்
சாக்கிரத்திற் சாட்சி தானே
செகசாட்சி யாயிருக்குந் தியக்க மான

சொற்பனத்தின் மனோவீருத்தி தனக்கே சாட்சி

சூனியமாஞ் சுமுத்தியிலஞ் ஞான மான

வற்பநெறி யானந்த மதற்கே சாட்சி

யனைத்தினுயிவ் வாரிருந்தோர்ந் தறியுங் காணே.

(இ-ள்) கற்பனைசெய் அவத்தைகண் மூன்றினுக் குஞ் சாட்சிகலந்தொரு தன்மையினிலகுங் காட்சி கூறில்.- எ-து கற்பனைகளை விளைவிக்கத்தக்க சாக்கிர முதலிய மூன்றவஸ்தைகட்குஞ் சாட்சியாகிய கூடஸ்தசையன்யம் இம்மூன்றினும் உபாதானமாகக் கலந்து ஒருபடித்தாச் சதோதயமா நின்று விளங்குஞ் சுவானுபூதிக் காட்சியைக் கூறுமிடத்தில்; சிற்பரவுஞ் சாக்கிரத்திற் சாட்சிதானே செகசாட்சியா யிருக்கும்- எ-து அறிவுவியாபித்திருக்குஞ் சாக்கிராவஸ்தையின் கண் அந்தக் கூடஸ்தசாட்சியே அங்கே தோற்றுஞ் சகத்திற்குச் சாட்சியா யிருக்கும்; தியக்கமான சொற்பனத்தின் மனோவீருத்திதனக்கே சாட்சி- எ-து கலக்கமா நின்றுள்ள சொப்பனத்தின்கண் அங்கே தோற்றும் மனோவீருத்திக்குஞ் சாட்சியாயிருக்கும்; சூனியமாஞ் சுமுத்தியிலஞ் ஞானமான வற்பநெறியானந்த மதற்கேசாட்சி- எ-து சூனியமானின்றுள்ள சுமுத்தியின்கண் அங்கே தோற்றும் முழுதும் மூடமயமான அற்பநெறியாலெய்திய மக்னானந்தத்திற்குஞ் சாட்சியாயிருக்கும்; அனைத்தினு மிவ் வாரிருந்தோர்ந்தறியுங்காண்- எ-து இதுபோல ஏனைய அவஸ்தையின் கண்ணு மாகங்காங்குச் சகம்போலத் தோற்றுந் தோற்றங்களினிடத்து மிப்படியாக விருந்து அந்தந்தநிலைகளை ஐயந்திரிபறநின்று அறியும் இதனை அநுபவித்துக் காணுதி- எ-து. விரிவுரை

எ.அசை,யானென தல்லவற்றை யானெனதாகக் கோடலைக் கற்பனைசெய் என்றார். சாக்கிர முதலிய மூன்றவத்தைக் கண்ணுஞ் சாட்சி கலந்தொரு தன்மையினிலகுங் காட்சியாவது அலை தீவலை முதலியவைகள் தோன்றி மறைதற்கும் அதுவது வாவதற்கு மாதரமாயும் உபாதானமாயும் நிற்பது சுமுத்திர மெங்ஙனமோ அங்ஙனமே சாக்கிர முதலிய அவஸ்தைகளும்

தூலம்துக்குமங் காரணமென்னும் உபாதிகமும் விசுவ தைசத
 பிராக்ஞென்னும் அபிமானங்களும் விடாது தோன்றித் தோன்றி
 மறைதற்கு ஆதாரமாயு உபாதானமாயும் நின்றற்கு ஒன்றிருக்க
 வேண்டுமே. இதன்றியும் அறிவெனவும், சாட்சியெனவும்,
 கூடஸ்தெனவும், பிரமமெனவும் சான்றோரால் பரியாய
 நாமம்பெற் றிருப்பது யாதோ அதனையெனல். நனவு
 நினைவுமுதலிய எழுச்சியே சாக்கிரமெனப்படுமாதலின் அந்தச்
 சாக்கிர சங்கற்பந்தோன்றி மறைதற்கும் அந்தச் சங்கற்பத்தை
 யன்றிச் சகத்தெனப்படுவதற்கும் ஓர் முதலும் ஆதாரமு
 மறிவையன்றி வேறின்மையின் சிற்பரவுஞ் சாக்கிரத்திற் சாட்சி
 தானே செகசாட்சியாயிருக்கும் எனவும், அந்த நனவு அயர்ந்து
 சோர்ந்துழிச் சகத்து சாயாவடிவமாகத் தோற்றும். அங்ஙனந்
 தோன்றி மறைதலைச் சாட்சியா நின்றுணர்தல் அறிவாதலால்
 தியக்கமான சொற்பனத்தின் மனோவிருத்தி தனக்கே சாட்சி
 எனவும், அந்த ஸ்புரிப்பின் சோர்வே சுழுத்தி யெனப்படுதலால்
 சூன்யமெனப்படும். இந்த அவஸ்தையும், சூன்யமாகிற்
 சாட்சியுந்தோன்றி மறைதற்கும் அதன்பலனான மக்னானந்தத்
 திற்கும் ஆதாரமும் உபாதானமும் அறிவை யன்றி வேறின்மையின்
 சூன்யமாஞ் சுழுத்தியிலஞ்ஞானமான அற்பநெறி ஆனந்தமதற்கே
 சாட்சி எனவும் கூறியவாறாயிற்று. துரியம் துரியாதீதம் ஸூர்ச்சை
 மரணம் இருப்பதால் அனைத்தினும் எனறார். முத்துச்சரம் ஓர்
 சரட்டில் நிற்பதுபோலச் சாக்கிர முதலிய வேழு அவஸ்தைகளும்
 அதற்குரிய சாட்சிகளும் தோற்றங்களும் அபிமானங்களும்
 பிரவிர்த்தி நிவிர்த்திகளும் ஓர் அறிவில் நிற்குமெனக்கொள்க.
 இதனை மறுப்பார் எடுக்குந் துறையும் முடிக்குந் துறையு மறியார்
 போல்வர். அவர்கள் யாது கற்றும் யாதுபயன். இங்ஙன
 மையந்திரிபற ஒன்றே யென வுணர்ந்தோரே ஏகமே
 வாத்துவைதம் பிரஹ்மோகமெனற் கதிகாரிகள். ஏனையர்
 துவிதமெனற்கும் அதிகாரியரல்லரெனற்கு யாமே உத்தரவாதி.
 சாட்சி தானே என்னுந் தேற்றேகாரத்தை ஏனைய விடங்களிலு
 மொட்டுக. இக்கவியின் கருத்து சாக்கிர முதலிய மூன்றிலுஞ்
 சாட்சியாகிய கூட ஸ்த சைதன்யத்தை மறவாமலும்
 பராக்காகாமலு மொருவன் கண்டிருக்கில் ஏனைய
 வவஸ்தைகளிலும் அப்பழக்கம் காணச் செயலிக்குமென்பது.

12. விருத்திஞானத்திரயத்தால் அஞ்ஞானத்திரய நிவிர்த்தியின் நிலை.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவீருத்தம்.

அரியவீருத் திகண் முன்றா லகலுமஞ்ஞா

னங்களினு மாய்ந்து கூறிற்

றெரியுமனோ விருத்தியினால் வீடயாஞ்ஞா

னங்களெலாஞ் சிதையு மேலாய்ப்

பிரிவிலகண் டாகார விருத்தியிற் சாட்

சியையறியாப் பெத்த நீங்கு

முரியவீவே கவிருத்தி யகண்டாகா

ரமுங்கடந்தங் கொன்றா மன்றே.

(இ.ள்) அரிய விருத்திகண் முன்றாலகலு மஞ்ஞானங் களிலு மாய்ந்து கூறில்- எ-து முற்கூறிய அருமையாய் மனோ விருத்தி முதலிய முன்றினாலும் அஞ்ஞானம் அகலு மென்றதைக் குறித்து இன்னும் ஆராய்ந்து கூறுமிடத்து; தெரியுமனோ விருத்தியினால் வீடயாஞ்ஞானங்களெலாஞ் சிதையும்- எ-து அகமுகமாகவும் பகுத்துணரத்தக்க மனோவிருத்தி ஞானத்தாலவ்வவ்வீடயங்களின்ன நிலையின வென்றறிய வொட்டாமல் மறைத்து நிற்கு மஞ்ஞான மெனப்படுபவைகளெவைகளோ அவைக ளனைத்தையு மொருங்கு மாய்க்க அதனாலவைமாயும்; மேலாய்ப் பிரிவிலகண் டாகார விருத்தியிற் சாட்சியை யறியாப் பெத்த நீங்கும்- எ-து- மனோவிருத்தி ஞானத்திலும் மேலாகப் பிரிவற்று விளங்கும் அகண்டாகார விருத்தியகண்டாகாரமுங் கடந்தங் கொன்றாம் (எ.து) அப்பாலெய்தற்குரிய வீவேக விருத்தி ஞானத்தினால் கூடஸ்த சைதன்யத்தை உணர வொட்டாமல் மறைத்து நிற்கும் பெத்தமாகிய அவித்தையை நீக்க அது நீங்கும்; உரிய வீவேக விருத்தி யகண்டாகாரமுங் கடந்தங் கொன்றாம் (எ.து) அப்பாலெய் தற்குரிய வீவேக விருத்தி ஞானத்தினால் ஈசர சாட்சியாகிய பிரமசைதன்யத்தை உணரவொட்டாமல் மறைத்துநின்ற மாயையைக் கடக்க அதனாலது கடக்கப்படும்.

இங்ஙனங் கடந்தவிடத்து அங்கே சாட்சி துவிதபேதமின்றி ஒன்றாக விளங்கும்-எ-று.

விரிவுரை

அன்று-ஏ- அசைநிலைகள். வீடயாஞ்ஞானமாவது வீடயமனைத்துந் தனது பிரதிபலனை வடிவமெனக் காணவொட்டாமல் மறைத்தலை. மாயையை அகண்டாகார மென்றது தனக்கெனச் சொரூபமொன்றின்றி உண்மைபோற் காணப்படுந்தன்மையைச் சமஸ்தமு மேற்றலின் பிராந்திரூப மாதலைப் பற்றி என்க. மூன்றுவிருத்திஞானமு மேதுவாதல்பற்றி, சிதைக்க நீக்க கடக்கவென்றாம். பிறவினை யாக்காவிடத்து, சிதையும் நீங்கும் கடக்குமெனத் தன்வினையேலாவாம். மேயமனோவிருத்தி என்னுங் கவியில் கூறிய விருத்திஞானத்திரயத்திற்கும் இக்கவிக்கும் பேதமென்னையுள? கூறியது கூறவென்னுங் குற்றமெய்துமெனின், “கூறியது கூறியுங் குற்றமில்லை, வேறொரு பொருளை விளைக்குமாயின்” எனனும் விதியால் அக்கவியில் தோற்றுவிக்குமென்னும் பிறவினை நயமும் இக்கவியில் சிதையும் நீங்கும் கடக்குமென்னும் தன்வினை நயமும் இருந்தலினானு மிவ்விரண்டு நயமும் வீடாமுயற்சிக் கண்ணதாதலானு மென்க. இதுவும் ஏகமே வாத்துவை தம் பிரஹ்மோகமென்னுங் கருத்தை விளக்கிற் றென்க. ஒன்றாமெனலால் சுசாதியாதி பேதமின்றெனப் பெற்றாம்.

13. தத்துவோற்பத்தி லயக்கிரமம்.

எண்ணக்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பேசரிய பரத்தினிலா ரோபமதா மூலப்

பிரகிருதி தோன்றுமிதிற் சாத்திகமா மாயை

யீசனிதிற் றோன்றுமிரா சதமவித்தை சீவ

னிதிற்றோன் றுந்தாமதத்தாவரணம் விட்சேபமதாஞ்

சூசகவிட் சேபமதிற் சூக்குமபூ தமதாஞ்

சூக்கவுட லிருகுணத்தாற் றோன்றிடுந்தா மதத்தின்
மாசில்பஞ்சீ கரணமதா யைம்பூத வடிவா

மதிற்றால சடந்தோன்றுமனைத்துமில்வாறடங்கும்.

(இ.ள்.) பேசரிய பரத்தினிலா ரோபமதா மூலப்பிரகிருதி தோன்று மிதிற் சாத்திகமாமாயை யீசனிதிற்றோன்றும்-எ-து இங்ஙனமாய நிலையினதென யாதொன்றானுங் கணித்தற்கரிய பரவஸ்துவில்ரச்சுவீற் சர்ப்பம்போ லவிவர்த்த மாயுள்ள மூலப்பிரகிருதியென்னு மொருசத்தி அவாந்தரமாகத் தோற்றும். இந்த மூலப்பிரகிருதியின் கண் இயல்பாநின்றுள்ள சத்துவம் ரஜசு, தமசு எனனும் முக்குணங்களில் சத்துவத்திற்கு மாயையெனவும், அம்மாயையில் ஈசன் பிரதி பலித்தனெனவும்; இராசதமவித்தை ஜீவனிதிற்றோன்றும்- எ-து ரஜசுக்கு அவித்தையெனவும், அந்த அவத்தையில் ஜீவன் பிரதிபலித்தனெனவும்; தாமதத்தாவரணம் வீட்சேபமதாம்- எ-து தமசு; ஆவரணம்; வீட்சேபமென வீருபாகு பாடதாநிற்கும்; சூசகவீட்சேபமதிற் சூக்குமபூதமதாம்- எ-து அதிசூக்குமமாய அந்த வீட்சேபசத்தியில் சூக்கும பூதமாகிய சத்த பரிசாதிகள் தோன்றும்; சூக்கவுட வீருகுணத்தாற் றோன்றிடும் எ-து சூக்கும சரீரம் சத்துவம் இரஜசு எனனுமிரு குணத்தாலுதிக்கும்; தாமதத்தின் மாசில் பஞ்சீ கரணமதாயைம் பூத வடிவாயதிற் றூலசடந்தோன்றும்-எ-து ஏனைய தாமத குணத்தால் குற்ற மற்ற பஞ்சீகரணமாயும், இதனால் தூல வைம்பூத வடிவாயும் பேதிக்கப்பட்டு அந்த ஐம்பூதவடிவினின்றுந் தூலசரீரந்தோன்றும்; அனைத்து மில்வாறடங்கும்-எ-து இங்ஙனம் ஆரோபத்தால் விரிந்த வாறுபொலச் சமஸ்த தத்துவங்களும் அபவாதத்தினா லிம் முறையே அடங்கவேண்டிய முறைப்படி அடங்கும்-எ-று.

விரிவுரை

பேசரிய பரத்தினி லாரோபமதா மூலப்பிரகிருதி தோன்றலாவது பழுதையிற்பாம்பு தோற்றினாற்போலு மெனற் கியைவதை. ஆரோபமெனல் ஓரோர் வஸ்துவாக உணரப்படுதலுந் தோற்றப்படுதலுமெனப் பொருடருதலை. அனாதி எனவே மூலப்பிரகிருதி என்றார். இதனாற் பழுதையிற்பாம்பென்றாம். பாம்பாகத் தோற்றலு முணர்தலும் அதனதியல்பா? நமது பிராந்தியா? அதனதியல்பெனின், ஆராய்ச்சியின்கண் திரிகாலத்தினு மிருக்கவேண்டும். பிராந்தியெனின் நடுக்கமுறா திருக்கவேண்டும். பாம்பாகத் தோற்றதலுக்கும் அதனை

மெய்யென யுணர்தற்கும் வீணைமுதலுஞ் செயப்படுபொருளு
 மிருக்கவேண்டும். இன்மையால் பரவஸ்துவில், அனாதியில்
 ஜகமுதலிய திரிபதார்த்த முயில்லவே இல்லை என
 ஸ்திரமாகக்குறிக்க ஆரோபமதா மூலப்பிரகிருதி தோன்றும்
 என்றார். இதனை மறுக்கில் அல்லவில்லை யெனற் கியையாது,
 ஆம், உண்டு, எனற்கேய்யைய யாதானுமோர்ப்பொருளைத்
 தெரிவிக்க வேண்டும். சீவனும் பாமும் அப்பிரத்தியட்சம். உலகம்
 பிரத்தியட்சம். சோதனை ஞாயத்தார் கணிக்குமிடத் துப்போகம்
 நுகரவேண்டிய விவகாரத்தால் விவகாரிக சத்தாகவும், உண்மை
 காணவேண்டி விசாரிக்கும் நுண்ணிய விசாரத்தால் பாரமார்த்திக
 சத்தாகவும், உலகங் காண்டற்கேதென்னை? இங்ஙனமாய்
 உலகங்காரணமாக உண்டென அநுமானித்தற்கியைந்த
 சீவேசுரர்கள் ஆம் உண்டெனற்கென்ன உறுதி? இன்மையால்,
 கருத்துப்பொருள், காட்சிப் பொருளாகிய இயங்குதினை,
 நிலைத்தினை எனப்படுவன வனைத் துஞ் சொன்மாத்திரமுந்
 தோற்றன் மாத்திரமும் விகிந்தியென நின்றலால்,
 மூலப்பிரகிருதியை, ஆரோபமதாமெனற்கு முரணென்னை?
 இன்றாதலால், அனைத்து மித்தையே. இக்கவி ஜகஜீவபரம்
 அனாதி நித்திய மென்பாரைமறுத்ததென்க. பிரமத்தில்
 மூலப்பிரகிருதி மாயை முக்குணம் ஜகஜீவபர முண்டாகிய
 விரிவனைத்தையுந் தத்துவக்கட்டளை களிற் காண்க.
 பொருளாற்றலை மாத்திரந் தெரிவித்தாம். சொல்லாற்றலைத்
 தெரிவிக்கின், இடமின்றி விரியுமாதலால் சுருக்கியுரைத்தனம்.
 பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்பார் மதஸ்தர். பொருளைப்
 பொருளென்பார், அத்துவிதிகள். கட்சிவாதத்தில் நில்லாது,
 பதார்த்த சம்மதவாதத்தில் நிற்கின், முரணுதற்கிடமின்றிச்
 சம்மாவிருத்தல் வாய்க்குமென்க. பழுதை உண்மை. பாய்பு
 பொய். இந்தப்பொய், சந்தேக விபரித்தால் அகலாது கேட்டல்
 சிந்தித்தல் தெளிதலால் அகலுமாறு போன்று,
 மூலப்பிரகிருதியுமெனக் கொள்க. பாய்பாகிய பொய் அடங்குதல்
 பழுதையாகிய மெய்யிலென்றாற்போல, மூலப்பிரகிருதியாகிய
 பொய் அடங்குதல் பிரமமாகிய மெய்யிலெனக் கோடற்கு
 அனைத்து மிவ்வாறடங்கும் என்றார். இக்கவி, தன்பால்
 சுருங்கச்சொல்லல், ஆழமுடைத்தாதல் முறையின் வைப்பு

வீழியது பயத்தலென்னு மழகுகளை அமைத்து நிற்கக் கண்டாம். பகிர்முகத்த தாகுமிடத்துப் பூர்வபட்ச மாதற்கியைவன வனைத்தும் சித்தாந்தபட்சமாதற் கியைவன ஆகவும் அந்தர் முகத்தாகுமிடத்துச் சித்தாந்தபட்ச மாதற்கியைவன அனைத்தும் பூர்வபட்சமாதற் கியைவனவாகவுந் தோற்றற் கேதென்னைகோலோ? அனைத்தும் அறிவின் பிரதிபலன மெனக்கோடற்கியைதலின் சத்தியமன்று மித்தையே. அறிவொன்றே சத்தியமென்றேற்றது அருத்தாபத்தி.

14. பிரகிருதி முதலியவற்றி னிவிர்த்தி.

பகர்வரிய முதற்பொருளின் விவர்த்தமதா மூலப் பகுதியிந்த வுலகமெய்யாப் பார்த்திடுதென் மாயை, யகமுடலென்றிருப்பதுவே யலித்தை தத்துவங்களனைத் தையுந்தானெனமறைப்ப தாவரணம் வீடய, சுகவிருத்தி வீட்சேப மிவைகளைந்து மடைவே தொலையபரி பூரணத்தாற் சோதனைதற் பதத்தான், மிகவுணருந் தொம் பதத்தாற் றத்துவஞானத்தால் வீதேக முத்தியதனாலும் வீடப்படுதல் வீடாம்.

(இ.ள்.) பகர்வரியமுதற் பொருளின் விவர்த்தமதா மூலப்பகுதி-எ.து. யாவரானு மிங்ஙனமாய நிலையதென ஓதற்கரிய முதற்பொருளாகிய பரவத்துவீன்கண் அர்த்தரூபமாக வன்றி அநர்த்தரூபமாகத் தோற்றுவது மூலப் பிரகிருதியெனப்படுவதாம்; இந்த வுலகமெய்யாப் பார்த்திடுதென்மாயை- எ.து தனக்கெனச் சொரூபமின்றிய வுலகைச் சத்தியமாகக் கண்டுழலுதல் மாயை யெனப்படுவதாம்; அகமுடலென்றிருப்பதுவே யலித்தை- எது தேகமே நானென்று அகங்கரித்துழல்வதுவே அலித்தையெனப்படுவதாம்; தத்துவங்களனைத்தையுந் தானென மறைப்பதாவரணம்- எ.து தத்துவங் களெனப்படுவன வனைத்தையுந் தானே யெனக் கொள்ளுமாறு மறைக்கத் தருவது ஆவரணமெனப்படுவதாம்; வீடய சுகவிருத்தி வீட்சேபம் (எ.து) வீடய சுகம் வேண்டி விவகரிக்கும் விருத்திகளனைத்தும் வீட்சேபமெனப்படுவதாம். இவைகளைந்துமடைவே தொலைய பரிபூரணத்தாற் சோதனை தற்பத்தான், மிகவுணருந்தொம்பதத் தாற்றத்துவ ஞானத்தால் வீதேகமுத்தியதனாலும் வீடப்படுதல் வீடாம் - எ-து- இங்கே கூறிவந்த விப்பேதங்களைந்து மொருங்கே தொலைய வேண்டிப்பரிபூரண ஞானத்தினாலும், தற்பத சோதனையினாலும்,

மிகவும் விசாரித்துணரத்தக்க தொம்பத சோதனையினாலும், தத்துவசோதனை ஞானத்தினாலும், விதேககைவல்ய ஞானத்தினாலும் விடப்படுவது வீடெனப்படுவதாம்-எ.று.

விரிவுரை

மூலப்பகுதி, மாயை, அவித்தை, ஆவரணம், வீட்சேப மென்னுமைந்தையும் நிரலே தொலைக்கவேண்டிப் பரிபூரணஞானம், தற்பதசோதனை, தொம்பதசோதனை, தத்துவசோதனை, விதேகமுத்தி என வைந்தாகக் கூறுதலால், நிரனிறையணி. பரிபூரண ஞானத்தால் மூலப்பகுதி தொலையும் வகை: ஜனன மரணமும், அவஸ்தாத்திரயங் கடும், காட்சிகளும், ஸ்தூல முதலிய தோற்றங்களும், அவ்வவற்றிற்குரிய இன்ப துன்பங்களும் தோன்றி மறைதற்காகாதாரம் அறிவாதலால் அந்தந்தமய மாகாது அறிவாக விளங்கிநின்றவீடத்து ஞானமெனவும், அந் நிலையை மறந்தவீடத்து அஞ்ஞானமெனவும் பொருள்படுமாதலின் இவ்விரண்டு பாரிசமுஞ் சாயாது நடுநிலைதானாயவீடத்துச் சற்றுஞ் சலன முறாமையும்; தற்பதசோதனை ஞானத்தால் மாயை தொலையும் வகை. அந்நடுநிலைநழுவி ய வீடத்து அஞ்ஞானம் ஞானம்போற் காண்டலின் சகத்துப் பிரதிபலிக்கும். அதனை மெய்யாகக் காணவரும். அங்ஙனங் காணுதலாகிய மயக்கம் சமஷ்டி விகாரத்திலாதலால் அந்தச் சமஷ்டிவிகாரமுந் தற்பதசோதனையில் நிலலாதழியும். அங்ஙனமழிந்தவுடன் சிவப்பாழாதலால் அது தானாயவீடத்துச் சற்றுஞ் சலனமுறாமையும்; தொம்பதசோதனை ஞானத்தால் அவித்தை தொலையும் வகை: ஒருகால் தற்பத சோதனை ஞானம் நழுவி ய வீடத்து மீண்டுஞ் சகத்துத் தோற்றும். அங்ஙனந் தோற்றியவழி அதனது காரியமாகிய வியட்டிதூலதேகந் தோற்றும். அதைத் தானெனத் திடமாகக் கொண்டது அவித்தை யெனப்படுமாதலால் அது நாசமுறுவ தெங்ஙனம்? உறாத வீடத்து அல்லலே பெரும்பயனாக முடியும். அதனை ஒழிக்கத் துணிந்தவீடத்துத் தொம்பதசோதனை செய்ய வேண்டிவரும். அந்தத் தொம்பதசோதனையில் தூலவுடல் ஆதேயமாகவும், உபாதேய மாகவும் விகாரமாகவும், ஆரோபமாகவு மேற்றற்கியையும்.

அங்ஙன மேற்றற் கியைந்தவீடம் பாழாதலால் சீவப்பா முனைப்படும். அங்ஙனமாய சீவப்பாழ் தானாய வீடத்துச் சற்றுஞ் சலனமுறாமையும்; தத்துவஞானத் தால் ஆவரணந் தொலையும்வகை: தொம்பத சோதனை ஞானம் ஒருகால் நழுலியவீடத்து மீண்டுந் தூலவுடல் தோற்றும். அங்ஙனந் தோற்றியவழி அதனது காரியமாகிய அகமமதையும், அயலும், உறவும், தாய் தந்தையென்னும் முறையும் ஆண்பெண் அலியென்னும் வகையும், ராகத்துவேஷாதிகளும் இவை போல்வன பிறவு மெய்தற் கிடம் பெறுமாதலின் இவை யக லாக்காறு மிம்மயக்கம் ஆவரணசத்தியெனப்பெயர் பெறும். இந்தச் சத்தி உபாதான உபாதேயவகைக்கியைந்த தத்துவங்களனைத்தையு மங்ஙனமாக ஆராய்ந்தவீடத்துக் கணமேனு நில்லாதகலும். அங்ஙன மகன்ற வீடம் வியாபக வியாப்பிய ரகித மாதலின் அந்நிலை தானாயவீடத்துச் சற்றுஞ்சலியாமையும்; விதேகமுத்தியதனால் வீட்சேபசத்தி தொலையும் வகை: விதேக முத்தியெனல் ஞானாஞ்ஞானசகிதமும் ரகிதமுமாகிய கற்பனை கடந்த நிலை. வீட்சேப சத்தியெனல் பந்தமாயவழி பந்தநெறியாகவும், விடுதியாயவழி விடுதிநெறியாகவும் நின்றற்கியைந்த வுணர்வு. இவ்வுணர்வு நிற்குமளவு மோர்துணிவின்ரியலையும். இவ்வலைவு கற்பனாசகிதம் ரகிதம் அற்றவீடந் தானாயவீடத்துச் சற்றுஞ் சலியாமையுமாமென்க. இவைமுரணின்றி விளங்கல் தனக்குச் சுவானுபவம்வாய்த்த வீடத்தன்றி யேனைய வீடத்தாகா தென்க. பொருளல்லவற்றைப் பொருளாகக் கொண்ட பாதகர்க் கிதுயாது பயன் தரும். ஆதலின், திரிவிதவுலகத் தரிதொரு ஞானி யெனப்பட்ட தென்க.

15. பிரவ்றமசப் தாவத்தை

அறுசீர்க்கழிநெடியடி யாசிரியவீருத்தம்.

சோதிதா னாயிருந்தாற் பிரமமதா

மாயையிலே தோய்ந்தா லீசன்

காதலவித் தையிற்கூடிற் சீவனாம்

பிரமாதா கரணந் தோய்ந்தான்
மேதகுமிந் தியஞ் சேர்ந்தாந் பிரமாண
மறியாத விடயத் தெய்தல்
யாததுவே பிரமேய மறிவதிந் போந்
தாற்பல மேழவத்தை கூடும்.

(இ.ள்.) சோதிதானாயிருந்தாந் பிரமமதா மாயையிலே தோய்ந்தாலிசைக்காதலவித்தையிற்கூடிந் சீவனாம்-எ-து யாதோ ருபாதியோடுங் கலப்பற்றுச் சைதன்யம் சுயம்பிரகாசமாகத் தானே தானாயிருந்தால் பிரமமெனப்பேர் பெறுவதாம். இச்சாமயமாகிய அவித்தையிந் பிரதிபலித்தால் சீவனெனப் பேர்பெறுவதாம்; பிரமாதா கரணந்தோய்ந்தான் மேதகு மிந்தியஞ்சேர்ந்தாந் பிரமாணம். -எ-து அந்தக்கரணத்தில் பிரதிபலித்தால் பிரமாதாவெனப் பேர்பெறுவதாம். சிறப்புற்ற ஞானேந்திரியங்களில் பிரதிபலித்தால் பிரமாணமெனப் பேர் பெறுவதாம்; அறியாத விடயத்தெய்தல் யாததுவே பிரமேயமறிவதந் போந்தாந் பலமேழவத்தை கூடும்- எ-து- தன்னைத் தானறியாத விடயத்தின்கண் பிரதிபலித்தல் யாதோ அதுவே பிரமேயமெனப்படுவதாம். இங்ஙனமாயவிடத்துச் சர்வ மூடமாநின்றுள்ள உணர்வில் பிரதிபலித்தால் பல மெனப்படுவதாம். ஆதலி னிவ் வேழிடங்களுமேழ வஸ்தை யெனச் சொல்லக்கூடும்-எ-று.

விரிவுரை

இங்கே சோதியெனல் சைதன்யத்தை தனது சோதியே தானாகவிளங்கு மிடத்து மேல்கீழொப் பின்மையின் அவ்வவசரத்தேற்கு நிலை பிரமமெனவும், அந்நிலைமறந்த வவசரம் பெரும்பாழாதலால் அந்தப் பாம்மய மாயவிடத்து அந்தச்சைதன்யஞ் சமஷ்டிருபமாக நின்று நிமித்த காரணெனப்படுதலின் அவ்வவசரத்தேற்குநிலை ய்செனெனவும், அந்நிலையிழந்த வவசரம் ஒன்றும் தோன்றா நிலையதாதலால் அந்நிலையமாயாக அந்தச்சைதன்யம் நிர்ப்புழி வியட்டிருபமாகிக் கிஞ்சிக்கினெனப்பட்டு வியட்டியுடல் நானென்று மயங்கி

நிற்கும். அம்மயக்கத்திற்குப் பேர் அவித்தையெனலால் அவ்வவசரத்தேற்குநிலை சீவனெனவும், அந்நிலை மெல்ல விழுந்தவிடத் தேற்குநிலை சமுசய நிச்சய சாஞ்சல்ய மாதலால் கரணமெனப்படும். அக்கரணமே தானாய் அச்சைதன்யம் மயக்குற்று நின்றவவசரம் பிரமாதாவெனவும், அதுவும் மெல்ல நுழுவியக்கண் இடந்தரற்பாலது இந்திரியமாதலால், அவ்விந்திரிய மயமாய் அந்தச்சைதன்யம் நிற்குமவசரநிலை பிரமாணமெனவும், அதுவுந்தவறிய விடத்திடமாக நின்றற்பாலது விடயமாதலால் அச்சைதன்யம் விடயமயமாயவிடத் தேற்கு மவசரநிலை பிரமேயமெனவும், அங்ஙனமும் நில்லாது அதோமுகத்த தாயவழிச் சுகப்பெற்றதா நின்றலின் அந்தச்சை தன்யம் நிற்குமவசரநிலை பலமெனவும், பேர்பெறுதற் கியைந்து நின்றலின் காரணக் குறியென்றாம். ஓர்ச்சைதன்யமே அவ்வவ் வவசர நிலையாதல் போற் காண்டலின் அவ்வவ்வவசரநிலைப் பெயர் தந்தனர். இவ்வவசர நிலைகளும் அவ்வவற்றிற்கியைந்த பேர்களும், அறிவே வடிவாயவிடத்தெங்ஙனம் நிலையுறும்? ஆதலினிவையனைத்துங் கற்பிதமெனக்கண்டு தானே தானாகநிற்பது கௌணமன்று; முக்கியமென்க.

16. அஷ்டப்பிரமாணம்

உற்றெதிரே காண்டல்பிரத் தியட்சமனு மான
மோங்குபுகை கண்டு நெருப் புண்டெனவே யுணர்தன்
மற்றுவமைமரைபசுப்போலெனல்சத்தம்பெரியோர்
வாய்ச்சொல்லருத் தாபத்தி மதத்தவுட லதனா
லற்றவுப வாசியொளித் துண்பானென் றுணர்த
லபாவமுன்பி னிடையொருகாலத்துமிலை யென்னல்
நற்றியலிற் மரத்தினிற் பே யுண்டெனலை தீக
நாட்டுதலே சம்பவம்ப்ர மாணமெட்டா நவிலும்.

(இ.ள்.) உற்றெதிரே காண்டல் பிரத்தியட்ச மனுமான மோங்குபுகை கண்டுநெருப் புண்டெனவே யுணர்தல்- எ-து நேரே ஒன்றிணையுற்றுக்காண்டல் பிரத்தியட்சப் பிரமாணமாகம். மேலே ஓங்கி யெழுகின்ற புகையைக்கண்டு அங்கே நெருப்புண் டெனக்கோடல் அனுமானப் பிரமாணமாகம்; மற்றுவமை மரைபசுப்போலெனல் சத்தம் பெரியோர் வாய்ச்சொல் -

எ-து, அப்பிரத்தியட்சமாநின்றுள்ள மரையென்னுமோர்
 மிருகத்தைக்காணவீரும்பினோனுக்கு அஃது அலைதாடியின்றிய
 பசுவை யொக்குமெனக் கூறுதல் உவமானப்
 பிரமாணமாம். சுருதியுத்தியனுபவ மொத்துணர்ந்த
 மகன்களது வாக்கியமே சத்தப்பிரமாணமாம்; அருத்தாபத்தி
 மதத்துவடலதனாலற்ற வுபவாசியொளித் துண்பாநென்றுணர்ந்த
 லபாவ முன்பினிடை யொருகாலத்து மிலையென்னல்-எ-து
 மதத்துக்கொழுத்திருக்கின்ற உடல் காரணமாக அன்னபானம்
 அருந்துவதே இல்லை நானித்திய வுபவாசி யென்பானது
 சொல்லைநம்பாமலிவன் கரவில் உண்கின்றா நென்றுணர்தல்
 அருத்தாபத்திப்பிரமாணமாம். இக்கடபடம்; மண்ணையும்
 நூலையுமன்றி முன்னும் பின்னும் இடையிலும் எப்போது
 மில்லையெனச் சாதித்தல் அபாவப்பிரமாணமாம்; நற்றிய
 விம்மரத்தினிற் பெயுண்டென லைதீகம்-எ-து யாவராலும்
 வீரும்பத்தக்க விரந்த வீருட்சத்தில் பேய் உண்டெனக்கோடல்
 ஐதீகப்பிரமாணமாம்; நாட்டுதலே சம்பவம்பர மாணமெட்டா
 நவிலும்-எ-து நூறென்னுந் தொகையன்றி ஆயிரமென்னுந்
 தொகை வருதற்கிடமேயில்லையெனச் சாதித்தல் சம்பவப்
 பிரமாணமாம். இங்ஙனமாதற் கியைந்த பிரமாணங்கள் எட்டென
 வேதங்கூறா நிற்கும்-எ-று.

விரிவுரை

மற்று - அசை. நவிலும் என்னும் வினைமுற்றுக்கு எழுவாய்
 வேண்டுதலின் வேதமென்றார். பிரத்தியட்சப்பிரமாணமிரு
 வகைத்து; வீடய கதப் பிரத்தியட்சம் ஞானகதப்பிரத்தியட்ச
 மென. வீடயகதப் பிரத்தியட்சம் தன்னை அயலாகவும் ஞானகதப்
 பிரத்தியட்சம் தன்னைத்தானாகவுங் காண்டலை.
 அனுமானப்பிரமாணம் மூன்றுறுப்புகளையுடைத்து, அவை;
 பிரதிஞ்ஞை எது திருட்டாந்தமென்பன. இம்மலை-யக்
 கினியுடைத்தெனல் பிரதிஞ்ஞை. புகையாலெனல்
 எதும்மடைப்பளியோ வெனல் திருட்டாந்தம். இன்னமில்வாறு
 விரிந்து வருவனவற்றையும் ஏனைய பிரமாணங்களின் மிக்க
 விரிவனைத்தையும் விரிக்கப்பெருகுமாதலால் இந்நூலாசிரியர்
 சுருக்கியுரைத்தனர்; சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தற்கு,
 ஞானகதப் பிரத்தியட்சம் இருவகைத்து, போலிஞானம் எதார்த்த
 ஞானமென. போலிஞானகதப் பிரத்தியட்சமாவது

பிறவீக்குருடனுக்குத் தெய்வகதியால் பூதசூரியன் காணப் பட்டாற்போல அகக்குருடனுக்குப் பூர்வதவ சம்ஸ்காரத்தால் ஞான சூரியோதயங் காணப்படும். அவனுக்குச் சில காலவரையுங் காணப்படாத வுலகம் பின்னர்க் காணப்பட்டுவராதனை அனாதி நித்தியமென்பன். அதுபோல இவனுக்குச் சிலகாலவரையுங் காணப்படாத வுலகம் பின்னர் மெல்ல மெல்லக் காணப்பட்டுவர அதனை அனாதி நித்தியமென்பன். இதனால் ஏகத்துவம் வாய்ப்ப தெங்ஙனம்? கூடாமையின் முடிவறியா துழல்வது. இனி, எதார்த்த ஞானாகதப் பிரத்தியட்சமாவது அங்ஙனங் காணப்பட்ட ஞானசூரியோதய விளக்கத்தில் விடாத நாட்டம் பல்லுழிகாலம் பயிலப்பயில அங்ஙனம் பயிறலே ஞானசூரியனுக்குலகம்; உபாதேயம் - ஆதேயம் - ஆரோபம் - விகாரம் - அத்தியாசம் - கற்பனை - சாயை - எனப்பொருடரலெ அதனதயல்பாகும். இங்ஙனமாயவியல்பு ஏகமேவத்துவைதமாக்கி நிலைக்கச் செய்வது. போலிஞானத்தை எதார்த்த ஞானமெனக்கொண் டகங்கரித்தலை மறுத்தது முரணேனும் எதார்த்த ஞானமடைதற்கு அடுத்த நெறியாயிருத்தலின் ஏற்கும் தகுதியுடையது. இந்தப் போலிஞான முண்டெனக் கோடற்கு அனுமானப் பிரமாணமும் வேண்டும். எங்ஙனமெனின், ஓரறிவுமுதல் ஆறறிவு வரையினுமுள்ள விகற்பபேதநிலை உயிர்கள் மாட் டியங்கலின் இவ்வுயிர்கள் பிரஞ்ஞை யுடைத்தெனல், பிரதிஞ்ஞை; உணர்தலாகிய இயக்கத்தினா லெனல், ஏது; இதனைக் காண்டல் தன்னிடத்திலெனல், திருஷ்டாந்தம். இங்ஙனமாய அங்க முடைத்தாதலினென்க. இந்த அனுமானப் பிரமாண முண்டெனக்கோடற் குவமானப்பிரமாணமும் வேண்டும். எங்ஙனமெனின், எவ்வுயிரிடத்து முள்ள பிரக்ஞை துக்க நிவிர்த்தி தருவதெனின் யாதுபோல்வது? யாதிடத்தது? எங்ஙனங் காண்டற்கரியது என்ற சங்கை எழாதமைதற்குரிய நிலையது. வியாபக விளக்கமாயும் தன்னைத்தா னுணர்தற் பாலதாயும்; சுத்தத்தெளிவாயும் நிற்கும் வெளிபோல்வது; தன்னையே யிடமாகவுடையது, தன்னையன்றிச் சங்கற்பயின்றாய தாதலினென்க. இவ்வுபமானப் பிரமாணமுண்டெனக் கோடற்குச் சத்தப் பிரமாணமும் வேண்டும். எங்ஙனமெனின்,

இங்ஙனமாய்-வுபமானத்தா வேற்பதாகிய நிலை சிறுபான்மையாராலோ பெரும்பான்மையா ராலோவென்ற வையந்தவிர்தற்கும், சோதனை ஞாயம் பொருத்தம் முற்றுமுரணாதியைதற்கு மின்றியமையாமையின், சத்தம்சுருதி ஆகமம்வேதம் இவைபோல் வன வொருபொருட்கிளவி. இச்சத்தம் அனைத்தையுங் கற்றதுயாதோ வதனைக் கற்கக் கருவியாயும் அயலைக்கற்கக் கருவியாயு நின்றலைப்பற்றிப் பிரபல சுருதி அற்பசுருதி யென்றிரு வகைப்படும். இவ்வுபநிடதம் அயலையுணர்த்தாமையானும் சோதனையாதி மூன்றிற்கு முரணாது நின்றற்கியைதலானும் பெரும்பான்மையோராலேற்றற்பாலதெனவும் பிரபலசுருதி யெனற் கியைதற்பால தெனவு மிடந்தருதலின் சத்தப்பிரமாணமும் வேண்டிற்றென்க. அறிவிற சிறந்த எம்மதத்தினர்க்கும் மதாபிமானங் கழன்றவிடத் துண்மை விளங்குமெனக் கண்டிருப்பதா லி::தெவர்க்கு முடண்பாடாம். எவர் மதமுங் கொள்கைக் குடன்படுமாறு போன் றி::ததீதத் திற்குடன்படலினென்க. வஸ்து பரிசோதனை வென்ன கற்று மாங்காங்குள்ள வுளவறியாவிடத் தென்ன முடிவுதரும்; இன்மையால் தள்ளற்பாற்றே. இங்ஙனமாய தீர்ந்தநிலை யில்லாவிடத் தீசுவரவாக்கியமெனினுமடியார் வாக்கிய மெனினுமென் சிறப்பு. இந்நெறியா வேற்கப்பெற்ற சத்தப்பிரமாணமுண்டெனக் கோடற்கருத்தாபத்திப் பிரமாணமும் வேண்டும். எங்ஙனமெனின், அறிவை யற்வு நுகருமென்னும் சுருதிப் பிரமாணத்தை யேலாவொருவனது மொழி தருவாதிய சமஸ்த வுலகமும் பாரித்திருக்கப் பெறுதலினானும் இங்ஙனம் பாரித்திருத்தல் தனது சமதிருஷ்டி வீசேஷ திருஷ்டியின் பிரதி பலனமாக் காணப்படுதலினானு மறுக்கற்பாற்று; தன திருபார்வையின் விகற்பமன்றி யில்லாமையின். யாதானுமோர் தூலதேகத்தைக் காண்புழி யாது பதார்த்தமென வுன்னில் அங்ஙனமாகச் சமஸ்த தேகமும் மாயிசுவடிவாகக் காணுமன்றோ? அப்போது ஏகத்துவமுந் சமத்துவமுமாய நிலைவரும். அங்ஙனமுன்னாது கண்டமாக வுன்னில் அங்ஙனமாய சமஸ்த வடிவங்களுங் கண்டமாகக் காணுமன்றோ, அப்போது வீசேடத்துவமும் அநேகத் துவமுமாய நிலைவரும். இங்ஙனமாயது தனது திருஷ்டி பேதத்தை யன்றி வேறாயிராமையின் அவனது மொழியி னருத்தத்திற் காபத்து

நேரிட்டது. அருத்தா பத்தியெனல் சொற்பொருளுக்கு நஷ்டம் நேரிடல். ஆதலின், ஏற்கப்பாற்று; பலகாலுற்றுநின்றுணருமிடத்தென்க. இந்நெறியா லேர்கப்பெற்ற அருத்தாபத்திப் பிரமாண முண்டெனக் கோடற்கு அபாவப்பிரமாணமும் வேண்டும். எங்ஙனமெனின், “எங்கே நான் போற்றுவது மென்னையே” என்ற கவிபோல்வனவே பிரபலசுருதி யனைத்துமாதலாலும், இக்கருத்தையன்றி யற்பசுருதியெனற்குப் பொருள் வேறின்மையானும். எனதெனில், விட்டவிலக்கணையாதிய மூன்றும் போந்தது வேறுபயன் கருதியன்றாதலானும் மறுக்கற்பாற்றே. தன்னைத்தான் மறந்த மறப்பே ஜகஜீவபரமெனற்குப் பொருளாதலின் சோதனையில் அநர்த்தரூபமெனற் குடன்படுகின்றன. இவையனைத்துந் தனது பிரதிபலனமாதலின் இவை மெய்ப்பொருளன் நெனமறுக்க, அபாவம் நான்கெனப் போந்த தென்க. தனதுஸ்மரணையன்றிக் கடபடபாவம் வேறுளவாகத் தோற்றற்கு இடம் பெறாது போதற்கேதென்னையோ? இன்மையின் அபாவப்பிரமாணமேற்றற்பாற்றே. இதோ ஜகத்துளதெனின் உனது ஞெப்திப் பிரியத்தை யன்றி வேறு பொருளாகக் காட்டற்கிடந்தராததென்? ஆதலின், இன்றியமையாமையென்றி அபாவப்பிரமாணமும் வேண்டும். இஃதன்றியும் சச்சிதானந்தம் அநிந்த ஜடதுக்கம் என்னுங் குணத்தையன்றிப் பிரமத்துக்கும், ஜகத்தெனற்குங்குணி வேறிலதாதற்கும் சச்சிதானந்தத்தை யன்றி யனிர்த ஜடதுக்கம் வேறிலதாதற்குமேதென்னையெனலோ? இவையனைத்து முய்த்துணரா விடத் தெய்தற்பாலதாகிய மயக்கம் போக்கற் கேதுவாகிய அபாவப்பிரமாண முண்டெனக் கோடற் கைதிகப் பிரமாணமும் வேண்டும். எங்ஙனமெனின், ஜகத்துண்டென்பதில் ஓர் கர்த்தாவிருக்கவேண்டும். உளனெனக் கொள்ளில் கண்டவரிருக்க வேண்டும். இன்றெனின், தனுகரணாதிகள் வந்து போதற்கும், உயிர்களியற்றுதற்கும், சேதனத்துவமும் கர்த்தத்துவமுயியல்பாயிருக்கவேண்டும். இன்மையால் ஒருவனுள்ளாகக் கோடற்பாற்று. நாஸ்திநபாதிக் குடன்படுவதென்னெனின், ஆஸ்திகமா நிற்பதும் நாஸ்திமா நிற்பதும் ஒன்றிலொன்றில்லாமற்போவதும் அபாவமன்றோ, இந்த அபாவமுமறிவன்றியிருக்க வேண்டும்; இன்மையாற்

றள்ளற்பாற்றே, தானாகிய அறிவையன்றி யெம்மயக்க முயின்மையின் அறிவு கோடற்பாலதாதலினைதிகப் பிரமாணமும் வேண்டற்பாற்று. இங்ஙனமாய ஐதீகப்பிரமாண முண்டெனற்குச் சம்பவப்பிரமாணமும் வேண்டும். எங்ஙனமெனின், ஐப்தி அயலாக அனுவனுவா ஸ்புரிக்காலிடத்து மகத்தாக ஜகத்து காணப்படுதற் கேதின்மையானும் பிண்டித்த பொருளை யன்றிப் பிண்டப்பொருள் வேறிலதாக வுதாரணங் காட்டற் கியைதலானும் அது தாஷ்டாந்திரத்திற்குத் திருஷ்டாந்த மாதலானு மெங்ஙன முரணும்; ஐப்தி சலியாலிடத்து வீக்கற்பனைகளனைத்து மெங்ஙனம் வருதற்கிடம் பெறும்; பெறாதாதலின் சம்பவப் பிரமாணமும் வேண்டும். எனவே, இவ்வஷ்டவிதப் பிரமாணமுந் தன்பாலிலெனக்காட்ட லிங்ஙனங் கூறியதென்க. இவ்வுளவறியாதார் தாஷ்டாந்திரத்திற் செல்ல வகையறியாது வாளாகற் றவலமாயின ரென்பதைக் குறிக்க வீவ்வுபநிடதம் நிற்குலி னிதனை யாழ்ந்துணர்க வென்பது கருத்து.

17. சீவசப்தா வஸ்தை

மன்னியதோ ரஞ்ஞானந் தனையறியா

ததுமறைப்பா வரண மாகும்

பன்னியலிட் சேபமென தெனலாப்த

வாக்கியமே பரோட்ச ஞானந்

தன்னிலைதா னானதுவே யபரோட்சங்

கண்டதொரு சந்தோ டத்தி

னந்நிலையே துக்கமும்போ யானந்த

மடைவதுமே ழுவத்தைப் பேறாம்.

(இ.ள்.) மன்னியதோரஞ்ஞானந் தனையறியா தது மறைப்பா வரணமாகும்-எ-து. தன்னைத்தானறியாத வவசரம் நிலைபெற்ற அஞ்ஞானமெனப்படுவதாம். அங்ஙனம் அறியவொட்டாமல் மறைத்த மறைப்பாக நின்ற வவசரம் ஆவரணமெனப்படுவதாம்; பன்னியலிட் சேபமென தெனலாப்த வாக்கியமே பரோட்சஞானம்-எ-து. அங்ஙனம் மறைத்த மறைப்பால் எனதென

வந்த வவசரம் வீட்சேபமெனப்படுவதாம். இங்னம் மருண்டு கலங்கித் தவிக்குங்கா லோருறுதிமொழி தந் தாளவேண்டி ஒருவரங்கே வந்து கூறிய வவசரமொழி ஆப்த வசனமாதலால் பரோட்ச ஞானம் எனப்படுவதாம், தன்னிலை தான் ஆனதுவே யபரோட்சங் கண்டதொரு சந்தோடத்தினந்நிலையே துக்கமும்போ யானந்தமடைவதுமே முவத்தைப் பேறாம்-எ.து அங்ஙனங் கூறிய வாப்தமொழியால் தன்னிலையில் தானாகத் தெளிந்து கலங்காது நின்ற வவசரம் அபரோட்ச ஞான மெனப்படுவதாம். அங்ஙனந்தன்னைத் தான் தரிசித்த வவசரத்திலெழுவ தானந்தப் பெருக்காதலா வதனா லுண்டாயவவசரம் துக்கநிவிர்த்தி யெனப்படுவதாம். அத்துக்கநிவிர்த்தி யெய்திய வவசரம் தடையற்றவானந்த மெனப்படுவதாம். இந்நெறித்தாகப் போந்த விவை யனைத்தும் ஏழுவஸ்தையின் பயனைப்படும்-எ.று.

வீரிவுரை

அஞ்ஞானம்-காரணதனு. ஆவரணம்-சூக்குமதனு. வீட்சேபம்-தூலதனு இதுகாறுங் கீழாயிரங்குநெறி. இதனைப் பகிர்முகத்ததெனவும்; பரோட்சம்- தூலதனுகழற்றி, அபரோட்சம்-சூக்குமதனுகழற்றி. துக்கநிவிர்த்தி- காரணதனு கழற்றி. தடையற்றவானந்தம்- மகாகாரணதனுகழற்றி இதுகாறும் மேலாச்செல்லுநெறி. இதனை அந்தர் முகத்ததெனவுங் கூறற் சீயையுமாதலின், அத்தியாரோபம் அபவாதமெனக்கண்டாம். இஃது இருவினை யொப்பு மலபரி பாகர்க்கன்றி, ஏனையோரெத்திரத்தராயினும் அவர்க்கு விளங்காது தன்னிழப்பும் அகலாது. ஆதலின், "தன்னிழப்பை யென்னகற்றுச் சாதிப்பான்" என்றார் பிறரும். நுண்ணுணர் வோராயினும் ஞானாசானின்றி யமையாது. ஆங்காங்குப் புடைபெயர்ச்சி வீகற்ப பேதமே வினைமுதல் வீகற்பபேதமாகவும், குணவீகற்ப பேதமே குணவீகற்ப பேதமாகவுந்தோன்றும், இவற்றை யாசானனுக்கிரக விளக்கத்தால் கண்டு கண்டகற்றில், செய்பவன் கருவி முதலியவாறும் பொருளிடங்காலம் முதலியவாறுமின்றித் தானேதானாக விளங்கும். இதனைக்காட்டற் கிங்ஙனங் கூறியதென்க. பரோட்சநிலை யெய்துமளவும் எத்தனையோ தூலதேகம் வந்து வந்தகலும். அதுகாறு மகலாது நின்றுள்ள

சூக்குமதனு அபரோட்சநிலை யெய்துமளவும் எத்தனையோ வந்து வந்தகலும். அதுகாறுமகலாது. நின்றுள்ளகாரணதனு துக்கநிவர்த்திநிலை யெய்துமளவும் எத்தனையோ வந்து வந்தகலும். அதுகாறு மகலாது. நின்றுள்ள மகாகாரணதனு தடையற்ற வானந்தநிலை யெய்துமளவு மகன்றேலிடும். மகா காரணதனுவாவது தானே தானாயநிலை. அதுவுங்கற்பனை சுழன்ற நிலை யெனப்படுதலினானும், அசுத்தங்கட்குச் சுத்தமெனப்படுதலினானும், ஆதிகாரணங்கட்கு அநாதிகாரண மெனப்படுதலினாலும் அதுவுந்தவிர வேண்டியதேயென்க. இதனை யனுபவத்தாலன்றிச் சுருதியுத்தி பூர்வகத்தால் முடிவுகாட்டற் கொண்ணாததால் மதஸ்தரென வேறுநின்றனர். மதமெனல் தத்தமக்குரிய கொள்கை. கொள்கை கடந்த தாதலின், அத்துவிதம் மகாதீதமெனப்படும். ஐயமுளதேல் சோதனை யாதிய மூன்றாலிப்போதே காணலாமென்க.

18. தூலசரீரமுதல் பிரமம் வரைக்கும்

திருஷ்டாந்தம்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

கடவடிவு தூலவுடல் கடசலமே கரணங்

கடசலத்தி லழுக்கவித்தை கட சலவான் சீவன்,

கடவெளிமேல் வெளிசாட்சி சத்தாயிவ் விரண்டுங்

கடசலம் போற்றனு காரணங் கலங்கினுமே கலங்கா,

கடசலம் வற் றாநிலுல் போலாசையினா லவித்தை

கலந்துநிற்கு மிரவியெதிர் போலிரண்டு நில்லா,

கடவெளிமேல் வெளிபோலசற் குருவருளா னான்குங்

கரந்து திர சாட்சிசத்தாக் காண்பதத்துவிதமே.

(இ.ள்.) கடவடிவு தூலவுடல் கடசலமே கரணங்கடசலத்தி லழுக்கவித்தை கடசலவான் சீவன்- எ.து. கடவடிவைப் போல்வது தூலசரீரம். கடசலம்போல்வது அந்தக்கரணம். கடசலந்தாலமைந்த வழுக்குப்போல்வது அவித்தை. கடசலப் பிரதிபிப்பாகாயம்போல்வது சீவன்; கடவெளிமேல் வெளிசாட்சி சத்தாயிவ்விரண்டும்-எ.து. கடத்துக்குள் நிறையநின்ற

வெளிபோல்வது கூடஸ்தன். மேலே மேகத்துக்குள் நிறைய நின்ற வெளிபோல்வது பிரமம். இவையிரண்டுச் சத்தாமாத்திரமா நின்றலின் சாட்சியெனப் படும். இவ்விருசாட்சியும் கடசலம்போற் றனுகரணங் கலங்கினுமேகலங்கா-எ-து. கலங்கிய கடம்போலவும் அதனுள்நின்ற சலம்போலவுந் தூல தேகமும். அந்தக்கரணமுங் கலக்கமுற்றாலும் கலங்குவனவல்ல; கடசலம் வற்றாநிழல்போலாசையினாலவித்தை கலந்து நிற்கும்-எ-து. நீங்கா நிழலினால் கடசலமும் அழுக்கும் வற்றாது நிற்குமாறு போன்று நீங்காவாசையினால் அந்தக்கரணத்தோடு அவித்தையும் நீங்காது கூடிநிற்கும்; இரவியெதிர் போலிரண்டு நில்லா-எ-து பூதசூரிய சந்திரியில் வைத்த கடசலமும் அழுக்கும் எங்ஙனம் நில்லாவோ வதுபோன்று, ஞானசூரிய நெதிரில்வைத்த அந்தக்கரணமும் அவித்தையும் நிலையுறாதழியும்; கடவெளிமேல் வெளிபோல்சற் குருவருளா னான்குங் கரந்துதிர சாட்சி சத்தாக் காண்பதத்து விதம்-எ-து அங்ஙனமழியவே கடாகாயம் மேலே மகாகாயம் கடசலப் பிரதிபிம்பாகாயம் மேகசலப் பிரதிபிம்பாகாயம் ஆகிய நான்கும் அழியும். அதுபோலச் சாட்சியாகிய கூடஸ்த பிரமமும் அவற்றின் கற்பனை யாகியசீவேசுரரும் சற்குருவின் மிக்கவனுக்கிர கத்தாலழியும். அழிந்தவுடன் நான்காகாயத் திற்கும் விலட்சணமாகவும் ஸ்திரமாகவும் சாட்சியாகவும் உண்மை யாகவுங் காணப்படும் ஏகாகாயம்போல அப்போதே நான்குசைதன்யத்திற்கும் விலட்சணமாகவும் ஸ்திரமாகவும் சாட்சியாகவும் உண்மை யாகவும் விளங்கும் ஏகசைதன்யமே அத்துவிதமெனப்படுவ தாம்-எ-று.

விரிவுரை

ஏ-அசை. கடவெளிமேல் வெளிசாட்சி சத்தாவில் விரண்டும் என்றதனானும் நான்கு மென்றதனானும் மேகவடிவு தூலவுடல். மேகசலம் கரணம். மேகலத்தில் அழுக்குமாயை மேகசலப் பிரதி பிம்பாகாயம் ஈசன். கடவெளிசாட்சி கூடஸ்தன். மேகவெளிசாட்சி பிரமம். எனக்கொள்ளவேண்டிதாயிற்று. மற்றவைகளையு மிதுபோல் நேர்நிரனிறையாக்குக. திரசாட்சி யெனற்குமாறாகச் சடசாட்சியென்பாருமுளர். இரவியெனப் பொதுப்படக்

கூர்னாரேனும் உவமேயத்தில் கொள்ளவேண்டுமது பற்றி ஞானசூரியனென்றும், ஏனையகுருவால் அவித்தை தொலையாத போது மாயையெங்ஙனத் தொலையும்? தொலையாவிடத்து முன்போல நான்கு சைதன்யமாக விரியுமாதலின் சற்குருவருளால் என்றார். ஏகாகாயமே நான்காகாயமாகக் காணப்படுமாறு போன்று ஏகசைதன்யமே நான்கு சைதன்யமாகக் காணப்படுதலை விசாரித்துத் தெளிதலே அத்துவிதமெனப் பட்டதென்க.

19. துவம்பத தத்பதானுபவம்.

தொம்பதத்தி லுபாதிக்கெடச் சொருபமதா மதுபோற் றொன்மையதாந் தற்பதசோ தனைசெயவும் வேண்டுந், தம்பவுடன் மூன்றினுக்குஞ் சீவனுக்கு முதலாஞ் சாற்றுதன்மாத் திரைப்பகுதி தானுமிருப்பதனானம்பரிபூரணமறைந்து ஞானமின்றி முனம்போ னாடு முயி ராதலினா னாதனருட்படியே, யிப்பருபா தியும் போய் நிருபாதிசுமா மதுபோலெப்பொருளப் பொருளாகி யிருப்பதுதன் னியல்பே.

(இ.ள்.) தொம்பதத்தி லுபாதிக்கெடச் சொருபமதா மதுபோல் தொன்மையதாந்தற்பதசோ தனைசெயவும் வேண்டும்- எ-து. தொம்பத சோதனை செய்யுமிடத்துவியட்டியுபாதித் திரயங்கெடும். கெடவே சீவசாட்சியாகிய கூடஸ்த சைதன்யம் தனது சொருபமாக விளங்கும் அங்ஙனம் விசாரித்துத் தெளிந்தது போல, இதற்கு முதற் காரணமாகத் தொன்று தொட்டுள்ள சமஷ்டியுபாதித்திரயங்கெட்டு ஈகாசாட்சியாகிய பிரம சைதன்யம் விளங்குமாறு தற்பதசோதனையுஞ் செய்ய வேண்டும். செய்யாவிடத்து; தம்பவுடன் மூன்றினுக்குஞ் சீவனுக்கு முதலாஞ் சாற்றுதன் மாத் திரைப்பகுதி தானுமிருப்பதனால் - எ-து. வியட்டியுபாதித் திரயத்திற்கும் அவற்றிற் கபிமானியா நின்ற சீவனுக்கும் அவனுக் காதாரமானின்ற அவித்தைக்கும் முதற்காரமா நின்றுள்ள சமஷ்டியுபாதித் திரயம், அவற்றிற்கபிமானியாகிய ஈசன், அவனுக் காதாரமானின்றுள்ள மூலப்பிரகிருதி ஆகியவிலை நசியாதிருப்பதினால்; நம் பரிபூரணமறைந்து ஞானமின்றி முனம்போ னாடுமுயிராதலினால்- எ-து-நமது பரிபூரண சுவானுபூதிநிலை மறைந்து ஞானப்பிரகாசமு மின்றி முன்னர்

அஞ்ஞான தசை போல விடயங்களை யுயிர்
நாடுதேற்கியையுமாதலால்; நாதனுட்படியே யிம்பருபாதியும்
போய்நிருபாதிகமாமதுபோலெப் பொருளப் பொருளாகியிருப்பது
தன்னியல்பு- எ-து அங்ஙனம் நாடாதிருக்கும்வண்ணம்
சற்குருநாதனையடுத்து அவனருள் வழிச்சென்று அவன்
விளக்கிய விளக்கப்படி நின்றால் சமஷ்டியுபாதித் திரயத்தோடே
வியஷ்டி யுபாதித்திரயமுங் கழன்று சோபாதிகமின்றி
நிருபாதிகமாக விளங்கும். அங்ஙனம் விளங்கியவாறு போல
பிறழாது நிற்பின், சகிதமும் ரகிதமுங்கழன்று நிற்பதெப்பொருளோ
அந்தப்பொருள் தானாகி யிருப்பது தனதியல்பு நிலையாம்- எ.று.

வீரீவுரை

ஏ.அசை. தூலவுடலையன்றி நானெனற்குப் பொருள்
கருதிப் பிரமாணத்தாலும் யுத்திப் பிரமாணத்தாலு முயிரெனக்
கோடலேயன்றி அனுபவத்தால் சற்றுமின்மையின்
முழுட்சுவானவன் நானார்? உடல் வந்தவகை யேது? என்று
விசாரிக்க வேண்டியவரும். அப்போது தொம்பதசோதனைத்
தெளிவால் ஐயந்திரிபற விளங்கும். அது மட்டும்
தீரத்தெளிந்தனமென் றிறுமாந்திருக்கில், நிஷ்டையினின்று
விரிக்குந்தோறும் உலகந்தோன்றும். தோன்றியவிடத் ததுவாக
வேண்டியவரும். வரின், ஆதாரநோக்கு இழக்கும். இழக்கின்
சமத்துவநிலை கெட்டு வீசேடநிலை மேலிட்டு ஆரோபமே மெய்ப்
பொருளாக விளங்கும். விளங்கின், பிறப்பு இன்ப
துன்பங்களாகிய சுழலில் கலங்கச் செய்யும். ஆதலால் தற்பத
சோதனை செயவும் வேண்டும் என்றார். தத்துவமசி சாமவேத
மகாவாக்கியம். தத்தெனல் ஈசன். துவம்மெனல் சீவன்.
அசியெனல் பிரமம். இது வாக்கியார்த்தம். இஃதன்றியும்
தத்தெனல் ஈசுர சாட்சியாகிய பிரமம். துவம்மெனல்
சீவசாட்சியாகிய கூடஸ்தன். அசியெனல் ஐக்கியம். இது
இலக்கியார்த்தம். சீவனுக்கு வியஷ்டிதூல வடிவுபோல
ஈசனுக்குச் சமஷ்டிபூத பௌதிகம் பலவடி வாதவினானும், அந்தச்
சமஷ்டி தூலவடிவுக்கு வியட்டி தூலவடிவு ஆதேயம் -
உபாதேயம் - ஆரோபம் - விகாரம் இன்னுமியை போல்வன
பிறவுமென முரணா தேற்றற்பால தாதவினானும்
தடுக்கற்பாற்றன்று. இங்ஙனஞ் செய்யா விடத்து நம் பரிபூரண

மறைந்து ஞானயின்னி முனம்போ னாடு முயிர் என்னு மனுபவம் வாய்க்காதோ? ஆதலின், அதையும் வீசாரித்துத் தெளிய வேண்டியதென்க. பௌதிகங்களாகிய அண்டபிண்டங்கள் பூதத்துக்குச் செயற்கையாயும், காரியமாயும், தனக்கெனச் சொரூபமொன் றின்மையாயும் நிற்கல் போல அப்பஞ்ச பூதமும் மாயைக்குச் செயற்கையாயும், காரியமாயும், தனக்கெனச் சொரூப மொன்றின்மையாயும் நிற்குமாதலின் இம்மாயை நசிப்பது தற்பதசோதனையாலன்றிக் கூடாமையின் ஏற்றற்பாலதென்க.

20. பஞ்சைசக்யம்.

ஈசனுக்குத் தூலவுடல் பூதபௌ திகமே யீசனுக்குச் சூக்கவுட லிருவகைச்சூக் குமமே, யீசனுக்குக் காரணமா முடன்மாயை யவனே யீசனவன் சாட்சியே பிரமமலை யைந்தாம் ஈசனுக்குஞ் சீவனுக்கு மைக்ய மெவ்வா ரென்னி லீசனுடன் முன்றனைப் பார்த் திடிவனுக் குடலே, தீசனென லீவனிலையீசுர சாட்சியென்றா லீவன் சாட்சி வேறொமற் றிதுவேபஞ்சைசக்யம்.

(இ.ள்.) ஈசனுக்குத் தூலவுடல் பூதபௌதிகமே யீசனுக்குச் சூக்கவுட லிருவகைச் சூக்குமமே ஈசனுக்குக் காரணமாகும் முடன் மாயை- எ-து சீவனுக்குத் தூலவுடல் போல ஈசனுக்குத் தூலவுடலாவது ஐம்பெரும் பூதமும் அவற்றின் காரியமாகிய அண்ட பிண்ட பௌதிகங்களுமாம். சீவனுக்குச் சூக்கும வுடல் போல ஈசனுக்குச் சூக்கும வுடலாவது காரணகாரிய வகையா நின்றுள்ள லிருவகைச் சூக்கும வுடலுமாம். சீவனுக்குக் காரண வுடல் போல ஈசனுக்குக் காரண வுடலாவது உபாதான உபாதேயமா நின்றுள்ள லிருவகைக் காரண வுடலுமாம்; அவனே யீசனவன் சாட்சியே பிரமமலை யைந்தாம்-எ-து அவித்தியாப்பிரதிபலனைச் சீவனும் அவனுக்குச் சாட்சி கூடஸ்தனு மென்றாற்போல மாயாப் பிரதிபலனை ஈசனும் அவனுக்குச் சாட்சி பிரமமும் என்றாதலின், இவையே பஞ்சைசக்ய மெனப்படுவதாம்; ஈசனுக்குஞ் சீவனுக்கு மைக்யமெவ்வா ரென்னில்-எ-து இங்ஙன மிருக்க லிருவருக்கும் ஐக்கியம் வாய்க்குமென்ற தெங்ஙனமெனின்;

ஈசனுடன் மூன்றனைப் பார்த்திடி லிவனுக்குடலே தீசனென லிவனிலை யீசுர சாட்சி யென்றா லிவன் சாட்சி வேறொமற் றிதுவே பஞ்சைக்கயம்-எ-து ஈசனது மூன்றுடலையும் ஆராய்ந் துணருமீட்த்து இந்தச் சீவனுக்கென்று மூன்றுடலென்பதேது? எவற்றிற்கு மாதாரமா விருப்பனீச னெனில் சீவனென்பதேது? ஈசுர சாட்சி பிரமெனில் சீவசாட்சியாகிய கூடஸ்த னென்பது வேறோ? இல்லையே. ஆதலால் இங்ஙனமாகக் கொள்ள நிற்பதுவே பஞ்சைக்கய மெனப்படுவதாம்- எ-று.

வீரீவுரை

இக்கவீ சீவர்களது அகமமதையைக் கெடுக்க உணர்த்திய தென்பது. எங்ஙனமெனின், அகமெனல் நான். மமதை யெனல் என தென்பது. அகமெனல் தூலதேகமுதல் கூடஸ்த சாட்சி காறுமெனின், அவ்வவற்றிற்கு ஆதாரம் உபாதானம் அதிஷ்டானம் நிர்வீகாரம் என்பன வில்லாதிருக்க வேண்டும். அங்ஙன மில்லையே. இங்ஙன மிருக்க, மமகாரமெனல் எங்ஙனந் தலைகாட்டற் சிடம்பெறும். இஃதெவர்க்கு முடன்பாடாதலால் மறுக்கற் பாற்றன்று. மறுப்பார் உய்த்துணராதார். இவ்வாறு தெளியப்புகின்ராகத் துவேஷாதிகள் தலைகாட்டுமோ? ஆதலால், "இந்தச் சீவனால் வருமாறு பகையெலா மீவன் செய லல்லாமல் அந்தத் தேவனால் வருமென்ற மூடர்கள் அதோகதி யடைவார்" என்றது ஏற்றற்பாற்றோ? தள்ளற் பாற்றோ? தள்ளற் பாற்றெனின், மாயா காரணத்தை யன்றிக் காரிய மிருக்கவேண்டும். ஏற்றற் பாற்றெனின், அகம் பிரமமெனக் கொண்டழிவரன்றோ? ஆதலின், ஆராய்ந்து தெளிதற்கு முன்னர் யாதுங் கூறற்கவென்பது கருத்து. அவனெனவும் நானெனவெ ளுஞ்சுயஞ்சோதி யன்றி யின்மையார் கற்பிதமே. இவ்விரு நாமமு மெடுத்தாளுதல் பயனின் றென்க. உண்டெனின், உபாதி சகிதத்தில் காணும் திரிபுடியாமென்க.

21. அத்துவைதநிலை.

தேகமே தானெனல் சீவத்தொய்த மதுபோய்த் தெளிவுவரி லாகாயத் தின் வடிவே தானாய்ப், போகமாந் தனுக்கரணம் வாயுவைப்போ லியங்கப் பொருந்துமவனேயீச

மெனப்பொலிவு தன்னி, லேகமா யண்டமெலாங் கடுகளவாய்த்
தோன்று மவையகண்டா காரமதுவே யீசத்தொய்த, மாகமா
மகண்டாகா ரமுநீங்கிக் கடுகா வண்டமுந்தோன் றாதவிடத்
தத்துவித நிலையே.

(இ.ள்.) தேகமே தானெனல் சீவத்தொய்தம்- எ-து அறிவு
வியட்டி தூலதேகமே தானெனத் தீடங்கொண்டு நிற்பது
சீவத்தொய்த மெனப்படும்; அதுபோய்த் தெளிவுவரி
லாகாயத்தின் வடிவே தானாய்ப் போகமாந் தனுசுரணம்
வாயுவைப்போ வியங்கப் பொருந்து மவனே யீசன்-எ-து
அப்போது சிறிது விசாரணைத் தெளிவுவரில் அந்நிலை மெல்ல
நழுவி ஆகாய வடிவே தானாக வெய்தப் பெறும், பெறின்
போகநுகர்தற் கருவியாய் தனுசுரணங்கள் ஆகாயத்தில்
வியாப்பியமாகிய வாயுவைப்போ வியங்கவாய்க்கும் அங்ஙனம்
வாய்த்த வவசரம் அவ்வறிவு ஈசனெனப்படும்; அப்பொலிவு
தன்னிலேகமா யண்டமெலாங் கடுகளவாய்த்
தோன்றுமவையகண்டாகார மதுவே யீசத்தொய்தம்- எ-து
அங்ஙனமா நின்ற பரீபூரண நிலையில் ஏகத்துவம் வாய்க்கும்,
வாய்க்கில் சகல வண்டங்களும் கடுகளவாத் தோன்றும்.
தோன்றில், அஃதகண்டாகார நிலையெனப்படும், அந்நிலையே
ஈசத்தொய்த மெனப்படும்; ஆகமா மகண்டாகாரமு நீங்கிக்
கடுகாவண்டமுந் தோன்றாதவிடத்தத்துவிதநிலை- எ-து அந்த
ஈசத்தொய்தமே தனக்குடலாய் அமையும் மேல்மேல் செல்லு
நெறியாலவ் வகண்டாகார நிலையும் நழுவும்; நழுவில், மெல்ல
மெல்ல முன்னர்க் கடுகளவாத் தோன்றிய சகல வண்டங்களும்
இந்நிலையிற் றோன்றா தழியும். இங்ஙனந் தோன்றா தழிந்த
நிலையாதோ வந்நிலையே சுத்த அத்துவித மெனறிகியைந்த
நிலையெனப்படும்-எ-று.

விரிவுரை

ஏ - அசை. அதுபோய்த் தெளிவு வரலாவது அண்ட
பீண்டங்க ளனைத்தும் நான்கு பூத சையோகத்தை யன்றி
யில்லையெனவும், அந்நான்கு பூதங்களில் நீரையன்றி மண்ணும்
அனலையன்றி நீரும் வாயுவையன்றி அனலும் ஆகாயமன்றி
வாயுவும் இல்லையெனவும், இவற்றிற்கு நுண்ணிய பூதமாகிய

அபஞ்சீகிருத பஞ்சபூதத்தை யன்றி ஆதாரஞ் சற்று மில்லையெனவும், தக்க கருவிகளாலும் மிக்க நுண்ணிய வுணர்வினாலும் இனி ஐயமுறாது தெளிதலை. இங்ஙனமாய நிலையில் ஆகாயத்தின் வடிவேதானெனவும், அதில் தனது தனுக்கரணங்கள் வாயுவைப்போ லியங்குமெனவுங் கூறிய வுவமைக்கு முரணென்னை? இன்றாதலின், பொருந்து மவனே ஈசனென்றார். அங்ஙனமாய வகண்டபரிபூரண நிலையில் சமஸ்த வண்டங்களும் கடுகளவாத் தோற்றற் கியைதலின் அந்நிலை யிச்சத்தொய்த மெனப்பட்டது. சீவத்தொய்தமும் ஈசத் தொய்தமுங் கற்பனையெனக் காட்ட அகண்டாகாரமும் நீங்கிக் கடுகா அண்டமுந் தோன்றாதலிடத் தத்துவீத நிலையென்றாரென்க. இதனைச் சுத்த அத்துவீத நிலையென யாம் அடை கொடுத்துரை செய்தற்கு முரணென்னை? ஆதலினேற்கப் பாற்றென்க. அனைத்து மொருங்கேகமாகா வீடத்து அத்துவீதமெனல் பொருந்துமா? பொருந்தாது ஆதலின் இங்ஙனங் கூறினாரென்க.

22. சீவன் எதைத் தியானித்தாலும்

அந்தமயமாவனெனல்.

ஐயமின்றித் தெய்வவுருத் தியானித்தா லதுவா மருவுருவைத் தியானித்தாலட்டமூர்த் தியுமாம், பொய்ய விரண் டையுந்தவிர்த்து தானாகி யிருந்தாற் பூரண மாஞ் சீவனெதிற் பொருந்துமது வாமான், மையலுறு மனம்வீடயத் தாசையுற்றே யதுவாய் மரணசன னமும்வீளைந்த வாற தென்றே யுணர்ந்து, மெய்யறிவே தானாகப் பாவித்தாலதுவா விளங்குவர்யா வருஞ்செனியா வீட்டையுமெய் துவரே.

(இ.ள்.) ஐயமின்றித் தெய்வவுருத் தியானித்தா லதுவா மருவுருவைத் தியானித்தா லட்டமூர்த்தியுமாம்- எ-து யாதானுமோருயிராகிய வறிவு ஊர்த்த முகத்தில் தத்தமக்குரிய வுபாசனா மூர்த்தங்களி லொன்றை யுயிர்வீடு காலையில் ஐயமின்றித் தியானிக்குமாய் னதுவாகச் சன்க்கும். அங்ஙனமின்றி ரூபரூப நிலையினதாகிய வடிவைத் தியானிக்கில் அஷ்டமூர்த்த சொருபியாகிய பரமசிவனாகவுஞ் சனிக்கலாம்; பொய்ய விரண்டையுந் தவிர்த்து தானாகி

யிருந்தாற் பூரணமாம்- எ-து-கற்பனா வடிவெனற் கியைந்த
வீல்விரண்டு நிலையையும் வீட்டு நீங்கித் தானே தானாகி
யிருந்தால் பரிபூரணநிலைய தாகும்; சீவனெதிற் பொருந்து
மதுவாம்- எ-து ஆதலின் சீவனாகிற சைதன்யம் யாது யாதாகத்
தடிக்கின்றதோ வதுவதுவாகச் சனிக்கும்; மையலுறுமனம்
வீடயத் தாசையுற்றே யதுவாய் மரணசனைமும் விளைந்த
வாறதென்றேயுணர்ந்து-எ-து அதோமுகத்தில் திருக்குத்
திருசியநிலை தெரியாது மயக்குற்று நிற்கும் மனமானது
வீடயங்களில் பிரியமோதப் பிரமோதமாநின்று தானதுவதுவாகப்
பிரதிபலித்துத் தனது பிரதிபலன மெனவறியாது மெய்யென
நம்பித் தானுமதுவதுவாகி அங்ஙனம் அதுவதுவாதல் சகசமாக
நிற்றலால் பிறப்பிறப்புஞ் சகசமாக வெய்தும். அது காரணமாக
வின்ப துன்பங்களுஞ் சகசமாக வெய்தும், எய்தவே, உறவு பகை
பந்தவிளைவு முடிவின்றி யெய்தும். எய்தவே, அதுவது அந்தந்தச்
சனனத் தளவினதாகக் காணும். காணுதலால் முன்பின் சனன
மில்லதாகத் தோற்றும். தோற்றுவதால் கண்டதே காட்சி
கொண்டதே கோலம், தேகமே ஆத்மா போகமே முத்தி,
என்றவனுபவம் இயற்கை நிலையினதாகவும், ஆஸ்திகமெனல்
சொல்லளவினதாகவும் நடிப்பளவினதாகவும் எவ்வுயிர்பாலும்
நிகழ்ந்துவருகின்றன. வருவதால், உபாதான உபாதேய
நோக்குச் சற்று மீன்றி யுத்தியால் பிதற்றி மீண்டு மம்மையலி
லழுந்தும். அழுந்தவே, பிறவிப் பெருங் கடலை நீந்தற் கிடமின்றி
வாளாமடியும். இங்ஙனம் மடியுமாதலைச் சாதனமேலிட்டா
லுணர்ந்து; மெய்யறிவேதானாகப் பாவித்தாலதுவா விளங்குவர்
யாவருஞ் செனியா வீட்டையு மெய்துவர்-எ-து. அங்ஙனம்
சாதனமே வீட்டாலுணர்ந்தறிவு இருவகைத்து; பொய்யறிவு
மெய்யறிவென. பொய்யறிவு: பொருளல்ல வற்றைப்
பொருளாக வுணர்வது. இவ்விருவகையாக வுணர்தற் சேட்டை
யறிவின் பாலதன்றி யேனையிடத் தின்மையின், அறிவொன்றே
மெய் ஏனையவனைத்தும் பொய்யென வையந்திரிபு இன்றித்
தீர்மானித் தவ்விருவகை நோக்குமகன்று பிரத்தியட்சமாக
விளக்குவிப்பவர் பாற்சென்று அவரருணோக்கம் கிடைக்கப்
பெற்று அதனால் சதோதயமாக விளங்கும் மெய்யறி

வினைக்கண்டு அது சகாதியாதி விகற்பயின்றி விளங்குவதால் அம்மெய்யறிவே தனதெதார்த்த நிலையினதாகக் கொள்ள வேண்டியவரும். அங்ஙனம் வருவதால், அதனைத்தானாகப் பாவிக்க வேண்டியவரும். அங்ஙனம் வருவதால் தானதுவாக நிலைக்க வேண்டியவரும். அந்நிலை நாளுக்குநாள் மேலீட்டால் இவ்விருபேதமுங் கழின்று சதோதயமாக விளங்கும். அங்ஙனம் விளங்குபவர் யாவரோ அவர்களனைவரும் இனிச் செனியா நிலையினதாகிய முத்தியையும் அடைவர்- என்று.

விரிவுரை

ஏ-அசை. சீவன் எதைத் தியானித்தாலும் அந்தந்த மயமாவனெனற்கு முரணுளதேல் கூறுதும். இக்கணத்தில் அதுவது வாகாவிடத்து அதுவது காணட்டும். காணப்படாதெனின் யாதுகாரணத்தால்? சிந்தை வையாததா லெனின், சிந்தை வைத்த விடத்து ஏனையவை தோற்றாததற்கும் அறியாததற்கும் ஏதென்னை? வேறுமயமான தாலெனின், வேறுமயமான விடத்துத் தோற்றாமையும், ஆகாவிடத்துத் தோற்றுதலுமென்றா லனைத்துஞ் சிந்தனாப் பிரதிபலனமெனற்கு முரணென்னை? இஃதன்றியும் தேக மென்னுமிடத்து அவயவங்களை யன்றித் தேகமெனவும், அவயவங்க ளென்னுமிடத்து அஸ்தி மாயிசாதிகளை யன்றி அவயவமெனவும், அஸ்தி மாயிசாதிகளென்னுமிடத்துப் பிரதிபலி முதலிய பஞ்சபூதங்களை யன்றி அஸ்தி மாயிசாதிக ளெனவும், பஞ்சீகிர்த பஞ்சமாயுதமென்னுமிடத்து அபஞ்சீகிர்த பஞ்சமாயுதங்களை யன்றிப் பஞ்சீகிர்த பஞ்சமாதி பூதங்களெனவும் போயவாரெங்ஙனோ? வாயாடக்கற்ற மொழிகளைத் தள்ளி வஸ்துக்கள் சம்மதிக்கத் தக்க பொருத்தமான ஞாயநெறி செல்லில் சமஸ்தமும் மனோகற் பிரதமாகவே முடியும். ஞானநூலனைத்தும் ஒருவன் சிறுவயதில்தானே மெய்யுணர்வு விளங்கச் செய்து கொள்ளவேண்டுமெனவும், மக்களுக்கெனப் பொதுப்பட விதித்த நூறாண்டு வயதென்னுமளவும் ஞானநிட்டை பயிலவேண்டுமெனவும் கூறியிருக்க, தெய்வ வருத்தியானித்தா லதுவாதற்கும், அஷ்டமூர்த்தியைத் தியானித்தா லதுவாதற்கும்

தானாவீருந்தால் பூரணமாதற்கும் காலவரையறை வேண்டுமன்றோ? இங்ஙனமிருக்க விதனை மறுப்பதெங்ஙனம்? கூடாமையின் ஏற்றற்பாற்று. அஷ்டமூர்த்தமாவது சிருத்திரி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம், சூரியன், சந்திரன், ஆன்மா என்பன. தெய்வ வருவாவது மூலாதார முதலிய ஆறிலும் அந்தந்தப் பாவனா வடிவமாகக் காணப்படும் பிரமன் முதலிய தேவதைகளும், இஃதன்றியும், காளி சரஸ்வதி முதலிய தேவதைகளும். தானென்னும் நிலைக்குத் தெய்வ வடிவங்களும் அஷ்டமூர்த்தமும் தனது பிரதிபலனமாதலினானும், கற்பிதமாதலினானும், பொய்ய விரண்டையுந் தவிர்த்து என்றார். இதனை யாராய வேண்டின், ஆறாதார நிலையிலும் பகிர்முக அந்தர்முக நிலையிலுங் கண்டு தெளியலாம். கலக்கமற்றவீடத்துக் கூடாமையின், ஐயமின்றி என்றார். குறியைக் குறியாது குறித்தலைத் தானாகி யிருந்தால் என்றார். மையல், தனது சத்தை யயல தாகக் காண்டல். அததுவாதல் போல்வதன்றி யெனக் குறித்தலாலும், அந்தந்தப் பயனை யடைவதன்றி யெனக்குறித்தலாலும், வீட்டையு மென்பதிலும்மை இறந்தது தழீஇய வெச்சம்.

23. இதற்கு இது வீடியமாமெனல்

ஏற்றமுடை யிர்தியத்தின் வீடியமதே யுலக மிர்தியங்கள் கரணத்தின் வீடியங்களாகுந், சாற்று கரணங்களுமா பாசனுக்கே வீடியத் சாட்சிக்கு வீடியமதாத் தயங்குவதா பாசன், போற்றுவிவே கக்ஞான வீடியமதாத் சாட்சி புகன்றவிவே கமும்பிரம பூரணத்தின் வீடியந், தோற்றரிய பிரமமொன்றின் வீடியமன்றாதலினச் சொருபநிலை வுணர்ந்ததுவாத் துலங்குவர்ஞானிகளே.

(இ.ள்.) ஏற்றமுடை யிர்தியத்தின் வீடியமதே யுலக மிர்தியங்கள் கரணத்தின் வீடியங்களாகும். எ-து உணர்ந்தற் தன்மையுடைய பஞ்சேந்திரியங்களுக்கு வீடியமாவது உலகமும் அகக்கரணத்திற்கு வீடியமாவது புறக்கரணமாகிய விந்திரியங்களுமாம்; சாற்றுகரணங்களுமா பாசனுக்கே வீடியத் சாட்சிக்கு வீடியமதாத் தயங்குவதா பாசன்- எ-து

சீவனுக்கு விடயமாவது முற்கூறிய அந்தக்கரணங்களும் சீவ சாட்சிக்கு விடயமாவது மெய்ப்போலிலங்குவதாகிய சீவனுமாம்; போற்றுவீவேகக்ஞானவிடயமதாஞ் சாட்சி-எ-து துதிக்கத்தக்க வீவேகஞானத்துக்கு விடயமாவது முற்கூறிய சீவ சாட்சியும்; புகன்ற வீவேகமும் பிரமபூரணத்தின் விடயம்-எ-து பரிபூரண பிரமஞானத்துக்கு விடயமாவது முற்கூறிய வீவேகஞானமுமாம்; தோற்றரிய பிரமமொன்றின் விடயமன்றா தலினச் சொருபநிலையுணர்ந்ததுவாத் துலங்குவர் ஞானிகள் - எ-து விளங்குகரிய அந்தப்பிரமஞானமோ முற்கூறிவந்த முறைபோல முன்பின் ஒன்றிற்கும் விடயமாகாது மேலொன்றில்லாமையின் அந்தப் பிரமசொருப நிலையை ஐயந்திரிபற வுணர்ந்து அது தானாகவும் தானதுவாகவும் விளங்குக. இவ்வாறாக விளங்கினோர் யாவரோ வவர்களே ஞானிகளெனப்படுவர்-எ-று.

விரிவுரை

ஏ.அசை. விடயங்களை யறிதற்கு மேலாக நின்றலின், ஏற்றமுடை எனப்பட்டது. உடையவென்பதிலீறெஞ்சியது. ஆக்கவினைக்குறிப்பெஞ்சிய விடங்களிற் கொள்க. தேற்றே காரத்தையுமிடமறிந்துகொள்க. உருபுமயக்கமும் பொருளறிந்து மாற்றுக. இங்கே சாட்சி யெனல் கடாகாயம் போல்வதின் கூடஸ்தனெனவும், வீவேகஞானமெனல் மகாகாயம் போல்வதின் பிரமமெனவும், பிரமபூரணமெனல் ஏகாகாயம் போல்வதின் திரஞானமெனவும் கோடற்கியைந்தன வென்க. பரிபூரணமாகிய திரஞானமெனல் அபரிச்சின்ன மாதலினானும், நீக்கமறநின்றலினானும், மேல் கீழுபாப்பின்மை யானுமொன்றின் விடயமயமாகாதெனற்கு முரணென்னை? இன்மையினெவர்க்கு முடன்பாடென்க. திரிபதார்த்தமாகவும், முப்பாழாகவும் அப்பாலுக் கப்பாலாகவும் விடாதுநிற்பது ஓர் தெரி வாதலினானும், என்னையானறியேன் அறிவேனெனலு மதுவாதலினானும் அநவத்தாதோட மெங்ஙன மெய்தப்பெறும் மறுக்கற்க.

24. தாதானியத்திரயம்

சகசமென்றும் பிராந்தியென்றுங் கண்மமென்று மூன்றாந் தாதானிய யங்களிவை சாற்றிலகங் காரம், புகல்சீவ

னொடுகலத்தல் சகசமதாம், பிரம பூரணத்திற் கலப்பதுவே பிராந்திசரீ ரத்தோ, டகலாது கலப்பதுவே கன்மநா னறிவேன் கர்த்தாநான் றேகமக மென்பதுதா னிவைகள், பகர்செய்பிரா ரத்தத்தாற் றத்துவ ஞா னத்தாற் பணிசுழுத்தி யாலகலப் படுமளவுந் தொடரும்.

(இ.ள்.) சகசமென்றும் பிராந்தியென்றுங் கன்மமென்று மூன்றாந் தாதான்மியங்களிவை சாற்றில்-எ-து தாதான்மியங்கள் சகசமென்றும் பிராந்திஜமென்றும், கன்மஜ மென்றும் மூன்றுவகைப்படும். இவற்றை முறையே சொல்லுமிடத்து; அகங்காரம் புகல், சீவனொடுகலத்தல் சகசமதாம் பிரமபூரணத்திற் கலப்பதுவே பிராந்தி- எ-து சொல்லப்பட்ட சீவனோடு அகங்காரங் கலப்பாற்றிருப்பது சகசதாதான்மியமெனப்படும், பரிபூரண பிரமசொருபத்தில் பிரியாமற் கலப்புற்று நிற்பதே பிராந்திஜ தாதான்மிய மெனப்படும்; சரீரத்தோ டகலாது கலப்பதுவேகன்மம்- எ-து வந்துவந்து மடியுங் தூலசரீரத்தோடு அகலாது கலப்புற்று நிற்பதே கன்மஜ தாதான்மிய மெனப்படும். நானறிவேன் கர்த்தா நான் றேகமகமென்பது தான்- எ-து இவற்றிற்கு முறையே உதாரணமாவது நானென்னை யறிவே னெனலும், நானெவற்றிற்குங் கர்த்தாவெனலும், தேகமேயா னெனலு மாம்; இவைகள் பகர்செய்பிராரத்தத்தாற் றத்துவ ஞானத்தாற் பணிசுழுத்தி யாலகலப்படுமளவுந் தொடரும்- எ-து. இம்மூன்றும் சொல்லப்பட்ட பிராரத்துவத்தாலும் தத்துவஞான வீளக்கத்தாலும் யாவரும் பணிதற்குரிய நனவிற்குழுத்தி நிலையாலும் ஒழியப்படும். அதுகாறும் வீடாது தொடர்ந்து கொண்டே நிற்கும்-எ-று.

விரிவுரை

உதாரணமூன்றும் நேர்நிரனிறையெனவும், இவை யொழி தற் கேதுவாகிய மூன்றும் எதிர் நிரனிறை யெனவுந் கொள்ளக் கிடந்தன. எங்ஙனமெனின், பிராரத் தகன்மத் தாலன்றித் தேகநானென்பதும், தத்துவசோதனை யால் வீளங்கும் ஞானப்பிரகாசத்தாலன்றி நான் கர்த்தா வென்பதும், நனவிற்கு சுழுத்தியாலன்றி நானென்னை யறிவேனென்பதும், ஒருகாலும் நசித்தற்கிடமின்றென்க. அவரவர் தூலதனு அவரவர் பிராரத்வ

கன்மத்தளவாக நின்றலானும், அவரவர்க்கு மேலாயதவத்தால் வாய்த்த பரீபூரணநிலை தானினையெனக் காணுமளவும் நின்றலானும், அவரவர்க்குரிய அகங்கார மேலீட்டு நிலை நனவிற்குழுத்திநிலை வருமளவும் நின்றலானும் எதிர்நிரணிறையென்றாம். தானினையெனக் காணலாவது சுயஞ்சோதியை. குறிகளிலொன்றால் வாய்க்குஞ் சமநிலை யக்குறி கடந்தவீடத்தின்றித் ததாகாரம்போற் காண்ப திப்பரீபூரணநிலையாதலால் தெருளா தான் மெய்ப்பொருள் கண்டதுபோலுமாம். இதனைத்தத்துவ மென்ற ஞானத்தாலேனும், தத்-துவம்-என்ற சோதனை யாலேனு மாய்த்தற் கிடம்பெறுமாதலினானும், மக்கினசுழுத்தி சர்வசங்காரப்பிரளயசுழுத்தி யிவற்றாற் சற்றுங் கெடாது நனவிற்குழுத்தியான் மாத்திர மகங்காரமாய்தற்கிடம் பெறுமாதலினானு மிங்ஙன முரைகொண்டாம். இங்ஙன மிருக்கத், தேகமேதானெனல் கன்மஜாதாதான்மியமாதலால், இது பிராரத்துவத்தாலன்றிச் சுழுத்தியினாலெங்கேனு மகலுமோ? அகலுமெனின் உறங்கிச் செத்தவருளரோ? நனவிற்குழுத்தியெனின் இறக்கின்ற வெழுவகைத்தோற்றமும் நனவிற்குழுத்தி நிலைவந்துதானோ? சர்வசங்காரப்பிரளய சுழுத்தியெனின் இப்போதுமரிக்கின்ற வுயிர்க்ளெல்லாம் அது வருமளவுங் காத்திருக்கின்றனவோ? ஆதலின், வழு. அகங்காரத்தோடு கூடியது சகசதாதான்மிய மெனப்படலால், அது பிராரத்துவத்தால் நசிக்குமென்றெங்ஙனமுரை கொண்டனரோவது தெரியாது. பிராரத்துவ கன்மநாசத்தா லகங்கார நாசமாவதுளதோ? உளதெனின், சிவண மன்னாதிகளெற்றிற்கு? இயமந்யமாதிக்களும் ஆறாதார அரியமுயற்சிக்களும் யாதுபயன் பெறும்? ஆதலின் பிராரத்வ கன்மநாசத்தால் சகசதாதான்மியம் நாசமுறுமென்பது வழு. பரீபூரணபிரமத்திற்கவந் தேகமாநின்றல் தத்துவஞானத்தா லெங்ஙனமகலும்? அகலுமெனின், சலனத்துவம் வாய்க்குமே. வாய்க்கின் முன்போல் வீடயங்கள்லாழ்ந்து மொத்துண்ணவரும். இதுகருதாது தத்துவஞானமெனற் கெவ்வாறு பதச்சேதஞ்செய்துரை கொளபுகினு மியை யாதாதலினிதுவும் வழு.

இவ்விஷயந்தெரியாது உரைசெயப்புகின் கல்விச்செருக்கு மடமையே தருமென்க பரிமேலழகரொழிந்த னேனைய உரையாசிரிய ரின்னும் பேதவாதமெனக்கருதி "அகரமுதவ வெழுத்தெல்லா" மென்னுங் கவிக்குபமானவுபமேய சாதாரண தரும விலக்கணம் நன்குணர்ந்தும் ஏகமேவாத்துலித சுவானு பூதிப்போத்தியட்சந் தினைத் துணையுமின்மையின், தத்தமக்கியைந்தவா றுரை கூறி வாளாபோயினர். தானினையெனைத் தெரியாது "தன்னிழப்பை யென்னகற்றும்" என்னும் கவிக்குப் பொருத்தமின்றிக் கூறியவுரையாசிரியருமுளர்.

25. பஞ்சகோசதாதாத்ரியம்.

அன்னமயம் பிராணமய மனோமயம்விலு ஞான மானந்த மயமைந்தி னன்னமய மாகும், பின்னுடல்கன் மேந்தியத்திற் பிராணனது கூடிற் பிராமணமய மனங்கூடிற் பிறங்குமனோ மயமா, நன்னிலைஞா னேந்தியமும் புத்தியுங்கூ டிடில்லிஞ் ஞானமய மாமலித்தை யானந்த மயமாந், சொன்னவைந்துந் தானெனறா தான்மியமில் வெல்லாந் தோய்வறநின் றெனதெனல்காண் சுத்தவனு பவமே.

(இ.ள்.) அன்னமயம் பிராணமய மனோமயம் விலுஞானமானந்த மயமைந்தி னன்னமயமாகும் பின்னுடல்- எ-து பஞ்சகோசமெனப்படுவது அன்னமயம்- பிராணமயம்- மனோமயம்- விலுஞானமயம்- ஆனந்தமயமென வைந்தாம். இவற்றுள், கடையாநின்றுள்ள தூலசரீரம் யாதானு மோராகாரமயமாநிற்றலின் அன்னமயகோசமெனப்படும்; கன்மேந்திரியத்திற் பிராணனது கூடிற் பிராமணமய மனங்கூடிற் பிறங்கு மனோமயமாம்- எ-து கன்மேந்திரியத்தோடு பிராணவாயு கூடில் பிராமணமயகோசமெனப்படும். அந்தக்கன் மேந்திரியத்தோடு மனங்கூடில் மனோமயகோசமெனப்படும். நன்னிலை ஞானேந்தியமும்புத் தியுங் கூடிடில்லிஞ்ஞான மயமாமலித்தை யானந்தமயமாம்- எ-து நன்மார்க்கத்திற்கு மியைந்த ஞானேந்திரியமும் புத்தியுமொருங்கு கூடில்

கூட்டிப் பொருள்கொள்க; “ஆக்கவினைக்குறிப் பாக்கமின்றியவா” என்பதினால். தோய்வற நின்றல் விலட்சணமாதவை, காணென்பது அசைநிலையெனினும் நீ கண்டுதெளியெனினுமமையும். இதற்கனுபவமெங்ஙனமெனின், நான்பருத்தேன் இளைத்தே னென்பது அன்ன மயகோசதாதாத்மியம். எனக்குப் பச்சிக்கிறது தாக்கிக்கிறது என்பது பிராணமயகோச தாதாத்மியம். நான் சங்கற்பித்தேன் விகற்பித்தேன் என்பது மனோமயகோச தாதாத்மியம். நான் கர்த்தா போக்தாவென்பது வீட்டுமயகோச தாதாத்மியம். நான் அறியெனென்பது ஆந்தமயகோச தாதாத்மியம். இவைகட்கு அன்னியமாக நின்று என்சரீரம், என்பிராணன், என்மனம், என் புத்தி, என்னஞ் ஞானம் என்னுமனுபவத்தினால் தனக்கு இப்பஞ்சகோசங்கள் வேறு, விவகாரதசையில் தாதாத்மியமென்று அறிந்து அவற்றில் தோய்வற நின்று அறிவுவடிவமாகிய தன்னை உள்ளபடி காண்பதே சுத்தமாகிய அனுபவமாம். இவ்வெல்லாந் தோய்வற நின்று என்பதனால், தான் தெருளாய் நின்றவீடத்தெனக் கண்டாம்; தெருளுமருளுந் தன்னையன்றி யில்லாமையின், இவையிரண்டுந் தானல்ல வென்க. இவை ஒற்றுமை நயத்தா லொன்றெனத் தோன்றலும், வேற்றுமை நயத்தால்வேறெனத் தோன்றலும், தாமோர் முதலன்றா கையி னியல்பன்று என்றார் அறிஞர்.

26. சாக்ஷி சரீரத்திரய விலக்ஷண மெனல்.

மொய்த்தாருட் சாட்சிக்குச் சரீர மான மூன்றினுக்கு மன்னியமு முடிவுங் கூறிந், கர்த்தாவாட் சாட்சியதான் ஞானத்தாலே காரணமாந் தேகமந்தக் கணத்தி னாசந், தொத்தாய காரணதே கந்தானொன்றுதொலைவதன் முன்கூக்குமதே கூங்கள் கோடி, யொத்தாய பிரளயத்தி லொடுங்குந் சூக்க மொன்றொடுங்கு முனம் அனந்த மொடுங்குந் தூலம்.

(இ.ஸ்.) மொய்த்தாருட் சாட்சிக்குச் சரீரமான மூன்றினுக்கும் மன்னியமு முடிவுங் கூறில்- எ-து-எங்குந் தாக்கற்று நிறைந்திருக்கின்ற கூடஸ்தசைதன்யத்திற்கும் தூலமுதலிய

வபாதித்திரயத் திற்கும் பேதநிலையும் அந்தமுங் கூறுமிடத்து; கர்த்தாவாஸ்து சாட்சியதான் ஞானத்தாலே காரணமாந்தேகம்- எ-து கூடஸ்தசைதன்யமெப்போது மெவற்றிற்குஞ் சாட்சியா விளங்கி நின்றலின் கர்த்தத்துவத்தையுஞ் சேதனத் துவத்தையு மியல்பாகவே யுடையதாவிளங்கும். காரணதேகமாகிய அவித்தையோ பிரத்தியட்சுஞானத்தினால் நாசமுறும்; அந்தக்கணத்தினாசந் தொத்தாயகாரண தேகந் தானென்று தொலைவதன் முன் சூக்குமதே கங்கள் கோடி -எ-து வீடாதுதொடர்ந்து நின்றுள்ள அவித்தையாகிய காரணதேக மொன்று நசித்தற்குரிய கணநேரத்திற்குள் சூக்குமசரீரங்கள் எண்ணிறந்த கோடி தோன்றித் தோன்றி நசிக்கும்; ஒத்தாய பிரளயத்திலொடுங்குஞ் சூக்க மொன்றொடுங்குமுனமனந்த மொடுங்குந்தூலம்- எ-து - ஒருங்குநசித்தற்குரிய சர்வசங்காரப் பிரளயத்தி் லொரு சூக்குமதேக மொடுங்குவதற்குமுன் அனந்த தூலதேகந் தோன்றித் தோன்றி யொடுங்கும்-எ-று.

வீரீவரை

அதனால் காரணதனு ஒன்றழிதற்கு முன்ன ரனந்த கோடி சூக்குமதனு அழியுமெனவும், ஒரு சூக்குமதனு தோன்றி யழிவதன்முன் அனந்தகோடி தூலதனு தோன்றி யழியுமெனவ மிக்கவீ கூறலின், இங்கே சாட்சி ஒன்றெனலும், சரீரம் மூன்றெனலும் கூடஸ்தனையும் வியட்டியுபாதித் திரயத்தையுங் குறிப்பிக்கப்பெற்றாம். சாட்சியாகிய சைதன்யத்தையன்றி யுபாதித்திரயந் தோன்றியழிதற்கும் இவையோர் முதலாதற்கும் இடம் பெறுவதாகத் தோற்றுவதேயன்றி யுற்று நின்றுணருமிடத்துச் சற்றும் பேதமில்லை. பகிர்முகத்தில் சாட்சிக்கும் உபாதித் திரயத்திற்கும் அன்னியமும் முடிவும் உளவாகக்காணும்; காணினும், அந்தர் முகத்தில் அன்னிய மென்பதும் முடிவென்பதுஞ் சாட்சிக்குச் சற்று மின்றெனவுணர்க. உபாதித்திரயத்திற்குக் கால வரையறை யேற்கப் பெற்றது பகிர்முகத்திலென்க. இங்கே கோடியென்பது கணக்கின்மையைக் காட்டி நின்றது. கர்த்தாவாஸ்து சாட்சி

என்றதனால் சேதனத்துவம் வருவிக்கப்பட்டது. இங்கே அவித்தையெனல் தானவாததைத் தானெனக் கோடலை. பொருளல்லவற்றைப் பொருளாக வேற்குமளவும் இங்கே கூறிய வுபாதித்திரய முடிவுகள் தள்ளற்பாற்றன்று. உபாதிநாட்டத்தால் சைதன்யம் மேலாகவுந் கீழாகவும் ஒப்பாகவுந் காணப் படுவதன்றிச் சைதன்ய நாட்டத்தில் சற்றுமின்றென்க. உபாதி நாட்டஞ் சற்றுமகலாததால் இங்ஙனம் வரையறுத்த முறைகளைத் தடுக்கி வுபயபிரஷ்டத்துவந் தப்பாதெய்துவரென்க. எனவே, தூவதனுவுக்குச் சூக்குமதனுவும், அந்தச் சூக்கும தனுவுக்கு மூடமாகிய அவித்தையு முபாதான மெடைப்பெற்றாம். பிரவிர்த்தியுங் கணத்திலாதலால் நிவிர்த்தியும் கணத்தினாச மென்றார். உபாதியாகிய தூவதனுவை மெய்யென வேற்றலா லதற்கியைந்த காலத்தையு மிடத்தையு மெய்யாக வேற்கவேண்டிவரும். இங்ஙனம் வீரீக்கிற் பெருகுமாதலின் கூடுக்கி யுரைத்தனரென்க.

27. வஸ்துவை அனுவுக்கனுவெனல்.

ஆய்ந்தசுத்தத் தவியத்த மதிலவ்வியா கிருத மதனிலிர ணியகருப்ப மதனில்விராட் டடக்கம், வாய்ந்தவிராட் டினில்வானம் வானில்வளி வளியின்வன்னிவன்னி யதில்வனமல் வனத்தின் மண்டா னடக்கந், தோய்ந்தமண்ணிற் றூலவுட லடக்கமதிற் சூக்கஞ் சூக்குமத்தி லவித்தையதிற் றோய்சீவ னடக்கம், போந்தடங்கு மதனையனு வென்பரிதி லடங்கும் பொருளையனு வுக்கனுவாப் புகன்றிடு நான் மறையே.

(இ.ள்.) ஆய்ந்தசுத்தத் தவியத்த மதிலவ்வியா கிருத மதனிலிர ணியகருப்ப மதனில்விராட் டடக்கம்-எ-து அளவைகளாலும் யுத்தியனுபவங்களாலும் ஆராய்ந்து தெளிந்த விடத்துச் சதோதயமாக விளங்கி நிற்பது யாதோ அந்தச் சுத்தசைதனிய த்தில் அவ்வியத்தமா நிற்பது. மூலப்பிரகிருதி. அந்த மூலப்பிரகிருதியிலடங்கி நிற்பது ஈசனுக்குக் காரணதனுவாகிய அவ்வியாகிர்தமும், அந்த அவ்வியாகிர்தத்தி லடங்கி நிற்பது சூக்கும தனுவாகிய இரணியகர்ப்பமும், அந்த இரணிய

கர்ப்பத்திலடங்கி நிற்பது விராட்டாகிய தூலதனுவும்; வாய்ந்த விராட்டினில் வானம் வானில்வளி வளியின் வன்னி வன்னி யதில்வனமவ் வனத்தின் மண்டான டக்கம்-எ-து இங்ஙனம் வாய்ந்த விராட்டாகிய தூலதனுவீ லடங்கி நிற்பது ஆகாயமும். அந்தவாகாயத் திலடங்கி நிற்பது காற்றும், அந்தக்காற்றிலடங்கி நிற்பது அக்கினியும், அந்தஅக் கினியிலடங்கிநிற்பது சலமும், அந்தச் சலத்தி லடங்கி நிற்பது மண்ணும்; தோய்ந்த மண்ணிற்றூலவுட லடக்க மதிற் சூக்குள சூக்குமத்தி லவித்தையதிற்றோய் சீவனடக்கம்-எ-து இங்ஙனம் விசிசிம்பித்து நின்றுள்ள மண்ணிலடங்கி நிற்பது வியட்டி தூலதனுவும் அந்தத் தூலதனுவீ லடங்கிநிற்பது காரண தனுவாகிய அவித்தையும் அந்த அவித்தையீ லடங்கிநிற்பது சீவனும்; போந்தடங்கு மதனையனு வென்பரிதி டைங்கும் பொருளையனு வுக்கணுவாப் புகன்றிடு நான்மறை- எ-து இங்ஙனம் திரலே வந்தடங்கிய சீவனையனுவெனச் சத்துக்கள் கூறாநிற்பர். இந்தச் சீவனாகிய வனுவீ லடங்கிநிற்பது யாதோ வந்தப்பரம்பொருளை யனுவுக்கணுவென்று நான்கு வேதங்களுந் துதியாநிற்கும்- எ-று.

வீரிவுரை

ஏ.அசை. சுத்தம் என்றதனால், அசுத்தமெனக் கொள்ளக்கிடந்தது இயைவதினால் அதனைமூலப்பிரகிருதி யென்றாம். சுசாதியாதி பேதயின்மையே சுத்தமென்றற் கியையின் அவை யுடைமைக் கசுத்தமெனக் கூறவேண்டுமோ? சுத்தத்தி லசுத்தமடங்கி நின்றல் வீதையின் கண் விருகும் சாகை முதலியவைக ளடங்கிநின்றல் போல்வதாம். வியத்தம்- வெளிப்படல். அவ்வியத்தம்- வெளிப்படாமை. இதிலடங்கும் பொருளை அனுவுக்கணுவாப் புகன்றிடு நான்மறை என்றதனால், சுத்த சைதன்யத்திற்கனு மூலப்பிரகிருதி யெனவும் அதற்கனு அவ்வியாகிருத மெனவும், அதற்கனு இரணியகருப்ப மெனவும், அதற்கனு விராட்டெனவும், அதற்கனு வானமெனவும், அதற்கனு காற்றெனவு மிவ்வாறே கீழ்ச்சேறற் கிடம்பெற்றாம். இங்ஙனங்

கூறிய நெறியால் வஸ்து அனுவுக்கணுவா மென்றது ஐயமின்றி யேற்றற் பாலதென்க. உபாதிபேதநாட்டத்தாலன்றி யனுவுக்கணுவெனல், வஸ்து நாட்டத்தாற் சற்றுமின்றென்க. இங்ஙனமாய் பேதங்களை அறியப்புகின் ஏனையகருவிகளிலும் மிகச் சிறந்தது அறிவாகிற கருவி யாதலால் அதனையே ஐயந்தீர்பெய்தாதற்கு அறிவுடையோரேற்பதென்க. ஏனையோர், வேறுகருவியை யேற்பதனால் அது முடிவுபெறாததற்கும் துக்கநிவீர்த்தி தடையற்றவானந்தம் வாய்க்காததற்குங் காரணமாமென்க.

28. வஸ்துவை மகத்துக்கு மகத்தெனல்.

அரிதான சீவனுக்குப் பஞ்சகோச மைங்குகையா மதின்குகையா மைம்பூ தந்தா, மிரியாத வீராட்டிதுமற்றிதற்கு மேலா மிரணியக ரூப்பமதா மிதற்கு மேலாம், பெரிதாமல் வியாகிருத மிதற்குமேலாம் பேசருமல் வியத்தமிதிற் பெரிதாஞ் சுத்த, முரியார்களிதனைமகத் தென்பர். மேலா மொளியைமகத் தின்மகத்தென் றுரைப்பர் மேலோர்.

(இ.ள்.) அரிதான சீவனுக்குப் பஞ்சகோச மைங்குகையா மதின்குகையா மைம்பூ தந்தாம்-எ-து எட்டற் கரியச்வனென்னு நிலைக்குப் பஞ்சகோசமென லைந்துகுகை போல்வனவாம். அந்தப்பஞ்சகோசங்களுக்கும் பஞ்சமாயூதங் களுங்குகை போல்வனவாம்; இரியாத வீராட்டிதுமற் றிதற்கு மேலா மிரணிய கருப்பமதாம்-எ-து இந்தப் பஞ்சமா பூதங்கட் கென்றும் நசியாத வீராட்டென்னுநிலை குகைபோல்வதாம். இந்த வீராட்டென்னு நிலைக்கு மெலாநின்றுள்ள இரணியகருப்பநிலை குகைபோல் வதாம்; இதற்கு மேலாம் பெரிதாம் அவ்வியாகிருத மிதற்கு மேலாம் பேசருமல் வியத்த மிதிற் பெரிதாஞ் சுத்தம்- எ-து இந்து இரணியகருப்பத்திற்குச் சிறந்த அவ்வியாகிருதமென்பது குகைபோல்வதாம். இந்த அவ்வியாகிருதத்திற்கு வேறொன்றை மேலாகச் சொல்லற்கரிய அவ்வியத்த நிலையென்பது குகைபோல் வதாம். இந்த அவ்வியத்த நிலைக்குச் சுத்தசை தன்யமென்பது குகைபோல்வதாம்; உரியார்க ளிதனைமகத்

தென்பர் மேலாமொளியை மகத்தின்மகத்தென்
றுரைப்பர்மேலோர் - எ-து- இங்ஙனமாய நிலையை
அனுபவித்தற்குரிய பெரியோர்களில்வாறு முடிந்த முடிவாய
நிலையை மகத்தெனக் கூறாநிற்பர். எவற்றிற்கு மடங்காது
விளங்கும் பரஞ்சோதியை மகத்துக்கு மகத்தெனக் கூறாநிற்பர்
சத்துக்கள்- எ-று.

சலசந்திரன் போற் றனக்கெனச் சொருபமொன்
றின்மையை யுளதாகக் கருதி 'யாரோபமென் நெண்ணாமற்
றேடப்புகுவான் போல்வதின் ; அரிதான சீவனென் றடை
கொடுத்தார். பஞ்சகோசமெனல் அன்னமயம், பிராணமயம்,
மனோமயம், வீஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம் மென்பவற்றை.
எனவே, ஒன்றை யொன்று வியாபித்து மறைத்து நிற்ப தெனப்
பெற்றாம். இவ்வாறே யேனையவையுமெனப் பொருள்கொள்க.
வீராட்டாதி கூறியவதனால் விசுவாதி பஞ்ச கோசங்களி
லடங்கினவாகக் கண்டாம், இரியாத விராட்டெனல்
யாதொன்றாலும் விலகாத சமஷ்டி வியஷ்டி தூலவடிவங்களைத்
தூனென்றபிமானித் தலை பெரிதாஞ் சுத்தமெனல் சுருதிக்கும்
யுத்திக்குஞ் சற்றும் முரணின்றி அறிவே உண்மை
ஏனையவனைத்துத் ஆரோபமெனத் தெளிதலை.
மேலாம்ஒளியெனல் ஏனையவற்றால் விளங்காமல் சற்குருவின்
அருள் நோக்கத்தா லவ்வறிவு விளங்கலை. உரியார்களெனல்
வாச்சியார்த்தத்தில். மேலிட்டோரையு மெனக்கொள்க. ஒருவன்
அணுவெனவும் மகத்தெனவு மிருப்பதை விசாரிக்கப்புகின்
அணுவெனவும் மகத்தாகவும் ஆகவேண்டும். இங்கே தூனெனல்
அறிவு ஆகாவிடத்து அது வது தனக்கு விளங்காது;
விளங்காவிடத்துக் கணிப்பதரிது. எங்ஙனமெனின், தான்
அணுவாயவிடத்து மகத்தும், மகத்தாயவிடத் தணுவும் எங்ஙனம்
விளங்கும். இ.:தன்றியும் தான் அதுவது வானா லதுவது
விளங்கும் ; தானாகாவிடத்து விளங்கா என்ற விடத்து அணுவில்
மகத்தெனவும் மகத்தில் அணுவெ னவும் தனக்கில்லை.
தன்னைவிட வேறோவெனில் தனது பிரதிபலனமாதலின்
வேறல்ல. வேறோவெனில் தனது பிரதிபலனமாதலின் வேறல்ல.

அறிவே சமஸ்தமுமாக விளங்கலின் அவ்வறிவு அனுவெனற்கும் மகத்தெனற்கு முடன்படாதோ? படுமாதலின் அனுவுக்கனுவெனவும் மகத்துக்கு மகத்தெனவுங் கூரியது பொருந்துமென்க. இவ்வறிவு விளங்கிய வீடத்து இப்பேதம் இன்றெனக் கொள்க உபாதானவடுக்கிற் செல்லுழியனுவுக்கனுவெனவும், உபாதேயவடுக்கிற் செல்லுழி மகத்துக்கு மகத்தெனவுந் சேறவறிவன்றியின்றேனும், அந்நாட்டமும் அதுவிளங்கும் விளக்கமும் எய்தப்பெறாவளவும் மகத்தெனவும் , அனுவெனவுங் கூற்றற்கையதா மெனக்கொள்க. மறுத்துக்கூறின், சொல்லானந்தமும், வீடயப்பயனுமே மேலிட்டழிதற்குத் தெரியாமலிடந்தருமென வருத்தாபத்தியா லோர்ந்தாம். இங்ஙனமிருந்துணராதகுற்றம் நமதென்க. அனுபவ வத்தரவாதி யாதலினுமிக்கதொன்றில்லை யென்பது திண்ணம்.

29. அஞ்ஞான நீங்குமுறை

தோற்றுமசத் தறிந்தகலத் தொடர்பகல்வ தேதெனிலத் தூலதேக, மாற்றுதொறுந் தொழிலகலு மிந்திரியச் செயலகன்றால் வைய நீங்கு, மேற்றுமனோ லயத்திலறும் வீடயமலித் தையைநீங்கில் யாவு நீங்கும், போற்றுமந்தச் சீவவறி விழந்தவீடம் புகல்பரிபூரணம தாமே.

(இ-ள்) தோற்று மசத் தறிந்தகலத்தொடர்பகல்வதேதெனில் - எ-து-த் மெய்போலத் தோற்றித் தனக்கெனச் சொரூபமொன்றில்லாதன வென்று காட்சிப் பொருளையுங் கருத்துப்பொருளையுந் சோதனை முதலியவற்றால் ஐயந்திரிபற நன்குணர்ந்து உணர்ந்தவாறு கலங்காது நிற்க அவை தம்மை வீட்டகலும். அகலவே அதுகாரணமாகப் பிறவிதோற்றுந் தொடர்ந்துவரும் பந்தத் தொடர்பகலும் எனச் சுருதி கூறுவது எங்ஙனமேற்பதெனில்; இத் தூலதேக மாற்றுதொறுந் தொழிலகலு மிந்திரியச் செயலகன்றால் வையநீங்கும் - எ-து பஞ்சுதமாகிய தூலபூதத்தை யன்றித் தூலதனு வெங்கனும் மில்லையென மறவாது நின்று வாசனையா லடிக்கடி தோற்றினுமங்ஙனமாய விசாரணைத் தெளிவா லத்தடிப்பைக் கரைக்

குந்தோறும் வந்தேன், போனேன், இருந்தேன், நடந்தேன் முதலிய தூலதனுவுக் கியைந்த புடைபெயர்ச்சிகள் மெல்ல மெல்ல நீங்கும். அவை நீங்கவே தூலதனுவில் அமைத்திருப்பதாக வெவர்க்கு மியல்பாகக்காணப்படும் பஞ்சேந்திரியங்களு மவற்றிற்குரிய ஸ்தானங்களு மவற்றின்புடை பெயர்ச்சிகளாகிய பார்த்தேன், கேட்டேன், முகந்தேன், ஸ்பரிசித்தேன், ருசித்தேன் முதலிய சொல்களுந் தாமே அகலும். அங்ஙன மகலில் உலகமென லெங்ஙனங்காணப்படும். காணப் படாததால்; ஏற்றுமனோ லயத்திலறும் விடயமலித் தையை நீங்கில் யாவநீக்கும் - எ-து. சங்கற்ப மெங்ஙனமெழும், அச்சங்கற்பத்திற்கு வினைமுதலாகிய மனமென லெங்ஙனத் தலைகாட்டும். தலைகாட்டாவிடத்து அதின் பகிர்முகப்புடை பெயர்ச்சியாகிய நினைத்தேன், மறந்தேன், விரும்பினேன், வெறுத்தேன் முதலியவைகள் எங்ஙன மிருக்கப்பெறும். இங்ஙனமாய மனோலயத்தில் சத்த பரிசு முதலிய விடயங்கள் தலைகாட்டுமோ? காட்டாவிடத்துத் தன்னைத்தானுணர்ந்தற் கிடையூறா நின்றுள்ள அஞ்ஞானமாகிய அலித்தையெனல் ஒழியாதிருக்குமோ? அந்த அலித்தை நீங்கப்பெறில் சமஷ்டி சங்கற்பங்க ளனைத்துந் தலைகாட்டா தொருங் ககலும்; போற்றுமந்தக் சீவவறி விழந்தவிடம் புகல் பரிபூரணமதாம் - எ-து- அங்ஙன மொருங்ககன்ற வவசரத்தில் தானே நானல்லாததை நானெனக் கொண்டுழலுமந்தச்சீவ அறிவுநசிக்கும். நசித்த அக்கணத்திற்கானே கூடஸ்தனும் பிரமமும் பேதமின்றி யேகமாக விளங்கும். அங்ஙன மேகமாக விளங்கு நிலையே வேதமுடிவீற் சொல்லப்பட்ட பரிபூரண சொருப மெனப்படுவதாம் - எ-று.

ஏ - அசை. மனோலயம் எவர்க்குமுடன்பா டாதலின், ஏற்றுமனோலயமென அடைகொடுத்தார். தற்போத மிழந்த விடம் மேலாய நிலையாதலால் போற்றுமென்றார். தோற்று மெனல் பெயரெச்ச மாதலின் உலகெனலெஞ்சியது. அசத்தறிந்த தகலத் தொடர்பகல்வது என்றதனால், இது காறுஞ் சத்தென்று அறிந்திருந்ததாப் பெற்றாம். வையநீங்கு மெனக் கூறி மனோலயத்திலறும்விடயமென வேறுபிரித்துக் கூறுவதென்னை

யெனின், இந்திரிய நிக்சிரகத்தால் உலகந் தோற்றா தொழியினும் முன்னர் அதுவதுவாகத் தடித்து நின்ற விடயத்தடிப்புகள் மனத்திலாதலா விங்ஙனங் கூறினாரென்க. தானலாதொன்று தன்னைத் தானெனக்கோடல் தெளிவின் மைபற்றி யாதலாலும் அதுகாரணமாக அனைத்தையும் மெய்யெனக் கொள்ள வருமாதலினாலும் அலித்தையை நீங்கில் யாவு நீங்குமென்றார். அகலும், நீங்கும், அறும், யாவு நீங்குமெனத் தன் வீனையிற் கூறியது ஆங்காங்கு யாம் தெளிந்துவிடத் தாதலினென்க. எனவே, சகல கற்பனைகளு மற்று அறிவாய் வீளங்கிய வவசரமெனக் காட்டச் சீவவறி வீழந்தவிடம் புகல் பரிபூரணமதா மென்று கூறப்பட்டது. இழுவாதவிடம் திரிபுடி மயமதாமெனத் தாமேயுரை கொடுக்கின்றது.

30. அஞ்ஞான காலவரையறை முறை.

மாறாத வஞ்ஞான முழுதுமகல் வதுகூறின் வையந் தன்னின், வேறானார் காலகலு முடன்புன்றுஞ் சீவனுக்கு வேற தானா, ஸீராகும் பாதிதற்சாட்சியைக் காணின் முக்காலு நீங்குந் தானாய்ப், பேறான சொருப பரி பூரணமா னான்முழுதும் பேசொ ணாதே.

(இ-ள்) மாறாத வஞ்ஞான முழுதுமகல் வதுகூறின் - எ-து. என்றும் நசியாதுள்ள அரியாமையெனப் படுவன வனைத்தும் அகலவேண்டுவதைப் பற்றிக் கூறுவிடத்து; வை யந்தன்னின் வேறானார் காலகலு முடன்புன்றுஞ் சீவனுக்கு வேற தானா ஸீராகும் பாதி - எ-து. தானாகிற அறிவு உலகமாகாதலின் தக்க வாதாரவனுஷ்டானத்தால் உலகாகாரந் தவிர்த்து சத்தாமாத்திரமாக வீளங்கின் காற்பங்கு தன்னைவிட்டகலும். தூலசூக்கும காரணமென்னும் மூன்றுபாதியுடல்களும் அவ்விளக்கஞ் சுருங்காது செய்யுஞ் சாதனமேலீட்டால் சீவசைதன்யத்திற்கு வேறாகுமெனத் திடந்தரும், தரில் பாதிப் பங்கு இனித் தலையெடாது நசிக்கும், தற்சாட்சியைக்காணின் முக்காலு நீங்கும் தானாய்ப் பேறான சொருப பரிபூரணமானான்முழுதும் பேசொணாது - எ-து அம்மேலீட்டுத்

தேர்ச்சியால் சீவனுக்க திஷ்டானமாய் நின்றுள்ள சொப்பிரகாசத்தை அவத்தை மூன்றினும் ஞானாசிரியரது அநுக்கிரகத்தால் நேரே யுண்மையாகக் காணுமிடத்து முக்காற் பங்கு நீங்கும். அங்ஙனம் மேலாய பயனாகவிளங்கும் பரிபூரண சொரூபமாக இயல்பாகத் தான் நிற்கில் முழுதும் நீங்கும். அப்பரலினைய நிலையினதெனச் சொல்லக்கூடாமல் நிலைத்துவீடும் - எ-று.

ஏ-அசை. மாறாதவெனல் வீசாரணைத் தெளிவா லன்றி யெனக் குறிப்பிக்க நின்றது. வையந்தன்னில் வேறாதல் - அறியாமையத்தாகாமைய. முழுது மகலுமென்றதனால், பகிர் முகநெறிக்கண்ணும் - அந்தர்முக நெறிக்கண்ணும் - அறிவறியா மையடுக்குகள் அபரிமிதமாக உளவெனப்பெற்றாம். காலபரிச்சேதம் - தேசபரிச்சேதம் - வஸ்துபரிச்சேதம் - என்னு மிம் மூன்றும் எங்கு மில்லையெனக்காட்டச் சொரூப பரிபூரண மானாவென்றார். அப்போது முழுதும் அகல்வதற் கையம் வேண்டுமோ வென்பார் பேசொணாதே என்றார். வாச்சியார்த்த மென்னும் நிச்சயார்த்த அறிவே யெல்லாமா யல்லவுமாய் நிற்பதெனத் திடங்கோடல் தினைத்துணையு ம்பயனின்மையினெங்ஙனம் பிராந்தியகலும்; இன்மையி னிலக்கியார்த்தமா கிய பிரத்தியட்ச ஞானத்தாலெனக்கருதித் தக்கோர்பார் நிரிகரண சுத்தியாகத் தொண்டுசெய்யப்பெறில் ஆசிரியரது கிருபாநோக்கம் வரும் ; வரின், தானாகிற அறிவு மின்மினி போலவும் - தீபம் போலவும் - வளர்பிறையினடுக்குகள்போ லவும் - தினைகரன்போலவும் - ஒளிவிட்டிலகும் ; அங்ஙனமிலகுவதால் உலகங்காணா தொழியும்; ஒழியினும், முன்னர்ப்பழக்கத்தா லுலகிருப்பு முற்றுங்கெடாது. கெடாது பற்றிப் பிராந்திகாற்பங்ககலு மெனவும், தனக் கின்றேனு முற்பற்றியின்பதுன்பத் தாக்குக னிடைவீடாது வருமன்றோ? வரினும் அவற்றோடு போக்குவரத்தின்றி நிற்குதுமன்றோ? அங்ஙன நிற்கல் அறிவன்றோ? எனத்துணிந்து அவ்விளக்க நாட்டத்தில் வீடாது

பற்று துமன்றோ? பற்றுந்தோறு மாதேய நாட்டமிழக்கு மன்றோ? இங்ஙன மிழக்குந்தோறு மொளிவிட்டெறிதல் பலகோடி தினகரனுதயத்திற் குவமை கூறற்கடங்காது சாக்சிராவஸ்தை முழுதுமா நிற்குமன்றோ? நிற்கின் அப்பழக்கம் ஏனையவீரவத்தைக் கண்ணும் மெல்ல மெல்ல வருமன்றோ? வரின், மூன்றவத்தைகளு மவற்றிற்குரிய வபாதிகளும் அது பற்றிக் கற்பனையாக வெழு மபிமான நாமங்களு மெங்ஙனந் தலைகாட்டப்பெறும். இங்ஙனந் தலைகாட்டாத நிலைமையைப் பற்றி யுன்னுமிடத்துப் பிராந்தி யரைப்பங்ககலு மெனவும், சுசாதியாதி பேதமின்றிச் சதோதயமாக விளங்குமந்த வியாபக விளக்கத்தைத் தவிரத் தானென வில்லாத தாகவும், அஃது அவத்தைகடோறும் நிகழும் சேட்டைகளாகாது அவற்றிற்குச் சாட்சியாகவும் தான் காணப்பெறும். அங்ஙனங் காணப்பெறுவதால் பிராந்தி முக்காற்பங்ககலுமெனவும், அகலின், அச்சயம்பிரகாசமே தானாக முடியும். முடியின், பரிச்சின்னத் துவமின்றி விளங்கும். விளங்கின், பிராந்தி முழுப்பங்ககலு மெனவும், அகலின், பிராந்தியெனல் வந்ததுமின்றிப் போயதுமின்றி யியல்பாய நெறியில் நிற்கும். நிற்கின் அப்போதுள்ளநிலை யெங்ஙனங் கூறப்படுவது. ஆதலின் பேசொணாதேயெனவுங் கூறிய தாகப் பெற்றாம். இது நிற்க. இந்நிலையடுக்குகள் தானாகா ததனைவாசித்துப் பிரருக்குக் கூறுவதில் யாதுபய னுறுவர். இன்றாதலின், நிட்டைகூடுதலே தனக்குப் பெரும்பயனென்க. காற்பங்கு முதலியவளவைகள், துக்க நிவர்த்தி தடையற்ற வானந்தப் பேற்றின் வளர்ச்சியால் நுண்ணுணர்வினரால் கணித்தற்கியையுமாகலினேற்றற் பாற்றாம். இவ்விலக்கணங்களனைத்துந் தன்னிலாதலால் தன்னைப் படிக்கவேண்டும். தன்னைப் படித்தலாவது அயலனைத்துந் திரிபுடியாக வாங்காங்குக் காண்டல் அறிவின் விகாரம் அன்றேல் சோதனை யாதிகளால் உற்று நின்று உணர் லெவர்க்கு மறிவாக முடிவதென்னையோ? இஃதன்றியும், மண்ணையும் பொன்னையும் நீரையும் நேரே காண்பார்க்கவற்றின் விகார மெங்ஙனமோர் முதலாகக்

காணப்படும்? கற்பனையைப் பற்றிச் சுயம்பென வரலா
 லிரண்டும் அறிவேயெனத் தெளிவுறுவ தென்னையோ? ஆதலின்,
 யாதானுமோர் பொருள் தோற்றின் அதன் வயத்தாகாது நிதானித்
 துபாதான மில்லாத தின்மையி் னவ்வுபாதான வாகாரமாக
 வேண்டும். ஆயின், காரியமெங்கேயெனநாட்டம்வரும்; வரின்,
 பாழாக முடியும்; முடியின், மருளாதலினிருளாகக் காணும்;
 காணின், தெருள்வருங்காறுங் காக்கவேண்டும். காக்கின்,
 மின்மினி முதலிய பலவித விகற்ப வெளியாக மேன்மேல்
 வளராநிற்கும்; நிற்கின், நிரதிசயானந்தப் பெருக்கமுடியும்.
 இங்ஙன முடிந்தவாநிதற்கானி நேரிடாது கலங்காது நிற்கும்.
 கலங்கல்- சச்சிதானந்தம்போற் காண்டலின் விகாரத்தை மீண்டு
 மெய்யெனக் காண்டலை; தன்னை யன்றி
 வேறன்மையினென்க. இஃதன்றியும் வெளியால் சூழப்படாத
 பெருள் தினைத்துணையு மில்லையெனப்
 பிரத்தியட்சத்தாலெவர்க்குங் காணப்படுவதால் யாதானு
 மொன்றைப்பற்றி விசாரிக்குமிடத்து விசாரிக்கப்படு பொருள்
 உருவமும், அதனைச் சூழ்வெளி அருவமும், விசாரிக்கப் புகுவது
 தெரிவுமாதலி னிஃதெவர்க்கு முடன்பாடன்றோ? ஆதல் பற்றிச்
 சிறிது விசாரிக்குதும். அஃதாவது உருவத்திற்கு
 எல்லையிருப்பதுபோ லிருவகைக்கு மெல்லையாது? உணர்த
 லிருப்பினு மருவமாதலி னில்லையெனின் உருவமு மருவமுஞ்
 சடமன்றோ? அகர்த்தத்துவமன்றோ? உருவநாட்டத்திலருவமும்
 அருவ நாட்டத்திலுருவமு மில்லாமற் காண்டற்கேதென்னை?
 நாட்டபேதத்தா லெனின், நாட்ட பேதமறிவின்புடை
 பெயர்ச்சியின்றி ரூபா ரூபமாகுமா வெனவரும்; வரின், அதுவது
 வாகப் பரிணமித்துத் தோற்றலும், தானே திணைபாலிடமாகலும்
 அவ்வவற்றிற் குரிய செயல்களைப் போனிகழ்தலும்,
 இத்தனையும் யாதென்றுற்றுணரு மிடத்துச் சர்வ
 சங்காரமயானம் போனிர்விகற்பமா நின்றலு மியல்பாகப்
 பருவத்துக்குத் தக்க வாறுடைமையின் பொருந்துமென்க. பற்பல
 விகற்பரூபமாகச் சிதைந்து நின்றலும் தானே தானாகச் சேட்டத்து
 நின்றலு மறிவன்றியின்மையின், பகுத்தறி வின்மையி

னின்றகலும் வரையும் காலவரையறைவகையுந்
கணித்தலெங்ஙனமருமைத்தாமென்க. பெருகுமாதலின்
சுருக்கியுரைத்தாம்.

31. முத்தர்பெத்தரிக்கணம்.

முத்தரையும் பெத்தரையு முகக்குறியா எனக் குறியான்
முழுதுந்தேரின், மெத்தெனவாகியமொழியு மானந்தபரவசத்தான்
மிகுந்த சோர்வுஞ், சித்தநிலை தெரியாத செல்வமுமா
யிருப்பர்நல்லோர் தீயோ ரெல்லா, மித்தகைமை யோர்களுளையே
யிகழ்ந்து புகழ்ந்தோர்க்குறவா யிருப்பர் தாமே.

(இ.ள்.) முத்தரையும் பெத்தரையு முகக்குறியா
எனக்குறியான் முழுதுந் தேரின்-எ-து வீடு பெற்றோரையும்
பந்தமுற்றோரையும் முகக்குறியினாலு மகக்குறியினாலு முழுதும்
விசாரித்துத் தெளியுமிடத்து; மெத்தெனவாகிய மொழியு மானந்த
பரவசத்தான் மிகுந்த சோர்வுஞ், சித்தநிலை தீரியாத செல்வமுமா
யிருப்பர்நல்லோர்- எ-து கடிய வசனமின்மையும் பேரின்பமே
லட்டால் பரவசப்பட்டு அதனாலெய்தும் மிக்க சோர்ந்த நடையும்
தெளிந்த தாலுண்டாகுந் திடச்சித்த முமதனாலென்றும்
மாறாதொரு தகையாயுள்ள நிரதிசயவானந்தமுமாய் முத்தர்
களிருப்பார்கள்; தீயோ ரெல்லா மித்தகைமை யோர்களுளையே
யிகழ்ந்து புகழ்ந் தோர்க்குறவா யிருப்பர்-எ-து. இங்ஙனமாய்
நெறிபெறாத பெத்தராகியபாவிகள் தம் நிலைபிறழாதுள்ள
இப்படிப்பட்ட பெரியோர்களுளையே ஞாயமின்றியெங்கணு
மிகழ்ந்து அவர்களை விரோதித்துத் தம்மைப்புகழ்பவர் யாவரோ
அவர்களுக் குறவாகவே யிருப்பர்- எ-று.

விரிவுரை

தாம்-ஏ-அசைகள். முகக்குறியானு மகக்குறியானு
முழுதும் ஓர்தலாவது நல்லோர்களது முகம் பிரம்மதேஜகம் அகம்
ஆனந்தப்பெருக் ககலாமையும், தீயோர்களது முகம்
பிணக்குறியும், அகம் தம்மெண்ணப்படி நிறைவேறாமையே
யாலெய்தும் வதையுமாமெனலை. மெத்தெனவாகிய மொழி தனது

வீகார நாட்டமிழந்தமையானும், மிகுந்த சோர்வு அய னாட்டமிழந்துழி யெய்தற்பாலது ஆனந்த பரவசமாதலானும், சித்தநிலை திரியாத செல்வம் சகலவீத பதவிப்பேறும் இதுகாறும் அயலாகக் கொண்டிருந்த மயக்கமிறந்து என்னையே யல்லாமல் யான் பயனாகப் பெற்றது இப்போது வேறில்லையென்றும் பந்த காலமுழுது மிவ்வாறே யிருந்தேனென்றும் தெளிந்த திட மெய்தினமையானும் வரற்பாலனவென்க.

32. அஞ்ஞானஞானங்களினிலக்கணம்.

ஏற்றபிர பஞ்சமதே நித்தமென்றும் பிரமமென்ப தில்லை யென்றும், தோற்றுமுட றானென்றுந் துளங்குவதே யஞ்ஞான துக்கமாகும், சாற்றுபிர பஞ்சமெலா மநித்தமென்றும் பிரமமது தானே யென்றும், வேற்றுடல்வேற் றுடலென்றும் விரிந்துணரப் பெறுமதுவே தாந்தஞானம்.

(இ.ள்.) ஏற்றபிர பஞ்சமதே நித்தமென்றும் பிரமமென்பதில்லை யென்றும், தோற்றுமுட றானென்றுந் துளங்குவதே யஞ்ஞான துக்க மாகும்- எ-து- அந்தர்முகநாட்ட மிழப்பி லெவரு மேற்றற் பாலதாகிய பிரபஞ்சமென்பது சத்தா கக்காண்டலின் அனாதிரித் தியமென்றும், அரிபிரமாதிகளாலு மெட்டியறிதற்கரிய பிரமமென்பது நாஸ்தி நபாதியென்றும், பிரத்தியட்சமாகப் பிறவிதோறும் பலவிகற்ப பேதமாகத் தோற்றற்குரிய வுடலேதானென்றும், சித்தங்கலங்கற் கியைந்து நிற்பதே அறியாமை மயமாகிய துக்க ஸ்வரூபமெனப்படுவதாம்; சாற்றுபிர பஞ்சமெலா மநித்தமென்றும் பிரமமது தானே யென்றும் வேற்றுடல்வேற் றுடலென்றும் விரிந்துணரப் பெறுமதுவே தாந்த ஞானம்-எ-து. இன்ன நிலையினதென அறியாமலெவருஞ் சொல்லுதற்கியைந்த பிரபஞ்சமனைத்து மறித்தியமெனவும், பிரமமென்பதொன்று மேயானேயெனவும், நானெனற்கு வேறாயிருப்பதால் வீவர்த்தவுடலெனவும், சுருதியுத்திகளா லையந்திரிபற விரிந்துணரப் பெறுவது யாதோ அதுவே வேதாந்த ஞான மெனப்படுவதாம்-எ-று.

விரிவுரை

அஞ்ஞான துக்கமாகு மென்பதுகாறு மத்தியாரோபமென
வும், வேதாந்த ஞானமென்பதுகாறு மபவாதமெனவும், குறிப்பித்த
தருத்தாபத்தி. பிரபஞ்சமதே யென்றதேற்றேகாரம்
பிரமமென்பகற்கேற்றினுமமையும். அஞ்ஞானத்தைத் துக்க
மென்றதனால் ஞானத்தை ஆனந்த மெனர்குமுரண்யாது?
எனவே, பிரவிர்த்தி தள்ளற்பாலதும், நிவிர்த்தி கொள்ளற்பா லது
மெனப்பெற்றாம். விரிந்துணரவென்னாது பெறுமென்ற
மிகையாலென்னையானாகப் பெறுதலென்பதாயிற்று.
ஞானமென்னாது வேதாந்தமென் றடைகொடுத்தது ஏனைய
ஞானம் போல்வதன்றெனற்கு. அ.தாவது குறி குணங்களற்றது.
வேற்றுடல் வேற்றுடலென்றது தன்னை யுள்ள வாறுகண்டுழித்
தானல்லாததாகவும், இருந்தும் பயனற்றதாவும் நிற்பதை
யுணர்த்தற்கென்க. சத்தெனர்கிடமின்மையின் அறித்தமெனவும்,
யாது யாதென விசாரித்துத் தெளிந்துழி முடிவாக விளங்குவது
ஞானப்பிரகாசமாதலின் அதுதானே யெனவுங் கூறற்
கியைந்தவாறு காண்க. தான் சுயஞ்சோதியாகச் சதோதயமாக
விளங்கலை மறந்த மறப்பே விரிந்துணர்த்தற்கு மாறாதலாற்
குவிந்துணரப்பெறுமது வஞ்ஞானமாகுமென்னாதது சுருங்கச்
சொல்லென்னு மடிசுறுதற்கென்க. பிரபஞ்சம் அறிவு என
முன்பின்னாயது உன்னற்கியைந்தபருவ மெய்தப்
பெறாமையானும், அதுகாறுந் தேகமே யான்மா போகமே
முத்தியெனப்படுமன்றோ? அல்லவற்றையாமெனக்
கொண்டங்ஙனமனு பவித்தலும் அனுபவிக்கப்படு பொருளும்
அறிவின் சேட்டையும் பிரதிபலனமுமாயிருப்பினும் தனதறியா
மைதன்னை மறைக்குமன்றோ? அந்தப்பருவத்திற் கங்ஙனமாக
நிகழ்வது சகசமாதலானும், இந்தப் பருவத்திற்கிங்ஙனமாக
நிகழ்வது சகசமாதலானும், இருமையுமேற்கு மெனலைக்
காட்டற்கென்க. என்றாலும், அறிவு அதிஷ்டானமும் அறியாமை
யாகிய வுலகமாரோபமு மாக முடிதல்திண்ணமாதலாலிதுவே
துக்கநிவிர்த்தியுந் தடையற்ற வானந்தமுந் தரற்பாலதென்க.
இந்நெறியறி யாதறிவை முன்னுமுலகைப்பின்னும் வைத்துப்

போதிப்பதிற் பயனின்றென்க. பலசென்மமாக வறிவே தானாதற்கியைந்த ஞானகதப்பிரத்தியட்சத்தில் ஸீடாது நிற்புழி வீனைகாரணமாக தூலதனுநழுவும்; மீண்டுமதனை முடிக்குமளவுமீடை யிடையே யனேக தூலதனுவந் துவந்தகலும். இஃதெவர்பாலு மேகதேசத்தி னிகழ்வதா லீவர்க்கறிவு முன்னெனினு மமையும். உணர்த்தா தியல்பாயந்நிலை வரப்பெறுநருமுளர். இவரைச் சிறுவயதிலு முலகத்தி வவர்வாய் மொழியா லவ்வுளவாளிகளாங்காங்குக் காண்பதுமுண்டு; ஆதலின் “ஊகமுளதேர்சிறு வருவாயுங் கொள்க” என்றார் வசிட்டர். இதற்கு யாமே யுத்தரவாதி.

33. தங்குருவைப்புகழ்தல்.

இருளகற்று நால்வேதத் துபநிடத மெண்ணான்கி னென்கோன் சொன்ன, பொருளதனை நெஞ்சகத்தே சௌபாக்ய குருவென்னும் பொருளி னோடு, மருளகலும் படியழுத்தித் தமிழ்போலு மதனையொரு வழி யெண்ணான்கா, யருளகத்தி லிருந்துரைத்த ததிசயமே யதிசயமற் றறிகிலேனே.

(இ.ள்.) இருளகற்று நால்வேதத் துபநிடத மெண்ணான்கி னென்கோன் சொன்ன பொருளதனை -எ-து அஞ்ஞா னங்களைப் போக்கற்கியைந்த நான்கு வேதங்களிலும் முடி வாயுள்ள முப்பத்திரண்டுபநிடதங்களையு மாய்ந்து எமதுகர்த் தாவாகிய வீயாசபகவான் முடிவாகச்சொல்லிய வையந்திரி பகன்றபொருளை; நெஞ்சகத்தே சௌபாக்கிய குருவென்னும் பொருளினோடு மருளகலும் படியழுத்தி-எ-து அவரது சௌபாக்யகுருவென்னும் தீர்ந்தபொருளோ டொத்துக் காண எனது பிராந்தியகலும் வண்ணம், எனது நெஞ்சினிடத் திலழுந்தச் செய்து; தமிழ்போலு மதனையொரு வழி யெண்ணான்கா யருளகத்தி லிருந்துரைத்த ததிசயமே யதிசயமற் றறிகிலேன்-எ-து- அந்தமேலாயபொருளை யொருவாறு பிறருக்கு வீளக்கும்படி அருள்வடிவமாக வெணதகத்திலிருந்து தமிழைப்போல முப்பத்திரண்டு கவியாகப் பாடச்செய்தது

அதிசயமே யெவற்றினும் மேலாய வதிசயமாகம்; இதுபோன்ற அதிசயம் யானெங்குங் கண்டிலன்-எறு.

விரிவுரை

ஏ.அசை. அழுத்தி இருந்து உரைத்தது அதிசயமேயதிசய மெனக்கூட்டி முடிக்க. சகாதி யாதிபேதமின்மையை ஐயந்திரிபகன்ற பொருளென்றும், சௌபாக்கியசூருவெனல் சுயம்பிரகாசநிலையை யாதலால் பொருளினோடெனவும், உபநிடதார்த்தமும் சூரு உபதேசமும் ஒருங்கொத்தலைக் காட்ட அழுத்தியெனவும், இவக்கணமுரண் கிஞ்சித் திருந்தாலு யிருக்குமென்பதைக் குறிப்பிக்கத் தமிழ்போலு மெனவும், அந்த மேலாய பொருளை முழுதுமெட்டி யறித வெவர்க்கு மரிதென்பதைக் குறிப்பிக்க வெளவழியெனவும், இங்கே அருளெனல் - ஞானப்பிரகாசத்தை. இங்ஙனமாக வீருந்துரைத்தது தனது சற்குரு நாதனாதலால் உரைத்ததி சயமே யதிசயமெனவுங் கூறியவாறாகப் பெற்றாம். சூருவை யேதுப்பொருளாக்காது சூருவென்னும் பொருளென்றதனா லிருபெயரொட்டுப் பண்பாக்குக. மருளகலும்படி யென்னாது மருளகற்றும்படியெனப் பிறவீனையாகக் கூறல் வழுவென்க. சௌபாக்கியசூரு வென்பவரிந் நூலாசிரியருக் காசிரியராதலி னீவர்க்குக் கருணாகரனென்னுமாசிரியனென்றாம். எனவே இந்நூலா சிரியராகிய கருணாகரனென்பவர் தமதாசிரியராகிய சௌபாக்கியசூரு வென்பவருபநிடதப்பொருளை யெனதாகத் திலழுத்தி அங்கே அருள் வடிவா நின்றிந் நூலைத் தந்த தாகப் புகழ்ந்தனரென்பது கருத்து. உபநிடதப்பொருளும் எனதாசிரியரதனுபவமு மொத்துளதேனும் பாஷை யதற்கயலாத லால்வழுவெய் தினு மெய்தும். அதனால் வழுவெனக்களையாது பொருணாடி யேற்கவேண்டுமெனக் கூறியதாகப் பெற்றாம். மருளெனல்-உபாதேயமெனற் சியையுங் கருத்துப்பொருள் காட்சிப் பொருளாகிய வியங்குதினை நிலைத் தினைகளை யுபாதானமாகக் கொண்டுவலவாகக் கற்பித்துமுறலை. இதனா லான்மாவாகிய தன்னையன்றிப் பண்பி யில்லையெனத்

தெளியாததாற் பண்பனைத்தையும் பண்பியெனத்திட
 மாகக்கருதிப் பிறவீதோறு முழல்கின்றனம். இதிற்கின்றனைக்
 கல்லா வீடத்துக்கற்றும் பயனின்றென்பது கருத்து. ஆயினெப்
 பாடை வல்லவரும் பண்பியபரிமீதமென்பதெல்லாம் பண்புந்
 தொழிலையுமென்க. இதனைச் சோதனை ஞாயம்
 பொருத்தத்தாலெங்கணுங் காணலாம். அயலனைத்து மறிவின்
 பீரதிபலனமாதலால் சர்வம் மித்தையென்றும்,
 ஆதிமத்தியாந்தமறிவா முடிவதாற் சர்வம் பீரமென்றும்,
 நானெனல் அறிவையன்றி யெல்லாவிதத் துயின்மையாற் சர்வம்
 நானென்றும் போந்தவாறு காண்க. இதனை
 யந்நிலையுடையோர்பாலன்றிக் கேட்டத்தெளியின் பழிப்பாக
 முடியுமென்க. இதற்கில்வலகமேசாட்சி. ஒருநிலையையும்
 வீடாததா வில்வபநிடத்தைப் போலத் துக்கநிவிர்த்தியையும்
 தடையற்ற வானந்தத்தையுந் தார்பாலதொரு நூலு
 மெங்கணுமில்லை யெனக்கருதிப்பாடித் தந்ததுமுறையோ?
 வழுவோ? வழுவெனின், துவாதசாந்தப் பெருவெளிதரற்பாலது
 வேறொன்றிருக்கவேண்டும். இருக்கின்றதெனின் போலியாகா
 திருக்கவேண்டும்; அங்ஙன மில்லையெனின் முறையாமென்க.

முற்றிற்று.

அத்தியாயம் ஏழு

7. அஷ்டாவக்ர கீதை

வரலாறு

முன்னொருகால் ஜனகன் தனது ஆஸ்தான வித்வானிடம் சிரவணஞ் செய்து கொண்டிருந்த வேதாந்த நூலொன்றில், “குதிரையேறு மொருவன் சேணத்தின் ஒரு சுவட்டிற் காலூன்றி மற்றொன்றிற் காலெடுத்து வைக்கும் நேரத்திற்குள் பிரஹ்ம ஞான முறலாம்” என்னுமோர் வசனமிருந்தது. இமைப் பொழுதில் ஞான முறலா மென்பதே அதன் தாத்தரியம். அத்துடன் ஜனகன் பாடத்தை நிறுத்திக்கொண்டு பண்டிதரை நோக்கி, “இவ் வாக்கியத்தின் உண்மையைத் தாங்கள் நிரூபித்தல் வேண்டும். குதிரை கொண்டுவரச் சொல்லவா?” என வினவினான். ஞானானுபவத்தை யருள்வது தன்னாலாகாதெனப் பண்டிதர் தாழ்ந்தார். அவ் வசனம், ஒன்று பொய்யாகவோ, அல்லது மிகையாகவோ விருத்தல் வேண்டு மென்றான் மன்னன். “இவ் வாக்கியத்தை நிரூபித்தல் என்னாலாகாதென்பதனால் அது பொய்யெனலாகாது. மெய்யுணர்ந்த ஆன்றோர் வாக்கன்றோ அது?” என்றார் பண்டிதர். அரசன் அதிருப்தியுட் சினமுங் கொண்டு பண்டிதரைச் சிறைச்சாலைக் கனுப்பினான். அவ்வாறே அவ்வாக்கியத்தை நிரூபிக்க வியலா அறிஞர் யாவரையும் ஒவ்வொருவராகத் தலைமை வித்வானுக்குத் துணையாக அனுப்பிவந்தான்.

இந் நிலையில் வயதிற் சிறியவரும், அறிவிற் பெரியவரும், வயிலில் எண்கோண லுற்றவருமாய் முனிவரொருவர் ஜனக ராஜ்ய எல்லைக்குட் காணப்பட்டார். அஷ்டாவக்ர ரென்பது அவரது காரணப்பெய ரென்பது மிகத் தெளிவாம். கற்றோரனைவரையும் ஒவ்வொருவராகச் சிறைப்படுத்தி வரும் அரசனது வரலாற்றைக் கேள்வியுற்ற அஷ்டாவக்ரர் தான் அரசனைச் சமாதானப்படுத்தி அறிஞர்களை விடுவிப்பதாக வாக்களிக்கவே, மக்களிற் சிலர் அவரை யோர் பல்லக்கில் அரண்மனைக்கிட்டுச் சென்றனர்.

சபையை யணுகும் முனிவரை அரசன் எழுந்து வணங்கிக் கௌரவித்தான். பண்டிதர்களைச் சிறைப்படுத்துங் காரணத்தை

அஷ்டாவக்ரர் அரசனிடம் நேரிற் கேட்டறிந்துகொண்டதும், அவர்க ளனைவரையும் வீடுவிக்கச் சொன்னார். ஜனகனும் தனதையத்தைத் தீர்க்க வல்லவனும் ஒருவனே இவ்வாறு தன்னைக் கேட்டுக் கொள்ளக் கூடுமென் றுணர்ந்து, அறிஞர் யாவரையும் வீடுவித்தபின் முனிவரை நோக்கி, “குதிரை கொண்டு வரச் சொல்லவா?” என வினவினான். அதற்கவர், “அரசே! அவசரப்படேல். தாங்கள் கோரும் உண்மையை யுணர்த்துதற் குரிய தனியிட மொன்றிற்குப் போவோம்” என்றார்.

அஷ்டாவக்ரர் பல்லக்கிலும் அரசன் புடைசூழக் குதிரையிலுமாகக் கானகஞ் சென்றனர். காடு சமீபித்ததும் முனிவர், “அரசே! நிற்பரிவாரங்கள் யாவர்திரும்பிப் போகட்டும். நாயிருவர்மட்டுந் தனித்திருப்போம்” என்றார். அவ்வாறே செய்தபின் மன்னவன் குதிரையீது சேணத்தின் ஒரு சுவட்டை மிதித்துக் கொண்டு, “முனியரசே! தயைபுரிக!” என வேண்டினான். அஷ்டாவக்ரரோ அமைதியுடன், அரசே! தாங்கள் கூறும் நூலிலேயே இவ்வுண்மை குருவினாற் சீடனுக் கருளப் படுவதெனக் கூறியுளதே! நாயிப்போது அத்தகைய சம்பந்தத்தோ டிருப்பது உறுதி தானா?” எனக் கேட்டார். ஜனகன் முனிவரை வணங்கிச் “சீடனானேன். அருள் புரிக” என்றான். மீண்டும் முனிவர், “ஜனகா! உண்மையச் சீடன் தன்னையுந் தனதையுங் குருவுக்கர்ப்பிக்க வேண்டுமே!” எனலும், அரசன் “அவ்வாறே” என்றான். அஷ்டாவக்ரரும் “அவ்வாறே!” என்றியம்பிக் கணத்தில் மறைந்தேகினார். ஜனகன் ஸ்தம்பித்துப்போனான். இருந்த வீடத்திலேயே சிலையென நின்றான். பொழுதாயிற்று. அஸ்தமித்து இருளெங்குஞ் சூழ்ந்தது.

நெடுநேரங் காத்திருந்தும் மன்னன் திரும்பாமையெ கண்ட குடிகள் கவலையிசுந்து அவனைத் தேடலுற்றனர்; காட்டினுட் சென்று தம்பமென நிற்கும் மன்னவனைக் கண்டனர். அவனோ ஜனத்திரனையோ அதன் வினாக்களையோ உணரவேயில்லை. மக்கள் அரசனது நிலையைக் கண்டு ஸீயப்பும் வருத்தமு முற்றனர். அஷ்டாவக்ரரோ எங்குங் காணப்படவில்லை. அவரோர் மாயாவி யென்று மந்திரிகளும் பிறருஞ் சினமுற்றனர். அரசனைப் பல்லக்கில் அரண்மனைக்கிட்டிச் சென்றனர். அவனது நிலையில் யாதொரு மாறுதலுங் காணப்படவில்லை. அரசனைப்

படுக்க வைத்து அமைச்சர் கவலையுடன் காத்திருந்தனர். மறுநாட் காலையும் அரசன் அவ்வாறே யிருத்தல் கண்ட அமைச்சர் அஷ்டாவக்ரரைக் கண்டுபிடித்துக்கொண்டு வரத் தூதர்களை யேவினர்.

அஸ்தமித்ததும் தூதர்களிற் சிலர் அஷ்டாவக்ரரைக் கொண்டுவந்து சேர்ந்தனர். முதன் மந்திரி அவர் மீது மிகவுங் கோபமுற்றிருந்துங் காரிய சாதகங்கருதி அதை வெளிக் காட்டாது, அரசனது பரிதாபகர நிலைமையையும் அது பற்றிய பொதுஜனத் துயரையுங் கவலையையும் அவருக்கு விளக்கிக் கூறி அரசனை மீண்டும் சுயநிலைக்குக் கொண்டுவரவேண்டுமென மன்றாடினான். அரசனது இந்நிலைமைக்கு அஷ்டாவக்ரரை காரணரென்று அமைச்சர் கூறலும், முனிவர், “அரசனையே நேரில் அதுபற்றி வினவுங்கள்” என்றார். மந்திரிகள் அது அசாத்தியமெனவே, அஷ்டாவக்ரர் அரசனை “ஜனகா!” எனக் கூப்பிட்டார். அரசனும், “ஸ்வாய்” என்று அவரை வணங்கினான். அமைச்சர் திகைத்தனர். முனிவர் மீண்டும் அரசனை நோக்கி, “ஜனகா! நானுன்னைப் பரிதாபகர நிலைமைக்குக் கொண்டுவந்துவிட்டதாக இவர்கள் பகர் சின்றனரே! இது உண்மைதானா சொல்” என்றார். ஜனகன் “யாரப்படிச் சொல்வது?” என வெகுண்டான். மந்திரிகள் பிரதானிகள் யாவரும் நடுங்கினரேனும், மன்னனை நன்னிலையுறுத்த முனிவரை மீண்டும் வேண்டினர். “அவ்வாறாயின் அரசனை என்னுடன் தனியே விட்டு அனைவரும் அகலுங்கள்” என்றார் முனிவர்.

தனிமையில் முனிவர் மன்னனை நோக்கி, “ஜனகா! நீயெனில்வாறிருக்கிறாய்? உலகியலுக்கு மாறாக நடப்பதெதற்கு? எல்லோரையும் போலவே யிருப்பதுதானே” என்றார். “ஐயனே! நான் உம்மவன். உமதாணைப்படியே நடப்பேன்” எனவிடையளித்தான் மன்னவன். “பிரஹ்ம ஞானம் நற்பக்குலீகட்கே புகட்டற்பாலது. இதுவரையுன்னைச் சோதித்தேன். உணவருந்திவா. பின்னர்ப் பேசலாம்” என்றார் அஷ்டாவக்ரர். அவ்வாறேயுண்ட பின் ஜனகன், “பிரஹ்மானுபவ முறுவ தெவ்வாறு? விடுதலைவழி யாது?” என்று முனிவரை வினவினான். “பிரஹ்மம் உன்னினும் வேறாம் அன்னியமன்று.

அதையுணரத் தேசகாலமேதுயில்லை. அதுவே நீ. அதுவே எல்லை யிலா நித்யபரிபூரண ஆத்மா” என்றுபதேசித்தார் அஷ்டாவக்ரர். அன்றிரவு ஜனகனுக்கும் அஷ்டா வக்ரருக்கும் நிகழ்ந்த சம்பாஷணையே அஷ்டாவக்ர கீதை.

மறுநாட்காலை அரண்மனை சார்ந்த அமைச்சர் அரசன் எப்போதும் போலவே சவறஜமாயிருப்பது கண்டு சந்தோஷமுற்று முனிவரை வாழ்த்தினர். அரசன் தனது சபையைக்கூட்டி என்றும் போன்றே தன் வேலையிலீடு பட்டான். அச்சபையில் அஷ்டாவக்கிரர் அரசனை நோக்கி, “வேந்தே! நூல்களிற் கூறியவாறு கணத்தில் ஞானானுபவ முறுவதுபற்றி, அ.:தெங்ஙனம் கூடுமென ஐயமொன்றிருந்ததே. இப்போ தெப்படித் தோன்றுகிற தொன்று சபையோர்க்கு கியம்பல்வேண்டும்” என்று ரைத்தார். மிக்க வணக்கத்துடன் அரசன், “ஐயனே!, என தையம் முற்றிவூந் தவறானது. எனது அபக்குவத்தா லேயே சாஸ்திர வாக்கியத்தின் உண்மையைச் சந்தேசித்தேன். அதன் ஒவ்வொரெழுத்தும் உண்மையே” என்றொப்புக் கொண்டான்.

அஷ்டாவக்ர கீதை

ஜனகன்: கேள்வி

1. இறைவ! ஞானத்தையும் முக்தியையும் அவாவின் மையையும் பெறுவதெப்படியென்று எனக்கு அருளல் வேண்டும்.

அஷ்டாவக்ரர்: உபதேசம்

2. அன்ப! முக்தியை நீ விரும்புவையேல் விஷயங்களை நஞ்செனத் தள்ளு; பொறுமை, நேர்மை, வாய்மை, தயை, திருப்தியென்னும் இவற்றை அழு தெனப்பேண் .
3. மண், நீர், தீ, காற்று, வெளியென்னு மிவை நீ யல்ல, முக்திபெற, இவற்றின் சாக்ஷியாகிய அறி வருவாம் ஆன்மாவை யுணர்.
4. உடலை யொதுக்கி அறிவிலே யமைதியாய் நிலைத் தால் இப்பொழுதே நீ சுகமும் சாந்தியும் முக்தியும் பெற்றவனாவை.

5. அந்தணர் முதலாம் மரபுனக்கில்லை, ஆச்ரமமு மில்லை; பொறிகளுக்குப் புலப்படாது பற்றற்று வடிவற்று அனைத்தின் சாஷியாயிலகுமதே நீ; சுக மாயிரு.
6. மனோமயமாம் தர்மாதர்மங்களும் இன்பதுண் பங்களும் உனக்கில்லை. செய்பவனும் அனுபவிப்ப வனும் நீ யல்லை. உத்தமனே! நீ என்றும் வீடுதலை யுற்றவனே.
7. அனைத்தின் ஏக சாஷியே நீ; நித்திய வீடுதலை நிறைவே நீ; காண்பவனை அன்னியமாய்க் காண்பதே உனது பந்தம்.
8. செய்பவன் நானென்னும் அகங்காரப் பெருங்கரு நாகத்தாற் கடிபட்டனை; செய்பவன் நானல்ல வென்னும் நம்பிக்கை யமுதருந்தி இன்புறு.
9. தூய ஞான மொன்றே நானெனும் நிச்சய நெருப்பினால், அஞ்ஞானப் பெருவனத்தை யெரித்துத் துயரற்றுச் சுகமாயிரு.
10. எதனிடம் இஃதனைத்தும் கயிற்றரவுபோற் கற் பீதமாயிலகுமோ, அப்பேரீன்பப் பெருக்காம் அறிவே நீ; சுகமே யிரு.
11. தன்னைமுத்தனெனக் கருதுவோன்முத்தனே சித்தனெனக் கருதுவோன் சித்தனே; பத்தனெனக் கருதுபவன் பத்தனே. "மதியெதுவோ கதியதுவே" என்னுமிப் பழமொழி இங்கே யுண்மையாம்.
12. ஆத்மா சாஷி, வீபு, பூரணம், ஒன்று, வீடுதலை வடிவ, தொழிலற்றது, பற்றற்றது, அவாவற்றது, அமைதிமயம்; மாயையால் சம்ஸாரிபோலிலகும்.
13. சிதாபாஸ(ஜீவ)னே நானென்னும் மயவொழிந்து, வெளியும் உள்ளுமாம் பாவனையகன்று இரண்டற்ற நிச்சலபோதமாம் தன்னையே கருது.
14. தேகாபிமானக் கயிற்றால் வெகு காலங் கட்டுற் றனை. மைந்தா! அறிவே நானெனும் ஞானவாளால் அதைத் துணித்துச் சுகமே வாழ்.
15. பற்றற்றுப் பணியாற்று மாசற்ற சுயம்பிரகாசனே நீ; (மற்றும்) சமாதி பழகுகிராயே அதுவே நிற்பந்தம்.

16. இப்படைப் பனைத்தும் உன்னால் வியாபிக்கப் பெற்றது, உன்னுளே திகழ்வது; தூய ஞான வடிவே நீ; அற்ப நினைப்புறாதே.
17. எதனையு மெதிர்பாராது, சித்த விகாரமற்றுச் சுமையற்று, அகங்குளிர்ந்து, ஆழ்ந்த புத்தியுடன், குழம்பாது, ஞான வாசனை மாத்திரனா யிரு.
18. உருவுற்ற தெல்லாம் பொய்யென்றும், உருவற் றதே மாறாததென்றும் உணர். இவ் வண்மை யுப தேசத்துடன் இனியுனக்குப் பிறப்பில்லை.
19. கண்ணாடியுள் வடிவத்தின் உள்ளும் புறமும் எவ்வாறு அதுவேயோ, அவ்வாறே இவ் வுடலி லுள்ளும் புறம்பும் பரமேசனே.
20. குடத்தினுள்ளும் வெளியும் எங்கும் நிறைந்த ஏக வானமேபோல், சிருஷ்டித்திரளனைத்தினும் இலகுவது நீக்கமிலா நிறைவாம் சாகுவதப் பிறவற்றமே.

உ

ஜனகன் தத்துவ நுட்பம் உணர்ந்து

வியப்புடன் சர்வனுபவம் உரைத்தல்.

1. படைப்பிற்குப்பால் மாசற்றிலகும் அமைதியை அறிவே நானாகியிருக்க, ஆகா! இத்தனை காலம் மயக்கத்தால் நான் ஏமாறிய தென்னை!
2. நானொருவனே இவ்வுடலை யொளிர்விப்பது போல் உலகையும் ஒளிர்விக்கிறேன். ஆதலின் உலகனைத்தும் என்னது, அல்லது ஒன்றுமே யெனதல்ல.
3. உடலுடன் உலகையும் நீத்தலும், ஏதோவோர் நுட்பத்தாலே பரம்பொரு ளெனக்குத் துலங்குவ தென்னே!
4. அலைகளும் நுரை குமிழிகளும் நீரினும் வேறன்மை போன்றே ஆத்ம வெளிப்பாடாம் உலகம் ஆத்மா லினும் வேறன்று.

5. ஆயுங்கால் ஆடை நூல் மாத்திரமே யாதல் போல, இப் படைப்பும் வீசார்க்குங்கால் ஆன்ம மயமே யாம்.
6. கருப்பஞ் சாற்றி லுண்டாகும் சர்க்கரை அதனாலே (சாற்றாலே)யே வியாபிக்கப்படுவதுபோல் உலகம் என்னிட முண்டாகி இடையறா தென்னால் வியாபிக்கப் பெறும்.
7. தன்னை யுணராமையால் உலகு தோன்றும்; தன்னை யுணரின் உலகு தோன்றாது. கயிற்றைக் காணாமையால் அரவு தோன்றும்; காணின், அரவு தோன்றாது.
8. எனது சுயவடிவம் ஒளியே யன்றி வேறன்று; உலகம் ஒளிசூங்கால் (உண்மையில்) நானே யொளிர் கின்றேன்.
9. கிளிஞ்சலில் வெள்ளியெனக் கயிற்றிற் பாய்பென வெயிலிற் கானவென அறியாமையால் அகிலம் என் பால் விகற்பிக்கப்பெற் றிலகுவ தென்னே!
10. என்னிடமிருந்து வெளிப்பட்ட வுலகு என்னிடமே யொடுங்கும்; மண்ணிற் குடமும் ஜலத்தில் அலையும் பொன்னிற் பணியும் போல.
11. பிரமன் முதற் புழுவரை அகிலத்தின் அழிவிலும் அழிவின்றி நிற்கும் விந்தை மிகும் யான் போற்றி!
12. உடலுற்றாலும் ஒருவனாயிலகும் நானே நான்! எனக்கே நமஸ்காரம். போதல் வருதல் எங்குமெனக் கில்லை. அகிலத்தும் பரந்து நிற்பவன் யானே.
13. மேனியால் எதனையுந் தொடாமலே தொன்று தொட டுலகு தாங்கும் எனக்கு நிகர் சமர்த்தனெவன்? நானே நான்! என்னை வணங்குகிறேன்.
14. என்னே நான்! என்னை வணங்குகிறேன். ஒன்று மெனக்கில்லை; இன்றேல் மனவாக்குகளுக்கு இலக்காம் அனைத்து மென்னதே.
15. அறிவான் அறிவு அறிபொருள் என்னும் இம் மூன்றும் உண்மையல்ல. அறியாமையால் இவை எங்கு விளங்குமோ அக் களங்கமிலாப் பொருளேயான்.

16. அந்தோ! துன்பத்தின் மூலம் துவிதம். அதற்கு “முன்னே காண்பது முழுவதும் பொய். ஏகமாம் தூய ஞான ரஸமே நான்” என்பதிலும் வேறு மருந்தில்லை.
17. “ஞான மாத்திரன் யான்; அறியாமை பற்றி (தேகாதி) உபாதிகள் என்னாற் கற்பனை யுற்றன” வென்று ந்தம் ஆயுமெனக்கு விகற்பயிலா நிலை வாய்த்தது.
18. பந்த மெனக்கில்லை; மோக்ஷமூயில்லை. ஆதார மற்ற குழப்பமும் அடங்கியது. என்னே! அகிலம் என்னிடமே யுளது; (ஆயினும்) உண்மையில் என்னிடமில்லை.
19. உடலுட னிவ்வுலகம் ஒன்றுமேயில்லை யென்றும் ஆத்மா தூய அறிவுமயமென்றுந் துணிந்தேன். ஆதலினிப்பொழுது கற்பனை யெதனிடம்?
20. சரீரமும் சுவர்க்க நரகங்களும் பந்த முக்திகளும் பயமும்-இஃதனைத்துங் கற்பனையே. ஞானாத்மாவாம் எனக் கிதனாலென்ன?
21. அகோ! துவிதங் காணா வெனக்கு ஜனக்கூட்டமுங் காடுபோலாகியது. எதனிடம் யான் இன்புறுவேன்?
22. உடல்நானல்ல; பஞ்சபூதபௌதிகம். எனக்கு உடலில்லை. ஜீவனும் நானல்ல; ஞானமே நான். வாழ்க்கை விழைவே என் பந்தமாயிருந்தது.
23. எல்லையிலாப் பெருங் கடலா மென்னிடம் மனமாங் கார்றெழுதலும் பற்பல வுலகத் திரைகள் திடீரென விந்தையாய்க் கிளம்புகின்றன.
24. எல்லையிலாப் பெருங்கடலா மென்னிடம் மனக் கார் றொடுங்கலும் ஜீவனாம் வியாபாரியின் உலகக் கப்பல் அழிவடைகிறது.
25. கரையிலாப் பெருங்கடலாம் என்னிடம் ஜீவ தரங்கங்கள் இயற்கையாகவே உண்டாகி மோதி விளையாடி யொடுங்குகின்றன.

அஷ்டாவக்கிரர் உபதேசம்

அத்தியாயம் 3

1. அழிவிலா ஒன்றாம் ஆத்மாவை உண்மையி லுணர்ந்த ஆத்ம ஞானியுந் தீரனுமாம் உனக்குப் பொருள் தேடுவதில் உவகை யெவ்வா றுண்டாகும்?
2. கிளிஞ்சல் என்றறியாததனால் வெளித் தோற் றத்தில் ஆசையுண்டாவதுபோல், அந்தோ! ஆத்மாவை யுணராததனால் மோகத்தாற் காணும் விஷயங்களில் வீருப்பமுண்டாம்.
3. கடலில் அலைகள் போல் எதனிடம் இவ்வுலகு விளங்குமோ அதுவே நானென் றறிந்தபின்னும் ஏழைபோல் நீ பதறுவதேன்?
4. எழில் மிகுந் தூய அறிவாம் தன்னைக் கேள்வி யுற்றுஞ் சிற்றின்பப் பற்று மிகுந்தோன் மாசுறு கின்றான்.
5. படைப் பனைத்திலுந் தன்னையும் தன்னிடம் படைப் பனைத்தையும் காணும் முனிவனுக்கும் மமகாரத் தொடர்பிருத்தல் மிகு வீந்தையே!
6. அத்துவித வயர் நிலையை நாடுந் தீவிர முழுகுஷுவும் காம வயப்பட்டுக் காதல் பயின்று சீரழிதல் வீந்தையே!
7. பலயிகக் குன்றி முடிவு காலத்தை யடுத்திருந்தும் ஞானப்பகையாய்க் கிளம்பியதென்றறிந்த காமத்தை விழைதல் வீந்தையே!
8. நித்யா நித்ய விவேகமுற்று இம்மை மறுமைகளில் வீருப்பற்ற முழுகுஷுவக்கு மோக்ஷத்தின் பார் பயமுண்டாதல் வீந்தையே!
9. உபசரிக்கப் பெற்றாலுந் துன்புறுத்தப் பட்டாலும் தீரன் ஆத்மாவையே என்றுங் காண்பவனாய் மகிழ்வுஞ் சினு முறான்.
10. இயங்குந் தன்னுடலைப் பிறனுடலெனக் காணும் பெருந்தகை புகழ்ச்சியிலும் இகழ்ச்சியிலும் எவ்வாறு குழம்புவன்?

10. இயங்குந் தன்னுடலைப் பிறனுடலெனக் காணும் பெருந்தகை புகழ்ச்சியிலும் இகழ்ச்சியிலும் எவ்வாறு குழம்புவன்?
11. இவ் வகிலத்தையும் மாயாமயமாய்க் குதூகல மற்றுக் காணும் மதியுரத்தோன் சாவுமிக நெருங்கினும் அச்ச முறுவனோ?
12. ஆத்மஞான நிறைவெய்தி அவாலின்மையிலும் பற்றற்ற மனத்தனாம் மஹாத்மாவுக்கு எவரே நிகராவர்?
13. தனதியல்பினாலேயே தோன்றுமீ தொன்றுமில்லையென்றுணர்ந்த மதியுரத்தோன் கொள்ளுதற்குந் தள்ளுதற்கு முரிய தொன்றைக் காண்பனோ?
14. இரட்டைகளும் மனவெழுச்சியும் அகத்தழுக்கு மகன்றோனுக்குத், தானே நேரும் அனுபவத்தால் துன்பமுமில்லை, மகிழ்வுமில்லை.

ஜனகன் சுவானுபவம் உரைத்தல்!

ச

1. லீஷயானுபவங்களுடன் வீளையாடும் தீரனாம் ஆத்ம ஞானியைச் சம்சார பந்தத்தைச் சுமக்கும் பாமரருடன் ஒப்பிடுதல், அந்தோ! தகாது.
2. இந்திரன் முதலாம் தேவர்கள் யாவரும் தீனர்களாய் எந் நிலையுற விரும்புவரோ, ஆங்குறையும் யோகி (அதனால்) மகிழாததென்னே!
3. புண்ணிய பாபங்களின் பரிசும் ஞானியீ னுள்ளத்தைத் தீண்டுவதில்லை. புகை, வானத்தே படிந்தது போற் காண்கினும், படியாததுபோல.
4. இவ்வுலகனைத்துத் ஆத்மாவேயென் றுணர்ந்து சுதந்தரமாய் வாழும் மஹாத்மாவைத் தடை செய்யத் தக்கோனெவன்?
5. பிரமன்முதற் புழுவரை யுள்ள நால்வகைப் படைப்புக் கூட்டத்தில் வேண்டல் வெறுத்தல்களைத் துறக்குந் திறலோன் அனுபவ ஞானி யொருவனே.

6. உலகிறையாம் இரண்டிலாப் பொருளேதானென்று யாரோ ஒருவன் உணர்கிறான். அவன் சித்தம்போற் சஞ்சரிப்பன். எதனின்றும் பயம் அவனுக்கில்லை.

அஷ்டாவக்கிரர் உபதேசம்!

ரு

1. எதனோடும் பற்றுனக்கில்லை; தூயவனாம் நீ துறக்க விரும்புவதேன்? திருசியத்திரளைக் கரைத்து இவ்வாறே நீ கரைந்துபோ.
2. கடலினின்று குமிழிகள்போல உன்னிடமிருந்து உலக முதிப்பதென்று, ஒன்றாம் ஆத்மாவை யுணர்ந்து இவ்வாறே நீ கரைந்துபோ.
3. கயிற்றிலரவுபோல் வெளிப்படையாய்க் கண்முன் தோன்றியும், அ.:தோர் தனிப் பொருளன்மையின் அமலனாம் உன்னிடம் உலகில்லையென்று இவ்வாறே நீ கரைந்துபோ.
4. இன்பதுன்பங்களிலும் ஆசை நிராசைகளிலும் வாழ்விலுஞ் சாவிலுங்கூடச் சமனாய்ப் பூரணனாய் இவ்வாறே நீ கரைந்துபோ.

ஜனகர் சுவானுபவம் உரைத்தல்!

சா

1. வானம்போல் எல்லையற்றவன் யான், உலகோ சூடம் போன்ற ஜடம், என்னுமிதுவே ஞானம். ஆதலினிதனைத் தள்ளவங் கொள்ளவும் ஒழித்தலுமில்லை.
2. மஹா சமுத்திரம் போன்றவன் யான் ; உலகோ அலைபோன்றது, இதுவே ஞானம். ஆதலின் இதனைத் தள்ளவங் கொள்ளவும் ஒழித்தலுமில்லை.
3. கிளிஞ்சில் போன்றவன் யான்: உலகக் கற்பனை வெள்ளிபோன்றது. இதுவே ஞானம். ஆதலின் இதனைத் தள்ளவங் கொள்ளவும் ஒழித்தலுமில்லை.

4. அகிலப் படைப்பிலும் உள்ளவன் யானே. மேலும் அகிலப் படைப்பும் என்னுளே யுளது. இதுவே ஞானம். ஆதலினிதனைத் தள்ளுங் கொள்ளலும் ஒழித்தலுமில்லை.

எ

1. எலையிலாக் கடலா மென்னிடம் உலகக்கப்பல் மனக் காற்றால் இங்குமங்கும் அலைகிறது. (அதனால்) எனக்கொன்றும் வருத்தமில்லை.
2. எலையிலாக் கடலா மென்னிடம் இயற்கையால் உலகத்திரை யுண்டாயினும் ஒடுங்கினும், அதனால் வளர்வுந் தேய்வு மெனக்கில்லை.
3. எலையிலாக் கடலா மென்னிடம் ஜகமோர் கற்பனையே; நான் அமைதிமயன், வடிவற்றவன் என்னும் ஞானத்தே யான் நிலைபெற்றேன்.
4. ஆத்மா வீஷயங்களில் இல்லை; வரையற்ற மாசற்ற ஆங்கே வீஷயமில்லை - என்று பற்றற்று அவாவற்று அமைதியுற்ற யான் இதனில் நிலைபெற்றேன்.
5. நானோ ஞானமயன்; உலகோ இந்திரஜால நிகர். ஆதலின் எவ்வாறு எதனிடம் எனக்கு வேண்டல் வெறுத்தலுண்டாம்?

அஷ்டாவக்கிரர் உபதேசம்!

அ

1. எப்போது மனம் ஏதோ வொன்றை விரும்புவதும் வருந்துவதும், தள்ளுவதுங் கொள்ளுவதும், உவப் பதுஞ் சீறுவதும் உண்டோ, அப்போதே பந்தம்.
2. எப்போது சித்தம் எதனையும் விரும்பாது வருந்தாது, தள்ளாது கொள்ளாது, மகிழாது சீறாதிருக்குமோ அப்போதே முக்தி.

3. எப்போது மனம் சில விஷயங்களிற் பற்றுறுமோ அப்போதே பந்தம். எப்போது சித்தம் எவ் விஷயத்திலுந் தோயாதோ அப்போதே வீடு.
4. நானற்றபோத்து வீடுதலை, நானுற்ற காலை பந்தம் என்று விளையாடல்போ லறிந்து எதனையுங் கொள்ளாது தள்ளாதிடு.

சா

1. செய்ததுஞ் செய்யாததும் (சிற) இரட்டைகளும் எப்பொழுதெவனுக்கு ஓய்ந்தன? என்றிங்கே யறிந்து உதாசீனமுற்றுச் சங்கற்பமற்று (சர்வத்) தியாகமே சிறந்த தென்றிடு.
2. அன்பு! ஏதோவோர் புண்ணியவான் உலகியலை யுணர்ந்து, வாழ்க்கை வேட்கையும் போக விருப்பம் அறிதல் விருப்பம் அடங்கப் பெறுகிறான்.
3. இஃதனைத்தும் நிலையாதது, தாப மூன்றால் மாகற்றது, சாரமற்றது, இகழ்ந்து தள்ளற்பால தென்று நிச்சயித்தவன் சாந்தியடைகிறான்.
4. எங்கே மாந்தர்க்கு இரட்டைகளே யில்லையோ ஆங்கே காலமென்ப தென்ன, வயதாவ தென்ன? அவற்றைப் புறக்கணித்து நேர்ந்தவாறிருப்பவன் பூரணனாவான்.
5. மஹர்ஷிகளும், சாதுக்களும், யோகிகளும் வெவ்வேறு கொள்கையுற் றிருப்பதைக் கண்டு வெறுப்பெய்திய வன் சாந்தியுறான்?
6. உதாசீனம் சமத்துவமென்னும் யுக்திகளால் ஞான ஸ்வரூபானுபவத்தை யருளி உலகச்சுழலினின்றுங் காப்பவன் குருவன்றோ!
7. (பஞ்ச) பூதத் திரிபுகளைப் பூதங்களாகவே கண்டால் அக்கணமே நீ உண்மையிற் கட்டறுந்து சொரூப நிலை பெறுவாய்.
8. ஸம்ஸ்காரங்களே ஸம்சாரமென்று அவை யனைத்தையும் விட்டுவிடு. வாதனை நீக்கத்தாலேயே சம்சார நீக்கமாம். உள்ளவாறுள்ளது இந்நிலையே.

க0

1. காமப்பகையையும் இன்னற் பின்னலாம் பொருள் வீருப்பையுமொழித்து, இவ்விரண்டிற்கும் முன்னதாம் தர்மத்தையும் வீட்டு, அனைத்திலும் உதாசீனங்கொள்.
2. நண்பரும் நிலமுஞ் செல்வமும் வீடும் மனைவியுஞ் சுற்றமும் சம்பத்தனைத்தும் நாலைந்து நாட்களே. இதனையொர் கனவென மாயத் தோற்றமெனப் பார்.
3. எங்கெங்கே அவாவுளதோ ஆங்கே சம்சார மென்றுணர். திடவைராக்கியமுற்று ஆசையற்றுச் சுகமேயிரு.
4. அவாவே பந்தம்; அ.:தறுதலே முக்தி. உலகப் பற்றொழிதன் மாத்திரத்தால் அவ்வப்பொழுதே (ஆன்மா) அடைவின்புண்டாம்.
5. நீ ஒருவன், அறிவுமயன், தூயவன்; உலகோ அசத்துஞ் ஜடமுமாம். அவித்தையென்பது ஒன்று மேயில்லை. ஆயினும் நீ அறிய விரும்புவதேன்?
6. பிறவிகளையும், ராஜ்யமும் மக்களும் பெண்டிரும் உடலும் சுகங்களும் (அவற்றிடை நீ) ஆர்வத் தோடிருந்தும் அழிந்தே போயின.
7. அறம் பொரு ளின்பம் யாவும் போதும்; உலகக் காட்டில் இவற்றால் மனம் அமைதியுறவில்லை.
8. எத்தனை பிறவிகள்தான் உடலாலும் மனத்தாலும் வாக்காலும் பாடுபடவில்லை? கருமம் துன்பம்; களைப்பைத் தருவது. ஆதலின் இப்போ தாயினும் ஓய்ந்திரு.

கக

1. ஆதலு மழிதலுமாம் திரிபு இயற்கையா லெனத் துணிந்தவன் திரிபற்றுத் துயரற்றுச் சுகமே அமைதி யுறுவன்.
2. இறைவனே எல்லாம் புரிபவன், வேறெவருமில்லை யென இங்கே துணிந்தவன் அவாவனைத்தும் அகத்தே நீங்கி, சாந்தனாகி எதனிலுமொட்டான்.

3. சம்பத்தும் வீபத்தும் (அவ்வக்) காவத்தே வீதி யாவேயே வருவனவெனத் துணிந்தவன் பொறிகள் நிலைக்கப்பெற்று என்றும் நிறைந்தவனாய் ஒன்றையும் வீரும்பான், வருந்தவுமாட்டான்.
4. இன்ப துன்பங்களும் ஜனன மாணங்களும் வீதி வசமெனத் துணிந்து, தன்னாலாவ தொன்றுமிலை யெனக் கண்டு கவலையற்றிருப்பவன் செய்தும் பற்றுறான்.
5. நினைப்பாலன்றி வேறெவ்வாறும் துக்கமிங்குறா தெனத் துணிந்து, கவலையற்று அனைத்தினும் ஆசை தீர்ந்தவனே இன்பமும் அமைதியு மெய்தியவன்.
6. உடல் நானல்ல, என்னுடையதுமல்ல, அறிவே நான் எனத் துணிந்தவன் முக்தியுற்றவனே யெனலாம். செய்ததையுஞ் செய்யாததையும் அவன் நினைபான்.
7. பிரமன் முதற் புழுவரை (அனைத்தும்) நானே யெனத் துணிந்தவன் அடைந்ததினின்றும் அடை யாததினின்றும் முற்றிலும் விலகித் திரிபற்றுத் தூயோனா யமைவன்.
8. பற்பல வீந்தையதாம் இவ் வையம் ஒன்றுமே யின்றெனத் துணிந்தவன், ஒன்றுமே யிலதென வாதனையற்று (ஆத்ம) விளக்கமயமா யிலகுவன்.

ஜனகர் சுவானுபவம் உரைத்தல்!

கஉ

1. முதலில் உடல் வினைகளிலும், பின்னர் வாக்கை வளர்ப்பதிலும், அதன் பின் நினைப்பிலும் வெறுப்புற்று அதனால் இவ்வாறே நான் நிலைத்துள்ளேன்.
2. சப்தாத்மி வீஷயங்களில் உவகையின்மையாலும் ஆத்மாவின் காணொணாத் தன்மையாலும் (முறையே) வீக்ஷேபமும் ஏகாக்கிரமுயின்றி இவ்வாறே நான் நிலைத்துள்ளேன்.

3. வீபரீதத் தோற்றம் முதலியவற்றால் மனம் சிதறும் பொழுதே சமாதி முயற்சியுமென்னும் நியதியை யுணர்ந்து இவ்வாறே நான் நிலைத்துள்ளேன்.
4. தள்ளுதலுங் கொள்ளுதலு மின்மையாலும், அவ்வாறே உவத்தலும் நோதலு மின்மையாலும், பிரஹ்மமே! இவ்வாறே நான் நிலைத்துள்ளேன்.
5. ஆச்ரமம் ஆச்ரமமின்மை, தியானம், அகப்பற் றொழித்தல் என்னுமிவற்றால் வரு விகற்பங் கருதி இவ்வாறே நான் நிலைத்துள்ளேன்.
6. கரும முனைவு எவ்வாறு அறியாமையினாலோ அவ்வாறேதான் அதைத் துறத்தலும் என்னுமிவ்வுண்மையை நன்குணர்ந்து இவ்வாறே நான் நிலைத்துள்ளேன்.
7. நினையொணாததை நினைப்புகின் அது நினைவு வடிவே யுறுதலின் பிரஹ்ம பாவனையையும் துறந்து இவ்வாறே நான் நிலைத்துள்ளேன்.
8. இவ்வாறெவன் செய்வனோ அவனே கிருதகிருத்யன் . இவ்வாறே தன்னிய லெவன் சார்வனோ அவனே கிருத கிருத்யன் (செய்து முடித்தவன்.)

க

1. ஒன்றுமின்மையிலுள்ள தன்னிலையின்பம் கோவண மட்டுங் கொண்டவனுக்கு மின்மையின் தள்ளலுங் கொள்ளலுமின்றி இன்பமயமா யிருக்கின்றேன்.
2. சிலகால் உடல் வருந்துகிறது; சிலகால் நாவு நோகின்றது. சிலகால் மனம் துன்புறுகின்றது. ஆதலின் இவற்றை நீத்து விடுதலை நிலையிற் சுகமே யிருக்கின்றேன்.
3. உண்மையில் நான் எதையுஞ் செய்பவனலன் என்று நன்குணர்ந்து எப்பொழுது எதைச்செய்ய நேருகின்ற தோ அதைச்செய்து இன்பமயமாயிருக் கின்றேன்.

4. உடல் பொருந்திய யோகிக்கே கருமம். கரும நீக்கம் பந்தம் முதலாம் பாவனைகள். யோகமும் வியோகமும் எனக்கிண்மையின் இன்பமயமா யிருக்கின்றேன்.
5. இருத்தல் நடத்தல் படுத்தலால் எனக் கெதுவும் ஆவதும் போவதுமில்லை. (ஆதலின்) நின்றும் நடந்தும் படுத்தும் இன்பமயமா யிருக்கின்றேன்.
6. தூங்குவதால் யான் இழப்பதொன்றில்லை; முயல்வதால் அடைவது மொன்றில்லை; ஆதலின் அழிவும் உயர்வுமற்று இன்பமயமா யிருக்கின்றேன்.
7. வீஷயங்களிற் சுகம் முதலியவற்றிற்குக் குறித்த வடிவமின்மையைப் பலகாற் கண்டு, நல்லது தீய திரண்டையும் நீத்து இன்பமயமா யிருக்கின்றேன்.

கச

1. தப்பித்தவறி வீஷயத்தை நினைந்தாலும் இயற்கையில் எவன் நினைப்பற்றவனோ, துயிலில் விழிப்பூட்டப் பெற்றவன் போன்ற அவனே சம்சாரச் சுழற்சியற்றவன்.
2. அவாவற்றுப் போயினகால், எனக்குச் செல்வமோ நட்போ, வீஷயப்பகையோ, நூலோ, அறிவோ எங்குளது?
3. பரமாத்மாவும் ஈசனுமாகிய சாக்ஷி புருஷனை யிறந்தபின் பந்த வீடுதலையிலும் அவா வற்றதால் முக்தி சிந்தை எனக்கில்லை.
4. உள்ளே விகற்பமொழிந்து வெளியே சுதந்தரமாயுலவும் ஞானியின் - பித்தனது போன்ற - அவ்வந் நிலைமைகளை அத்தகையோரே யறிவர்.

அஷ்டாவக்கிரர் உபதேசம்!

கரு

1. ஸத்வபுத்தி உண்மை யுபதேசத்தாற் கிருதார்த் தனாகிறான். மற்றவன் ஆயுள் முழுதுந் தேடியும் மயங்குகிறான்.

2. வீஷயச் சுவையறுதலே வீடு; வீஷயச்சுவையே பந்தம்; ஞானம் இவ்வளவே. இஷ்டப்படி செய்து கொள்.
3. இவ் வுண்மை யறிவு வாசாலனும் மேதாவியும் முயற்சிமிக்கவனுமாம் ஒருவனை ஊமையையும் முழு மகனையுஞ் சோம்பேறியையும் போலாக்குவதால் போக விரும்பினர் இதை விலக்குவர்.
4. உடல் நீ யல்லை; உடலுனக்கில்லை; புசிப்பவனும் புரிபவனும் நீ யல்லை. நீ ஞானமயன். என்றும் சாக்ஷி, தேவையற்றவன் சுகமே வாழ்.
5. வீருப்பும் வெறுப்பும் மனத்தி னியல்புகள் . உனக்கோ என்றும் மனமில்லை. திரிபும் விகற்பமு மற்ற ஞானாத்மாவே நீ. சுகமே வாழ்.
6. படைப்பனைத்திலுந் தன்னையும், தன்னிடம் படைப்பனைத்தையுங் கண்டு, நானெனதற்றுச் சுகமாயிரு.
7. கடலில் அலைகள்போல் எதனிடம் இவ்வுலகு இலகுமோ அதுவே நீ; ஐயமில்லை. ஞான வடிவே! தாபமற்றிரு.
8. அன்பனே! நம்பு. இங்கே நீ மயங்காதே; மாயைக் கப்பாலாம் ஆத்மாவே, ஞானமயனாம் இறைவனே நீ.
9. குணங்கள் சூழும் உடலே நிற்கிறது. வருகிறது, போகிறது. ஆத்மாவோ போவதும் வருவது மில்லை. அதைப்பற்றி என் வருந்துகிராய்?
10. உடல் பிரளய முடிவுமட்டு மிருக்கட்டும்; இன்றே லின்றே போகட்டும். ஞானமே வடிவாம் உனக்கு அதனால் ஆக்கமேது, அழிவேது?
11. வரையற்ற பெருங்கடலா முன்னிடம் உலகத்திரை இயல்பாகவே உதிக்கட்டும், அல்லது அடங்கட்டும். (அதனால்) உனக்குக் கூடுதல் குறையவில்லை.
12. அன்ப! ஞானமே நின் வடிவாகும். இவ்வுலகு உன்னிலும் வேறன்று. ஆதலின் யாருக்கெவ்வாறு எங்கே தள்ளலுங் கொள்ளலுமாங் கற்பனை?

13. அழிவற்றுத் துய்யதாய் அமைதியாயிலகும் ஒரே ஞானவானமாம் உன்னிடம் சிறப்பெங்கே, வீணை யெங்கே; அகந்தைதானெங்கே (யுளது).
14. எதை நீ கண்டாலும் ஒருவனாம் நீயே அங்கு வீளங்குகிராய். பொன்; மேகலையுந் தோள்வளையுந் சிலம்பும் பொன்னினும் வேறா யிலகுமோ?
15. இது நான், இது நானல்லவென்னும் சீரிவு பாட்டை முற்றிலுமொழித்து, அனைத்தும் ஆத்மா வேயெனத் துணிந்து, நினைப்பற்றுச் சுகமாயிரு.
16. உன்னை யுணராமையாலேயே அகிலமும் உண்டாகிறது. உண்மையில் நீ யொருவனே (இருக்கிராய்) உனக்கயலாய்ச் சம்சாரியோ, சம்சார மற்றவனோ ஒருவனுமில்லை.
17. இவ்வகிலமும் மயக்கமேயன்றி வேறன்றென்று தணிந்து, வாதனையற்று, ஆன்ம வீளக்க மாத்திரமா யிருப்பவன் எதுவுமில்லாதது போலவே அமைதி யுறுவன்.
18. பவசாகரத்தின்கண் ஒருவனே யிருந்தான், இருக்கிரான். இருப்பான். உனக்குப் பந்தமுமில்லை, முக்தியுமில்லை. செய்துமுடித்தவனாய்ச் சுகமாயிரு.
19. ஞானமயனே! சங்கற்ப விகற்பங்களால் சித்தங்குழம்பாதே. ஆனந்தவடிவாந் தன்னிடம் ஓய்வுற்றுச் சுகமா யிரு.
20. எங்கு மெக்காலுந் தியானத்தையொழி. சித்தத் தொன்றுங் கொள்ளற்க. நீ வீடுபட்டவனாக ஆத்மாவாகவே யிருக்கிராய், நினைப்பாலாவதென்?

கசா

1. பற்பல நூல்களைப் பன்முறை புகன்றாலுங் கேட்டாலும் அனைத்தையும் மறத்தலாலன்றித் தன்னிலையின்பம் உனக்கில்லை.

2. போகத்தையோ, கன்மத்தையோ, சமாதியையோ நீ சார்ந்திரு. ஆயினும் அறிஞ! அவா வனைத்துமற்ற வள்ளமே அளவிலா வவகை யுனக் களிக்கும்.
3. (வீஷயங்களில்) உழலுவதால் யாவருந் துன்புறு கின்றனர். இதை யாரும் உணர்வதில்லை, புண்ணிய வானொருவன் இவ்வுபதேசத்தாலேயே பேரின்பம் பெறுவன்.
4. (கண்ணை) இமைத்துத் திறத்தற்கும் எவன் வருந்துவானோ சோம்பரிற் றவைசிறந்தவனாம் அவனுக்கே இன்பம்; வேறுஎவர்க்குமில்லை.
5. அறம் பொரு ளின்பம் வீடுகட்பற்றி, இது செய்தோம் இது செய்யவில்லை யென்னும் இரட்டைகளினின்றும் மனம் வீடுபடுமன்றே அது அவாவற்றதாம்.
6. வீஷயத்தை வெறுப்பவன் வீரக்தன்; வீஷயத்தில் உழல்பவன் காமி, தள்ளலுங் கொள்ளலுமற்றவன். வீரக்தனுமாகான், காமியுமாகான்.
7. வீசாரணையற்ற நிலைமையையே தலமாகக் கொண்ட ஸம்ஸாரப் புதிரின் முளையாம் அவா வுயிர்த்துள மட்டுமே தள்ளலுங் கொள்ளலும் உள்ளவையாம்.
8. தொடங்குதலாற் பற்றும் விலகுதலால் வெறுப்புமே யுண்டாதலால் அறிஞன் இரட்டைகளற்றுக் குழந்தைபோல் இவ்வாறே நிலைத்திருப்பன்.
9. துன்பத்தைத் தொலைக்கும் வீருப்பினால் அவாவற்றவன் உலகியலைத்துறக்க வீரும்புகிறான், அவாவெவர்தீந்து வீடுதலையுற்றோன் உலகிலிருந்தும் துன்புறான்.
10. எவனுக்கு முக்தியிலாயினும் வீருப்புளதோ, அவ்வாறே உடலிலாயினும் எனதென்ப துளதோ, அவன் துயரையே நுகர்வோனையன்றி ஞானியுமாகான், யோகியுமாகான்.
11. சிவனே, அல்லது ஹரியே, அல்லது பிரமனே யுனக்குபதேசகனாயினும், அனைத்தையும் மறத்தலா லன்றிச் சுகநிலை நீ யெய்தாய்.

கள

1. உள்ள நிறைவும் இந்திரிய வமைதியும் பெற்றுத் தனிமையிலெவன் என்று மின்புறுவனோ, அவனே ஞானப்பயனையும் யோகப்பயிற்சியின் பயனையும் மெய்தினான்.
2. ஒருவனாகத் தன்னாலேயே பிரமாண்டத் தொடரெலாம் நிறைந்துளபடியால், உண்மை யுணர்ந்தோன் இவ் வுலகில் எக்காலுந் துன்புறான்.
3. ஈச்சங் குருத்துண்டு இன்புறும் யானையை வேப்பிலை மகிழ்வியாததுபோலத் தன்னுளே யுவப்பவனை இவ் விஷயங்களெவையும் என்றுங் களிப்பிக்க மாட்டா.
4. அனுபவித்த போகங்களில் வாதனையற்றிருப் பவனும் அனுபவியாதவற்றில் உதாசீனமாயிருப்பவனுமாம் ஒருவன் உலகிலே கிடைத்தற் கரியவன்.
5. இவ்வுலகில் போக வீருப்பினரையும் மோக ஸ்ரீகுப்பினரையும்ங் காணலாம். போகமோக ஸ்ரீகுப்டையும் விஷயாப் பெரியரோ மிகவரியர்.
6. அறம் பொரு ளின்பம் வீடு வாழ்வு சாவு முதலிய எவற்றிலும் ஏதோவோர் பெருந்தகைக்கு வேண்டலும் வெறுத்தலுமில்லை.
7. (அவனுக்கு) உலகந் தொலைவதில் வீருப்புமில்லை; அஃதிருப்பதில் வெறுப்பு மில்லை. அப் புண்ணிய வான் நேர்ந்தவாறு வாழ்ந்து இன்பவடியிருக்கிறான்.
8. இவ்வாறு மனமொழிந்த தன்யன் “இஞ் ஞானத்தார் கிருதார்த்தனானேன்” என்று பார்த்துங் கேட்டும் பரிசித்தும் முகர்ந்தும் அருந்தியும் சுகமா யிருப்பன்.
9. சம்சாரக்கடல் வறண்டவனது பார்வை குறியற்றும், செயல் உத்தேசமற்றும், பொறிகள் வேக மற்றுமிருக் கும். வீருப்பும் வெறுப்பும் அவனுக்கில்லை.
10. அவன் வீழிப்பதும் உறங்குவது மில்லை. இமைப் பதுந் திறப்பது மில்லை; வீடுபட்டோன்ட்மில்லும் பரந்தலை யொன்றென்னே!
11. எங்குமவன் தன்னிலை நிற்பவனாய்த் தூயவகத் தினனாய்த் திகழ்வன். வாதனையாவும் விலகிய முக்தனா யெங்கும் பிரகாசிப்பன்.

12. பார்த்துங் கேட்டுந் தொட்டும் முகர்ந்தும் உண்டும் ஏற்றுப்
புகன்றும் சென்றும் வேண்டல் வெறுத்தல் களினின்றும்
வீடுபட்ட முக்தனே பெரியோன்.
13. அனைத்தினுஞ் சுவையற்ற முக்தன் (எதையும்) தூற்றான்,
புகழான், மகிழான், கோரியான்; கொடுத்தல் வாங்கல்
அவனுக்கில்லை.
14. காதலுறும் பெண்ணைக் கண்டும் அணுகிவருஞ் சாவைக்
கண்டும் உளங் கலங்காது தன்னிலை நிற்கும் பெரியோன்
முக்தனேயாவன்.
15. அனைத்தினும் சம திருஷ்டியுடைய தீரனுக்கு இன்பிலுந்
துன்பிலும் ஆணிலும் பெண்ணிலும், ஐசவரியத்திலும்
ஆபத்திலும் எவ் விசேடமுமில்லை.
16. உலகச் சுழலற்றவனிடம் வருத்துதலில்லை.
இரக்கமுமில்லை; செருக்கில்லை, தாழ்வுமில்லை,
வியத்தலில்லை, குழப்பமுமில்லை.
17. முக்தன் விஷயங்களை வெறுக்கான், விழையவு
மாட்டான். என்றும் பற்றற்ற வளத்தினைய்
நேர்ந்ததையும் நேராததையும் ஏற்றுக்கொள்ளுவான்.
18. அகத்தே யொன்றுமில்லான் ஏகாக்கிரம் விசுஷபம், நன்மை
தீமையென்னும் விகற்பங்களை யுணரான். அவன் தனிப்
பரநிலை பொருந்தினான் போலும்.
19. நானெனதற்று (உண்மையில்) எதுவுமில்லை யெனத்
துணிந்து, உள்ளே யவா வற்றவன், செய்துஞ்
செய்யாதவனே.
20. அகந்தை நழுவிடவன் மனம், ஒளி, மயல், கனவு,
அறியாமை முதலியவற்ற, ஏதோவோர் நிலையுற்ற
வனாவன்.

கஅ

1. எதன் ஞானமுதித்தலும் மோகம் கனவு நிகராமோ, இன்பமே வடிவாம் அவ் வமைதியொளி போற்றி!
2. உலகப் பொருள்கள் யாவையும் பெற்றுப் போகங்கள் செழிக்கப்பெறலாமாயினும், அனைத்தையுந் துறத்தலா லன்றிச் சுகவானாதல் இயலாது.
3. கடமையாங் கடுவெயிலின் அனலால் உள்ளம் பொகங்கியவனுக்குச் சாந்தி யமுததாரைப் பொழிவை வீட்டுச் சுகமெங்கேயுளது?
4. இப்படைப்பு கற்பனை மாத்திரமே; உண்மையி லொன்றுமில்லை. இருப்பையு மின்மையையும் உணருந் தன்மையோர்க்கு இன்மை யென்றுமில்லை.
5. விகற்பமும் வருத்தமும் மாறுதலும் மாசு மற்ற தனது நிலை தொலைவுமில்லை, அருகுமில்லை. அ.: தென்றும் அடையப்பட்டதேயாம்.
6. மயக்கமட்டும் விலகித் தம்மையே மீண்டும் பெற்றோர் பார்வைமூட்ட மற்றுத் துயரற்றுத் துலங்குவர்.
7. “அனைத்துங் கற்பனையே; ஆத்மாவோ கட்டற்ற பழம்பொருள்” என்றுணர்ந்த தீரன் சிறுவரைப்போல் என்ன பழகுவது?
8. தான் பிரஹ்மமென்றும், இருப்பு மின்மையுங் கற்பனைகளென்றும் துணிந்து அவாவற்றவன் எதையறிவது? எதைச் சொல்வது? எதைச் செய்வது?
9. அனைத்தும் ஆத்மாவேயெனத் தீர்ந்து சும்மா விருக்கும் (மோனத்திருக்கும்) யோகிக்கு “அது நான், இது நானல்ல” என்னும் விகற்பங்கள் ஒழிந்தனவாம்.
10. அமைதியுற்ற யோகிக்கு சஞ்சலமில்லை, ஏகாக் கிரதையுமில்லை; மேதையில்லை; மடமையுமில்லை; சுகமில்லை, துக்கமுமில்லை.

11. விகற்பமிலாத் தன்னிலை யுற்றோனுக்கு அரசாட்சியிலும் பிச்சை யெடுத்தலிலும், லாப நஷ்டங்களிலும், ஜனத்திரளிலுங் காட்டிலும் விசேடம் ஒன்று மில்லை.
12. “இதைச் செய்தோம், இதைச் செய்யவில்லை” என்னும் இரட்டையினின்றும் விடுபட்ட யோகிக்கு அறம் பொருளின் பங்களும் விவேகமும் எங்கேயுள!
13. ஜீவன் முக்தனாம் யோகிக்குக் கடமையேதுமே யின்று. இதயத்தே பற்றுதலெதுவுமின்று. உள்ள வாரிசுத்தலே இங்கவன் தொழிலாம்.
14. நினைப்பனைத்தின் முடிவிலே யிளைப்பாறும் பெருந்தகைக்கு மோகமெங்கே, உலகெங்கே, தியானமும், விடுதலையுமெங்கே?
15. உலகைக் காண்பவன் அ.: தில்லையென்று சாதிக்கட்டும். (உலகைக்) கண்டுங் காணாதவனாம் வாதனை யற்றவன் எதைச் செய்வது?
16. பரம்பொருளைக் கண்டவன் அப் பரமே நானெனக் கருதுக. இரண்டாவதைக் காணாதவன் -நினைப் பற்றவன்-எதை நினைவன்?
17. தன் விசுஷபத்தைக் காண்பவன் அதை யடக்குவன். பெரியோர் விசுஷபமுறார். அடைதற் கொன்றின் மையின் அவர் எதைப் புரிவர்?
18. உலகத்தார்போல் நிலவீனும் ஞானி அவர்களிலும் மாறுபட்டவன். தனக்குச் சமாதியையோ விசுஷபத்தையோ களங்கத்தையோ அவன் காணான்.
19. நினைப்பும் நினைப்பின்மையுமற்று வாதனையற்று நிறைவுற்றிலகுபவன் உலகப்பார்வையிற் பல புரிந்தும் (உண்மையில்) ஏதுஞ் செய்யாதவனே.
20. எப்பொழு தெதைச்செய்ய நேருகிறதோ அதைச் செய்து சுகமாயிருக்குந் தீரனுக்குப் பிரவிருத்தியிலாயினும் நிவிருத்தியிலாயினும் கஷ்டமேயில்லை.

21. வாதனையற்றுப் பற்றற்றுக் கட்டற்றுச் சுதந்தர மானவன்
காற்றிற் சருகெனத் தொடங்கிய (பிராரப்த)
வீனையாலாடுவன்.
22. உலகியலற்றவனுக்கு எதனிடமுங் களிப்போ ஏக்கமோ
உண்டாகாது. அவன் என்றும் அகங் குளிர்ந்து
உடலற்றவனெனச் சுடர்வன்.
23. மாசற்றுக் குளிர்ந்த வுளத்தினனாய்த் தன்னுளே மகிழும்
தீரன் எதனையு மொழிக்கக் கருதான். அவனுக் கெங்கும்
அழிவில்லை..
24. இயல்பாகவே உள்ளத் தொன்றுமிலனாய் நேர்ந்தவாறு
நடக்குந் தீரனுக்குப் பாமரர்க்குள்ள மானாவ மானங்கள்
இல.
25. இவ்வேலையைச் செய்வது உடலேயன்றித் தூயோனாம்
யானல்ல வென்னுங் கருத்தைப் பின்பற்றுபவன் செய்துஞ்
செய்யாதவனே.
26. ஆர்வமற்றவன்போற் புரிலனாயினும் அவன் மூடனாகான்
. இன்பமயனாம் ஜீவன்முத்தன் உல வுழலினும் திருமிகத்
திகழ்வன்.
27. பற்பல ஆராய்ச்சிகளால் மிகக் களைத்த இளைப் பாறலுற்ற
தீரன் எதையும் நினையான், அறியான், கேளான், பாரான்.
28. சமாதியும் வீக்ஷேபமு மின்மையின் ஞானி
முழுட்சுவுமாகான், பாமரனுமாகான். (உலகம்)
கற்பிதமென நிச்சயித்து (அதைப்) பார்க்குங்காலும்
பிரஹ்மமாகவே யிருக்கிறான்.
29. எவனுக்கு உள்ளே அகந்தையுளதோ அவன்
செய்யானாயினும் செய்கிரான். அகந்தையற்ற தீரன்
செய்தும் ஒன்றுஞ் செய்யவில்லை.
30. முக்தனது உள்ளம் குழப்பமற்றுக் குதூகலமற்றுத்
தொழிலற்று அசைவற்று அவாவற்று ஐயமற்றுவிடும்.

31. ஆலோசிக்கவோ தொழிற்படவோ முற்படாத வுள்ளம் எக்காரணமுமின்றி (ஒரொருகால்) ஆலோசிக்கும், வேலையுஞ் செய்யும்.
32. உண்மையை யுள்ளபடி கேட்கும் மூடன் மயக்க முறுகின்றான்; புத்திமானோ மூடனைப்போல் ஒடுக்க முறுகின்றான்.
33. (சித்த) ஓர்மையையும் அடக்கத்தையும் மூடர் மிகப் பழகுவர். தூங்கியவன்போலத் தன்னிலை நிற்குந் தீரர் செயற்பால தேதுங் காணார்.
34. முயற்சியினாலோ முயற்சியின்மையினாலோ மூடன் அமைதியுறுவதில்லை. அறிஞனோ உண்மை நிச்சயத் தினாலேயே சாந்தனாகிறான்.
35. அப்பழக்கத்தையே மேற்கொண்ட மாந்தரும் உலகற்று நோயற்றுத் தூயவறிவாய் அன்பு நிறைவாய்த் திகழுந் தம்மை யுணர்வதில்லை.
36. மூடன் அப்பியாசவடிவாக் கன்மத்தால் வீடுதலை பெறுவதில்லை. புண்ணியவானோ ஞானத்தினாலேயே வீட்பட்டு விகாரமற்று நிலைநிற்பன்.
37. அதுவாக விரும்புவதால் மூடன் அப் பரம் பொருளை யடைவதில்லை. தீரனோ விரும்பாமலேயே பரம்பொருளே தானாயிருக்கிறான்.
38. ஆதாரத்தைவிட்டு, அடையவிரும்பும் அவிவேகிகள் பிறவிச் சுழலைப் பெருக்குவர். துன்பவேராம் இப் பிறவியின் வேரையே அறிஞர் அறுத்துவிடுவர்.
39. சாந்தியடைய விரும்புமதனால் மூடன் சாந்தி யுறுவதில்லை: தீரனோ உண்மையைத் தேர்ந்து என்ற்று மனமடங்கி யிருக்கின்றான்.
40. காட்சியைப்பற்றி நிற்பவனுக்கு ஆன்மப் பார்வை எங்குண்டாம்? தீரர் அதையு மிதையுங் காணாது அழிவறு மாண்மாவையே காண்பர்.

41. தன்னுளே யமைதியுறுந் தீரனுக்கே என்று மியல்
பாயிலகும் உண்மை யொடுக்கம் கட்டுப்பாடியற்றும்,
முடனுக்கு எங்ஙனம் நேரும்?
42. இருப்பை ஒருவன் நினைகிறான். மற்றொருவன்
ஒன்றுமில்லையெனக் கருதுகிறான். வேறொருவன்
இருபாவனைகளுமற்று இவ்வாறே கலக்க
மற்றிருக்கிறான்.
43. மதிசெட்டவர்கள் மயக்கத்தால் இரண்டிலாத்
தூயவான்மாவை யுணராது (மனத்தால்) அதைப்
பாவிப்பதால் ஆயுள் முழுவதும் அவர்களுக்கு
அமைதியில்லை.
44. முழுக்ஷுவின் புத்தி பீடிப்புற்றிருப்பதில்லை. முக் தனது
புத்தியோ எக்காலுஞ் சற்றும் பீடிப்பற்று
அவாவுமற்றிலகும்.
45. விஷயப்புலிகளைக் கண்டு மிரண்டவர் அடைக்கலம் நாடி
மனோநிக்ரகமும் ஏகாக்கிரமும் பெற வேண்டிச் சரேலெனக்
குகையில் நுழைவர்.
46. (ஸம்ஸ்கார) வாதனையற்ற சிங்கத்தைக் கண்டு விஷய
யானைகள் ஓசையின்றி ஓட்டமெடுக்கின்றன; (ஓட)
முடியாவிடற் கெஞ்சிப் பணிகின்றன.
47. உளம் பொருந்தியவன் சந்தேகமுறான்; மோட்ச நூலைப்
பேணான்; கண்டுங் கேட்டுந் தொட்டும் முகர்ந்தும்
உண்டும் சுகம்போலிருப்பான்.
48. வஸ்துலக்ஷணத்தைக் கேட்ட மாத்நிரத்திற் புத்திதெளிந்து
(மீண்டுங்) கலங்காதவன் ஆசாரம் அநாசாரம் உதாசீனம்
(முதலாம்) எதையுங் காணான்.
49. அவன் களங்கமிலனாய் நல்லதோ கெட்டதோ
எப்பொழுதெதைச் செய்ய நேருகிறதோ அப்பொழுததைச்
செய்வன். அவன் செயல் குழந்தையினது போன்றது.

50. சுதந்தரத்தாற் சுகப்படலாம். சுதந்தரத்தாற் பரமெய்தலாம். சுதந்தரத்தால் விடுதலை பெறலாம். சுதந்தரத்தாற் பரமபதமுறலாம்.
51. ஆன்மாவாந் தான் புரிபவனும் புசிப்பவனு மலனென ஒருவன் என்றுணர்கின்றானோ அன்றே மனநினை வனைத்தும் நசித்தே போகின்றது.
52. கட்டற்றதாயினுந் தீரனது இயல்புநிலையே அழகியது; அகத்தே யவாவற்ற முடனது செயற்கையமைதி யன்று.
53. கற்பனையோய்ந்து பந்தமற்ற சுதந்தர மதியினராத் தீர்மவறா போகங்களுடனு மிலகுவர்; மலைக் குகைகளிலும் புகுவர்.
54. வேதியனையுந் தேவதையையும், க்ஷேத்திரத்தையும் வனிதையையும், அரசனையும் அன்பனையுங் கண்டும் வழிபட்டும் தீரனுக்கு இதயத்தே வாதனை யாதுமிராது.
55. பணியாளர், மக்கள், பெண்டிர், பேரர், உறவினர் முதலோர் சிரித்து அவமதிப்பினும் யோகி சிரிதும் விகாரமுறான்.
56. அவன் மகிழ்ந்தாலும் மகிழ்ந்தவனாகான்; வருந்தினாலும் வருந்தியவனாகான்; அவனது வீந்தை நிலையவ்வதனை அத்தகையோரே யறிவர்.
57. செய்தாக வேண்டுமென்பதே சம்சாரம். சூனிய (பூரண) வடிவினாய், வடிவற்றவராய்த்திரிபற்றுத் தாபமற்றிலகும் ஞானிகள் கடமையைக் காணார்.
58. முடன் (ஒன்றுஞ்) செய்யாவிடினுங் குழப்பத்தால் எதனிலுங் கலங்குவான். சமர்த்தன் கடமைகளைச் செய்யுங்காலுங் கலங்கமாட்டான்.
59. விவகாரத்தின்போதும் மதி யமைதியுற்றவன் படுத்தாலும் வந்தாலும் போனாலும் பகர்ந்தாலும் நுகர்ந்தாலும் சுகமாகவே யிருப்பான்.

60. உலகம்போல் வீவகரிப்பினுந் தனதீயல்பாலே எவன்
இன்னவற்றானோ, பெருமடுப்போர் கலக்
கொணாதவனாம் அவன் துயரந் நொளிர்வன்.
61. வீனை நீக்கமும் முழுமகனுக்கு ஓர் வீனையாக
வீளைகிறது. தீரனுக்கோ வீனையும் வீனைநீக்கத்தின்
பயனை நல்கும்.
62. வீஷயங்களிடம் வெறுப்பைப் பெரும்பாலும்
அஞ்ஞானியிடங் காணலாம். உடலின் மீதே யவா
வற்றவனுக்கு ஆசையேது, வைராக்கியமேது?
63. அஞ்ஞானியின் நோக்கு எப்போதும் நினைப்பு
மறப்புக்களில் அழுந்தியிருக்கும். தன்னிலை யுற்றோனது
நோக்கோ வீஷயங்களை நினைத்தும் நினையாத
தன்மையதாம்.
64. எம் முயற்சியிலும் விருப்பற்றுக் குழந்தைபோலொழுந்
தூயோனாம் மௌனி வீனையாற்றுங் காலும் பற்றுறான்.
65. பார்த்துங் கேட்டும் பரிசித்தும் முகர்ந்தும் உண்டும் அகத்தே
யவாவிலனாய் நிலைமையாவிலும் நடு
நிலைமையனாயிலாகும் ஆத்ம ஞானியே புண்ணிய சரளி.
66. வானம்போலென்றுந் திரிபற்ற தீரனுக்கு உலகச் சூழலேது,
தோற்றமேது, அடைவேது, அதன் சாதனமேது.
67. வீஷயங்களை நீத்து வரையற்ற பரத்தில் இயற்கை
நிலையுற்றோன் தற்குவை நிறைவு வடிவனாய்ச் சிறப்பன்.
68. இதுபற்றிப் பலவாறுரைத்தென்? உண்மை யுணர்ந்த
பெரியோர் போகத்தையோ மோகத்தையோ நாடார்;
எப்போதும் எதனிடமுங் களிப் பெய்தார்.
69. பெயரளவாய் வெளித்தோன்றும் மஹத் (தத்துவம்)
முதலாந் துவித வுலகைத் துறந்து தூய
வறிவாயினோர்க்குக் கடமையொன் றெஞ்சியுளதோ?

70. மயக்கத்துதித்த இதுவெலாம் யாது மன்றென நிச்சயித்துக் குறியற்றுச் சுடருந் தூயோன் இயல் பாகவே அமைதியுறுவன்.
71. தூய சுடர் வடிவனாய்க் காண்பொரு ளேதுங்காணானுக்கு விதியேது, விரக்தியேது, துறவேது, அடக்கமேது?
72. எல்லையிலாப் பொருளாய்ச் சுடர்பவனாய்ப் படைப்பையே காணாதவனுக்குக் கட்டேது, விடு தலைதானேது, சுகமேது, துக்கமேது?
73. (உண்மை) அறிவு (உதிக்கு) மட்டுமே தோன்றும் படைப்பின் மாயையே பற்பலவாயுளது. (இதையுணர்ந்த) ஞானி நானெனதற்று அவாவற்றில குவன்.
74. அழிவுந் தாபமுமற்ற தன்னையே காணும் மௌனிக்கும் அறிவேது, அகிலந்தானேது, உடலேது, நானெனதேது?
75. மனோ நிக்ரகம் முதலாங் காரியத்தை அஞ்ஞானி கைவிடுவனேல் அக்கணமே அவன் மனோராஜ்யங்கள் புரிந்து வீண் வார்த்தையாட நேரும்.
76. மந்தன் உண்மைப் பொருளைக் கேள்வியுற்றும் மடமையொழிவதில்லை; முயற்சியால் வெளியே விகற்ப மற்றவனெனவும் உள்ளே வீஷய சபலனாகவு மிருப்பன்.
77. ஞானத்தாற் கருமங் கழன்றவன் உலக நோக்கிற் கருமம் புரிந்தாலும், எதனையுஞ் செய்யவோ, சொல்லவோ அவனுக்கு அவசியம் நேருவதேயில்லை.
78. என்றும் விகாரமற்றுத் தாப நோயற்ற தீரனுக்கு இருளேது, ஒளியேது, எங்கேனுஞ் சற்றேனும் அழிவு அவனுக்கு ஏது?
79. தன்மை யுரைக்கொணாதவனும், தன்மையிலனு மாகிய யோகிக்குத் தீரமேது, வீவேகமேது, தாபமின்மைதானேது?

80. தீரனது சீதள சித்தம் அமுதம் பெருகுவதாம்.
எவ்வடைவையும் அவன் வேண்டான்; அடைய வில்லை
யென்றும் வருந்தான்.
82. அவாவற்றவன் அமைதியுள்ள வனைப் புகழான்; தீயவனை
யிகழவுமாட்டான் ; இன்ப துன்பங்களிற் சமனாய்
நிறைந்தவனாய்ச் செய்தற்குரிய தெதனையுங்காணான்.
83. தீரன் உலகியலை வெறுக்கான்; ஆத்மாவைக் காணவும்
விரும்பான். உவத்தல் வெகுளல் முற்றிலு மற்றவனாம்
அவன் செத்தவனலன், பிழைத் திருப்ப வனுமலன்.
84. ஞானி மக்கள் மனை முதலிய நட்பற்றவனாய் வீஷயங்
களி லவாவற்றவனாய்த் தனதுடலினுங் கருத்தற்ற
வனாய் எதனையும் விழையாதவனா யொளிர்வன்.
85. உற்றதைக் கொண்டு பிழைப்பவனும், நாடெங்கும்
யதேச்சையாய் நடப்பவனும், அஸ்தமித்த விடத்திற்
படுப்பவனுமாந் தீரனுக்கு எங்கும் சந்தோஷமே.
86. தன்னிலையாம் பூமியில் இளைப்பாறி, உலகிய
லனைத்தையும் மறந்த மஹாத்மாவுக்கு உடல் வீழுந்தாலு
மெழுந்தாலும் (அதுபற்றிக்) கவலையில்லை.
87. ஒன்றுமில்லாய், இச்சைபோ வுலவுபவனாய், இரட்
டையற்றவனாய், ஐயம் அறுந்தவனாய், எதனிலும்
பற்றில்லாய்த் தானாய்த் தனித்தன் புறுவன் ஞானி.
88. தீரன் மமதையற்றவனாய், மண்ணுங் கல்லும் பொன்னுஞ்
சமனாய், இ்தயக்கட்டு அறவே யறுந்தோனாய், ராஜத
தாமத (குண)ங்கள் சிதறப் பெற்றவனா யிலகுவன்.
89. எதனிலும் நாட்டமற்றவனுக்கு உள்ளத்தே வாதனை யாது
மிராது. வீடுதலையுற்று நிறைவுற்றோருக்கு எவரையே
நிகரென்பது?
90. அறிந்தும் அறியான், பார்த்தும் பாரான், பேசியும் பேசான் -
வாதனையற்றவனினும் வேறு யார்?
91. பிச்சைக்காரனாயினும் அரசனாயினும் எவன் அவாவற்று,
அனைத்திலும் நல்லது கெட்டதென்னும் எண்ணமற்றானோ
அவனே சிறந்தவன்.

92. கள்ளமிலா நேர்மையனாய் வாழ்க்கை பயனுற்ற யோசிக்குச் சுதந்தரமேது, ஒடுக்கமேது, தத்துவ நிச்சயந்தானேது?
93. தன்னுள்ளே இளைப்பாறி நிறைவெய்தி ஆசையற்றுத் துயரற்றவன் உள்ளே யனுபவிக்குமதை எப்படி யெவருக் குரைப்பது?
94. எவ்வெந் நிலையிலுந் திருப்தியுறுந் தீரன் தூங்கியுந் சுழுத்தியுறான்; கனவிலுந் தூக்கமுறான்; விழிப்பிலுந் விழிப்புமுறான்.
95. ஞானி நினைவுறினும் நினைவற்றவன்; புலன்களோடிலகினும் புலனற்றவன்; புத்திமானாயினும் புத்தியற்றவன்; அகந்தையோடிலகினும் அகந்தையற்றவன்.
96. அவன் சுகியுமல்ல துக்கியுமல்ல, பற்றற்றவனுமல்ல பற்றுள்ளோனுமல்ல, முழுட்சுமல்ல முக்தனுமல்ல, சற்றேனும் எதுவுமாகான்.
97. தன்யனாமவன் குழப்பத்திற் குழம்பான்; சமாதியி லொடுங்கான்; ஜடத்தன்மையிலும் ஜடனாகான்; மேதைமிகுந்தும் பண்டிதனாகான்.
98. உள்ளவாறு தன்னிலை நின்ற முக்தன் செய்ததின்னிறும் செய்யவேண்டியதின்னிறும் விடுபட்டான். அவாவற்று எங்குஞ் சமனா மவன் செய்யாததையோ செய்ததையோ நினையான்.
99. அவன் வணங்கப்பெறுங்கால் மகிழ்தலும் வைதலுறுங்கால் வெகுளலுஞ் செய்யான். சாவின் பார் சற்றும் பதறான்; வாழ்க்கையிலுங் களியான்.
100. புத்தி யமைதியற்றவன் ஜனக்கூட்டத்திற்கோ காட்டிற்கோ ஓடமாட்டான். அவன் எங்கெங்குஞ் சமனாய் உள்ளவாறே நிலை நிற்பன்.

ஜனகன் சுவானுபவம் உரைத்தல்

கவி

1. தத்துவானுபவ ஞானமாம் முள்வாங்கி கொண்டு மனத் தகத்தினின்று பல்வகை யாலோசனைகளாம் முட்களை வெளியெடுத்தேன்.
2. சுய மஹிமையில் நிலைத்துளவெனக்கு அறம் பொரு ளின்பங்க ளேது? விவேக மேது? துவித மேது? அத்துவித மேது?
3. சுய மஹிமையில் நிலைத்துளவெனக்கு இரப்பெதிரீவு நிகழ்வுக ளேது? இடமேது? என்றென்று மென்பதேது?
4. சுய மஹிமையில் நிலைத்துளவெனக்கு ஆத்மாவேது? அனாத்மாவேது? நன்மைதீமைக ளேது? நினைப்பும் நினைப்பின்மையு மேது?
5. சுய மஹிமையில் நிலைத்துளவெனக்குக் கனவேது, துயிலேது, விழிப்பேது, துரியமேது, பயமேது?
6. சுய மஹிமையில் நிலைத்துளவெனக்குத் தொலையேது, அருகேது, வெளியேது, உள்ளேது, தூலமேது, நுட்பமேது?
7. சுய மஹிமையில் நிலைத்துளவெனக்குச் சாவேது, வாழ்வேது, உலகங்களேது, உலகியலேது, ஒடுக்க மேது, சமாதியேது?
8. ஆத்மாவில் அமைதியுறு மெனக்குப் பேறுகள் முன்றின் கதை போதும்! யோக வரலாறும் ஞான வரலாறும் போதும்! போதும்!

உ0

1. மாசற்ற என் சொருபத்தில் பூதங்களேது, உடலேது, பொறிகளேது, மனமேது, சூனியமேது, அவாவின்மையேது?
2. என்று மிரட்டையிலா வெனக்குச் சாத்திரமேது, ஆத்மஞானமேது, நினைப்பிலா மனமேது, நிறைவேது, அவாவின்மையேது?
3. அறிவறியாமைகளேது, நானேது, இதுவேது, எனதேது, பந்த முக்திகளேது? சொருபத்திற்கு வடிவேது?

4. என்றும் வகுக்கொணாததிற் பிராரப்த வினைகளேது, ஜீவன்முக்தி யேது விதேக முக்தி யேது?
5. புரிபவனேது, புசிப்பவனேது, வினையிலா விளக்க மேது? எக்காலங் குணமற்ற வெனக்கு அபரோ க்ஷமும் அதன் பயனு மேது?
6. நானேயாம் ஒரே சொரூபத்தில் உலகெங்கே, முழுட்சுவம் யோகியும் ஞானியும் பக்தனும் முக்தனுமெங்கே?
7. நானேயாம் ஒரே சொரூபத்திற் படைத்தலும் அழித்தலுமேது? சாதித்தற் குரியதும் சாதனையும் சாதகனும் சித்தியுமேது?
8. அறிபவனும் அறிநெறியும் அறிபொருளும் அறிவு மேது? என்றுந்தூயோனா மெனக்கு ஒன்றென்பதும் ஒன்றுமில்லை யென்பது மேது?
9. என்றும் வினையிலா வெனக்குச் சிதறலுங் குவிதலு மேது? அறிவறியாமையளேது? மகிழ்வுந் துயருமேது?
10. எப்போதும் நினைப்பிலா வெனக்கு இவ் விவகார மேது? அப்பரமார்த்த மேது? சுக துக்கங்களேது?
11. என்றும் மாசிலாவெனக்கு மாயையேது, சம்சாரமேது, விழைவும் வெறுப்புமேது? ஜீவனும் அதுவெனும் பிரமமுமேது?
12. மாறாப் பரம்பொருளினும் வேறாகாதென்றுந் தானாயிருக்கு மெனக்குப் பிரவிருத்தியேது, நிவிருத்தியேது? பந்தமேது, விடுதலையேது?

அஷ்டாவக்ர கீதை முற்றிற்று

அத்தியாயம் எட்டு

பஞ்சபத மஹா வாக்கிய ரகசியம்

இதுவுமல்லாமல் 108 வேதாந்த வாக்கியங்கள் அநந்த சமயங்களையும், அநந்த முத்திகளையுஞ் சொல்லுமாகையால் இவைகளுங் கூடா.”

வினா : “ஆனால் , சித்தாந்தமாவது என்ன?”

விடை : “சித்தாந்தமாவது, ஈசுவரானுக் கிரகத் தினாலும், மஹான்கள் தரிசனத்தினாலும் , சத்தரு கூடாட்சத் தினாலும் மோட்ச சாதனம் பெற்று , முற்கூறிய வாக்கியமூத்தி கிருதகிருத்திய அனுபவ சாட்சாத் கார பலத்தை யடையவேண்டியது. மேலும் இந்த வாக்கிய உபதேசத்தைப் பெறும் அதிகாரிகளும் ஐந்து பேதமாயிருப்பார்கள்.”

வேதாந்தும் கற்கும் அதிகாரிகளின் பேதம்

வினா : “அதிகாரிகளின் பேதமாவது என்ன?”

விடை: (க) சாங்குசித்தன், (ச) சம்பவன்,

(உ) காருண்யன், (ரு) மந்தன்

(கூ) சமரசன்,

என்று ஐந்துவித அதிகாரிகளாம். அவர்களுள்,

ஐந்துவித அதிகாரிகளுக்கும் அநுக்கிரகிக்கும் விதம்

(க) சாங்குசித்தனுக்கு :

அங்காங்க பஞ்சவுபக்கிரம ஐக்கிய சமாதியான ஆகம சித்தாந்தத்தையும்,

(உ) காருண்யனுக்கு :

காரண காரிய பஞ்சவுபக்கிரம ஐக்கிய சமாதியான வேதாந்த சித்தாந்தத்தையும்,

() சமரசனுக்கு :

வேதாசம சமாச சித்தாந்தமான இருபந்தைந்து படி யொழுங்கு சமாதியையும்,

(ச) சம்பவனுக்கு :

சுத்த சைவசித்தாந்தமென்னும் சிவஞான போதக தக்ஷிணாமூர்த்த ஞான முத்திராமோன சமாதியையும்,

(ரு) மந்தனுக்கு:

இதிஹாச புராண சித்தாந்தமான விஷயலய சமாதியையும், அனுக்கிரகிக்க வேண்டும்.”

ஐந்துவீத அதிகாரிளின் பேதம்

அறியும் வகை

வினா : “இந்த அதிகாரிகளின் பேதம் அறிவ தெங்ஙனம்?”

கக. வது, சாங்குசித்த அதிகாரியின் இலக்கணம்ஷ

விடை : “இந்த அதிகாரிகளின் பேதம் அறியும் வகை யெங்ஙனமெனின் சத்குரு சந்நிதானப்பட்டவன் இருதயத் திலுள்ள படி ஞானோதயமாகிற இலக்கண முடையவன் சாங்குசித்தன்.

கஉ-வது, காருண்ய அதிகாரியின் இலக்கணம்ஷ

சத்குரு சந்நிதானப்பட்டு வாக்கியம் பெற்று , அந்தக் குருவாக்கியமே சுருதியாகக் கொண்டு , சுவாநுபூதி யடைந்து இங்ஙனம் குருவாக்கிய சுருதி வாக்கியமாகிய இருவகைச் சம்மதப்படி அகத்தில் விளங்கும் இலக்கண முடையவன் காருண்யன்.

க- வது , சமரச அதிகாரியின் இலக்கணம்ஷ

சகல வேதாகம சாஸ்திர சமய நிலைகளும் பட்சபாத மின்றிச் சமமாகக் காணுமில்லக்கணமுடையவன் சமரசன்.

கவது சம்பவ அதிகாரிகளின் இலக்கணம் ஷ

தான் நின்ற நிலையே நிலை தான் கொண்ட சமயமே சமயம் அவைகட் நேற்பத்தான் படித்த சாத்திரமே சாத்திரம்

மற்றெல்லாம் நிலையல்ல என்று கண்டனம் பண்ணுமிலக்கண
முடையவன் சம்பவன்.

சுரு வது ,மந்த அதிகாரியின் இலக்கணம்ஷ

சகல சமயங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் பார்த்து
ஒன்றிலும் நிலைகொள்ளாத அனுபவ இலக்கணமுடையவன்.
மந்தன்.

இந்த ஐந்து அதிகாரிகளுக்கு மேற் சொல்லியபடி
ஐந்துவீதமாய் அனுக்கிரகிக்க வேண்டியது.”

க- வது அதிகாரியாகிய

சாங்குசித்தனுக்கு உபதேசிக்கு முறை

வினா : “ஆனால் , இந்த ஐந்து அதிகாரிகளுக்கும் அந்த
ஐந்துவீத சமாதிகளை யனுக்கிரகிக்கு முறைமை பெப்படி?”

விடை : அ.:தெப்படி யெனில்,

க-வது அதிகாரி: சாங்குசித்தனுக்கு உபதேசிக்கு முறை

சாங்குசித்தனுக்கு , வேதாகம சம்மதப்படி வாக்கிபா தீதம்
என்றொரு வாக்கியம் உண்டு. அது தொந்தத்தசியதிநிசம்
என்பது . அ.:து,

(க) தொம்,	(ச) அதி,
(உ) தத்,	(ரு) நிஜ,
(ஊ) அசி,	

என்று ஐந்து பதமாகியிருக்கும் , அவற்றுள்,

(க) தொம்பதத்தில்

(க) தூலசரீரம்	
(2)சூட்சும சரீரம்	(3) காரணசரீரம்
(4) சீவன்	(5) கூடஸ்தர் ஆக 5

(2)தத்பதத்தில்

(க) விராட்டு,	(ச) ஈஸ்வரன்
(உ) இரண்ய கருப்பம்	(ரு) பிரம்மம்
(ங) மாயை ஆக 5	

(கூ) அசி பதத்தில்

(க) சுத்து, (சி) பரப்பிர ஹமம்
 (உ) சித்து, (ரு) சர்வசாக்ஷி
 (ங) ஆநந்தம் ஆகரு

(ச) அதி பதத்தில்

சுபாவம்

(க) சுத்தம், (ச) ஒழிவு
 (3) சுபாவம்
 (உ) சூன்யம் (ரு) அதீதம் ஆக

(ரு) நிஜ பதத்தில்

(க) யதார்த்தம், (ச) ஒடுக்கம்
 (உ) ரகசியம் (ரு) மோனம்
 (ரு) அறுதி ஆகரு

இவற்றுள் :

(க) தூலசரீரம் - ரு (ச) அபிமானி - ஞ
 (உ) சூட்சும சரீரம் - ரு (ரு) சாட்சி - ரு
 (ஆக) காரண சரீரம் - ஞ உரு.

இதுவே சாங்குசித்தனுக்கு அருகமான அங்காங்க, பஞ்ச வபக்கிரம் ஐக்கிய சமாதியாம்.”

வினா : “ஆனால் அ.:து உபதேசிக்கு முறைமையில் முற்கூறிய இருபத்தைத்திற்கும் அங்காங்க பஞ்ச உபக்கிரம மெப்படி?

அங்காங்க பஞ்ச உபக்கிரம விவரம்

(க-வது உபக்கிரமம்)

விடை : அ.:தெப்படி யெனின்,

- (க) பிராயச்சித்தவானுக்கு சுத்தன் என்று நாமம் உண்டானதுபோல் யதார்த்தத்திற் சுத்தமும்,
 (உ) சுத்தனுக்கு அழிவற்றவன் என்று நாமம் உண்டானது போலச் - சத்தில் விராட்டும்.
 () மண்ணில் கடம் உண்டானதுபோல் - விராட்டில் தூலசரீரமும் உண்டாம்.

(உ வது) உபக்கிரமம்

(க) சொல்லில்லாதவனிடத்தில் பொருளில்லாதது போல் -
இரகசியத்திற் சூன்யமும்,

(உ) கேவலத்தில் அறிவு ஜனித்ததுபோல் - சூன்யத்தில் சித்தும்.

(1) அறிவில் கரணம் ஜனித்ததுபோல் - சித்தில்
இரணியகருப்பமும்,

(ச) சூக்ஞமையிற் பைசந்தி ஜனித்தது போல்
- இரணியகருப்பத்தில் சூட்சுமசரீரமும் உண்டாம்.

3. (வது உபக்கிரமம்)

(க) அறுதிச்சொல் உடையவனுக்கு சுடரவி என்றுநாம
முண்டானதுபோல் - அறுதியிற் சுபாவமும்,

(உ) நிர்மல சித்தத்திற் சுக முண்டாவதுபோல் - சுபாவத்தில்
ஆனந்தமும்,

(1) சுதசித்தத்திற் சுதந்தரயுத்தி ஜனித்ததுபோல் - ஆநந்தத்தில்
மாயையும்,

(ச) தோப்பினிடத்துத் தனிமரம் கண்டது போல் - மாயையில்
அவித்தையும் உண்டாம்.

(ச.வது உபக்கிரமம்)

(க) அசைவின்றிய இடத்தில் தொழிலில்லாதது போல் - ?
ஒடுக்கத்தில் ஒழிவும்,

(உ) ஒழிவு வந்தவனுக்குச் சுழுத்தியன்போற் பரவசன் என்னு
நாமம் உண்டானதுபோல் - ஒழிவிற் பரப் பிரமமும்,

(ஈ) ஆகாயம் நிர்மலக் கண்ணாடியிற் பிரதிபலித்தது போல் -
பரப்பிரமத்தில் ஈசுரனும்,

(ச) சுதந்தரனுக்குப் பந்தசந்தி நீங்கிவைவுடன் சுதந்தரவான்
என்னு, நாமம் உண்டானதுபோல் - ஈசுரனிடத்தில்

ஜீவனும் உண்டாம்

(ரு-வது உபக்கிரமம்)

- (க) இரகசியத்தில் அதீதமென்றும் வாக்கியம் உண்டானது போல் - மோனத்தில் அதீதமும்,
 (உ) பர்வதவுச்சிவாசிக்கு பர்வத தரிசனம் என்னு நாமம் உண்டானதுபோல் - அதீதத்தில் சர்வசாட்சியும்,
 (ங) மகாகாசத்தில் மடாகாசம் உண்டானது போல் சர்வசாட்சியில் பிரமமும்.
 (ச) மடாகாசத்திற் கடாகாசம் உண்டானதுபோல் பிரமத்தில் கூடஸ்தரும் உண்டாம். இதுவே அங்காங்க பஞ்ச வுபக்கிரமம்.”

ஐக்கியம்

வினா: ஐக்கியம் எப்படி?”

விடை: ஐக்கியம் எப்படி யெனின் :-

(க) தூலசரீரத்தை	விராட்டிலும்
(உ) விராட்டைச்	சத்திலும்,
(ங) சத்தைச்	சுத்தத்திலும்
(ச) சுத்தத்தை	யதார்த்தத்திலும்
(ரு) சூட்சும சரீரத்தை	இரணிய கருப்பத்திலும்
(சு) இரணியகருப்பத்தைச்	சித்திலும்,
(எ) சித்தை	சூன்யத்திலும்,
(அ) சூன்யத்தை	இரகசியத்திலும்
(கூ) காரண சரீரத்தை	மாயையிலும்,
(க) மாயையை	ஆனந்தத்திலும்
(கக) ஆனந்தத்தைச்	சுபாவத்திலும்
(கஉ) சுபாவத்தை	அறுதியிலும்
(கங) ஜீவனை	ஈஸ்வரனிலும்
(கச) ஈஸ்வரனைப்	பரப்பிரஹ்மத்திலும்
(கரு) பரப்பிரஹ்மத்தை	ஒழிவிலும்
(கசு) ஒழிவை	ஒடுக்கத்திலும்
(கஎ) கூடஸ்தரை	பிரஹ்மத்திலும்
(கஅ) ப்ரஹ்மத்தைச்	சர்வ சாட்சியிலும்
(ககூ) சர்வசாட்சியை	அதீதத்திலும்

(உ0) அதீதத்தை

மோனத்திலும்

ஒடுக்க ஒடுங்காமற் சேடித்திருந்தது நிசபதம் ஐந்து.

இவ்வைந்தில்

(க) யதார்த்தம்

ஸ்தூல சரீரமாகவும்,

(உ) இரகசியம்

சூட்சும சரீரமாகவும்

(ங) அறுதி

காரண சரீரமாகவும்,

(ச) ஒடுக்கம்

அபிமானியாகவும்

(ஞ) மோனம்

ஜீவசாக்ஷியாகவும்

இருந்து, வேண்டியபடி சஞ்சரிப்பன்.

2வது அதிகாரியாகிய

காருண்யனுக்கு உபதேசிக்கு முறை

வினா : காருண்யனுக்கு அனுக்கிரகிக்கு முறைமை எப்படி?

(காரணகாரிய பஞ்ச உபக்கிரமம்)

(க-வது உபக்கிரமம்)

விடை : காருண்யனுக்கு அருகமான காரண காரிய பஞ்ச
வுபக்கிரமம் எப்படியெனின்,

க. சூரியபிம்பம் மலினமான கண்ணாடியிற் பிரதி
பிம்பித்ததுபோல் - ஜீவசாட்சியில் ஜீவனும்

உ. விஷந் தீண்டுவனவனுக்கு மூர்ச்சை யுண்டானது போல் -
ஜீவனில் அவித்தையும

ங. மூர்ச்சை தெளிவில் நினைவுண்டானதுபோல் -
அவித்தையிற் சூட்சும சரீரமும்,

ச. நினைவில் சொப்பன சரீர முண்டானது போல் - தூல
சரீரமும் உண்டாகும்.

(உவது உபக்கிரமம்)

க. சூரியபிம்பம் நிர்மலமான கண்ணாடியிற் பிரதி
பிம்பித்ததுபோல் - பிரமத்தில் ஈஸ்வரனும்,

உ. ஆத்மாவுக்கு ஆத்மஞானம் உண்டானது போல் ஈசனில்
மாயையும்.

ங. ஞானவானுக்கு இச்சை யுண்டானதுபோல் - மாயையில்
இரணியகருப்பமும்,

ச. இச்சையுடையவனிடத்தில் கிருத்திய முண்டானதுபோல் -
இரணியகருப்பத்தில் விராட்டும் உண்டாம்.

(3-வது உபக்கிரமம்)

க. காஷ்டத்தில் அக்கினி பிரவேசித்தபோது காஷ்ட மென்பது
போய் அக்கினி யென்று பேர் வந்ததுபோல் சத்தி
வியாபகமாகிய சர்வ சாட்சியிற் பரப்பிரமமும்.

(உ) அறிவீற் சாந்தகுண முண்டானதுபோல் - பரப் பிரமத்தில்
ஆநந்தமும்,

(ங) சாந்தியில் இராசத முண்டானதுபோல் - ஆநந்தத்திற்
சித்தும்,

(ச) இராசதத்தில் தாமச முண்டானது போல் - சித்திற் சத்தும்
உண்டாம்.

(ச-வது உபக்கிரமம்)

(க) அதீத அவஸ்தை வந்தவனுக்குக் காரணகிருத்திய
ஒழிவுண்டானதுபோல் - அதீதத்தில் ஒழிவும்

(க) கரண ஒழிவில் உள்ளம் சுபாவமா யிருக்கிறது போல்
ஒழிவீற் சுபாவமும்,

(ங) சுபாவ நிச்சிந்தை யுடையவனுக்கு ஒரு தேற்றரவ
மில்லாததுபோல் - சுபாவத்திற் சூன்யமும்,

(ச) சூன்யகரணமே சுத்தமானதுபோல் - சூன்யத்திற் சுத்தமும்
உண்டாம்.

(ரு-வது உபக்கிரமம்)

க. பேச்சற்றதே முடிவு என்று பெயர் பெற்றது போல் -
மோனத்தில் ஒடுக்கமும்,

உ. முடிவே அர்த்த மென்பது போல் - ஒடுக்கத்தில் அறுதியும்

ங. அதீதமே சொல்லற்ற பொருளானதுபோல் - அறுதியில்
இரகசியமும்,

ச. அதிரகசியமே யதார்த்தமென்று பெயர்பெற்றது போல் -
இரகசியத்தில் யதார்த்தமும் உண்டாம். இதுவே
காரணகாரிய பஞ்ச வுபக்கிரமம்?"

ஐக்கியம்

வீனா : ஆனால், ஐக்கியம் எப்படி ?

வீடை : ஐக்கியம் எப்படியெனின் :

தூவத்தைச்	சூட்சுமத்திலும்
சூட்சுமத்தைக்	காரணத்திலும்,
காரணத்தைச்	ஜீவனிலும்,
ஜீவனைக்	கூடஸ்தரிலும்,
வீராட்டை	இரணியகருப்பத்திலும்
இரணியகருப்பத்தை	மாயையிலும்
மாயையை	ஈசுரனிலும்,
ஈசுரனைப்	பிரமத்திலும்
சத்தைச்	சித்திலும்
சித்தை	ஆநந்தத்திலும்
ஆநந்தத்தைப்	பரப்ரஹ்மத்திலும்
பரப்ரஹ்மத்தைச்	சர்வாகாஷியிலும்
சுத்தத்தைச்	சூன்யத்திலும்
சூன்யத்தைச்	சுபாவத்திலும்
சுபாவத்தை	ஒழிவிலும்
ஒழிவை	அதீதத்திலும்,
யதார்த்தத்தை	இரகசியத்திலும்
இரகசியத்தை	அறுதியிலும்
அறுதியை	ஒடுக்கத்திலும்
ஒடுக்கத்தை	மோனத்திலும்

ஒடுக்கி, ஒடுங்காமற் சேடித்திருந்த பஞ்சசாட்சியுந் தானாய்.

(க) தொம்பதலட்சியமானவசாட்சி தானாயிருந்து வாச்சியமான சரீரத்திரய அபிமானியையும்,

(உ) தற்பதலட்சியமான பிரமம் தானாயிருந்து வாச்சியமான சரீரத்திரய அபிமானியையும்.

() அசிபத லட்சியமான சர்வசாட்சி தானாயிருந்து வாச்சியமான சரீரத்திரய அபிமானியையும்

(ச) அதிபத லட்சியமான அதீதம் தானாயிருந்து வாச்சியமான சரீரத்திரய அபிமானியையும்,

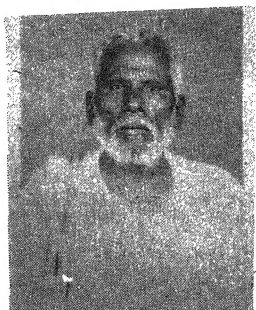
(ரு) நிசபத லட்சியமான மோனம் தானாயிருந்து வாச்சியமான சரீரத்திரய அபிமானியையும்.

பார்த்துக்கொண்டு வேண்டியபடி சஞ்சரிப்பன்.

இவற்றின்விருவை அடுத்த “மவுனஞ்ஞ பஞ்சபத மகாவாக்கிய ரகசியம் என்னும் நூலில் காண்க!)

பஞ்சபத மகா வாக்கியம் இரகசியம் முற்றிற்று

பதம்	சரீரத்திரயங்கள்			அபிமானி	சர்வசாட்சி
தொடர்	தூலசரீரம்	சூட்சுமசரீரம்	காரணசரீரம்	சீவன் (மனம்)	கூடஸ்தன்
தத்	விராட்டு	இரண்டாயகர்ப்பர்	மாயை	நகவரன்(குரு)	பிரமம்
அசி	சத்து	சித்து	ஆனந்தம்	பரபிரமம் (வரன்)	சர்வசாட்சி
அதி	அதீதம்	தூன்யம்	சுபாவம்	ஒழிவு (வரியான்)	அதீதம்
நிஜ	யதார்த்தம்	ரகசியம்	அறுதி	ஒடுக்கம்	மோனம்
		மோனாதீதமே முடிந்த நிலை			(வரிட்டன்)

உளங்கனிந்த நன்றி தமிழறிஞர் அண்ணாமலை அடிகளார் கந்தனேரி

வேதங்கள் நான்கும் நூல்வழியாயின் மொழியாக்கம் செய்யுங்கால் சிதையும் என்று எண்ணிய குருமார்கள் செவிவழியாகவே கேட்டுணரச் செய்துரைத்தனர் . கண்களால் காண இயலாததாயின . (மவுன குரு சுவாமிகள்)

அதனை நிறைவு செய்யும்பொருட்டு உபநிடதக் கருத்துக்கள் அடங்கிய வேதாந்த நூல்கள் இருபத்தெட்டும் நான்கு தொகுப்பு நூலாக வெளியிடும் வகையில் வேதாந்த பேராசிரியர்களின் எளிய உரையுடன் 4,000 புத்தகங்கள் வெளியிட ரூபாய் இரண்டு இலட்சம் மதிப்பீடு செய்து பொது மக்கள் உதவியை நாடியும் திருப்பதி தேவஸ்தானம் உதவியுடனும் வேதாந்த ஞானமலர் எட்டு நூல் அடங்கியது முதல் தொகுப்பாக வெளிவந்துள்ளது. மற்ற மூன்று தொகுப்பும் வெளிவரப் பேரறிஞர்கள் ஞானதானம் தந்து பேரறிவு பெற்றுய்ய வேண்டி உளங்கனிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம் .

அன்பன்,

**தவத்திரு மவுனகுரு சீடர்
அண்ணாமலை அடிகளார்**

